

PHONG THẦN SONG LONG

QUY KẾ
CỦA
YÊU
NHÂN

2

KINH BIẾN MÀN
CỦA VÕ THẬP
THẾ KỶ 27!

PHONG THẦN SONG LONG

DUY KẾ
CỦA
YÊU
NÀM

2

KINH ĐIỂN MÀN
CỦA VĨNH HỢP
THẾ LỖI 21!

PHONG THẦN SONG LONG - TẬP 2

—★—

Tác giả: Long Nhân

Quét mã QR code để truy cập nhanh nhóm trên Facebook.

Facebook: ebookdep

Mục lục

MỘT SỐ KHÁI NIỆM TRONG TRUYỆN
TÓM TẮT CÁC CHƯƠNG

Chương 1 HẬU DUỆ CỦA HỌ HỮU VIÊM

Chương 2 CHUYẾN ĐI VÔ CỰC BÍ CẢNH

Chương 3 ĐƯỜNG LUÂN HỒI THỨ BẢY

Chương 4 SỐNG LẠI SAU KHI LUÂN HỒI

Chương 5 THU HOẠCH BẤT NGỜ

Chương 6 BÍ ẨN Ở PHÁ THIÊN CÁC

Chương 7 CHUYẾN ĐI PHÁ THIÊN CÁC

Chương 8 CHUYẾN ĐI LONG CUNG

Chương 9 KIM THÂN CỦA LINH CHÂU TỬ

Chương 10 KIM THÂN KHÓ LƯỜNG

Chương 11 QUỶ KẾ CỦA YÊU NHÂN

Chương 12 NA TRA ĐẠI NÃO ĐÔNG HẢI

Chương 13 NHỊ THẬP BÁT TINH TÚ THẦN TƯỚNG

Chương 14 VẬN XUI KHÓ THOÁT

Chương 15 BIẾN CỐ Ở TRẦN ĐƯỜNG QUAN

Chương 16 TRUYỀN THUYẾT THẦN CUNG BẮN MẶT TRỜI

MỘT SỐ KHÁI NIỆM TRONG TRUYỆN

Tông phái: Có bốn tông phái trong thiên hạ: Thần, Huyền thuộc chính đạo và Ma, Yêu thuộc tà đạo.

Bản thể: Có nhục thân*; linh thể*; phách thể*; tàn hồn*.

Tu luyện: Pháp quyết*; pháp bảo*; pháp khí*; phù*.

Kết giới: Có được nhờ tu luyện, hoặc nhờ năng lượng của thần binh pháp bảo, tạo nên một tầng phòng hộ ngăn kẻ địch.

Phong ấn: Dùng phép thần thông hoặc năng lượng mạnh ngưng kết một khoảng không gian thành lồng kín, có thể nhốt người hoặc vật vào trong, khiến người hay vật đó không thể thoát ra.

Tam giới và Lục đạo: Khác với khái niệm Tam giới trong Phật giáo, Tam giới trong truyện này chỉ Tiên giới, Địa giới*, Nhân giới*. Còn Lục đạo trong truyện thì cũng như Lục đạo theo Phật giáo, chỉ Lục đạo Luân hồi gồm Thiên đạo, Tu La đạo, Nhân Gian đạo, Súc Sinh đạo, Ngạ Quỷ đạo, Địa Ngục đạo.

Năng lượng: Gọi chung là Nguyên năng. Nếu nhân vật tu theo tông phái Ma, Huyền... thì gọi là Ma năng, Huyền năng... Dị năng là năng lượng không bình thường. Linh năng là năng lượng của linh thể.

Tâm linh của nhân vật tu luyện: Tùy thuộc vào tông phái Thần, Huyền, Yêu, Ma mà thành làm các loại như Huyền linh Đạo tâm, Ma linh Dị tâm...

TÓM TẮT CÁC CHƯƠNG

Chương 1

HẬU DUỆ CỦA HỌ HỮU VIÊM

Lão già tỉ mỉ quan sát hai người đang ở trong “Liệt Viêm kết giới”, chỉ thấy họ lấp lánh như ẩn như hiện, một người bồng bồng khí khái anh hùng, thân hình cao lớn anh tuấn; người kia tinh anh sáng suốt, hình dung sừng sững nổi bật, quả nhiên đều ngạo nghễ xuất chúng. Đặc biệt khi cả hai đứng sánh vai nhau, khí thế tỏa ra khiến lão già cảm nhận được sự dũng mãnh khác thường mà đã bao lâu nay lão chưa được thấy.

Chương 2

CHUYẾN ĐI VÔ CỰC BÍ CẢNH

Đột nhiên hai con cá màu sắc khác nhau bắt đầu chậm chậm khởi động rồi xoay tròn càng lúc càng nhanh. Sau một tiếng ầm vang, hình tròn hai màu tím xanh bắn ra hai luồng ánh sáng một đen một trắng rất quái dị, lần nữa bao phủ hai người Dương Huyền. Lần này Diệu Dương và Ý Huyền cảm thấy ánh sáng lung linh vừa phủ lên thân, xương cốt liền như có ấu trùng bám vào rồi mau chóng luồn lách trong linh thể.

Chương 3

ĐƯỜNG LUÂN HỒI THỨ BẢY

Huyền Minh đế quân cười gượng gạo lắc đầu: “Ta đã nói rồi, đường luân hồi chuyển sinh là do lực lượng mạnh nhất trong Tam giới chuyển

hóa thành, không ai có thể đoán biết hay thay đổi. Hơn nữa bọn chúng dựa vào đường luân hồi thứ bảy để tới dương thế, không ai dám khẳng định sau khi sống lại sẽ gặp phải cảnh ngộ gì. Chúng ta chỉ có thể dựa vào thời gian cùng vận may, dùng thuật số Huyền pháp thích hợp để nhanh chóng tìm ra bọn chúng."

Chương 4

SỐNG LẠI SAU KHI LUÂN HỒI

Đúng lúc diệu ảo chưa từng có này, dị năng Quy Nguyên trong linh thể hai người bắt đầu luân lách như có linh tính, tản ra toàn thân rồi chậm chậm quay về, đến khi tràn đầy. Cảm giác của hai người theo dị năng vươn ra ngoài linh thể, cảm ứng được thần thức của linh thể dường như đã hòa vào trời đất.

Chương 5

THU HOẠCH BẤT NGỜ

Hai huynh đệ đang kích động thì bất chợt cảm thấy một luồng sức mạnh êm ái như bông ẩn chứa những tia điện năng sắc bén ập đến dữ dội, tạo thành một tấm lưới khổng lồ chụp thẳng xuống đầu họ. Chỉ trong nháy mắt hai người đã bị nhốt trong một kết giới rộng chừng một trượng.

Chương 6

BÍ ẨN Ở PHÁ THIÊN CÁC

Lời vừa dứt, mười ngón tay Hằng Hằng không ngừng bắn ra những tia sáng màu bạc. Một tiếng hú dài dữ dội vang lên, thân hình nàng xoay tròn phóng thẳng lên trời với tốc độ cực nhanh, dưới ánh trăng

thân ngọc tỏa những tia sáng bạc chói mắt, rồi đột nhiên hóa thành một thanh gươm ánh sáng cực lớn chém về phía Thạch Cơ, thế như sấm sét.

Chương 7

CHUYẾN ĐI PHÁ THIÊN CÁC

Diệu Dương cảm giác thân thức của mình đã thoát khỏi sự khống chế của linh hồn bản thể, dường như đang tỏa khắp không gian. Nó chậm rãi chuyển động theo biến hóa của luồng năng lượng vừa rồi, phản chiếu rõ ràng vận động của Ngũ hành tương sinh. Tuy suốt quá trình này Diệu Dương thu được không ít trải nghiệm, nhưng dòng Linh nguyên Ngũ hành tuần hoàn xoay chuyển không dứt, dần dần thoát khỏi khống chế của bản thân.

Chương 8

CHUYẾN ĐI LONG CUNG

Hai mắt Diệu Dương sáng rực nhìn mây chiếc sừng thú to lớn hình thù cổ quái, y mò mẫm những thứ san hô dị chủng trong suốt trơn bóng dài tới cả thước, vừa thích thú không rời tay vừa thán phục vô cùng: "Tiểu Ý, trong Long cung này quả là bảo bối gì cũng có..."

Chương 9

KIM THÂN CỦA LINH CHÂU TỬ

Diệu Dương và Ý Huyền chỉ đợi giây phút này, hai người tâm ý tương thông, cùng dồn dị năng trong cơ thể thừa cơ vọt lên nhanh như chớp. Từ hai tay của kim thân, hai luồng sáng trắng đỏ ồ ạt tuôn ra, "Ngạo Hàn quyết" cùng "Thiên Hỏa Viêm quyết" bắn thẳng về phía Dương Tiễn.

Chương 10

KIM THÂN KHÓ LƯỜNG

Phá Thiên các vừa xuất hiện trước mặt Diệu Dương và Ý Huyền thì luồng dị năng khổng lồ dẫn dắt kim thân bỗng tăng vọt. Pháp trận trong khu ruộng phía trước Phá Thiên các theo đó mà dập dờn như sóng cuộn, dị năng màu xanh ẩn trong trận thế cũng như nước lưu động, một làn ánh sáng xanh cực kỳ quý dị bùng lên trong bóng đêm.

Chương 11

QUỶ KẾ CỦA YÊU NHÂN

Nói xong, hai tay Thạch Cơ từ từ vung lên, Yêu năng ồ ạt tuôn ra thành một khối hào quang chói lòa, rồi chậm chậm ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng bao phủ kim thân. Sau đó, mười ngón tay ả ta búng mạnh, miệng niệm thành tiếng, đột ngột phát chiêu. Quả cầu ánh sáng bằng Nguyên năng đang bao bọc kim thân bay lên không trung rồi không ngừng xoáy tít theo một quỹ đạo kỳ dị.

Chương 12

NA TRA ĐẠI NÁO ĐÔNG HẢI

Na Tra và Ngao Quỳnh cùng lão đảo. Ngao Quỳnh thừa cơ bắn một luồng Nguyên năng màu trắng như linh xà rời hang, quán dọc lên Hỏa Tiêm thương của Na Tra như dây leo quán vào thân cây, lại tiếp tục dùng thế sét đánh không kịp bưng tai quán chặt lấy người Na Tra, khiến y không sao động đậy.

Chương 13

NHỊ THẬP BÁT TINH TÚ THẦN TƯỞNG

Ý Huyền chỉ cảm thấy một sức mạnh hung dữ quất lên thân mình, giống như đạo ở Triều Ca bị quân đốc đánh một roi vây. Y đau đớn rên một tiếng rồi bắn ngược ra xa ba trượng, lòng dâng lên một cơn đau xé

rách tâm can, dường như bản thân đứt thành bốn năm phần, hóa thành muôn vàn mẩu vụn. Tuy dị năng trong cơ thể đã ngăn chặn phần lớn sức mạnh, nhưng cơn đau không giảm đi chút nào.

Chương 14

VẬN XUI KHÓ THOÁT

Dị năng Quy Nguyên trong cơ thể Diệu Dương khi này bị vòng xoáy của chiếc đầu vàng hút sạch một lần, lúc này không thể tiếp tục chống chọi, liền bị kéo thẳng vào trong. Y chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bang, lại giống như bị thứ gì đó buộc chặt, trước mắt là một vùng ánh sáng lạ lùng lấp lánh loạn xạ.

Chương 15

BIẾN CỐ Ở TRẦN ĐƯỜNG QUAN

Quả nhiên, trời đất từ lúc nào đã trở nên tăm tối, một đám mây đen vĩ đại xuất hiện ở đường chân trời, càng tản ra càng lớn, lại dày đặc khinh khít, ánh tà dương sắp lặn chiếu lên đó thành vô số tầng mây ngũ sắc biến ảo, thi thoảng lại thấy ngàn vạn tia hào quang vàng óng từ đám mây dày đặc bắn tán loạn tựa điện chớp.

Chương 16

TRUYỀN THUYẾT THẦN CUNG BẮN MẶT TRỜI

Đã nhiều đời nay, Phá Thiên các là Thánh địa mà tộc Trung Chính Phòng Phong âm thầm canh giữ. Năm xưa khi Hậu Nghệ bắn rơi chín mặt trời rồi bị Ma đế Hình Thiên tiêu diệt, thì Càn Khôn cung và Chấn Thiên tiễn - chí bảo trong Tam giới thuộc sở hữu của tộc Phòng Phong - cũng đồng thời tuyệt tích.

Chương 1

HẬU DUỆ CỦA HỌ HỮU VIÊM

Lão già tỉ mỉ quan sát hai người đang ở trong "Liệt Viêm kết giới", chỉ thấy họ lấp lánh như ẩn như hiện, một người bồng bồng khí khái anh hùng, thân hình cao lớn anh tuấn; người kia tinh anh sáng suốt, hình dung sừng sững nổi bật, quả nhiên đều ngạo nghễ xuất chúng. Đặc biệt khi cả hai đứng sánh vai nhau, khí thế tỏa ra khiến lão già cảm nhận được sự dũng mãnh khác thường mà đã bao lâu nay lão chưa được thấy.

Ỗ HUYỀN VÀ DIỆU DƯƠNG theo sau Tam Nhãn Phong đi xuyên qua một khu rừng âm u đáng sợ đến khu vực phía tây nam của trấn Luân Hồi. Có lẽ vì hãi sợ Thân Công Báo và Ma môn Ngũ tộc, cho nên càng cách xa Kỳ Hồ, bọn họ càng cảm thấy an toàn.

Chẳng mấy chốc Tam Nhãn Phong đã dẫn hai huynh đệ đến gần một cái sân nhỏ hiu quạnh, tuy chỉ cách trấn Luân Hồi phần hoa náo nhiệt chưa tới mười trượng nhưng nơi này lại có vẻ tĩnh lặng khác thường.

Tam Nhãn Phong lượn mấy vòng rồi bay về bên cạnh hai người, ra hiệu đã xác định được vị trí của mục tiêu. Ỗ Huyền lấy ra một chiếc túi vải, niệm pháp chú lệnh cho Tam Nhãn Phong tự bay vào bên trong, rồi tiện tay dặt túi bên hông.

Ỗ Huyền và Diệu Dương đưa mắt nhìn nhau rồi lẳng lặng đến cạnh góc tường đào sâu ba thước đất. cầm chiếc Kim Cương xử

trong tay Diêu Dương, Ý Huyền niệm pháp chú cắm nó xuống đất, lại rải lên mấy lớp đất vụn. Xong xuôi hai người mới lấy hết can đảm lén vào sân.

Trong sân vắng vẻ, duy chỉ có căn phòng phía đông sáng đèn. Hai người rón ra rón rén đi tới chỗ ấy, qua ô cửa sổ cũ kỹ nhìn vào phòng.

Quả nhiên Thổ Hành Tôn ở đó, đang bưng trà đứng cạnh một lão già bị liệt ngồi trên xe lăn. Đó cũng là một người lùn, thân hình ngắn ngủn trong chiếc áo dài màu xám, tướng mạo vài phần giống Thổ Hành Tôn, nhìn qua cũng biết ít nhiều có quan hệ thân thích với Tôn.

Lão già nhận chén trà từ tay Thổ Hành Tôn, nhấp một ngụm, chậm rãi thưởng thức, cặp mắt ti hí gần như híp lại thành một đường, đoạn gật đầu tán thưởng: "Trà ngon!"

Thổ Hành Tôn thấy được khen liền có vẻ đắc ý: "Đương nhiên, đây là loại trà chính hiệu của Hương Trà Sơn Đường danh tiếng ở trấn Luân Hồi, hơn nữa còn là hàng mới tới hôm nay!"

Lão già đặt chén trà xuống, hỏi có phần quở trách: "Hôm nay cháu về muộn như thế, lại còn bỏ ra một số tiền lớn mua chai Long Tiên Hương này, rốt cuộc là có ý gì?"

Chỉ thấy tròng mắt Thổ Hành Tôn đảo qua đảo lại, lập tức đáp: "Không có gì! Chỉ là hôm nay buôn bán cực tốt, đặt hàng suốt cho đến tận khuya, nên mới đặc biệt mua một ít Long Tiên Hương mang về hiếu kính với gia gia!"

Thấy lão già hài lòng nhấm nháp trà thơm trong chén, Thổ Hành Tôn suy tính một hồi, cuối cùng không nhịn được nói: "Gia gia, Tôn nhi có một chuyện không hiểu, muốn nhờ lão nhân gia chỉ dạy!"

Như đã sớm đoán được tà trước, lão già lắc đầu cười mỉm: "Nói đi!"

Thổ Hành Tôn lấy từ trong ngực miếng ngọc hình vuông nọ, xem xét tỉ mỉ một lát, sau đó nhíu mày hỏi: "Cho dù thế nào, cháu vẫn cảm thấy món trang sức này tuyệt đối chẳng phải vật tầm thường. Nhưng không biết vì sao Trần Tam của lầu Ngọc Mãn lại nói nó không đáng một xu!"

Diệu Dương vừa thấy tín vật, trong lòng liền nóng rực lên, không nhịn được chực xông vào, nhưng Y Huyền vội vàng giữ y lại, ra hiệu bảo cứ nghe tiếp đã.

Chỉ thấy ánh mắt lão già dừng trên khối ngọc vuông, một ánh hào quang kỳ dị chợt lóe lên làm vẻ mặt lão càng trở nên cổ quái. Không kìm được, lão giật lấy khối ngọc, nắm chặt trong tay, thân hình run rẩy, ánh mắt đờ đẫn, dường như chỉ trong nháy mắt đã già thêm mấy chục tuổi.

Lão già nắm lấy cánh tay Thổ Hành Tôn, giọng run rẩy khẩn thiết: "Hãy nói thực với gia gia, chủ nhân của khối ngọc này là ai?"

Thổ Hành Tôn nào ngờ gia gia của mình lại có phản ứng như vậy, ắt rằng sự việc rất nghiêm trọng, nghĩ thế hấn cố nhịn cơn đau như bị kim sắt kẹp vào tay, thành thật trả lời: "Là hai tên nhóc đi tìm họ Hữu Viêm!"

"Họ Hữu Viêm?" lão già buông thõng cánh tay Thổ Thành Tôn, lẩm bẩm cái tên quen thuộc, những ký ức sớm đã bình lặng cả ngàn năm qua lập tức hiện về khiến ánh mắt lão trở nên mơ hồ, chén trà trong tay rơi xuống đất, giọt lệ già nua thoáng chốc chảy ướt đầm mặt.

Thổ Hành Tôn hoảng hốt bước đến đỡ lấy lão già đang run rẩy chực ngã, vội vàng hỏi: "Gia gia, người sao vậy?"

Hai huynh đệ đang núp ngoài cửa sổ cũng kinh hãi không hiểu vì sao lão già kia lại có phản ứng như thế. Lòng hiếu kỳ nổi lên, họ mơ hồ cảm thấy lão chắc chắn có quan hệ với họ Hữu Viêm mà mình muốn tìm, không khỏi nín thở chờ đợi đoạn sau.

Lão già lấy lại bình tĩnh, ngồi ngay ngắn rồi lau nước mắt trên mặt, ánh nhìn thâm sâu lộ vẻ thê lương không thể miêu tả bằng lời. Lão thở dài một hơi rồi bảo: "Xem ra đã đến lúc phải nói chân tướng mọi chuyện cho cháu rồi!"

"Chân tướng gì cơ?" Thổ Hành Tôn ngây người không hiểu chuyện gì cả.

Xe lăn của lão già không đẩy mà tự lăn, từ từ đi vào phòng trong. Thoáng chốc, thấy lão trở ra cùng một gói đồ hình chữ nhật, không ngờ khi mở ra chính là một tấm bài vị đen bóng.

Chỉnh ngay ngắn bài vị, lão nghiêm nghị nhìn thẳng cháu đang ngỡ ngàng, gằn từng chữ: "Quy xuống!" Thổ Hành Tôn ngây người, nhưng rồi cũng y lời quy xuống.

Diệu Dương và Ý Huyền vội ghé mắt sát khung cửa sổ. Ai ngờ vừa nhìn vào, hai huynh đệ đã kinh ngạc đến nỗi suýt thì bỏ nhào.

Đúng là đi mòn dép sắt mà không tìm thấy, vô tình kiếm được lại chẳng mất công!

Đèn trong phòng không tối lắm, chữ viết trên linh vị mờ mờ hiện ra.

"Liệt tổ liệt tông họ Hữu Viêm châu Đông Thắng tại thượng".

Lão già thận trọng dùng hai tay nâng bài vị, đoạn nói: "Dựa vào những gì cháu vừa nói và miếng ngọc này thì có thể thấy sứ giả của Thánh hoàng tới rồi, trách nhiệm hộ pháp bảo vệ tông tộc của ta vậy là gần kết thúc. Ta nghĩ cũng nên đem sự tình dòng họ Hữu Viêm nói hết cho cháu biết, phòng trong tương lai ngộ nhờ ta xảy ra bất trắc gì, cháu lại không biết về tông tộc của mình!"

Thổ Hành Tôn biến sắc, kinh ngạc hỏi: "Gia gia, chúng ta đường đường là hậu duệ của tộc Cửu Ly trong Thánh môn, sao lại có liên quan tới họ Hữu Viêm gì đó?"

Nghe đến đó Diệu Dương và Ý Huyền mới hiểu tại sao lúc ở Kỳ Hồ, Thổ Hành Tôn tránh né nói đến Ma tộc Cửu Ly, thì ra hẳn vốn thuộc dòng Đông Thánh trong Ma môn, nào dám tùy tiện nói đến chuyện của Ma tộc mình.

Vẻ mặt lão già càng thêm buồn bã: "Cháu cứ nghe ta đã, đừng ngắt lời!"

"Còn nhớ hơn ngàn năm trước, thời Hồng hoang, tộc Hữu Viêm ta vốn cư trú ở lưu vực Vị Thủy, chung sống hòa bình với chín chín tám mươi mốt bộ tộc khác, cùng nhau duy trì sự yên bình hiếm có sau đại chiến Thần Ma lần thứ nhất. Đến khi Tông chủ Thần Nông, Thánh hoàng kiệt xuất nhất của tộc ta sinh ra thì một biến hóa

không thể thay đổi bất ngờ xảy đến! Tông chủ Thần Nông từ nhỏ đã chuyên cần nghiên cứu thư kinh điển tịch của các bậc tiên hiền thời cổ, chẳng những văn võ song toàn, trị vì tộc Hữu Viêm chúng ta trở nên hưng thịnh hùng mạnh, mà còn đặc biệt am tường về y thuật của các tộc trong Tam giới. Mang theo cuốn y thư Thường bách thảo, ngài đi khắp thiên hạ phổ biến lịch pháp phục vụ trồng trọt. Ngài chu du tới rất nhiều bộ tộc, cứu người vô số. Vì ngài là Tông chủ tộc Hữu Viêm, học thức tinh thâm uyên bác, bản tính nhân từ rộng lượng, nên được các bộ tộc nhỏ yếu ủng hộ, dần dần hình thành một liên minh bộ tộc khá hùng mạnh, được tôn là Thánh hoàng Viêm đế. Đáng tiếc cuộc tranh đấu giữa bốn tông Thần, Huyền, Yêu, Ma đã lan khắp trời đất, ranh giới giữa thịnh thế và loạn thế chỉ còn là vấn đề thời gian. Lúc ấy, Ma môn Ngũ tộc vô cớ gây mối thị phi, tráo trở lật lọng, dẫn tới ân oán giữa các bộ tộc lớn dằng dai không dứt, chinh chiến nhiều năm, sinh linh đồ thán! Tộc Hữu Viêm ta người đông thế lớn, tuy tạm thời may mắn thoát được, nhưng..."

Nói tới đây, lão già bỗng dừng lại, ánh mắt phức tạp khó đoán tựa hồ đang nhớ lại quá khứ hào hùng của tông tộc, lại có vẻ như đang hoài cảm về thế sự bể dâu ẩn đầy mầm họa hiện nay.

Thổ Hành Tôn mấy lần muốn hỏi chen vào, nhưng thấy vẻ mặt trang nghiêm chìm đắm trong hồi ức của lão già, nên tự biết không dám quấy nhiễu, im lặng đợi nghe tiếp.

Hai huynh đệ Diệu Dương và Ý Huyền ở ngoài cửa sổ sớm đã biết qua về lịch sử bộ tộc Hữu Viêm, giờ lại được nghe tường tận những chuyện thị phi phải trái bên trong, cảm thấy thần hồn như bay về

thời thượng cổ Hồng hoang, tâm tình lên xuống trầm bổng theo lời kể của lão già, hồi lâu vẫn không bình tĩnh lại được.

Thở dài một hơi, lão già kể tiếp: "Bấy giờ, để dẹp loạn cho Tam giới, hai tông Thần, Huyền quyết định để Hoàng đế Hiên Viên - thiếu chủ của bộ tộc Hữu Hùng, về sau được xưng tôn là Huyền tông đệ nhất nhân - thống lĩnh chiến tướng của hai tông và binh sĩ của các bộ tộc trong nhân gian, một mặt đi thu phục đám tà ma phản nghịch, mặt khác nhân cơ hội này đặt nền móng thống nhất đất đai Hoa Hạ, bảo vệ nền thịnh thế thái bình của Tam giới yên ổn dài lâu! Thánh hoàng vốn thấu triệt đại nghĩa, suy nghĩ tới ấm no của trăm vạn con dân, ngài chủ động đem đại quyền giao cho Hiên Viên. Không ngờ vì thế mà đắc tội với tộc Cửu Ly trong Ma môn. Vốn đã rình mò tộc Hữu Viêm ta, Tông chủ Xi Vưu của tộc Cửu Ly tự xưng là Thần Ma nhanh chóng khởi loạn, liên kết với hai tông Yêu, Ma và các bộ tộc hung ác trong nhân gian, dần dần trở thành thế lực hắc đạo đối kháng với Hoàng đế Hiên Viên. Ngày định mệnh cuối cùng cũng tới, Xi Vưu và Hoàng đế chính thức giao chiến ở hai bên bờ Đại Hà. Thoạt tiên Xi Vưu tung binh lực đối đầu trực tiếp thu hút đại quân của Hiên Viên tiến đến, sau đó từng bước thoái lui, kéo toàn bộ đại quân chủ lực của Hiên Viên dồn tới gần sông Đại Hà. Bề ngoài tuy hai tộc Yêu, Ma liên tục thất bại phải rút quân, nhưng thực ra chúng ngấm ngầm tính toán một trường giết chóc vô cùng tàn nhẫn... Thừa dịp lực lượng hậu phương phe ta thưa yếu, Xi Vưu dẫn một đám hung đồ Ma tộc lẻn vào, giam cầm tất cả già trẻ lớn bé trong bộ tộc, rồi dùng điều này để bức bách Thánh hoàng giao ra Thánh Nguyên Bản Thảo nội kinh do cả đời ngài dày công nghiên

cứu. Chẳng ngờ sau khi kinh thư tới tay, Xi Vưu nói một đàng làm một nẻo, nuốt lời bức bách Thánh hoàng phải tự sát. Bộ tộc ta trên dưới một lòng, ra sức phản kháng, sau cùng hỗn chiến một trận. Đáng tiếc những tộc dân vô tội nào phải đối thủ của đám tướng lĩnh Ma môn, thoáng chốc thân chất đầy nội, máu chảy thành sông..."

Nói tới đó, lão già ánh lệ lấp lánh, khuôn mặt ngập trong đau thương và bất lực, cắn phẫn kể tiếp: "Thánh hoàng vì lo lắng cho tính mạng của con dân bản tộc, lập tức đồng ý với yêu cầu hèn hạ của Xi Vưu, nhưng đồng thời cũng buộc Xi Vưu dùng Ma Linh Phệ Tâm Bản Mệnh chú để thề độc rằng không được làm tổn thương bất kỳ người dân nào của tộc Hữu Viêm nữa. Xi Vưu vì sợ một thân tu vi đã gần tới Thần cấp và uy vọng không gì sánh được của Thánh hoàng, nên đành đồng ý với điều kiện trao đổi. Rồi thì... Thánh hoàng tự hủy nhục thân, dẫn thiên lôi xuống đánh mình đến linh nguyên câu diệt..."

Nói tới đây, nước mắt nóng hổi chảy ròng ròng trên khuôn mặt lão già, giọng nghẹn ngào sớm đã khóc nức không thành tiếng. Diêu Dương và Ý Huyền thấu rõ hành động xả thân của Viêm đế, không khỏi nảy sinh lòng kính trọng đối với vị quân vương, cũng là người thầy thuốc nhân từ, thậm chí tự dưng thấy ươn ướt ở khoe mắt mình.

Thổ Hành Tôn vội vàng đứng dậy bước tới cạnh xe lăn, nhỏ giọng an ủi lão già. Hành động ấy khiến cho hai huynh đệ ngoài cửa sổ thay đổi cách nhìn, xem ra bản chất Thổ Hành Tôn không hẳn là quá xấu xa như vẻ bề ngoài.

Lão già thở ra một hơi tìm lại bình tĩnh, đôi mắt lóe lên hận thù: "Xi Vưu tuy vương phải Bản Mệnh chú, không dám tiếp tục sát hại con dân của tộc Hữu Viêm, nhưng rốt cuộc cũng không che giấu được ma tính hung ác. Hắn dùng Thập Tuyệt Phong Thần ấn để phong ấn mệnh căn bản nguyên của tất cả con dân tộc ta, đồng thời đặt ra những quy định vô nhân tính: Tộc Hữu Viêm đời đời kiếp kiếp đều phải thần phục họ Cửu Ly, con trai suốt đời lùn thấp, con gái trọn kiếp là nô dịch, vĩnh viễn không có ngày trở mình! Từ đó về sau tộc Hữu Viêm ta phải chịu bao nhiêu nỗi ức hiếp và lãng nhục của Ma môn, thậm chí những con cháu đời sau có thể chạy thoát khỏi lãnh địa của Ma môn như chúng ta cũng vì sợ kết cục tàn khốc mà không dám dùng họ của bản tộc để xưng danh. Dần dần họ Hữu Viêm gần như đã hóa thành mây khói, không còn nghe nói trong Tam giới nữa."

Đến lúc này Thổ Hành Tôn mới biết thân hình lùn thấp bị kỳ thị của mình chính là do Cửu Ly tộc trong Ma tông hãm hại, vậy mà trước nay hắn một lòng tôn kính Ma tông như thần linh. Cũng không biết là hận hay buồn, hắn ngơ ngẩn đứng sau lão già, hồi lâu vẫn không nói câu nào.

Hai huynh đệ Diệu Dương và Ý Huyền còn kinh ngạc hơn, không ngờ trên thế gian lại có kẻ tàn bạo bất nhân như thế. Lại nghĩ tới Xi Bá, Đát Kỷ và Văn Trọng, ngay cả những hành động ngông cuồng ngang ngược của đám người Thuần Vu Diễm trước đây, trong lòng bọn họ càng lúc càng thấy chán ghét.

Lão già là người từng trải, biết cháu mình nhất thời rất khó tiếp nhận sự thật này, bèn vỗ nhẹ vai Thổ Hành Tôn: "Nói thế nhưng lúc

nào chúng ta cũng chờ đợi kỳ tích xảy ra, hy vọng Thánh hoàng sẽ sống lại, hoặc là họ Hữu Viêm sẽ xuất hiện một vị Thánh hoàng Đế quân mới..."

Hiểu rằng cách nghĩ này không khác gì người ngốc nói mê, lão già không khỏi khẽ thở dài. Do dự một chút, lão lại nói: "Hoặc là... có Thánh sứ giáng trần, mở cánh cửa của Vô Cực bí cảnh, điều hòa cơ chế vận chuyển của Tam giới Lục đạo, nhận lễ rửa tội Vô Vi từ chốn Vô Cực trong trời đất. Như thế mới có thể thay đổi mệnh trời, trả lại sự no ấm ngàn đời cho họ Hữu Viêm ta."

Thổ Hành Tôn vừa nghe có hy vọng phục hồi thân thể bản mệnh thì mắt sáng ngời, vội vàng hỏi: "Thập Tuyệt Phong Thần ẩn đứng hàng đầu trong vạn pháp của Ma tông, sao có thể nói phá là phá chứ? Rốt cuộc Thánh sứ giáng trần và Vô Cực bí cảnh là thế nào ạ?"

"Vô Cực bí cảnh!" Diêu Dương và Ý Huyền lập tức nghĩ đến lời lão già thần bí ở Âm Dương kiếp địa đã nói, không khỏi nghĩ ngợi: "Chẳng lẽ vùng đất bí mật mà vị lão tiên bối kia nói có thể giúp huynh đệ chúng ta khai mở tiềm năng chính là Vô Cực bí cảnh mà Thổ gia gia này vừa nhắc tới?"

"Ai?" Chỉ nghe một tiếng quát thành linh cất lên, kết giới Ma năng mạnh mẽ ào ra ngoài cơ thể lão già, cuộn thẳng về phía hai huynh đệ bên ngoài cửa sổ.

Diêu Dương và Ý Huyền thầm kêu hổng bét, vừa nghe đến sự tồn tại của Vô Cực bí cảnh đã không nhịn được khẽ "ồ" một tiếng, chẳng trách bị lão già tu vi khá cao kia phát hiện hành tung.

Hai huynh đệ bị sức mạnh của kết giới từ trong phòng ào ra vây chặt, cảm giác nghẹt thở không ngừng ập tới, nhiệt độ không khí

trong phạm vi hơn một thước xung quanh họ đột ngột tăng lên. Một cảm giác giống như bị lửa thiêu đốt khiến hai người có cảm giác muốn nhấc chân lên cũng chẳng dễ, thực vô cùng khó chịu.

Chợt tiếng bánh xe lăn vang lên. Hai người giương mắt nhìn thì thấy Thổ Hành Tôn đã đẩy xe lăn của lão già ra khỏi phòng.

Nhìn thấy hai huynh đệ Diệu Dương và Ý Huyền, Thổ Hành Tôn không khỏi kinh ngạc thốt lên: "Sao các người lại tìm được tới đây?"

Lão già chăm chú nhìn hai huynh đệ trước mặt, hai mắt tỏa ra những tia sáng ngời như điện chớp, nghe câu hỏi của Thổ Hành Tôn bèn trầm giọng nói: "Hành Tôn, chẳng lẽ bọn họ chính là Thánh sứ có miếng ngọc mà cháu đã nói?"

"Vâng!" Thổ Hành Tôn đáp.

Lão già dường như không vì câu trả lời đó mà buông tha cho hai huynh đệ, ngược lại còn thôi thúc thêm Nguyên năng trong cơ thể, tăng cường sức mạnh làm nóng kết giới, hai mắt lộ vẻ chờ mong vô cùng.

Từ việc lão già biết bọn họ chính là Thánh sứ nhưng vẫn không chịu thu hồi kết giới, hai huynh đệ biết rằng lão đang kiểm tra mình. Nếu không để lộ chút bản lĩnh, hôm nay chắc chắn khó tránh khỏi kiếp nạn. Hai người thầm kêu khổ, Nguyên năng trong cơ thể ẩn hiện vô chừng, bọn họ vốn không thể tự chủ được.

Ý Huyền đứng đằng sau kéo kéo chéo áo Diệu Dương, rồi làm ra vẻ ung dung vô sự. Diệu Dương liếc thấy hành động của Ý Huyền, lập tức hiểu dụng ý, cũng bắt chước theo, vẻ mặt tỏ ra thờ ơ như không.

Trong lòng họ hiểu rất rõ, nếu lúc này không bộc lộ phong thái phi phạm của thân phận "Thánh sứ" mà họ đang mang, thì e rằng cuối cùng sẽ thực sự bị hấp chín mất. Khổ nỗi phải chịu đựng sự bức bách từ uy lực của kết giới, dù bọn họ kiên cường chống đỡ để thân thể đứng thật ngạo nghễ, nhưng thực chất đã không còn sức để nói câu nào nữa rồi.

Lão già tỉ mỉ quan sát hai người đang ở trong "Liệt Viêm kết giới", chỉ thấy họ lấp lánh như ẩn như hiện, một người bồng bồng khí khái anh hùng, thân hình cao lớn anh tuấn; người kia tinh anh sáng suốt, hình dung sừng sững nổi bật, quả nhiên đều ngạo nghễ xuất chúng. Đặc biệt khi cả hai đứng sánh vai nhau, khí thế tỏa ra khiến lão già cảm nhận được sự dũng mãnh khác thường mà đã bao lâu nay lão chưa được thấy.

Diệu Dương và Ý Huyền thầm kêu khổ, nhìn vẻ mặt tán thưởng của lão già nhưng không sao đoán nổi rốt cuộc lão muốn thăm dò đến bao giờ. Hai người bắt đầu cảm thấy linh thể không chống đỡ nổi cái nóng càng lúc càng ghê gớm. May mà linh thể vốn hư ảo, lại thêm bóng đêm dày đặc, cho nên cũng không thể nhìn ra chút sơ hở.

Thực ra nhân cơ hội này, hai huynh đệ cũng muốn thăm dò phản ứng của Nguyên năng trong cơ thể mình, tính ra trên hành trình sinh tử bọn họ đã gặp biết bao nhiêu lần nguy biến nhưng đều có thể vượt qua một cách an toàn, chính là dựa vào Nguyên năng thần kỳ ấy cả. Tiếc rằng trước giờ Nguyên năng tự phát động chứ họ không thể tự khống chế, cho nên trong thâm tâm, hai người cũng đang đợi dịp năng hiện ra.

Nhưng Nguyên năng còn chưa hiển linh, lão già đã thu hồi kết giới và bảo: "Chỉ vì chuyện rất quan trọng, lão phu không dám dễ dàng tin tưởng nên vừa rồi đã đắc tội với hai vị Thánh sứ, mong Thánh sứ lượng thứ!"

Áp lực đang đè nặng bỗng dừng biến mất, Diệu Dương và Ý Huyền lập tức cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm. Không biết nói gì, Diệu Dương chỉ đành cười ha hả rồi khách khí trả lời: "Tiền bối làm việc thật cẩn trọng, chính là tấm gương cho bọn hậu bối chúng tôi học theo, cứ sao lại nói là đắc tội chứ? Tiền bối khách khí quá rồi!"

Lão già khẽ gật đầu vẻ tán thưởng. Đảo mắt nhìn quanh bốn phía, lão bèn bảo: "Nơi này tai vách mạch rừng, các ngài theo ta vào nhà nói chuyện!" Nói đoạn lão ra hiệu bảo Thổ Hành Tôn đẩy mình vào trong.

Thổ Hành Tôn đang xấu hổ vô cùng vì ánh mắt xăm xoi của hai huynh đệ, liền nhân cơ hội này cười khan mấy tiếng rồi chậm rãi đẩy lão già vào nhà. Diệu Dương và Ý Huyền nhìn bộ mặt dày như kiểu lợn chết không sợ nước sôi của hắn, tuy giận tím ruột nhưng cũng chỉ biết nhìn nhau lắc đầu, rồi theo sát hai ông cháu đi vào nhà.

Trong nhà bài trí đơn giản và sạch sẽ, không khác biệt mấy so với những nhà dân bình thường trên dương gian.

Lão già ngồi ngay ngắn trên xe lăn, cung kính chỉ vào vị trí chủ nhân ở giữa phòng, nói: "Mời Thánh sứ thượng tọa!"

Diệu Dương và Ý Huyền vội khiêm nhường đáp: "Không dám, không dám, xin tiền bối hãy ngồi đó!" Vừa nói hai người vừa tự tìm hai ghế khách rồi ngồi xuống.

Lão già thấy hai người khiêm tốn lễ phép, không có vẻ tự cao tự đại như "Thánh sứ" trong tưởng tượng của lão, lòng càng thêm mừng rỡ. Lão bèn di chuyển xe lăn đến gần chỗ hai người và bảo: "Thật ra lão đi đứng bất tiện, bao năm nay phải ở trên chiếc xe lăn này, ngồi đâu cũng thế thôi. Chẳng bằng chúng ta cứ ngồi đối diện thế này lại thân mật hơn!"

Lão già ngoảnh đầu nhìn Thổ Hành Tôn sau lưng đầy thâm ý, đoạn bảo: "Hành Tôn, đi rót trà mời hai vị Thánh sứ, coi như để chuộc lỗi với các ngài!"

"Vâng!" Thổ Hành Tôn đáp lời rồi quay vào trong, một thoáng đã bưng ra hai chén trà, cung kính đưa đến trước mặt Diệu Dương và Ý Huyền: "Hôm nay tiểu tử không nhìn ra hai vị Thánh sứ nên đã có hành động bất kính, hy vọng Thánh sứ đại nhân tha thứ, ngàn vạn lần đừng chấp nhất kẻ tiểu tử này."

Diệu Dương và Ý Huyền chẳng ngờ ngẫu nhiên tìm thấy hậu nhân của họ Hữu Viêm, trong lòng vô cùng hưng phấn. Lại nghe qua lời tự thuật về họ Hữu Viêm của lão già, cái nhìn đối với Thổ Hành Tôn sớm đã thay đổi, đâu còn gì trách cứ hấn.

Hai người nhận chén trà từ tay Thổ Hành Tôn. Ý Huyền nói: "Sao chúng ta lại trách người chứ! Nếu không nhờ công lao của người, quá nửa là chúng ta không biết đến nơi này, và cũng sẽ không tìm thấy tiền bối của họ Hữu Viêm một cách thuận lợi như vậy."

Lão già khẽ mỉm cười bảo: "Đừng có tiền bối tiền bối như vậy, nếu chỉ luận thân phận, ông cháu chúng ta phải gọi các ngài là tiền bối mới đúng! Hơn nữa cái họ Hữu Viêm dễ khiến người ta chú ý, chi

bằng gọi bằng tên họ vẫn xưng trước giờ, lão hủ có tên khác là Thổ Kịch, đứa cháu này của ta gọi là Thổ Hành Tôn!"

Diệu Dương và Ý Huyền cùng gật đầu đáp: "Thổ Kịch tiền bối nói rất phải!"

Thổ Hành Tôn đứng bên cạnh hồi lâu không nói gì, lúc này cũng chen vào hỏi: "Tôi nhớ là mình đã đi lòng vòng trấn Luân Hồi mấy bận, tới khi xác định không có ai theo dõi mới dám quay về, rốt cuộc các ngài làm thế nào mà tìm thấy nơi này thế?"

Diệu Dương và Ý Huyền cười thâm trong bụng, không khỏi cảm thấy mình may mắn. Nếu không phải bọn họ được giúp đỡ, bằng vào sức của hai người, muốn tìm một cao thủ tinh thông thuật Thổ độn trong trấn Luân Hồi rộng lớn này chẳng khác gì mò kim đáy bể. Nghĩ tới đây, cả hai có thêm mấy phần hảo cảm với cô nàng xinh đẹp của Ma môn kia.

"Được rồi, đừng nhắc đến hiểu lầm trước đây nữa!" Thổ Kịch cắt ngang rồi quay sang nhìn hai huynh đệ, vào thẳng vấn đề: "Lần này hai vị Thánh sứ tới trấn Luân Hồi, mục đích là khai mở Vô Cực bí cảnh chẳng?"

Hai huynh đệ nhìn nhau do dự một lát, nhớ tới lời dặn của lão già thần bí, Ý Huyền bèn thản nhiên đáp: "Không giấu gì Thổ Kịch tiền bối, thực ra chúng tôi cũng nhờ cơ duyên xảo hợp mới biết được chuyện bí cảnh từ một vị tiền bối khác. Vốn là vì bản thân có chút chuyện riêng, trước đó chúng tôi không hề biết bí cảnh lại có liên quan đến dòng tộc của Thổ Kịch tiền bối nhiều đến thế!"

"Thánh hoàng đã an bài như vậy, tất nhiên là có đạo lý của ngài!" Thổ Kịch gật đầu trầm tư, rồi không nhin được hỏi:

"Các vị từng gặp Thánh hoàng chưa? Lão nhân gia người có khỏe không?"

Hai huynh đệ vừa nghe vậy thì chấn động toàn thân, cùng nghĩ chẳng lẽ lão già thần bí đó đích thực là tiền bối Thần Nông, tổ tiên của họ Hữu Viêm, được tôn xưng là Thánh hoàng Viêm đế sao?

Ngặt một nỗi lúc trước đã thể không tiết lộ hành tung của lão, nên hai huynh đệ chỉ đành trả lời mơ hồ.

Ỗ Huyền thấy Thổ Kích nghi hoặc thì vội giải thích: "Thực ra vị tiền bối đó căn dặn chúng tôi không được tiết lộ tin tức của ngài, cho nên chúng tôi phải giữ lời, mong Thổ Kích tiền bối đừng trách!"

Diệu Dương tỏ vẻ khó hiểu hỏi: "Vì sao Thổ Kích tiền bối lại khẳng định chúng tôi là Thánh sứ? Về miếng ngọc đó, chúng tôi đã xem xét kỹ càng, dường như chẳng có chỗ nào đặc biệt cả?"

Thổ Kích khẽ lắc đầu, mở lòng bàn tay nắm chặt miếng ngọc. Chỉ thấy miếng ngọc vốn to bằng lòng bàn tay không ngờ đã co lại thành một hình vuông nho nhỏ, hơn nữa có vẻ đã không còn phát sáng. Trong khoảnh khắc Thổ Kích mở lòng bàn tay, nó tự tan thành mây khói.

Hai huynh đệ nhìn đến sững sờ, căn bản không hiểu rốt cuộc đã xảy ra biến cố gì.

Thổ Kích giải thích: "Đây là một loại pháp môn độc đáo của họ Hữu Viêm, khối ngọc này thực ra do một luồng Nguyên năng nén lại mà thành, bên trong là thông tin muốn truyền đạt đã được phong ấn. Chỉ khi gặp được cao thủ có cấp bậc nhất định trong bản tộc, bí mật trong đó mới có thể mở ra. Nhân vật bình thường dù lợi hại thế

nào chẳng nữa cũng chỉ có thể phá hủy chứ không thể biết được bí mật giấu bên trong!"

Diệu Dương và Ý Huyền cảm thấy vô cùng mới mẻ, Từ trước đến giờ họ luôn cho rằng công dụng của Huyền pháp chỉ có chống địch và phòng thân, nhưng chẳng ngờ ngoài huấn luyện ma thú còn có phương pháp tinh tế như của họ Hữu Viêm, không khỏi đồng thanh thán phục, hứng thú đối với Huyền Pháp quyết yếu càng thêm mãnh liệt.

Thổ Kích buồn rầu nghĩ ngợi hồi lâu, rồi dứt khoát: "Chỉ cần biết Thánh hoàng lão nhân gia người vẫn khỏe, số mệnh của họ Hữu Viêm ta cho dù có phải khổ nhục khuất tất hơn nữa, chúng ta cũng cam tâm tình nguyện!"

Thổ Hành Tôn sững sốt hỏi: "Gia gia, vừa rồi chẳng phải người nói là Thánh hoàng đã tự hủy nhục thân, dẫn thiên lôi xuống đánh cho bản thân linh nguyên câu diệt rồi sao? Sao còn có thể..."

Diệu Dương và Ý Huyền sớm cũng nhận thấy lời nói của Thổ Kích trước sau mâu thuẫn, nghe Thổ Hành Tôn hỏi thì cùng nhìn về phía Thổ Kích, yên lặng chờ nghe giải thích. Tuy bọn họ nhận định lão già thần bí kia chính là Thần Nông, nhưng liên tưởng tới truyền thuyết của bộ tộc Hữu Viêm, không khỏi háo hức muốn biết kết cục trong đó.

Thổ Kích hồi tưởng chuyện xưa, buồn bã kể lại: "Từ sau khi Thánh hoàng về trời, con dân tộc Hữu Viêm sống cảnh nô dịch ở chốn Ma vực tối tăm không ánh mặt trời, sống chẳng bằng chết, ngày lại ngày, năm lại năm... Cho đến khi đại quân Yêu, Ma của Xi Vưu bị Hoàng đế Hiên Viên đánh bại hoàn toàn, nhân lúc Ma vực hỗn

loạn, phần lớn con dân tộc Hữu Viêm cùng nhau bỏ trốn. Nhưng nhà cửa ruộng vườn trong tộc bấy giờ đã bị phá hủy, mọi người đều cảm thấy trời đất tuy rộng lớn nhưng chẳng có chỗ dung thân!"

Nói tới đây vẻ mặt u ám thất sắc của Thổ Kích dần trở nên hưng phấn, dường như nhớ tới một chuyện khiến người ta vui vẻ, lão tiếp tục: "Chính lúc ấy, Thánh hoàng hiển linh. Ngài dặn chúng ta phải nhẫn nhục, chờ đợi thời cơ khôi phục bộ tộc Hữu Viêm. Ngài đem phương pháp khai mở Vô Cực bí cảnh truyền thụ cho bốn đại trưởng lão, dặn dò chúng ta chờ đợi Thánh sứ giá lâm, đó chính là thời cơ chín muồi để khôi phục bộ tộc. Từ đó, chúng ta mai danh ẩn tính, rời xa quê hương. Để tránh sự nghi ngờ của Ma môn, cứ mỗi hai trăm năm, bốn đại trưởng lão lại thay phiên nhau phụ trách canh giữ ở trấn Luân Hồi, chờ đợi Thánh sứ tới giải cứu bộ tộc Hữu Viêm ta! Bấm đốt ngón tay mà tính, chúng ta đã chờ đợi gần ngàn năm rồi!" Thổ Kích thở dài một hơi, vui mừng nhìn hai người Diệu Dương và Ý Huyền, hưng phấn không sao kiềm chế được, run giọng bảo: "Cũng may đáng cao xanh không phụ kẻ có lòng, bộ tộc Hữu Viêm chúng ta cuối cùng cũng đợi được cứu tinh rồi!"

Diệu Dương và Ý Huyền nào nghĩ rằng lão già thần bí kia lại giao cho bọn họ nhiệm vụ khó khăn như vậy. Chỉ cần nhớ lại những nhân vật tàn bạo của Ma môn, sau đó cân nhắc tài mọn của bản thân, hai người liền thấy chẳng có cơ sở nào. Nhất thời cả hai lo sợ, không biết nên nói gì.

Ý Huyền thấy Thổ Kích nhìn hai huynh đệ mong mỏi thì vội vàng thuận miệng hỏi để lão không nhìn ra họ đang thiếu tự tin: "Nghe

tiền bối vừa nói họ Hữu Viêm có bốn đại trưởng lão, vậy ngoài tiền bối, ba vị trưởng lão kia đâu?"

Thổ Kích thở dài một hơi, ai oán: "Chúng ta ở trấn Luân Hồi chịu khổ hơn năm trăm năm vẫn không thấy Thánh sứ đến. Thất vọng cực cùng, chúng ta quyết định thử tự dựa vào sức mình giải trừ phong ấn bản mệnh. Thế là chúng ta lấy ra Ảo Thương pháp lục năm đó trộm được khi trốn khỏi Ma vực, bắt đầu tu luyện pháp môn... Ai ngờ chuyện xảy ra không như dự định, Thập Tuyệt Phong Thần ấn của Xi Vưu quả nhiên lợi hại, khiến chúng ta chịu thương tổn nặng nề nhất từ khi chạy thoát khỏi Ma vực. Bởi vì nguyên căn bản mệnh ở Hạ Đan Uyên Hải bị phong ấn, khiến cho Nguyên năng mà ta cực khổ tu luyện vốn không có chỗ tích trữ, chỉ có thể bỏ mặc trong Mạch Luân Kinh Hải, pháp năng dù mạnh hơn cũng chẳng ích gì. Chúng ta do dự nhiều lần, cuối cùng quyết định cố tu luyện Tuệ Nguyên Căn Khí Na Di pháp quyết, đem Nguyên năng toàn thân đặt ở Trung Đan Uyên Hải và Thượng Đan Uyên Hải..."

Diệu Dương và Ý Huyền kinh ngạc "ồ" lên một tiếng, chỉ vì trong đầu hai người đã thuộc lòng Huyền Pháp yếu quyết, đương nhiên biết cái được gọi là Trung, Thượng Đan Uyên Hải chính là chiêu "Đạo đỉnh" trong thuật tu chân...

Theo Huyền Pháp yếu quyết, chúng sinh bình thường trong Tam giới muốn nghịch thiên tu đạo, trước tiên phải tu luyện để vị trí kinh mạch giao nhau trong cơ thể biến thành "Đạo đỉnh" cho Nguyên năng, như thế mới có thể tích tụ Nguyên năng tu chân vượt kiếp. Thế nhưng trong ba vị trí Thượng, Trung, Hạ Đan Uyên Hải của bản

thể, Hạ Đan Uyên Hải ẩn tàng nguyên căn bản mệnh là quan trọng nhất, cũng chính là cơ sở của mọi phép tu chân.

Còn Trung, Thượng Đan Uyên Hải ở phần thân trên, chỉ khi nào đã đạt tới cảnh giới Chân nhân thì mới có thể dần dần tu luyện tới hai vị trí Đạo đỉnh này, sau đó tiếp tục tu luyện với hy vọng đạt đến cảnh giới Đại thành, thoát thai hoá cốt, cuối cùng có thể bước lên vị trí của chúng thần trên Thiên giới. Trước đó, nếu liễu lĩnh tự tu luyện Trung, Thượng Đan Uyên Hải, nhẹ thì linh nguyên rối loạn, không thể điều hòa, đạo cơ tổn thương; nặng thì tẩu hỏa nhập ma, rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Thổ Kích buồn rầu nói tiếp: "...Sự thật chứng minh chúng ta đã sai, nhưng cái giá phải trả quá bi thảm đã không cho chúng ta kịp hối hận. Ba vị trưởng lão tẩu hỏa nhập ma, trầm luân trong ảo cảnh của nguyên thần, bản thể hóa đá mà chết. Còn ta biến thành bộ dạng như hôm nay, giữ được nửa cái mạng già sống qua ngày trên trần thế!"

Diệu Dương và Ý Huyền xót xa. Thường ngày hai người không để ý những lời phân tích trong Huyền Pháp yếu quyết, nhưng hôm nay sự thật nhãn tiền, hai huynh đệ mới thật sự kính sợ, phải nhìn Huyền Pháp yếu quyết bằng con mắt khác.

"Ôi, chuyện cũ nói nhiều cũng vô ích!" Thổ Kích xua đi vẻ mặt u ám, đoạn nói: "Cũng may Thánh sứ tới kịp lúc. Máu, nước mắt và sự khuất nhục bao nhiêu năm nay của họ Hữu Viêm coi như không vô ích rồi!"

Hai huynh đệ không ngớt than thầm, với kinh nghiệm nông cạn của mình mà trở thành nơi ký thác hy vọng của cả một bộ tộc thế

này thì không khỏi quá nặng nề. Diêu Dương không kìm nổi bèn kiểm soát: "Thổ Kích tiên bối, nói thật là chúng tôi cũng không có gì nắm chắc, đến nơi này cũng chỉ là muốn thử xem có gặp vận may không thôi. Cho nên tiên bối ngàn vạn lần đừng đặt hy vọng quá nhiều..."

Thổ Kích xua tay cười: "Trải nhiều phong ba bão táp, ta đã coi thành bại được mất như mây gió thoảng qua. Nếu các ngài có cơ hội bước vào Vô Cực bí cảnh, đối với những việc không cần thiết thì đừng quá miễn cưỡng, an nguy của bản thân mới là quan trọng nhất!"

Hai huynh đệ đều rất cảm động, nhưng lại không nói nổi câu nào để an ủi lão già, trong lòng càng thêm hổ thẹn, hồi lâu vẫn im lặng.

Thổ Hành Tôn từ đầu đến cuối không mở miệng, đến lúc này mới biết thân thế của mình nên có chút hoài nghi ngỡ ngàng. Hơn nữa thường ngày hẳn bị kẻ khác làm nhục, lâu rồi thành quen, gặp chuyện gì cũng cười cợt suông sã, đột nhiên giờ phải đối diện với một sự thật mới nghe đã thấy rợn người, bảo hẳn phải chấp nhận thế nào đây?

Thổ Kích ngẩng đầu nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ: "Được rồi, tuy đã muộn nhưng đối với chúng ta mà nói, vừa hay lại rất thích hợp. Để tránh đêm dài lắm mộng và những phiền toái không đáng có, chúng ta tới bí cảnh ngay đêm nay thôi!"

Diêu Dương và Ý Huyền nghe thế thì mừng rơn, từ lúc giáp mặt các nhân vật Ma môn tề tựu trong bữa tiệc, hai người sớm đã có ý muốn thoát khỏi trấn Luân Hồi, giờ nghe có thể lập tức đi tới bí cảnh thì lên tiếng hưởng ứng ngay.

Thổ Hành Tôn đứng bên cạnh biển sắc, vội thốt lên: "Gia gia, giờ đã quá muộn rồi, thân thể gia gia không được khỏe, tôn nhi nghĩ nên để ngày mai đi thì hơn!"

Những lời này một lần nữa khiến hai huynh đệ Diệu Dương và Ý Huyền thêm hảo cảm với Thổ Hành Tôn. Hai người cùng ồ lên tán thưởng, đầu gối y vẻ ngoài thấp hèn, hành vi bỉ ổi nhưng lại là một đứa cháu ngoan hiếu thuận như thế.

Ý Huyền cảm động nói; "Đúng vậy! Thổ Kịch tiên bối, thân thể tiên bối không khỏe, đi đường đêm khuya bất tiện, tôi thấy hay là để mai hăng tính đi"

Thổ Kịch kiên quyết xua tay: "Tuy bí cảnh ở nơi xa xôi nhưng dầu sao cũng yên ổn cả ngàn vạn năm rồi, nếu khai mở vào ban ngày, năng lượng mạnh mẽ tuôn ra, chỉ sợ sẽ khiến cao thủ bốn tông Thần, Huyền, Yêu, Ma chú ý. Tới lúc đó mà xảy ra biến cố gì thì quả thực được chẳng bằng mất!"

Thấy mọi người do dự, lão bèn nói tiếp: "Yên tâm đi! Ta cho dù có già có tàn tật chẳng nữa thì cũng tuyệt đối tự biết mình, hai vị Thánh sứ không cần lo lắng!" Thổ Kịch ngoảnh nhìn cháu, khuôn mặt nặng nề, vỗ vỗ bàn tay Thổ Hành Tôn lúc này đang để lên xe lăn, gật đầu tỏ ý bảo hẳn yên tâm.

Diệu Dương và Ý Huyền nghe nói năng lượng khi bí cảnh khai mở có thể dẫn đến cảm ứng của Ma môn thì không khỏi lo lắng, nhưng thấy Thổ Kịch tràn đầy tin tưởng, liền đồng thanh nói: "Vậy phải làm phiền Thổ Kịch tiên bối rồi!"

Thổ Kích gật gật đầu: "Hai vị Thánh sứ không biết đường, hay là cùng dùng thuật độn thổ đi với chúng ta nhé!"

Hai huynh đệ nghĩ mà xấu hổ. Thân là "Thánh sứ", vậy mà cả độn thuật cũng chẳng biết, nói ra thật quá tức cười! Giờ có được lối thoát thỏa đáng thế này, hai người nhất loạt gật đầu, trong lòng không kìm nổi thở phào một hơi.

"Đợi đã!" Ý Huyền đột nhiên nhớ tới Kim Cương xử vừa rồi đã phong ấn trong đất, vội chạy ra bên ngoài đào lên, phủi sạch bụi, cầm đến trước mặt ông cháu Thổ Kích, ngập ngừng xấu hổ: "Vừa rồi vì lo cháu của tiên bối chạy trốn, cho nên... Mong tiên bối thứ lỗi!"

Thổ Kích nghe vậy bật cười, lắc đầu tỏ vẻ không bận tâm, nói: "Thụ kim hợp thổ, truân địa phong giới, quả là phương pháp phá thuật độn thổ tốt nhất! Chỉ là..." Nhìn thấy Kim Cương xử trong tay Ý Huyền, Thổ Kích hai mắt lóe sáng sừng sốt: "Thánh sứ có thể cho ta mượn xem món đồ kim loại trong tay không?"

Ý Huyền y lời đưa Kim Cương xử cho Thổ Kích. Nhưng nghĩ tới chuyện đây là đồ Sước Sước tặng, đoán rằng bên trên có khi lưu lại ký hiệu nào đó của Ma môn, cho nên thấp thỏm lo lắng sợ bị Thổ Kích nhìn ra, cố tỏ vẻ không hiểu: "Có vấn đề gì sao?"

Thổ Kích cầm lấy Kim Cương xử, quan sát tỉ mỉ rồi nhíu mày hỏi: "Xin hỏi Thánh sứ, Kim Cương xử này từ đâu mà có?"

Ý Huyền và Diệu Dương không khỏi kinh hãi, chỉ có thể thành thật nói ra: "Là... là do một nữ tử tặng cho!"

"Xem kỹ thì hoa văn ở đầu và chuôi rất kỳ lạ, bắt đầu xoắn ở bên trái rồi đi ra bên phải, tạo thành hình Ngũ Hoa Triều Âm!" Thổ Kích

hỏi dồn: "Chẳng lẽ nữ tử đó là người trong Ma môn?"

"Tiền bối đoán không sai!" Ý Huyền đỏ mặt lúng túng trả lời: "Vật này chính là do cô nương Sước Sước thuộc họ Phòng Phong trong Ma môn tặng cho!"

Lời vừa thốt ra, chẳng những khiến Thổ Kịch kinh sợ, ngay cả Thổ Hành Tôn này giờ im lặng cũng không khỏi thót tim. Hắn ngoảnh nhìn Ý Huyền vừa ngạc nhiên pha lẫn nghi ngờ, sắc mặt không sao tin nổi.

Hai huynh đệ nhìn nhau, biết rằng trước sau không gạt được Thổ Kịch, Ý Huyền liền đem chuyện được tặng chày kể ra, chỉ lược bớt những tình tiết đáng xấu hổ.

Thổ Kịch trả Kim Cương xử cho Ý Huyền, nghi ngờ hỏi: "Hành động này của Phong ma nữ rốt cuộc là có dụng ý gì? Chẳng lẽ ả đã biết thân phận của các ngài? Chuyện liên quan đến Thánh sứ và bí cảnh đều là tuyệt mật của bản tộc, trong khắp Tam giới, người biết chuyện này chỉ có bốn vị trưởng lão của tộc ta mà thôi."

Thổ Kịch trầm tư, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng: "Cho dù thế nào, để đảm bảo an toàn, chúng ta phải lập tức rời khỏi đây ngay!"

Ý Huyền dè dặt giắt Kim Cương xử bên hông. Tuy trong thâm tâm, y và Diệu Dương đều không muốn tin rằng Sước Sước sẽ làm gì nguy hại đến mình, nhưng trước sau vẫn có ba phần đề phòng người trong Ma môn, cho nên không thể không cảnh giác, liên tục gật gù khen phải.

Thổ Hành Tôn dường như nghĩ ra điều gì đó, muốn nói nhưng lại thôi: "Gia gia, những gia sản này..."

Thổ Kích nghiêm mặt ngắt lời hẳn: "Chỉ là vật ngoài thân thôi, việc gì phải coi trọng, ngày sau quay về lấy cũng không muộn!"

Thổ Hành Tôn quỵến luyến nhìn khắp phòng trong phòng ngoài, bất đắc dĩ bỏ ý muốn mang hết những vật trong nhà đi theo.

Thổ Kích nhìn huynh đệ Diệu Dương và Ý Huyền rồi bảo: "Việc không thể chậm trễ, xin hai vị Thánh sứ mau mau tới gần chúng ta trong vòng ba thước!"

Hai huynh đệ vâng lời bước đến cạnh xe lăn. Vừa nghe có thể lập tức trải nghiệm thuật độn thổ thuộc Ngũ hành độn pháp, cả hai mừng rỡ không thôi. Ngày trước hai người từng được cưỡi linh thú hổ bay Thiên Ô, nghịch ngợm Ấn Linh độn pháp, thậm chí khi bị Xi Bá khống chế còn phải độn thủy. Cảm giác lần lượt được thể nghiệm sự kỳ diệu của Huyền pháp thực sự khiến họ như chìm vào cõi mơ, là một trong những động lực thúc đẩy họ không lúc nào quên tu luyện Huyền Pháp yếu quyết.

Thổ Kích ngồi ngay ngắn trang nghiêm trên xe lăn, miệng lầm rầm niệm chú, ngón tay bắt quyết vẽ một đường cong ngoằn ngoèo từ trên xuống dưới trong không trung, Ma năng mãnh liệt cũng theo đó ào ạt tuôn ra.

Lúc này, Diệu Dương và Ý Huyền có thể cảm ứng rõ ràng một luồng Nguyên năng nồng đậm đang xoáy tròn thành một kết giới hữu hình bao bọc bốn người vào trong. Kết giới ấy vững vàng dày đặc nhưng lại mềm dẻo đàn hồi, bao phủ phạm vi ba thước quanh bốn người, khiến họ như bị ngăn cách với hoàn cảnh bên ngoài.

Thoáng chốc, Nguyên năng bản thể theo sự thúc đẩy của Thổ Kích dần được tăng cường. Diệu Dương và Ý Huyền bất giác cảm thấy mình bị luồng Ma năng đang lan tỏa kéo tuột xuống dưới, rồi không ngừng kéo dài theo một phương xuống đất, tới một địa điểm không biết tên gì mới đột ngột dừng lại. Sau đó chỉ nghe Thổ Kích khẽ quát: "Đi!"

Lúc này thân thể bốn người được kết giới bao bọc, chẳng khác gì dòng nước cuộn cuộn chảy vào đất sâu. Diệu Dương và Ý Huyền chỉ cảm thấy trước mắt mình tối om, mặc cho kết giới bắt đầu tiến về nơi cần đến.

Hai huynh đệ hiểu kỳ thò tay chạm vào lớp kết giới quanh người, chỉ cảm thấy một luồng Nguyên năng không lạnh không nóng, bền vững chắc chắn, phân bố đều đặn, khả năng đàn hồi và xuyên thấu cực mạnh, giữa kết giới và lớp đất là lực ma sát vô cùng lớn.

Cảm giác này hoàn toàn khác biệt với những kết giới mà họ từng trải qua, không giống sự lăn tăn gợn sóng huyền ảo của Huyền Bình kết giới trong Ấn Linh độn pháp, không như cảm ứng kỳ diệu của Huyền năng phụ thể lúc độn thủy, và cũng rất khác luồng khí đan xen tầng tầng lớp lớp của Tử Thanh kết giới dưới đáy Kỳ Hồ.

Hai huynh đệ còn chưa kịp suy nghĩ kỹ thì đã cảm thấy tiếng gió bên tai, trước mắt chợt sáng bừng. Thì ra bốn người đã ngoi lên mặt đất. Pháp quyết trong lòng bàn tay Thổ Kích vừa thu lại, kết giới lập tức biến mất.

Chương 2

CHUYẾN ĐI VÔ CỰC BÍ CẢNH

Đột nhiên hai con cá màu sắc khác nhau bắt đầu chậm chậm khởi động rồi xoay tròn càng lúc càng nhanh. Sau một tiếng ầm vang, hình tròn hai màu tím xanh bắn ra hai luồng ánh sáng một đen một trắng rất quái dị, lần nữa bao phủ hai người Dương Huyền. Lần này Diệu Dương và Ý Huyền cảm thấy ánh sáng lung linh vừa phủ lên thân, xương cốt liền như có ấu trùng bám vào rồi mau chóng luồn lách trong linh thể.

ĐÊM ĐÃ KHUYA. Mặt trăng từ từ ngả về phía Tây.

Bốn người đứng trên một đỉnh núi cao hiểm trở, ánh trăng mờ xa xa trên bầu trời Minh giới, làn gió lạnh thấu xương tạt vào rát mặt. Đỉnh núi cao phía trước tựa như treo lơ lửng giữa tầng không, trống trải cô liêu, dưới ánh trăng Kỳ Hồ đằng xa loáng thoáng tỏa những gợn sóng lấp lánh diệu kỳ.

Diệu Dương và Ý Huyền nhìn quanh bốn phía, mơ hồ có một cảm giác quen thuộc, nhưng trong đầu tuyệt không có chút ấn tượng nào với khung cảnh xung quanh. Đúng lúc họ chuẩn bị dò hỏi thì toàn thân Thổ Hành Tôn bắt đầu run cầm cập y Quay sang hỏi Thổ Kích: "Gia gia, đây là nơi nào vậy? Sao cháu bỗng cảm thấy lạnh ghê người? Ôi chao, lạnh quá!"

"Lạnh ư?" Hai huynh đệ sững sờ, nhớ tới lời Nhân nhi: Linh hồn một khi thoát ly khỏi thân thể thì không còn chịu sự ràng buộc của

khí huyết và kinh mạch, sẽ không còn cảm giác nóng lạnh ẩm mát nữa. Thổ Hành Tôn sao lại có cảm giác khí lạnh xâm nhập vào cơ thể được?

"Hít vào thở ra nhẹ nhàng, tập trung tinh thần, đừng để ảo tượng bên ngoài mê hoặc!" Thổ Kích cảnh giác nhìn xung quanh: "Nơi này chính là đỉnh núi Luân Chuyển, cấm địa của Minh giới!"

Thổ Hành Tôn làm theo lời dạy, bộ dạng khi nhắm mắt điều hòa hơi thở trông khổ sở như đang chống đỡ một loại lực quái dị nào đó.

"Ảo tượng ư?" Diệu Dương và Ý Huyền cũng sờ, tuy không tỏ tường nguyên nhân nhưng cũng hiểu được đôi chút. Bọn họ vốn xuất phát từ nơi này mà đến trấn Luân Hồi, sao giờ lại không sao nhận ra được, chắc chắn cũng vì chịu ảnh hưởng của ảo tượng mà Thổ Kích vừa nói.

Nhìn từ xa, trấn Luân Hồi ở hai bên bờ Kỳ Hồ chỉ nhỏ bằng bàn tay. Diệu Dương chép miệng hai cái rồi cất tiếng: "Kể cũng lạ, rõ ràng ngày hôm qua chúng tôi còn ở đây, sao giờ lại có cảm giác thật xa lạ?"

"Không có gì lạ cả!" Thổ Kích giải thích: "Phía đông núi Luân Chuyển là Minh Thành Quỷ Vực, phía tây là trấn Luân Hồi danh chấn Tam giới, đi về phía nam là mười tám tầng địa ngục, từ chân núi phía bắc kéo dài về hướng tây mấy dặm chính là Lục đạo luân hồi huyền ảo nhất trong trời đất. Do đó đây được coi là cấm địa của Minh giới. Ngoại trừ tấm lá chắn thiên nhiên là sông Sinh Tử bao quanh chân núi thì khắp nơi bên trong là kết giới, cho nên mới khiến các ngài sinh ra ảo giác."

Hai huynh đệ giật mình hiểu ra, nhìn lại toàn cảnh nơi đây, nhưng chỉ thấy bốn phía quanh đỉnh núi là khoảng không cây cỏ trơ trụi. Mặt phía đông nhô ra một khối đá kỳ lạ, đơn độc treo giữa tầng không như nằm ngoài trời và đất, khiến người ta có cảm giác vô cùng đơn độc thê lương.

Ỗ Huyền hỏi: "Thổ Kích tiền bối, chẳng lẽ nơi này chính là cửa vào Vô Cực bí cảnh?"

"Đúng vậy!" Thổ Kích gật đầu, nghiêm nghị nói: "Vô Cực bí cảnh được sinh ra dựa vào huyền cơ của âm dương, từ thời Thượng cổ Hồng hoang đã tồn tại giữa trời đất. Ngàn vạn năm nay chỉ vài người biết được bí mật của nó, hơn nữa người có thể tiến vào đây để tìm kiếm bí mật thì ngàn vạn năm khó gặp. Nếu bản chất của Nguyên năng trong thân thể không cực kỳ dẻo dai thì vừa vào bí cảnh sẽ lập tức bị năng lượng âm dương cực đoan nơi ấy phá hủy đến mức linh nguyên tiêu diệt!"

Hai huynh đệ Dương Huyền vừa nghe vậy thì đưa mắt nhìn nhau đầy vẻ căng thẳng, không ngờ thâm nhập bí cảnh lại nguy hiểm thế, lòng thấp thỏm không yên.

Thổ Kích cười đầy thiện ý: "Thánh hoàng đã chọn các ngài làm Thánh sứ, tất nhiên đã nhận định rằng năng lực của các ngài có thể an toàn bước vào Vô Cực bí cảnh, thế nên xin đừng quá căng thẳng!"

Sau khi miêu tả tỉ mỉ cách khai mở bí cảnh, Thổ Kích bảo hai huynh đệ: "Mấu chốt các ngài đã hiểu hết rồi, tuy nhiên ta cũng không biết trong bí cảnh có thể xảy ra tình huống gì, tin rằng Thánh hoàng đã ngầm an bài thỏa đáng!"

"Hai vị Thánh sứ nhất định phải nhớ kỹ, việc gì cũng không thể miễn cưỡng, tất cả cứ thuận theo tự nhiên!" Thổ Kích dặn dò cẩn thận, rồi nói: "Thôi, bắt đầu!"

Hai huynh đệ biết đã không còn đường lui, lại nghĩ tới mấy lần gặp đại nạn không chết, nghĩ bản thân cũng có chút tiềm năng, coi như số mạng không tồi, nên càng quyết tâm muốn thử, liền gật đầu không chút do dự.

Thấy hai người đồng loạt gật đầu, Thổ Kích chậm chậm di chuyển xe lăn tới chỗ sườn đá dốc và nguy hiểm nhất. Từ trên xe, lão lao ra như tia chớp, thoáng chốc đã bay thẳng lên trời, miệng lầm rầm niệm chú, pháp quyết huyền ảo lập tức được phát động, khí trắng dày đặc tuôn ra từ mười đầu ngón tay múa may, cắt tan không gian vô tận phía trước.

Trăng khuya ngả về tây, ẩn sau núi Luân Chuyển.

Lúc này, tại chỗ tận cùng của sườn núi phía đông nơi ánh trăng không thể chiếu tới, ánh sáng chói mắt lóe lên rồi vụt tắt, không trung nứt ra một khe hở hình tròn, hai luồng ánh sáng màu trắng đen đan xen quấn vào nhau làm nổi bật huyền cơ vô hình kỳ ảo bên trong.

"Đi nào!" Thổ Kích hét lớn, năm ngón tay phải co lại thành trảo phát kinh, Nguyên năng hùng hậu bao bọc Diệu Dương và Ý Huyền, quăng bọn họ tới khe hở kia.

Ánh sáng đen trắng quái dị dường như cảm ứng được có vật lạ xâm nhập, lập tức bắn ra cột sáng hai màu chói mắt kéo dài tới tận

chân trời hư vô. Cột sáng ấy giữ lấy thân hình hai người lơ lửng giữa không trung.

Diệu Dương và Ý Huyền chỉ cảm thấy linh thân bị hai luồng sức mạnh bao bọc, chẳng thể nhúc nhích động đậy gì. Ánh sáng đen trắng không ngừng vận chuyển tuần hoàn, áp lực dữ dội tràn cả ra ngoài, ép hai người đến ngạt thở. Trong chốc lát, áp lực càng lúc càng mạnh, khiến bọn họ nhớ tới tình cảnh bị nổ tung mà chết trong Hư Linh ảo cảnh ngày trước.

Dương Huyền kinh hãi thất sắc nghĩ đến hậu quả "linh nguyên câu diệt" mà Thổ Kích đã nói, chỉ muốn rút tấm thân sớm đã rơi vào cảnh bị giam cầm ra né tránh, nhưng bất lực. Áp lực càng lúc càng đè nặng cùng sức ép của ánh sáng đen trắng, hai người khổ sở không nói nên lời, đặt hết hy vọng cầu sinh vào dị năng Quy Nguyên trong người.

Đang khi cảm thấy vô cùng lo lắng thì trong không trung nảy sinh hiện tượng lạ khiến Thổ Kích kinh hãi. Nhờ kích thích của ánh sáng trắng đen mà thân hình hai người đột nhiên phát ra hai luồng tím xanh, hòa vào ánh sáng đen trắng vốn đang vây chặt rồi phát ra vô số tia sáng lung linh, soi rọi cả trời đêm tăm tối.

Ánh sáng rực rỡ nơi chân trời thoáng chốc lóe lên rồi vụt tắt, từ khe hở hình tròn ào ra một hấp lực khổng lồ đồng loạt nuốt trọn hai huynh đệ. Tất cả chỉ trong khoảnh khắc, rồi hình tròn tự động khép lại, trả về bình thường cho khoảng không trước sườn núi.

Thổ Kích thu lại pháp quyết trong lòng bàn tay rồi ngồi xuống xe lăn. Nguyên năng hao tổn quá độ, lão thở hổn hển, mồ hôi tuôn như tắm. Nhìn Thổ Hành Tôn ở cách đó không xa vẫn đang vận dụng

Nguyên năng chống cự với kết giới ảo tượng, Thổ Kích thở dài, lòng thầm chúc cho chuyến đi của hai huynh đệ Diệu Dương, Ý Huyền được thuận lợi.

Với ý nghĩ vận mệnh họ Hữu Viêm từ nay sẽ được viết lại khiến Thổ Kích vui mừng khôn xiết. Đột nhiên Ma linh Dị tâm tu luyện lâu năm rung động, lão quay đầu lại thì thấy trên đỉnh núi thành linh xuất hiện một người.

Một nữ nhân mặc triều phục đen viền vàng, đeo mặt nạ bạc đứng đón gió, đôi mắt phượng nhỏ dài, ánh nhìn uy nghiêm sáng lạnh đang chăm chú quan sát Thổ Kích.

Thổ Kích cảm ứng được Thần năng siêu việt của người này vốn đã không chế đỉnh núi đá vào trong kết giới, đành bất lực thở dài: "Hộ pháp trưởng lão Thổ Kích của họ Hữu Viêm tham kiến Huyền Minh đế quân! Hiềm rằng thân thể tàn tật, không thể hành lễ, thật có lỗi, có lỗi!"

Huyền Minh đế quân nghe thế thì chấn động, ánh mắt sau chiếc mặt nạ bạc lộ vẻ hoài nghi, trầm giọng hỏi: "Các người quả thật là hậu duệ của Thần Nông Hữu Viêm sao?"

Thổ Kích đoán trước phản ứng này, liền nghiêm mặt trả lời: "Đế quân đã trải qua nhiều tai kiếp trong Tam giới, nắm giữ quyền sống chết luân hồi nơi Minh giới mấy ngàn năm qua, tin rằng đối với sự hưng suy của tộc ta phải hiểu rõ như lòng bàn tay, chẳng lẽ không nhận ra hậu duệ của họ Hữu Viêm?"

Huyền Minh đế quân dùng Thần năng kiểm tra, cảm nhận Ma năng lẫn quất bên người ông cháu Thổ Kích, bèn hừ lạnh một tiếng: "Cho dù các người là hậu nhân của họ Hữu Viêm thì đã sao? Thần

Nông Liệt Sơn nếu biết con cháu của y cuối cùng trầm luân thành tội tử của Ma tộc, linh hồn ở trên cao e rằng cũng khó được yên nghỉ!"

Thổ Kích nghe ra thái độ thù địch trong lời nói thì khinh thường giễu lại: "Đừng nói những lời ngon ngọt nữa! Hai tông Thần, Huyền các người so với yêu ma tà đạo tuyệt đối chẳng phải loại tốt đẹp gì!"

Bị những lời châm chọc của Thổ Kích làm cho tức giận, ánh mắt Huyền Minh để quân lóe sáng, nhưng nghe ra trong câu nói còn có ẩn ý, bà ta bèn im lặng đợi lão nói hết.

Nhắc tới chuyện cũ, Thổ Kích uất ức trong lòng, chẳng còn nể nang thân phận đối phương, nói luôn một mạch: "Nhớ năm đó họ Hữu Viêm ta dưới sự dẫn dắt của Thánh hoàng, để gìn giữ ấm no của vạn dân, đã không tranh giành thiên hạ mà quy thuận Hoàng đế Hiên Viên rồi cùng thảo phạt Xi Vưu. Chẳng ngờ bị hấn đánh lén, toàn tộc diệt vong. Để giữ tính mạng cho con em trong tộc, Thánh hoàng phải tự vẫn, toàn bộ tộc cũng bị phong ấn bản mệnh, đời đời kiếp kiếp khó sống yên lành..."

Thổ Kích quay đầu nhìn về phía Huyền Minh để quân, nét mặt vừa căm hận vừa buồn rầu bất lực, nghiêm nghị chỉ thẳng đối phương, đoạn nói: "Thế mà sau khi Xi Vưu thất bại dưới tay Hiên Viên, trên dưới tộc ta khẩn cầu hai tông Thần, Huyền các người ra tay che chở, các người lại cho rằng tộc ta bị phong ấn, đã thành gian tế của Ma môn, liền dùng lý do cục diện cuộc chiến vừa bước đầu giành được thắng lợi, chưa ổn định, để cự tuyệt thỉnh cầu của các trưởng lão tộc ta! Trời đất rộng lớn, không ngờ chẳng có chỗ cho tộc Hữu Viêm ta dung thân!"

Thổ Kịch nói tới đây thì ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, buồn đau cực độ.

Rồi thở dài một hơi, lão kiên quyết nói: "Chúng ta đã nhìn rõ bộ mặt thật của hai tông Thần, Huyền, hóa ra các người việc gì cũng đều suy tính cho lợi ích bản thân. So với đám yêu ma xấu xa kia đều cùng một giuộc! Từ đó về sau chúng ta thể chỉ dựa vào chính mình, không viện đến bất cứ sự bảo vệ nào, cho dù bản tộc chỉ còn lại một người cũng tuyệt đối không cúi mình uốn gối trước bất cứ ai!"

Huyền Minh đế quân im lặng không nói gì, bà ta từng trải qua cuộc đại chiến Thần Ma vang dội cổ kim ấy, làm gì chẳng biết nguyên nhân bên trong. Ấy vậy nhìn con người buồn đau phần nộ trước mặt, bà ta nhẹ nhàng nói: "Chuyện qua cả ngàn năm rồi, giờ nói tới cái đúng cái sai đã quá muộn. Đúng cũng được mà sai cũng được, tất cả đã thay đổi theo thời gian cả rồi!"

Thổ Hành Tôn vốn đang khốn khổ vì kết giới trên núi Luân Chuyển, nghe tiếng cười chói tai vừa rồi của Thổ Kịch, mở mắt ra thì thấy Huyền Minh đế quân, không khỏi giật nảy mình, quay người quỳ rạp xuống đất, run rẩy nói: "Tiểu nhân bái kiến Huyền Minh đế quân!"

Thổ Kịch từ trên vách núi đến gần Thổ Hành Tôn, quát lớn: "Đứng dậy! Thân là con cháu họ Hữu Viêm, không nên tự coi mình thấp hèn, đối diện với hoàn cảnh nào cũng phải ưỡn ngực ngẩng cao đầu!"

Thổ Hành Tôn ngớ người. Dẫu sao mấy trăm năm nay hẳn sống lay lắt bên bờ Tam giới, làm những chuyện bắt gà trộm chó chứ chưa bao giờ nghĩ tới việc đối nghịch với vị thần nào.

Thổ Kích thầm giận cháu hèn kém, tay phải lập tức vung ra, Nguyên năng kinh khí ào tuôn về phía trước, lõi thân thể đang quỳ dưới đất của Thổ Hành Tôn đứng dậy. Thổ Hành Tôn không thể tự chủ, hoảng sợ nhìn Huyền Minh đế quân đang đứng cách mình vài thước.

Huyền Minh đế quân dường như không để tâm, thản nhiên đi đi lại lại vài bước, nhìn quanh đỉnh núi như đang suy nghĩ điều gì, đoạn nói: "Các người sống nhờ ở trấn Luân Hồi mấy trăm năm rồi, nên biết núi Luân Chuyển chính là cấm địa của Minh giới, cứ sao đêm nay lại dám xâm nhập nơi đây?"

Mặc dù Thổ Kích không hiểu vì sao bị Huyền Minh đế quân phát hiện hành tung, nhưng chắc rằng ít nhiều có liên quan đến chuyện ánh sáng kỳ lạ chiếu ra khi bí cảnh khai mở. Lão cũng biết không dễ lừa gạt đối phương tu vi thông thần, bèn dứt khoát nói: "Đã xâm nhập cấm địa, tất nhiên là để làm một số chuyện không tiện nói, Đế quân đã biết rõ còn cố tình hỏi sao?"

Thổ Hành Tôn thấy ông mình ngang nhiên cự lại Huyền Minh đế quân, trong lòng thầm kêu thôi toi. Nghĩ đến kết cục phải chịu hình phạt, toàn thân y run rẩy, may mà vẫn còn một phần Nguyên năng vừa rồi Thổ Kích phóng ra bảo vệ, nếu không sợ rằng đã ngồi bệt xuống đất rồi.

"Nói hay lắm!" vẻ nghiêm nghị trong mắt Huyền Minh đế quân lóe lên rồi vụt tắt: "Bản đế đang muốn nghe xem các người rốt cuộc đã làm chuyện gì không tiện nói đây."

Thổ Kích cười to: "Đã là chuyện không tiện nói, tất nhiên là không thể nói cho người ngoài biết rồi, Đế quân cố hỏi làm gì chứ?"

Huyền Minh đế quân chẳng những không tức giận, ngược lại còn mỉm cười, chấp tay sau lưng khoan thai bước mấy bước, đoạn bảo: "Xem ra các người đã tuyên bố đối địch với Tam giới, chẳng lẽ không sợ liên lụy họ Hữu Viêm ư? Chẳng lẽ không sợ phụ sự hy vọng của lão tổ tông Thần Nông Liệt Sơn một lòng bảo vệ tông tộc ư?"

Thổ Kích nhú mày, đây đúng là chuyện lão không muốn. Chính lúc tâm niệm vừa động, Ma linh Di tâm của lão bị kích động lần nữa. Cảm ứng rõ ràng sức mạnh của kết giới bên ngoài cơ thể đang dần tăng cường, lão biết đối phương đã quyết định sử dụng thủ đoạn cường chế, trong lòng không khỏi căng thẳng, nhưng vẫn điềm tĩnh đối đáp: "Ai làm nấy chịu! Nếu hai tông Thần, Huyền cũng bất chấp thủ đoạn như đám yêu ma vô lại, làm việc gì cũng sợ liên lụy thì Tam giới sớm muộn cũng loạn. Tin rằng tới lúc đó họ Hữu Viêm ta khó thoát khỏi, chỉ là vấn đề sớm muộn, ta hà tất phải sợ hãi?"

"Tốt! Cho dù hôm nay kết quả thế nào, chỉ bằng vào câu nói này, bản đế sẽ không làm khó những tộc nhân khác của họ Hữu Viêm!"

Dứt lời, ánh mắt Huyền Minh đế quân sáng lóe lên như điện chớp, bàn tay nắm hờ khe vung lên, khuỷu tay vạch một dải ánh sáng mờ ảo và mềm mại, năm ngón tay chụm lại, kết giới Nguyên năng phân bố đều trên đỉnh núi giống như trăm con sông từ từ hợp dòng.

Thổ Kích cảm thấy toàn thân bị xiết chặt, biết đối phương đã phát động sức mạnh của kết giới, bèn vội vận chuyển Ma năng trong cơ thể chống lại. Mặc dù hiểu rằng đem Nguyên năng của bản thân ra so với Minh đế thực là tự chuốc lấy nhục, nhưng thân là trưởng lão của tộc Hữu Viêm, lão không thể mất mặt đưa tay chịu trói.

Tu vi của Thổ Hành Tôn không bằng một phần ba Thổ Kích, sớm đã bị kết giới ép chặt không thể động đậy được, giờ Nguyên năng mãnh liệt ập tới khiến y thần trí bấn loạn, nặng nề chìm vào hôn mê.

Lại nói hai người Diệu Dương và Ý Huyền lơ lửng trong không trung phía trước vách núi, bị áp lực mạnh mẽ của ánh sáng đen trắng đè nén, đột nhiên cảm thấy cơ thể phồng hẳn lên, linh thể bị dồn ép, giằng xé giống như trải nghiệm đáng sợ khi xưa lúc bị nổ tung mà chết.

Hai huynh đệ vô cùng kinh hãi, ý nghĩ trong đầu không gì khác ngoài khẩn cầu dị năng Quy Nguyên xuất hiện. Không biết có phải vì đang đứng bên bờ sinh tử hay không mà dị năng trong thân thể họ quả nhiên xuất hiện kịp thời, hai luồng ánh sáng tím xanh phát ra, quấn lấy ánh sáng đen trắng rồi cùng nhau tỏa sáng.

Ánh sáng chói lòa, nhất thời hai người không nhìn thấy gì, gió lốc rít gào nhưng tai không thể nghe. Một hấp lực mãnh liệt từ khe hở đột nhiên xuất hiện hút hai người Dương Huyền vào trong. Bọn họ cảm thấy trống rỗng và choáng váng, thân thể như đang lao nhanh xuống, sau đó thì không còn biết gì nữa.

Không biết hôn mê bao lâu, cuối cùng hai người dần tỉnh lại. Nơi tầm mắt họ có thể nhìn tới là một khoảng không gian bao la tịch mịch, rộng lớn vô biên nhưng lại như chốn hư vô, chẳng thể nhìn thấy người hay vật nào. Tuy cả hai cảm ứng được sự tồn tại của nhau, nhưng không thể cất lời, tựa hồ bản thân đang tồn tại ở thể khí tự do, khiến họ chìm trong một nỗi sợ không tên.

Cũng may hai huynh đệ đã từng đến Hư Linh ảo cảnh và Âm Dương kiếp địa, với hoàn cảnh này cũng ít nhiều có chút kinh nghiệm. Loại hư không linh cảnh thế này là những nơi cực kỳ huyền ảo giữa trời đất, nếu không phải linh thể của hai người được Quy Nguyên ma bích tôi luyện đến cực âm cực dương, thì làm sao có thể hết lần này đến lần khác trải nghiệm những chuyện cổ kim hiếm thấy như vậy!

Nhưng hư không linh cảnh hiện giờ so với hai lần trước hoàn toàn khác biệt. Cảm giác trống rỗng, thân thể trước sau không động đậy khiến Diệu Dương và Ý Huyền không nhận ra được mình đã đến đâu, lại càng hoang mang sợ hãi không phân biệt được lối về.

Hai người nhìn khắp xung quanh thì phát hiện trong khoảng không cách đỉnh đầu không xa chiếu ra một biểu tượng hình tròn cực lớn. Biểu tượng ấy chia thành hai phần, tương ứng là hai vật thể hình con cá màu tím xanh quái dị, như có linh tính quấn lấy nhau. Hình ảnh quen thuộc khiến hai huynh đệ không hện mà cùng nhớ tới Quy Nguyên ma bích.

Đột nhiên hai con cá màu sắc khác nhau bắt đầu chậm chậm khởi động rồi xoay tròn càng lúc càng nhanh. Sau một tiếng ầm vang, hình tròn hai màu tím xanh bắn ra hai luồng ánh sáng một đen một trắng rất quái dị, lần nữa bao phủ hai người Dương Huyền. Lần này Diệu Dương và Ý Huyền cảm thấy ánh sáng lung linh vừa phủ lên thân, xương cốt liền như có ấu trùng bám vào rồi mau chóng luồn lách trong linh thể.

Cảm giác kia không ngừng bành trướng, hai huynh đệ thấy thần trí liên tục bị chia cắt rồi lại chia cắt...

Rất lâu sau, hai người bỗng mở mắt ngược nhìn xung quanh. Họ đang nằm trên một hành lang dài vô tận bắc ngang không trung, qua bức tường và hàng lan can trong suốt như thủy tinh lấp lánh phía dưới bên phải thân mình, có thể thấy một vùng ánh sáng chói mắt kéo dài về hư vô mờ mịt. Cúi nhìn sang bên trái là một mảng tối tăm vô tận, dường như có thể nuốt chửng họ bất cứ lúc nào.

Chính lúc này, biến cố lạ xảy ra!

Chỉ thấy toàn bộ ảo ảnh đang bập bênh như sóng nước trong không gian trước mặt bỗng đứng lan tỏa, rồi ầm một tiếng hóa thành cột lửa màu tím xanh chói phừng phừng.

Mọi thứ xung quanh họ đột ngột xoay tròn quanh cột lửa, hành lang trong suốt như thủy tinh phút chốc vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ và bị hút vào cột lửa đó.

Hai huynh đệ giật nảy mình, theo bản năng lùi nhanh về phía sau, kinh hãi cảm thấy linh thể vẫn không hề động đậy. Đột nhiên ánh sáng màu tím xanh ở đằng trước lấp lánh rực rỡ, dường như chịu lực hút của cột lửa, đỉnh đầu và lòng bàn chân họ nóng rực lên, dị năng Quy Nguyên trong cơ thể bỗng đứng trỗi dậy.

Lúc này, cột lửa hai màu tím xanh trong không trung đã hóa thành vô vàn dòng chảy dữ dội, tụ thành một đợt sóng lớn ngợp trời cuộn cuộn lao về phía hai người. Nhưng khi sức mạnh khổng lồ giống như sóng thần biển động ấy cuốn đến trước mặt họ thì đột nhiên dừng lại.

Không đợi hai huynh đệ phản ứng, sóng lớn ngợp trời như đã tích tụ từ lâu hóa thành một dòng thác, từ chính giữa bầu trời trên đỉnh

đầu đổ vào thân thể họ, truyền vào tư cảm và thần thức của họ theo một cách vô cùng lạ thường.

Hai người lập tức cảm thấy hai luồng dị năng nóng lạnh mãnh liệt xâm nhập thân thể, nhưng không sao lần được dấu vết, chỉ thấy thần trí hỗn loạn, đầu đau muốn vỡ tung. Tựa như gãi ngứa ngoài giày, cả hai không kìm nổi cùng phát ra những tiếng rên rỉ.

Cũng may Diệu Dương và Ý Huyền đã được mài giũa nhiều, tâm ý sớm tương thông, theo bản năng họ nắm tay nhau, niệm vài câu chân ngôn trong Huyền Pháp yếu quyết, sau đó giữ ý ở Linh đài, tập trung toàn bộ tư duy theo yêu cầu "giữ tâm chuyên nhất, vạn niệm về không" trong yếu quyết.

Vì không biết dị năng một khi xâm nhập vào tư cảm và thần thức sẽ gây hậu quả thế nào, nên từ sau khi trải qua cảnh thân thể tự nổ trong mộ cổ, mỗi khi Nguyên năng trong người rục rịch vận động thì Diệu Dương và Ý Huyền đều thấy hoang mang. Hai người không dám buông lỏng một giây, tuy họ không cách nào ngăn cản dị năng cuộn trào trong tư cảm, nhưng tận sâu trong Linh đài, họ chưa từng bỏ qua bất kỳ cơ hội nào có thể thử.

Khi hai người đang khổ sở chống đỡ thì đột nhiên sâu trong tư cảm vang lên những tiếng nổ "lốp bốp", sau đó gần như cùng lúc, toàn bộ dị năng ở chốn hư không này đều xuyên qua lòng bàn chân mà tuôn ra.

Tiếng nổ trong thần thức qua đi, hai người nhìn thấy dị năng hai màu tím xanh cuộn cuộn hòa làm một, quấn lấy nhau trong không trung rồi lại nổ tung.

Diệu Dương và Ý Huyền lập tức mất đi tri giác.

Không biết phải mất bao lâu hai người mới từ trong cơn mê tỉnh lại. Họ phát hiện thân mình đang lao đi rất nhanh trong vùng ánh sáng mờ tối. Họ đang nghi hoặc chuyện mình vừa gặp rốt cuộc là thực hay ảo thì đột nhiên cảm thấy một luồng ánh sáng chói lọi chiếu vào mắt. Hai tiếng "bịch bịch" vang lên, họ ngã đè lên nhau trên mặt đất.

Diệu Dương và Ý Huyền ngỡ ngàng trở mình đứng dậy, thì ra đây chính là đỉnh núi Luân Chuyển vừa rồi họ đã xuất phát. Một cơn gió to từ đất bốc lên, hai huynh đệ chấn động tâm thần, hồi tưởng chuyện như mộng ảo vừa gặp phải cùng vô số nghi hoặc trong lòng, giờ đây tất cả bỗng chốc biến mất không chút dấu vết.

Mọi thứ xung quanh đều khiến Diệu Dương và Ý Huyền chấn động.

Chẳng biết có phải vì chịu ảnh hưởng từ dị năng trong bí cảnh hay không mà cảm ứng của ngũ quan trên người bọn họ nhanh nhạy lạ thường, đỉnh núi dưới ánh trăng dường như trở thành một thế giới kỳ diệu. Mỗi bông hoa ngọn cỏ, mỗi gốc cây hòn đá, thậm chí cả sức mạnh của kết giới vẫn đang chuyển động vòng quanh, dưới mắt họ đều có những đặc điểm riêng. Cảnh tượng mơ hồ mới lạ hiện ngay trước mắt khiến họ kinh ngạc đến nỗi hoàn toàn quên chú ý rằng trong vòng mấy trượng xung quanh sớm đã có mười mấy người đứng đợi từ lâu.

Họ là đệ tử của hai tông Thần, Huyền do Huyền Minh để quân cầm đầu. Hai ông cháu Thổ Kích đang bị kết giới giam giữ trong vòng vây của họ. Nhìn Thánh sứ tộc mình rơi vào vòng vây mà

miệng không thể nói, tay không thể giúp, Thổ Kịch trợn trừng mắt phần hận.

Thổ Kịch nhìn Thổ Hành Tôn hôn mê bên cạnh, biết rằng vừa rồi khi bị kết giới bắt giữ, cháu mình tu vi nông cạn nên đã bị phép thuật làm cho bất tỉnh, trong lòng xấu hổ vô cùng. Lại nhìn đám người trước mặt thì không khỏi lo lắng cho hai huynh đệ Diệu Dương, Ý Huyền. Đám người có mặt ở đây ngoại trừ Huyền Minh để quân cùng Ngưu Đầu sứ giả và Âm Dương phán quan Lục Thước đang đứng bên cạnh, những người còn lại lão không biết là ai. Bọn họ đứng cách ba người Minh đế rất xa, hiển nhiên không đi cùng đường, có điều nhìn khí thế và thần sắc là biết đó chẳng phải hạng dễ dây vào.

Diệu Dương và Ý Huyền mãi lâu sau mới cảm thấy nguy hiểm, liền giật mình choàng tỉnh, kinh hãi nhìn trái ngó phải. Đập vào mắt họ đầu tiên chính là hai ông cháu Thổ Kịch đang trong vòng vây của đám người kia, vẻ lo lắng của Thổ Kịch và việc Thổ Hành Tôn đang hôn mê đủ cho họ hiểu ra tình hình hiện tại đang gay go thế nào.

Hai huynh đệ liền đưa mắt nhìn nhau, mặc dù không rõ đám người kia rốt cuộc có ý đồ gì, nhưng tiềm thức họ cảm thấy bọn chúng và đám Đát Kỷ, Văn Trọng chẳng khác gì nhau. Hai huynh đệ bắt đầu suy tính xem nên trốn chạy thế nào. Ý Huyền vốn cẩn thận, sớm đã ngầm dò xét đám người lạ để có thể biết mình biết người.

Bên trái bọn họ, một nữ nhân đồ đen đeo mặt nạ bạc cầm đầu, với người phụ nữ thần bí này hai huynh đệ họ mãi không quên. Tuy nói nếu không bị bà ta "hãm hại", bọn họ cũng không có cách nào

gặp được lão tiên bối trong "Âm Dương kiếp địa", nhưng dấu sao cảm giác bị chơi một vở cũng chẳng dễ chịu gì.

Ngoại trừ Ngưu Đầu sứ giả ở bên trái, còn người đàn ông gầy yếu mặc áo dài đỏ kỳ quái đứng bên trái bà ta thì bọn họ chưa gặp bao giờ. Khuôn mặt người đó đen xì, râu cằm rối bời, nếu không phải lòng trắng trong mắt quá nhiều thì cái đầu hẳn y hết một cục than. Hắn cầm trong tay một chiếc bút đen to bằng cánh tay trẻ con, hoàn toàn không tương xứng với thể hình. Sau lưng hắn là mấy hán tử mặt quỷ, đang nhìn hai người với ánh mắt kỳ quái.

Ỗ Huyền và Diệu Dương lập tức đoán nữ nhân áo đen ắt phải có vai vế trong Minh giới, bằng không sao có thể khiến Ngưu Đầu sứ giả ngoan ngoãn đứng hầu bên cạnh như vậy? Hai người lại nhìn sang bên phải, bất ngờ thấy một hán tử khổng lồ thân cao mười thước, vạm vỡ đen đúa giống như cột sắt, trên vai vác một chiếc lang nha bổng to bằng thân cây, mười mấy đại hán uy mãnh đứng sau lưng hắn đều không thể sánh bằng. Trông thật giống như một Cự Linh thần đang trừng mắt nhìn chăm chăm hai huynh đệ.

Đứng cạnh hán tử cao lớn là một nam tử khôi ngô mặc trang phục màu đen, lưng đeo binh khí hình thù kỳ lạ, tướng mạo bất phàm, khuôn mặt ngạo mạn, nhưng đôi mắt nhỏ dài lấp lánh khiến người ta cảm thấy hắn là kẻ lòng dạ hiểm sâu. Còn có một thiếu niên anh tuấn sáng sủa mặc áo dài vạt chéo, ngạo nghễ đứng cách nam tử áo đen một trượng phía bên trái, mái tóc dài nổi bật tung bay. Hắn đeo một cây cung dài hình dáng kỳ lạ, nhưng không có túi đựng tên, bên hông treo một sừng thú màu hổ phách, tay cầm ngọn trường mâu dài khoảng trượng sáu, thân mâu óng ánh màu đỏ tươi,

nhìn là biết ngay đó chẳng phải phàm vật. Mũi mâu hẳn học hướng về phía Diệu Dương và Ý Huyền.

Hai huynh đệ âm thầm quan sát, không biết rằng mình cũng đang khiến đối phương chấn động, nhất là Huyền Minh Đế quân. Lần đầu chạm mặt, Minh đế chỉ cảm thấy hai người linh thể kỳ dị, thân phận vô cùng cổ quái, ngoài ra không có gì đặc biệt. Nhưng lần này gặp lại hoàn toàn khác, từ hai huynh đệ tỏa ra linh khí bức người, rõ ràng dị năng tràn đầy, khiến cho kết giới Huyền năng của bà ta chấn động không thôi.

Đám người còn lại tu vi cao thấp khác nhau, nhưng đều thấy hai người ở trước mặt cao thâm khôn lường, trong lòng không khỏi nảy sinh đổ kỵ. Đám người do nam tử áo đen dẫn đầu trông như hận không thể xông ào lên bắt sống hai người, tránh chuốc thêm phiền toái. Chỉ có bọn người bên phía Minh đế và thiếu niên cao ngạo là vẫn không động tĩnh gì, tuy vậy sắc mặt mỗi người cực kỳ nghiêm trọng.

Nam tử áo đen là người đầu tiên mất kiên nhẫn, vung tay ra hiệu vây bắt Diệu Dương và Ý Huyền. Minh đế ngăn lại: "Du Lam Chích, tạm thời hãy để bản đế hỏi bọn chúng mấy câu!"

Du Lam Chích khựng lại, vẻ cung kính không dám tiến thêm một bước.

Huyền Minh đế quân đến trước mặt hai người chừng hơn một trượng, chậm rãi hỏi: "Bản đế cho các người một cơ hội cuối cùng, chỉ cần các người nói ra mình rốt cuộc là môn hạ của ai, thuộc phái nào, lén lút xông vào cấm địa của Minh giới có ý đồ gì, và giao ra cách khai mở bí cảnh, bản đế có thể tha cho các người một con

đường sống, cho phép các người quay lại luân hồi đầu thai làm người."

Ỗ Huyền và Diệu Dương nghe bà ta tự xưng "bản đế", tất nhiên hiểu đây là thần trong Tam giới, sánh ngang cùng Thiên đế và Nhân hoàng thì tim không khỏi đập mạnh, trong lòng sợ hãi sâu xa.

Diệu Dương nghĩ dù sao cũng chết, đành miễn cưỡng thu hết can đảm cao giọng trả lời: "Huynh đệ chúng tôi không phải là môn đệ của bất kỳ tông phái nào, cũng không biết nơi đây là cấm địa. Tuy chúng tôi vừa tiến vào bí cảnh, nhưng cách khai mở lại rất mơ hồ. Cho nên... chúng tôi thực sự không biết phải trả lời bà thế nào!"

Nam tử áo đen Du Lam Chích nghe vậy liền cười nhạt, đoạn tức giận nói: "Cái gì cũng không biết! Theo tôi thấy, đối phó với những tên chó săn của Ma môn thế này vốn chẳng cần nói nhân từ đạo nghĩa, cứ bắt lấy là được. Tôi không tin dưới Độ Linh pháp hình, bọn chúng dám không khai..."

"Du sư huynh sai rồi!" Thiếu niên anh tuấn đeo cung cầm mâu ngắt lời, thản nhiên nói: "Hành Vân cho rằng vạn vật trong trời đất đều bình đẳng. Cho dù là sinh linh lầm đường lạc lối, trầm luân vào Ma môn thì cũng là sinh mệnh vô tội. Không nhất thiết phải đuổi tận giết tuyệt, nên cố gắng dùng lòng nhân từ dẫn dắt người ta hướng thiện mới là đúng đắn!"

Lời vừa nói ra, mọi người tại đó, kể cả Diệu Dương và Ỗ Huyền đều nảy sinh hảo cảm. Huyền Minh đế quân gật đầu khen ngợi: "Hành Vân hiền điệt quả nhiên đã có được chân truyền của Nguyên tông, tu vi theo thiên đạo ngày càng thuần thực, tương lai nhất định

sẽ rất thành tựu. Lão Quân thu được đồ đệ tốt như người thật khiến ta ngưỡng mộ!"

Du Lam Chích nghe vậy thì trong lòng cực kỳ buồn bực, đối với đệ tử Mộ Hành Vân mà sư phụ thu nhận cuối cùng, cũng là người sư phụ yêu thương nhất lại càng tỏ ra ghen ghét. Lửa đố kỵ trong mắt hẳn khiến mấy gã đồng môn đều không khỏi lo lắng sợ sệt.

"Đế quân quá khen!" Thiếu niên anh tuấn khom người trả lễ, sau đó quay về phía Diêu Dương và Ý Huyền nói tiếp: "Ta thấy hai vị huynh đệ này tuổi còn rất trẻ, nhất định là chưa từng trải việc đời nên bị tà ma ngoại đạo mê hoặc, mới dẫn đến sai lầm lớn thế này. Đúng như lời Đế quân vừa nói chỉ cần bây giờ các người nói ra kẻ đứng sau xúi giục và phương thức tiến vào bí cảnh vừa rồi, Đế quân nhất định sẽ cho các người được chuyển sinh, trở về dương thế làm người!"

Diêu Dương và Ý Huyền ngơ ngác nhìn nhau, nào ngờ mới vào bí cảnh cổ quái kia đi một vòng đã là phạm sai lầm to lớn gì đó, bị một đám cao thủ Minh giới phải đến hỏi tội, nhất thời không khỏi sửng sò, đồng thanh hỏi: "Chúng tôi rất cuộc đã phạm phải sai lầm lớn gì?"

"Chuyện đã tới nước này mà các người còn dám ngụy biện sao?" Du Lam Chích nắm lấy cơ hội, lớn tiếng quát: "Nơi này chính là cấm địa của Minh giới, bí cảnh bên trong còn là mấu chốt liên quan đến sự hưng suy của Tam giới. Vừa rồi bọn ta tận mắt thấy các người từ bí cảnh nhảy ra. Lẽ nào không phải các người muốn phá vỡ sự cân bằng của trời đất, đảo loạn trật tự, hãm hại chúng sinh trong Tam

giới, khiến vạn vật sinh linh rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục sao? Lễ nào đây còn không phải là tai họa to lớn cực cùng hay sao?"

Ỗ Huyền và Diệu Dương nghe vậy liền nhớ tới cảnh tượng giống như mộng ảo vừa rồi gặp phải, không khỏi kinh hãi thất sắc, mồ hôi lạnh túa ra, đồng thanh kêu: "Điều này... sao như vậy cơ chứ?"

Huyền Minh để quân chăm chú nhìn hai người hồi lâu rồi bảo: "Lần đầu gặp các người, mặc dù cảm thấy linh thể của các người rất sung mãn, thân mang Nguyên năng quái dị, nhưng tâm tính vẫn có thể xem là thiện lương, cho nên bản đế thấy không có chỗ nào khả nghi. Không ngờ các người vốn âm mưu xâm nhập Minh giới, lại dùng dị năng song cực trong Quy Nguyên ma bích của Ma tông để phá vỡ cấm chế của thượng thần Bàn cổ, làm rối loạn nguồn Nguyên năng vô tận lâu nay vẫn cân bằng, đến lúc đó hai đạo Yêu, Ma sẽ thừa cơ gây loạn, sinh linh đồ thán... Quả thật lòng dạ hiểm ác!"

Minh đế vừa dứt lời, đám người đang vây quanh hai huynh đệ lập tức vô cùng phẫn nộ, nhất là bọn người của Du Lam Chích càng nhân cơ hội tiến thêm vài bước, chỉ đợi Huyền Minh để quân phát tay ra hiệu là đồng loạt xông lên.

Lúc này Thổ Kích vốn đang bị kết giới vây chặt bỗng nhiên cười lên cuồng dại, cao giọng nói: "Uổng cho các người lúc nào cũng tự coi mình là chủ của trời đất, hóa ra làm chuyện gì cũng chỉ cần tìm lấy một cái cơ có vẻ đàng hoàng rồi mặc sức làm bậy. Cả đám cao thủ hai tông Thần, Huyền các người không ngờ lại đi ra tay với hai thiếu niên không một chút sức chống cự, hành động này mới đúng là khiến người ta phải phẫn nộ! Lão phu thực sự không xem tiếp được nữa rồi!"

Thổ Kích dừng lại một chút, trù mến nhìn Thổ Hành Tôn ở bên cạnh đang dần tỉnh lại, đoạn nói: "Hai vị tiểu ca, nếu lão phu có gì bất trắc, Hành Tôn sau này xin nhờ vào hai vị!" Câu này hiển nhiên là nói với Ý Huyền và Diệu Dương.

Dứt lời, Thổ Kích từ trên xe lăn chột đứng phắt dậy, phá bỏ cam chế của kết giới, mấy đại hán ở bên cạnh đang trông chừng cũng bị khí thế hùng hực uy hiếp, đồng loạt lùi ra sau mấy bước. Đám người của Huyền tông đều cảm thấy hành động của Thổ Kích vô cùng quái lạ, nhất loạt tập trung vào đó, vận Huyền năng lướt đến.

Huyền Minh để quân thấy Thổ Kích có thể phá vỡ kết giới do mình bố trí, đang kinh ngạc hoài nghi thì đột nhiên Huyền tâm chấn động, cảm ứng Ma năng của Thổ Kích đã tăng lên gấp bội. Bà ta liền hiểu, lao người lướt về phía Thổ Kích.

Chương 3

ĐƯỜNG LUÂN HỒI THỨ BẢY

Huyền Minh đế quân cười gượng gạo lắc đầu: "Ta đã nói rồi, đường luân hồi chuyển sinh là do lực lượng mạnh nhất trong Tam giới chuyển hóa thành, không ai có thể đoán biết hay thay đổi. Hơn nữa bọn chúng dựa vào đường luân hồi thứ bảy để tới dương thế, không ai dám khẳng định sau khi sống lại sẽ gặp phải cảnh ngộ gì. Chúng ta chỉ có thể dựa vào thời gian cùng vận may, dùng thuật số Huyền pháp thích hợp để nhanh chóng tìm ra bọn chúng."

NHƯNG KHI HUYỀN MINH đế quân xông về phía Thổ Kích thì đã quá muộn.

Thổ Kích vận một luồng Ma năng mềm mại đỡ lấy Thổ Hành Tôn, đưa y ra ngoài năm trượng, đồng thời lớn tiếng bảo Diệu Dương và Ý Huyền: "Trốn mau!" Nói xong thì thân hình nổ tung trong khoảnh khắc, hóa thành một màn sương máu cuốn về phía bọn người của hai tông Thần, Huyền. Trong phạm vi năm trượng hình thành một vùng Nguyên năng đủ nuốt trọn cả vạn linh hồn.

"Nguyên Linh Phần Thể Ma quyết!"

Huyền Minh đế quân giật người lùi lại, nhưng vì cự ly quá gần nên nhất thời không thể hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của màn sương máu. Khí kinh mãnh liệt tuy bị kết giới ngăn trở, nhưng dư

chấn vẫn khiến bà ta phải vận chuyển Thần năng một vòng mới hóa giải hết.

Những người có mặt không nén được kinh hãi kêu lên, vội vàng lùi lại, hy vọng tránh được Ma năng bá đạo trong màn sương máu. Chỉ có bốn năm tên đệ tử Huyền môn gần Thổ Kích nhất là không cách nào trốn thoát, bị Ma năng bao phủ. Vì tu vi còn thấp, kết giới hộ thân của chúng không thể chống lại sự xâm nhập của Phần Thể Ma năng, sau mấy tiếng kêu thảm thiết lập tức bị linh nguyên câu diệt, hóa thành mấy luồng sương máu tan trong không gian.

Diệu Dương và Ý Huyền từng thấy Xi Bá thi triển phép này, biết đây là môn Ma công cực đọan vô cùng uy lực, tự sát thân để tiêu diệt đối phương.

"Thổ Kích tiên bối..." Cả hai vội vàng giật người lùi lại, lớn tiếng gọi Thổ Kích, trong lòng cảm động không kìm được lệ nóng tràn mi.

Từ nhỏ đã côi cút sống dựa vào nhau, hai huynh đệ khổ sở lắm mới gắng gượng được đến lúc thành người. Ai ngờ bị đám yêu ma Xi Bá, Đát Kỷ, Văn Trọng biến thành con rối để sai khiến, tuyệt mạng oan uổng... Bởi vậy từ trước tới nay, ngoài tin tưởng nhau ra, đối với bất cứ ai họ đều mấy phần cảnh giác. Không ngờ hôm nay lại có người vì cứu họ mà tình nguyện hy sinh tính mạng, bảo sao không khiến họ cảm động đến tột cùng, nước mắt lã chã chứ?

Đúng lúc đó, một luồng sáng quý mị màu tím nhạt khẽ lướt tới, nhắc thân hình hai người thoát ra ngoài. Một mùi hương cơ thể quen thuộc truyền tới, Diệu Dương và Ý Huyền không nhìn cũng biết, người mới tới chính là Vạn Yêu Chi Hậu - Đát Kỷ.

Huyền Minh đế quân là nhân vật thế nào chứ, tuy gặp dị biến nhưng lâm nguy không loạn, lúc nào cũng chăm chú quan sát động tĩnh của hai người Dương Huyền. Thấy có kẻ nhân lúc hỗn loạn bắt người thì dễ gì bỏ qua. Chỉ thấy hai tay bà ta múa may xoay tròn, Huyền Minh Khí kiếm quyết cứ thế bắn ra, màn sương máu rợp trời đang yếu dần lập tức bị chém rách một chỗ, thoáng chốc tan biến.

Cặp mắt sau chiếc mặt nạ bạc chớp động, Huyền Minh đế quân nhìn ba bóng người đã lùi tới bên bờ vực thẳm, quát lớn: "Yêu nghiệt phương nào, dám gây rối tại Minh giới của ta?" Cùng lúc, bộ triều phục màu đen trên người bà ta không gió mà tự tung bay, thân hình nhảy vọt lên vạch một đường cong thấp, cấp tốc đuổi theo đối phương.

Lúc này Ngũ sứ giả, Lục phán quan cùng bọn đệ tử Huyền tông Du Lam Chích, Mộ Hành Vân đang thẳm hại thoát thân khỏi vùng Nguyên năng của Nguyên Linh Phần Thể Ma quyết. Nhìn thấy cảnh trước mắt, cả bọn lập tức tỉnh ngộ, phi như bay về ven vực thẳm chặn đường thoát của ba người.

Đột nhiên một luồng Ma năng tròn sắc màu đỏ sẫm cuồn bạo bắn thẳng tới mặt Minh đế, khí thế mãnh liệt chặn đường tiến của đám người trong Huyền tông.

"Xích Dương quyết?" Mọi người giật mình kinh hãi, cao thủ giấu mặt không ngờ lại thi triển đạo pháp của Huyền môn chính tông, chẳng lẽ cũng là môn đồ Huyền tông sao? Tất cả hoài nghi dừng lại, nhất thời không ra tay, yên lặng đợi đối phương hiện thân để tránh đánh nhầm đồng môn.

Minh đế vạt áo bay lượn, ống tay áo múa lên, đẩy luồng ánh sáng hình bán nguyệt ra phía trước. Một tiếng "ầm" lớn vang rền, Nguyên năng cực mạnh va chạm khiến bụi đất bay mù trời. Lúc bụi đất lắng xuống, kẻ đánh lén cuối cùng cũng lộ mặt, một lão già áo đen cưỡi Mặc Ngọc kỳ lân đang đứng trước mặt mọi người.

Chẳng ngờ đó lại là Văn Trọng, đương kim Thái sư của nhà Thương, Tông chủ tộc Cửu Ly trong Ma tông.

Minh đế trừng mắt lạnh lùng nhìn đối phương, chậm rãi hỏi: "Các hạ rốt cuộc là ai? Vì sao lại mạo danh người của tộc Cửu Ly trong Ma tông?"

Lời vừa dứt, mọi người ở đó kể cả Văn Trọng đều sửng sốt.

Minh đế lại tiếp: "Các hạ tuy có thể biến hóa thành Văn Trọng, nhưng đáng tiếc là sơ hở trăm bề, chỉ giống vẻ bề ngoài thôi. Ngoài Nguyên năng bản thể có lẽ tương đương với Văn Trọng ra, những thứ khác đều không che giấu được thân thể yêu quái của người! Dám dùng thủ đoạn đê tiện này trước mặt bản đế, đúng là muốn chết!" Dứt lời, mười ngón tay cấp tốc vung ra, biến hóa theo các tư thế duỗi, co, búng, xoay, mấy chục đạo kiếm khí giống như mưa tên rợp trời bắn về phía Văn Trọng giả, thế như sấm sét ì ùng.

Chẳng ngờ Văn Trọng giả kéo con Mặc Ngọc kỳ lân đen như mực tránh thế công mãnh liệt của Minh đế, cứ thế cưỡi thú đạp lên không trung bỏ đi, đồng thời lớn tiếng quát: "Huyền Minh đế quân quả nhiên có nhãn quang tinh tường, đã thế bản Tông chủ cũng không tiện nhúng tay vào nữa, chỉ đành mở đường quay về động phủ, không phiền Minh đế tiễn đưa..." Nói xong cưỡi một tràng diên cuồng.

Ngưu sứ giả và Lục phán quan nghe thế, nghĩ tới việc kẻ kia xem Minh giới như chốn không người, khiến bọn chúng mất hết thể diện trước các đệ tử Nguyên tông trong Huyền môn, liền giận dữ cưỡi mây toan đuổi theo, nhưng Minh đế đã vung tay ngăn cản.

Lục phán quan khó hiểu: "Đế quân, xin thứ cho thuộc hạ ngu muội, vì sao không để chúng thuộc hạ đi bắt hấn chứ?"

Minh đế lướt tới trước, ánh mắt sau tấm mặt nạ lộ vẻ nghiêm trọng, đoạn bảo: "Đuổi theo hấn có ích gì đâu, không lẽ các người đã quên mục đích của chuyến đi này rồi sao?"

Ngưu sứ giả, Lục phán quan cùng đám đệ tử Huyền tông Du Lam Chích, Mộ Hành Vân giật mình tỉnh ngộ, thì ra kẻ đó chỉ yểm hộ cho hai tiểu tử kia trốn mất thôi, quay đầu về phía vực thẳm nơi Diệu Dương và Ý Huyền vừa trốn thoát thì đã chẳng thấy tung tích đâu nữa.

Ngưu sứ giả tự tin: "Xin Đế quân yên tâm, toàn bộ Minh giới gồm cả trấn Luân Hồi đều đã nằm trong vòng khống chế nghiêm ngặt của chúng ta, nhiệm vụ quan trọng nhất bây giờ chính là tra xét từng tấc đất của Minh giới, ép cho chúng không còn chỗ trốn."

Đột nhiên Minh đế nghĩ ra điều gì đó, không kìm được "ôi"

*

một tiếng, hô lớn: "Không hay!" Lời chưa dứt đã xoay người bay xuống vực thẳm.

Những người còn lại đều đưa mắt nhìn nhau rồi vội vàng đuổi theo, không biết chuyện gì lại khiến Minh đế uy chấn Tam giới phải kinh hãi thất sắc như thế.

Thoáng chốc, trên vực thẳm chỉ còn gió lạnh kêu gào gầm rú.

Lúc ấy, những tiếng động khe khẽ vang lên, Thổ Hành Tôn trên vách núi bò ra, dừng lại bên bờ vực thẳm.

Y ngây ngốc nhìn bầu trời rộng lớn rồi quỳ sụp xuống đất, nước mắt lặng lẽ rơi trên khuôn mặt xấu xí, hai tay móc đất ném lên không trung, ánh mắt kiên nghị chưa từng thấy.

Cát bụi tung bay, cuối cùng rơi xuống vực thẳm u ám như bị nuốt chửng, chẳng còn dấu tích...

Lại nói Diệu Dương và Ý Huyền bị Đát Kỷ cắp đi, lao xuống vực thẳm.

Hai huynh đệ như rơi vào cõi mộng, chỉ nghe gió rít gào bên tai, phía dưới mây mù lớp lớp điệp trùng, sương gió sắc như dao đập thẳng vào mặt, trước mắt mông lung trắng xóa, mây mù lạnh lẽo như những cơn sóng lớn ập vào người rồi vọt lên hung tợn.

Ba người rơi xuống mỗi lúc một nhanh, càng xuống sâu càng thấy tối tăm hỗn độn, sương mù màu trắng dần biến thành màu xanh nhạt quỷ dị vô cùng, chướng khí tà độc lơ lửng khắp nơi, ẩm thấp lạnh lẽo. Tiếng gió rít, tiếng dã thú điên cuồng gào rú lẫn với những tiếng kêu hỗn tạp không sao phân biệt nổi cứ kéo dài như những cơn sóng đời sông lấp biển vang dội bốn phương tám hướng, càng lúc càng rõ ràng.

Hai người không biết đáy vực địa hình thế nào, sợ rằng dù Đát Kỷ võ công cái thế cũng phải sẩy chân, liên lụy tới mình. Đây là đất của Minh giới, nhất định không giống với nhân gian, chỉ cần thiếu

thận trọng một chút sẽ nguy hiểm không ngờ, hồn phi phách tán, linh nguyên câu diệt.

Diệu Dương và Ý Huyền đang sợ hãi vô cùng thì Yêu Hậu Đất Kỷ đột nhiên vận tràn Yêu năng, múa may chân ngọc, tách chướng khí sương tà quanh thân thể bọn họ ra.

Hai huynh đệ nhân cơ hội ngưng thần nhìn chung quanh dò xét. Ngọn núi Luân Chuyển treo đơn độc giữa Tam giới vốn trên lớn dưới nhỏ như một hòn đảo, nhìn lên trên chẳng thấy tận cùng, nhìn xuống dưới tối sâu không thấy đáy, khiến cả hai không ngớt kêu khổ.

Chân trái Đất Kỷ khễ điểm lên chân phải mượn lực phát ra một luồng Yêu năng, cặp mắt mỹ lệ ước lượng cự ly rồi kẹp chặt hai người Diệu Dương, Ý Huyền nhảy lướt lên không trung, cưỡi gió lao vào bóng tối, đến một chỗ nhô ra nhọn hoắt đứng đơn độc giữa vách núi cheo leo.

Ba người vừa hạ xuống vách núi, còn chưa đứng vững thì đột nhiên nghe tiếng kêu quái dị như sét đánh, một trận kinh phong đẩy sương mù và chướng khí dạt ra: một bọn quái thú cánh dài ầm ầm vỗ cánh xông tới.

"Bùng... bùng..." Tiếng động vang lên khi bọn chúng phun ra những luồng lửa nóng đỏ sậm và sương độc xanh thẫm hung hãn bắn về phía họ, ánh sáng âm u quỷ dị khiến bốn phía trở nên ảm đạm.

Đất Kỷ lưng ong dán vào vách núi, hừ lạnh một tiếng chẳng thềm bận tâm, một tay khoan thai bỏ Dương Huyền ra, một tay bắt Huyền Âm Cửu Xá quyết, miệng niệm pháp chú, Yêu năng trong cơ

thể tụ trên mười ngón tay rồi bắn vọt ra. Yêu năng toàn lực bắn đi, những tia sáng tím xẹt nhanh như điện, trong chớp mắt đã đánh tan toàn bộ lửa nóng và sương độc, sau đó là những tiếng kêu thảm thiết vang lên, xương thịt vụn bay đầy trời rồi tan tác trong làn sương dày đặc.

"Không ngờ đường đường là nơi trọng yếu của Minh giới mà cũng nuôi lũ súc sinh vô dụng này!"

Đát Kỷ đột nhiên quay lại hung dữ quát hai người Ý Huyền và Diệu Dương: "Hai tên tiểu tử các ngươi nên thành thật một chút! Các ngươi đã trở thành con mồi mà ai ai trong Thần, Huyền, Yêu, Ma cũng muốn bắt giết, e rằng chỉ có bản cung mới cứu nổi các ngươi, vì thế tốt nhất các ngươi nên ngoan ngoãn hợp tác, như vậy đôi bên đều có lợi!"

Hai huynh đệ nhìn nhau chẳng hiểu ả ta nói gì. Bọn họ chỉ dạo trong Vô Cực bí cảnh buồn chán kia một vòng, chưa được lợi lộc gì đã lập tức bị người ta truy đuổi khắp nơi. Tuy rất muốn hỏi rõ ả oan gia đối đầu đã từng "cứu" mình này, nhưng biết chưa phải lúc nên họ tạm thời nhẫn nhịn không nói, ngoan ngoãn gật đầu liên tục.

Đát Kỷ hài lòng điều chỉnh Yêu năng và hơi thở rồi cắp lấy bọn họ, nhón chân điểm lên vách núi, không cần suy nghĩ uốn người nhảy vào lớp sương mù màu xanh dày đặc đến mức đưa bàn tay ra cũng không thể nhìn thấy năm ngón, sau đó bay nhanh xuống mặt đất.

Hai huynh đệ chẳng có chút chuẩn bị tâm lý nào nên sợ quá hét lên thất thanh, hai mắt nhắm chặt, chỉ nghe tiếng gió vù vù bên tai, không dám tưởng tượng hậu quả ra sao.

Vách đá càng xuống dưới càng dốc và trơn ướt, càng nhiều loài chim muôn trùng thú kỳ lạ không biết gọi là gì lấp ló chui ra chui vào, rình rập cắn trộm, sương bay mịn mù, lửa độc cùng chướng khí cuộn cuộn, mọi thứ chung quanh cực kỳ quỷ dị.

Đát Kỷ thúc động Yêu năng trong cơ thể triển khai Mị Tà kết giới bọc lấy Diệu Dương và Ý Huyền, ánh sáng màu tím kỳ dị tung hoành giao thoa quét sạch trùng độc và hung thú có ý đồ tấn công, khuôn mặt đẹp như ngọc từ đầu tới cuối không lộ chút gì sợ hãi. Hai huynh đệ Dương Huyền thì khác, tuy từng nhìn thấy cảnh tượng còn kinh khủng hơn trong cổ mộ của Hiên Viên, nhưng bây giờ trực tiếp đối mặt với từng lớp quái vật như sóng triều cuộn tới, quả thật không tránh được nỗi kinh hãi không tên.

Đánh giết như thế một trận, chướng khí và sương độc nhạt dần, tiếng thú rống tiếng trùng kêu thưa dần. Đát Kỷ cùng Diệu Dương, Ý Huyền chăm chăm nhìn xuống phía dưới, xuyên qua bóng sáng màu tím do Mị Tà kết giới hình thành, thoáng thấy một mảng tối đen thâm sâu khó dò.

Chính lúc ấy, một luồng sức mạnh chặn ngang giữa không trung, ngăn thế rơi xuống của ba người, khiến thân hình bọn họ khựng lại rồi bị hất ngược lên, đụng phải kết giới bảo vệ.

Đát Kỷ nhíu mày, mắt phượng đưa đảo tìm kế. Ả kéo hai huynh đệ lên, dựa vào lực phản chấn của kết giới mà lộn một vòng trên không trung, hai tay giao nhau giơ cao quá đầu, cặp môi anh đào khẽ lẩm rầm niệm pháp chú thôi thúc Yêu năng, lập tức bóng sáng tím bành trướng giống như một mũi tên bắn về phía kết giới những mong xé rách một đường.

Ngay lúc Yêu năng toàn thân ả ta tập trung đánh vào kết giới thì không ngờ tầng kết giới vô hình bùng lên ánh sáng huyền bí, như có linh tính, ầm ầm dâng lên tựa những lớp sóng mây trắng trùng trùng điệp điệp, nhanh chóng bao bọc ba người.

Yêu năng trong cơ thể Đát Kỷ bị khóa chặt, hơn nữa còn không thể khống chế bèn điên cuồng tràn cả ra ngoài, ả ta kinh hãi đến mặt hoa thất sắc. Ý Huyền và Diệu Dương cũng cảm thấy không ổn, tâm trạng nôn nóng, sức mạnh của kết giới bên ngoài tràn vào linh thể bọn họ như thủy triều, làm thần trí hai người như ngưng trệ.

Nhưng dị năng Quy Nguyên bén nhạy như thần vốn chọn đúng thời cơ vận động...

Đát Kỷ đang sắp sụp đổ đột nhiên cảm ứng được hai luồng dị năng khổng lồ trong linh thể Diệu Dương và Ý Huyền, một dữ dội như sấm sét, một mềm mại như nước mát, đồng thời truyền vào yêu thể của mình, trong chốc lát đã bao lấy ba người, chia tách họ với kết giới.

Hai luồng dị năng cùng vận động, theo ánh sáng huyền bí kia men theo vòng ngoài rồi dễ dàng xâm nhập tầng kết giới, trong chốc lát đã xuyên thủng một lỗ, để lộ một thế giới khác.

Kết giới bằng ánh sáng huyền bí lập tức tản đi gần hết.

"Quả không hổ là Ma năng Quy Nguyên!" Đát Kỷ mừng rỡ, càng kiên định ý muốn chiếm cho riêng mình.

Chẳng ngờ kết giới bằng ánh sáng huyền bí vừa tản đi thì hai luồng dị năng cũng biến mất không dấu vết. Không còn bị khống chế, kết giới lập tức cuộn lên muốn trám lại lỗ hổng, thoáng chốc đã

sắp đạt được mục đích. Đát Kỷ trong tình huống cấp bách bèn thúc động Yêu năng, phát hiện Yêu năng vừa rồi mất sạch giờ đã khôi phục, ả ta vội kéo Diệu Dương và Ý Huyền xông qua khe hở đào thoát.

Ba người vừa lọt vào trong, kết giới âm âm khép lại sau lưng.

Đát Kỷ dùng toàn lực, vì thế sau khi lọt vào trong kết giới thế tiến vẫn không giảm, cả ba lao xéo xuống rồi lơ lửng trên bầu trời. Trước mắt ba người mở ra một không gian rộng lớn cực kỳ quái dị.

Khoảng không trên đỉnh đầu họ chung một màu đen, vô số quả cầu ánh sáng đỏ sẫm, xanh lục, trắng bạc, vàng chanh, đen mực bay lượn khắp nơi, kéo theo những luồng sáng tựa hồ rất nhiều con rắn bay nhảy đan xen nhau. Không gian rục rỡ và trắng lệt như có vô số ngọn lửa phun trào đang bay múa, lại giống ngàn vạn cây pháo hoa cùng tranh nhau khoe sắc, làm ba người hoa cả mắt.

Mấy chục trượng dưới chân họ là một hồ dịch thể nhầy nhụa đỏ như máu đang sôi lục bục, bong bóng khí liên tục vỡ tung mang theo những trận gió hôi thối nóng bỏng xộc thẳng vào cơ thể. Xa ngoài mấy trượng hơi nước bốc lên trắng xóa mịt mù, chẳng biết nơi này lớn đến mức nào.

Trong làn sương mù phía trước, một cung điện hùng vĩ được rất nhiều cột đá như những mũi dùi cực lớn đỡ lấy, đứng trơ trọi lúc ẩn lúc hiện trong sương mù.

Những quả cầu ánh sáng đầy màu sắc liên tục sạt qua vai Diệu Dương và Ý Huyền lao về phía tòa điện đá khổng lồ. Ánh sáng rục rỡ mê ly khiến hai huynh đệ tập trung nhìn chăm chú, bất giác giật mình kinh hãi, thiếu chút nữa rơi xuống hồ máu nóng bỏng. Thì ra

trong mỗi quả cầu ánh sáng đủ màu kia đều có thứ gì đó như một con người nhỏ đang ngồi, tất cả đều nhắm mắt lặng yên không chút phản ứng.

Đất Kỷ vẫn bình tĩnh thản nhiên như đã sớm biết trước chuyện này.

Hai người Dương Huyền quá kinh hãi, đang muốn hỏi ả đây là nơi nào thì đột ngột nghe từ tòa điện đá trong mây vang tới tiếng quát: "Các người là ai? Dám tự tiện xông vào cấm địa Luân Hồi Minh điện của Minh giới!"

Hai người giật mình hiểu ngay, thì ra bọn họ đã bị Đất Kỷ mang tới điện Luân Hồi trong truyền thuyết. Chẳng lẽ con hồ ly tinh này muốn giúp họ vào vòng luân hồi trở lại làm người sao?

Đất Kỷ biết người vừa quát chính là Luân Chuyển vương trấn giữ Luân Hồi Minh điện, ả ta hừ lạnh chẳng đáp, vẫn không ngừng đưa mắt dò xét khắp nơi tìm đường vào trong.

"Ôi, không ổn rồi!" Diệu Dương và Ý Huyền cùng kinh hãi kêu lên, phát hiện trong cung đối diện có một nam tử thân mặc triều phục màu đen viền vàng, dẫn một đội quân Minh giới dàn thành thế trận hình trăng khuyết đang đập sương mù xông tới, thanh thế bức người.

Yêu linh Tà phách của Đất Kỷ đột nhiên chấn động, cảm nhận bọn Minh đế đã thoát khỏi kiềm chế và đang nhanh chóng đuổi tới. Tình cảnh nguy hiểm, nếu không dùng tốc độ nhanh nhất xông vào điện Luân Hồi, một khi rơi vào thế trước sau đều có địch thì toàn bộ công sức của ả ta đều trôi theo dòng nước.

Đất Kỷ cắn chặt răng, một mặt thôi thúc Mị Tà kết giới quanh thân thể phát huy tới cực hạn, bao bọc bảo vệ Ý Huyền và Diệu Dương, một mặt chìm đắm trong Yêu linh Tà phách, thúc động Yêu năng mấy ngàn năm biến ra một chiêu Mị Lăng Nhận Nhận bắn thẳng vào thế trận hình trăng khuyết của binh lính Minh giới.

Binh lính Minh giới làm sao có thể chống cự nổi Yêu công siêu mạnh mà Yêu Hậ chỉ sử dụng hai lần trong mấy ngàn năm nay, nháy mắt đã bị đánh cho người đổ ngựa ngã, quỷ khóc ma gào, máu rưới xuống hồ như mưa, kẻ bị Yêu năng ép rơi xuống hồ máu chỉ phút chốc đã hóa thành một làn khói xanh, chỉ để lại những tiếng kêu gào thảm thiết trong dòng ánh sáng rực rỡ giữa không trung. Những quả cầu ánh sáng bị va chạm phát ra ánh sáng bảy màu, cảnh tượng quỷ dị tột cùng.

"Yêu nghiệt to gan, dám ra tay hành hung ở chốn này!" Nam tử mặc triều phục trên tòa điện đá giận dữ quát, nhảy lên không đến chỗ cách ba người mấy trượng. Y thấy tay ra lệnh cho mấy đội binh lính Minh giới lùi lại, ống tay áo không hề khách sáo hất ra kinh khí Nguyên năng khổng lồ đánh về phía Đất Kỷ.

Luân Chuyển vương là một trong mười Diêm vương nắm giữ chuyện sinh tử ở Lục đạo luân hồi, đâu phải hạng tầm thường. Đất Kỷ chẳng dám lơ lửng, toàn lực thi triển Mị Tà kết giới, vừa ra tay đã vận Yêu năng toàn thân vào chiêu Vân Vũ Phúc Pháp trong Thiện Nữ Nguyên Âm quyết, miệng cắn chót lưỡi phun ra một ngụm máu yêu hóa thành một bức tường đỏ máu hấp thu Nguyên năng đánh tới, rồi nhanh chóng lao thẳng đến chụp lấy Luân Chuyển vương.

Luân Chuyển vương cả kinh, nhớ đến một môn phép thuật từng nghe nhắc đến. Chân y bước theo một tiết tấu đặc biệt, trong chớp mắt đã rời ra ngoài mấy trượng, lách người né tránh đòn tấn công của bức tường ánh sáng màu máu. Nhìn bóng người nhàn nhạt được bảo vệ trong kết giới màu tím, y quát hỏi: "Người rót cuộc là kẻ nào? Môn hạ của ai? Vì sao lại biết dùng phép Đầu Chuyển Tinh Di, có biết hậu quả của việc tự tiện xâm nhập cấm địa nơi Minh giới là thế nào không?"

"Dâm tặc vô sỉ, nạp mạng đi!" Đát Kỷ yêu kiều quát lên, miệng khẽ niệm pháp chú, lại tập hợp Yêu năng toàn thân, liều mạng xông về phía Luân Chuyển vương. Trông thấy chiêu thức giống như muốn lưỡng bại câu thương, Diệu Dương và Ý Huyền đang ở trong Mị Tà kết giới liền sợ hãi nhảy dựng lên, không đoán nổi mục đích của Đát Kỷ.

Luân Chuyển vương càng ngạc nhiên hơn, thấy đối phương nói chuyện chẳng đâu vào đâu, lại như có thù hận sâu sắc với mình, nếu không sao lại dùng cách đánh liều mạng như thế? Y ngẫm lại xem bản thân đã từng phạm lỗi gì để suy đoán ý đồ của đối phương. Trong tình huống này, y tự thấy không dám giao đấu quá mức, đành lùi lại hỏi: "Cô nương rót cuộc là ai? Giữa chúng ta nhất định đã có hiểu lầm!"

Hai người qua lại vài chiêu, Luân Chuyển vương lui về mấy bước, thấy quân lính Minh giới đứng quan sát đang rì rầm bàn luận về mình, liền kiên quyết đứng lại lạnh lùng nói: "Các hạ cứ ép ta hết lần này tới lần khác, lại không chịu nói nguyên nhân, vậy đừng trách bản vương không khách sáo!"

Đất Kỳ không đáp, tiếp tục phi thân xông tới. Không đợi Luân Chuyển vương đón đỡ, ả ta đã lắc mình lách vào khe hở do vừa rồi Luân Chuyển vương né tránh lộ ra, rồi xông thẳng vào cửa điện. Ả không dám dừng lại, trên đường xông vào liên tục đánh giết, mang theo Diệu Dương và Ý Huyền tới trung tâm điện Luân Hồi.

Ý Huyền và Diệu Dương vội vàng nhìn bốn phía, chỉ thấy trong điện cực kỳ rộng rãi, chẳng theo quy tắc nào chia làm mấy tầng hình dạng khác nhau, khiến cả tòa đại điện lộ vẻ tối tăm trống rỗng lạ thường. Ngoài các hình vẽ Tu La Ác Sát trên bốn bức tường, trong mỗi tầng điện đều có một cơn lốc xoáy lơ lửng trên không. Cơn lốc lấp lánh ánh sáng hấp thu tất cả những quả cầu chứa con người. Trên mỗi tầng điện đều khắc mấy chữ lớn.

Hai huynh đệ còn chưa kịp nhìn đó là những chữ gì thì đã nghe tiếng bước chân từ ngoài điện vọng tới. Đất Kỳ dùng Yêu linh Tà phách mơ hồ cảm ứng được Huyền Minh đế quân đã dẫn người đuổi đến nơi, bèn lập tức kéo hai người tùy tiện chọn một tầng điện nhảy vào.

Diệu Dương và Ý Huyền chỉ cảm thấy linh thể vừa vào trong lốc xoáy liền bị cuốn về một hướng. Áp lực khổng lồ bắt đầu lôi kéo linh thể họ, cảm giác rất giống trong Vô Cực bí cảnh. Sức mạnh không biết từ đâu xâm nhập vào cơ thể hai người, phá hoại thần thức và linh thể từ trong ra ngoài, trước mắt hai người chỉ còn ánh sáng chói lòa cùng những ảo tượng uốn éo khiến họ hoa mắt choáng đầu.

Đã từng trải cảnh này bao lần, hai huynh đệ gắng gượng chống cự hồi lâu mới từ từ mất đi tri giác...

Huyền Minh đế quân dẫn mọi người vào trong điện nhưng không tìm được dấu vết khả nghi nào, đại điện trống rỗng chỉ còn lại những luồng lốc xoáy âm thầm lặng lẽ như cũ.

Luân Chuyển vương giờ mới hiểu rõ đầu đuôi sự việc, rạp đầu xin chịu tội: "Vi thần làm việc thất trách, xin Đế quân trách phạt!"

Huyền Minh đế quân thở dài bảo: "Việc này không thể trách người, phạm là kiếp số đều đã định sẵn, cuối cùng vẫn do mệnh trời sai khiến, người và ta đành bất lực thôi!"

Du Lam Chích tách mọi người ra, tới bên cạnh Minh đế cung kính nói: "Đế quân cần gì phải buồn bã, đệ tử của ba tông thuộc Huyền môn rải khắp năm sông bốn biển, thiên binh thiên tướng của Thần tông cao thủ như mây, chẳng lẽ còn lo không bắt được bọn chúng sao? Hơn nữa Lam Chích thường nghe sư tôn nói, từ xưa tới nay tà không thể thắng chính, tin rằng đám yêu ma tà đạo này cuối cùng cũng không chạy thoát khỏi quy luật nhân quả tuần hoàn!"

Huyền Minh đế quân lắc đầu cười gượng gạo, đoạn cất tiếng: "Tuy nói như vậy nhưng đạo trời tuần hoàn há lại là thứ mà hạng tầm thường như ta có thể biết hết sao? Kế duy nhất bây giờ là bấm lên Thiên đế, yên lặng quan sát biến cố, chỉ cần tìm ra tung tích của hai thiếu niên kia, tự nhiên tất cả sẽ có phương pháp hóa giải!"

Mộ Hành Vân chú ý quan sát động tĩnh trong điện rồi đột nhiên lên tiếng hỏi: "Dám hỏi Đế quân, nơi này có phải là Lục Đạo Luân Hồi điện?"

Nghe hỏi, Huyền Minh đế quân khá kinh ngạc, Luân Chuyển vương ở bên cạnh đáp thay: "Đúng vậy, chính là Lục Đạo Luân Hồi

điện!"

Mộ Hành Vân đưa tay chỉ nói: "Đã là Lục đạo luân hồi, thế sao điện này lại có bảy tầng?"

"Bảy tầng ư?"

Mọi người của Minh giới, kể cả Huyền Minh đế quân đều kinh ngạc, không hẹn mà cùng nhìn về những tầng điện trùng điệp, quả nhiên thấy có tới bảy tầng.

Luân Chuyển vương dẫn đường, mọi người cùng đi tới tầng điện thừa. Quan sát kỹ lưỡng thì phát hiện mọi thứ trong tầng điện này giống hệt với các tầng khác, chỉ có điều trên điện không có chữ gì, màu sắc của luồng lốc xoáy Linh năng cũng khác, chỉ là một mảng u ám tối tăm.

"Điều này... sao có thể chứ?" Ba người Lục Phán, Ngũ sứ giả và Luân Chuyển vương đều lộ vẻ khó tin.

Bọn Du Lam Chích và Mộ Hành Vân của Nguyên tông mới lần đầu đặt chân lên Minh giới, lúc này đứng trong điện nhìn Lục đạo luân hồi lóng lánh bảy màu, đầu mối của sinh tử, cảm nhận thật khó quên. Nhưng bọn họ đầu óc mù mịt chẳng hiểu rõ tình huống nơi đây.

Có lẽ họ không biết trong vòng trăm dặm trên núi Luân Chuyển là nơi giao giữa Nhân Gian giới, Thiên giới và Minh giới, là khu vực huyền bí khó đoán nhất trong Tam giới, trong đó Lục Đạo Luân Hồi điện là bí ẩn của bí ẩn.

Lục đạo luân hồi, tên như ý nghĩa, là tên gọi chung của Thiên đạo, Nhân đạo, Tu La đạo, Nga Quỷ đạo, Súc Sinh đạo, Địa Ngục đạo.

Linh hồn thể phách của ngàn vạn linh thể trong Tam giới đều từ đây mà ra, luân hồi qua các đời. Vạn vật vốn có linh tính, như thế trời đất mới có thể tồn tại vĩnh cửu.

Chẳng ngờ hôm nay Lục Đạo Luân Hồi điện lại hiện ra đường luân hồi thứ bảy, sao không khiến các thần của Minh giới kinh hoàng tột cùng chứ?

Mắt Huyền Minh để quân tỏa ra thần quang, miệng lẩm bẩm: "Đường luân hồi thứ bảy hiện thế, sự bình hành của trời đất đã loạn, tai kiếp của Tam giới khó tránh khỏi rồi! Bản đế cần phải tới Thiên giới thông báo chuyện này cho Thiên đế, mời các vị quay về, nhớ báo cho các tông phái trong Huyền môn toàn lực chuẩn bị ứng phó tai kiếp!"

Lời vừa dứt thân hình bà ta đã lẹ làng đi xa, biến mất trong đám sương mù âm u man mác ngoài kia.

Cung Linh Loan trên núi Cô Xạ.

Năm vị tông sư của hai tông Thần, Huyền ngồi theo ngôi vị, bốn bề yên lặng, không khí nặng nề khác thường.

Nữ Oa nương nương mặc áo hoa bảy màu, dung nhan tuyệt mỹ ngồi ở vị trí chủ tọa, nhìn các thần ngồi bên dưới, trầm ngâm nói: "Các vị thần quân, tin rằng mọi người đều biết rõ mục đích lần này tụ hội ở núi Cô Xạ theo lời mời của Thiên đế. Chúng ta cần thương thảo một kế sách vẹn toàn nhằm ứng phó với đại kiếp sắp tới! Trước tiên hãy nghe Huyền Minh để quân thuật lại những chuyện đã xảy ra."

Nữ Oa nương nương khách sáo đưa bàn tay ngọc ra hiệu về phía Huyền Minh để quân đang ngồi đầu dãy bên trái.

Huyền Minh để quân sau khi trả lễ bèn đứng lên gạt đầu với từng đạo hữu, tiếp đó kể cặn kẽ mọi chuyện từ lúc Diệu Dương và Ý Huyền xuất hiện ở Minh giới cho tới lúc phát hiện đường luân hồi thứ bảy, cuối cùng kết lại: "Theo như ta biết, nguồn gốc mọi việc dường như đều liên quan tới hai thiếu niên này, chỉ không biết rốt cuộc bọn chúng lai lịch thế nào?"

Nghe xong, các thần đều kinh ngạc, không kịp được râm rì bàn luận, bắt đầu suy đoán lai lịch của hai thiếu niên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn do dự rồi cất tiếng hỏi đầu tiên: "Xin hỏi Nương Nương, con yêu hồ tên Đát Kỷ kia sao lại có Thạch Phù ngũ sắc của người? Chẳng lẽ ả là môn hạ đệ tử của người sao?"

Nữ Oa nghiêm nghị đáp: "Con yêu hồ này tuy không phải môn hạ đệ tử của ta, nhưng đã gian khổ tu luyện ở cung Linh Loan hơn năm trăm năm, ý chí nghị lực bền bỉ hơn người, vì vậy ta dùng Thạch Phù ngũ sắc sai nó tới Triều Ca, thứ nhất là để chấn nhiếp quần yêu, phòng ngừa yêu nghiệt trong triều Thương gây sóng gió; thứ hai là để giúp đỡ vị vua mới ở phía Tây quật khởi, làm nội ứng phòng khi cần thiết!"

"Thì ra là thế!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm giọng nói: "Nó đã là kẻ đầu tiên phát hiện hai thiếu niên kia ở Minh giới, không biết hiểu được bao nhiêu về bọn chúng?"

Nữ Oa đáp: "Về việc tới Minh giới để đuổi bắt hai gã thiếu niên, theo như nó nói là vì hai người này cùng với cao thủ Ma tông lén vào

cung ăn trộm bảo vật bí mật của Hoàng thành, nó phát hiện, kịch chiến mấy hiệp, ai ngờ lỡ tay đánh chết hai người, vì vậy mới chạy tới Minh giới kêu hồn phách hai người về, hy vọng có thể tra hỏi ý đồ của Ma tông!"

Các thần nghe được mấu chốt câu chuyện, không kìm được đồng thanh hỏi: "Kết quả thế nào?"

Nữ Oa khẽ lắc đầu: "Đáng tiếc hai thiếu niên đó chỉ là những con rối bị khống chế bởi Kim Khôi phù, do vậy chẳng tra được kết quả gì, nó đành phải thả bọn chúng về Minh giới để luân hồi. Ai ngờ bọn chúng cuối cùng vẫn bị Ma tông lợi dụng, trở thành thủ phạm thực hiện ý đồ làm điên đảo Tam giới Lục đạo cho đám tà ma!"

"Điềm báo tai kiếp theo mệnh trời đã xuất hiện, Tam giới xảy ra chuyện, nhân gian cũng khó tránh khỏi sinh linh đồ thán!" Người ngồi vị trí đầu bên phải là một lão nhân đầu tóc bạc phơ mặc đạo bào, chính là Hồng Quân Lão Tổ, Tông chủ của Thục Sơn kiếm tông, một trong Tam tông của Huyền môn. Lão thở dài nói: "Không ngờ hai tông Ma, Yêu cuối cùng vẫn chứng nào tật nấy, sau ngàn năm yên lặng lại gây chuyện thị phi, hai thiếu niên này chắc rằng chính là do Ma môn sắp đặt!"

Người ngồi thứ hai bên trái là Thái Thượng Lão Quân, Tông chủ Nguyên tông, đầu tóc lông mày đều bạc phơ, hai mắt thần quang lấp lánh, mỗi cử động đều uy nghi bất phàm. Ông ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nhíu mày lên tiếng: "Lão đạo tôi cảm thấy kỳ quái nhất là hai thiếu niên này rốt cuộc có thân phận thế nào trong Ma tông? Vì sao có thể giải trừ phong ấn của Ma bích, còn biến Ma năng thành của bản thân dễ dàng như thế?"

"Về lai lịch của hai thiếu niên kia, đệ tử Khương Thượng của tôi từng có duyên xem tướng mệnh cho chúng, biết đâu có thể đoán được một chút." Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi chần chừ nói: "Có điều..."

Lời vừa nói ra, các thần đều tò mò im lặng chờ đợi.

Nữ Oa khẽ ồ một tiếng, không nhịn được liền hỏi: "Có điều thế nào?"

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày đáp: "Có điều tướng mệnh của bọn chúng cực kỳ quái dị, thực sự làm người ta khó lòng tin nổi, trời đất rộng lớn sinh ra cả vạn linh hồn, nhưng sao có thể có mệnh cách và tướng cốt mâu thuẫn như thế tồn tại chứ?"

Đạo pháp tu luyện của hai tông Thần, Huyền quan trọng nhất là chọn lựa căn cốt thiên tiên, các thần ở đây đều là tông sư trong thuật xem tướng mệnh, nghe thấy vấn đề thú vị như thế, đều mong chờ câu trả lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Huyền Minh đế quân đã tiếp xúc với huynh đệ Dương Huyền nhiều lần, nhưng vốn chỉ nhìn thấy hình dáng lúc là linh thể của họ, không cách nào xét rõ tướng cốt mệnh cách, bèn hỏi: "Hai người bọn chúng rốt cuộc là có tướng cốt và mệnh cách thế nào?"

"Tin rằng các vị đạo huynh ngồi đây đều không nghĩ ra..." Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc đầu than: "Hai người đó tướng cốt đường đường là thân rồng mặt phượng, nhưng lại ứng với mệnh cách Kỳ Môn Nghiệt Vụ Nhị Cung, tuy không lo về tính mạng, nhưng trọn đời khó tránh khỏi cảnh bơ vơ cực khổ, lên đên khắp chốn. Không biết có phải số mạng bọn chúng quá xấu hay không, lại gặp

phải biến cố Cửu Tinh Thực Nguyệt ngàn năm khó gặp, lúc ấy Thiên Phá Thái tuế, tướng mệnh xung nhau, ứng với kiếp số Thiên Phật, thành ra đứt cả mạch Tam dương lẫn Tam âm, tạo nên kiếp số diệt hết luân hồi trong truyền thuyết!"

"Đáng tiếc, đáng tiếc..." Các thần không kìm được tiếng than tiếc nuối.

Hồng Quân Lão Tổ lắc đầu lia lịa, bảo: "Không phải là người tu đạo mà lại có tướng cốt và mệnh cách kỳ lạ như thế, cho nên bị thiên kiếp trừng phạt, đúng là bất lực. Nhưng nếu bọn chúng bị tiêu diệt trong kiếp nạn ấy, vậy sao sau này lại thành môn hạ của Ma tông?"

Nguyên Thủy Thiên Tôn đáp: "Điều này thì không thể biết được rồi."

Thái Thượng Lão Quân trầm tư một lúc rồi nói: "Nếu chiếu theo lẽ thường, hai thiếu niên này trời sinh đã có mệnh cách và tướng cốt khó hiểu! Các vị đều biết tướng mệnh như thế vô cùng hiếm thấy, thậm chí ngàn năm khó gặp, nhưng vì sao lại trùng hợp như thế? Hơn nữa sao không phải một mà là hai người cùng có loại tướng mệnh này?"

Nữ Oa lên tiếng đáp: "Theo ý Lão Quân, số mạng của bọn chúng là do kẻ khác cố ý tạo ra ư?"

Huyền Minh đế quân lắc đầu bảo: "Dựa vào cảnh giới Huyền pháp mà nói, chỉ có thể chuyên cần tu luyện đạo pháp hoặc dựa vào pháp khí bảo vật để nghịch chuyển mệnh cách trong giai đoạn Hậu thiên, việc này mọi người đều biết. Nhưng nếu vọng tưởng thực hiện phép nghịch chuyển mệnh cách trong giai đoạn Tiên thiên là điều không

thể. Lúc những người tâm thường chuyển thể đầu thai, mệnh cách Tiên thiên đều do chân năng âm dương trong Lục đạo luân hồi chọn đúng lúc thuận thể hòa hợp mà thành, không ai có năng lực khống chế đường luân hồi chuyển sinh!"

"Chẳng lẽ quả thật là do cao xanh sắp đặt?" Hồng Quân Lão Tổ thở dài buồn bã: "Có điều quá trùng hợp, ta mới thu được một đệ tử, cũng vì tướng mệnh bị thiên kiếp trùng phạt, gặp dị năng đánh cho linh thể và nguyên thần đều tan, may có mấy tia hồn phách được bảo vật Phượng Thủ Oánh Tâm Tỏa của bản tông thu vào bên trong, nếu không hậu quả thật khó lường."

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nghe Khương Tử Nha nói về việc liên quan tới Phượng Thủ Oánh Tâm Tỏa, biết người Hồng Quân Lão Tổ nói là ai, bèn cười bảo: "Lão tổ cũng nên thấy may mắn vì đã thu được đệ tử chân truyền mới đúng, loại người có tướng mệnh như thế, thông thường thiên tư thông minh, thiên phú dị bẩm hơn người, một khi tu luyện Huyền pháp nhất định học một biết mười, thành tựu siêu việt!"

Hồng Quân Lão Tổ hiểu ý bèn cười bảo: "Đều nhờ Thiên Tôn đạo huynh thành toàn cho. Tiểu nha đầu đó quả thực thiên phú hơn người, từ ngày nhập môn tới nay đã có chút thành tựu, những mong sẽ được thành tựu phi phàm như lời lành của đạo huynh, làm rạng danh cho Thục Sơn kiếm tông ta."

Nói tới đây, Hồng Quân Lão Tổ chợt nghĩ ra một chuyện, than rằng: "Từ đó có thể thấy hai thiếu niên kia bị Ma môn lợi dụng là cực kỳ bất lợi cho hai tông Thần, Huyền chúng ta. Đáng lo nhất bây giờ

là nếu bọn chúng quả thực đã được luyện hóa từ trong Vô Cực bí cảnh, sức mạnh của chúng liệu đã đủ để hủy diệt trời đất chưa?"

Lời vừa nói ra, các thần càng sợ hãi không yên.

Huyền Minh đế quân đang trầm tư buột miệng nói: "Chắc chắn không thể!"

Nữ Oa hỏi: "Trong các vị ở đây, Đế quân tiếp xúc với bọn chúng nhiều nhất, không biết ngài dựa vào điều gì để khẳng định như thế?"

"Các vị đạo hữu bình tĩnh nghe ta nói!" Huyền Minh đế quân đón ánh mắt nghi hoặc của các thần, chậm rãi giải thích: "Ta và hai thiếu niên này tuy mới thoáng gặp hai lần, nhưng ấn tượng rất sâu sắc. Bọn chúng dường như không có bản tính đê tiện như bọn người Ma môn, giữa chúng tình huynh đệ như thể tay chân, đây là điều khiến người ta khó hiểu nhất."

"Hơn nữa bọn chúng có thể lặn vào Vô Cực bí cảnh hoàn toàn là do hai tộc dân còn sót lại của họ Hữu Viêm giúp đỡ, không phải Ma môn sắp xếp. Lúc bị chúng ta vây kín, cứu bọn chúng không phải là người trong Ma môn mà là hai cao thủ Yêu tông, một tên còn cố ý hóa thân thành Văn Trọng của tộc Cửu Ly trong Ma tông, ý muốn vu oan giá họa, rất khó hiểu."

"Họ Hữu Viêm ư?" Nữ Oa chấn động trong lòng, dường như nhớ đến điều gì, bèn hỏi: "Vậy theo ý của Đế quân, những sự việc này nói lên điều gì?"

Huyền Minh đế quân thốt ra những lời khiếp đảm: "Do đó ta hoài nghi Ma môn không quá chú tâm tới hai tiểu tử này, hoặc là giống

như chúng ta, hoàn toàn không biết tin Quy Nguyên bích đã tái xuất, thậm chí Nguyên năng trong đó đã bị người ta lấy mất!"

Thái Thượng Lão Quân gật đầu tỏ vẻ tán đồng, đoạn nói: "Mấy ngày trước, Kỳ Hồ Tiểu Trúc phát tín nói rằng có chuyện liên quan tới sự tồn vong của Ma tông, tụ họp năm tộc trong Ma tông ở trấn Luân Hồi, sau đó tuyên bố việc Quy Nguyên bích tái xuất. Điều này có thể chứng minh suy đoán của Đế quân là đúng."

Huyền Minh đế quân hơi chậm giọng: "Còn về chuyện tại sao ta nói hai thiếu niên này không có năng lực hủy thiên diệt địa, có hai lý do: Thứ nhất, ta tin chắc rằng người bình thường tuyệt không thể giải được phong ấn do Chân nguyên thánh linh của thượng thần Bàn cổ bố trí, sự thất bại của Xi Vưu năm xưa là minh chứng rõ ràng nhất. Thứ hai, sau khi từ Vô Cực bí cảnh đi ra, tuy thoát nhìn bọn chúng có vẻ cao thâm khôn lường, nhưng có thể khẳng định bọn chúng chưa hề có sức mạnh vô hạn để phá hoại sự cân bằng trời đất như trong truyền thuyết!"

Các thần đang có mặt cuối cùng cũng thấy lòng nhẹ nhõm.

Nữ Oa vui vẻ bảo: "Nói vậy chỉ cần có thể tìm thấy hai thiếu niên thân mang dị năng Quy Nguyên kia là chúng ta còn có cơ hội chuyển đổi cục thế bị động này, mọi người thấy thế nào?"

Thái Thượng Lão Quân gật đầu đáp: "Chọn người để lòng bắt hai thiếu niên này không thành vấn đề, Nhị thập bát Tinh Tú mà hai tông Thần Huyền hết lòng vun bồi nhiều năm qua có thể đảm nhiệm trọng trách. Có điều không ai biết bọn chúng sau khi chuyển sinh bằng đường luân hồi thứ bảy rốt cuộc đã tới đâu rồi?"

Huyền Minh đế quân cười gượng gạo lắc đầu: "Ta đã nói rồi, đường luân hồi chuyển sinh là do lực lượng mạnh nhất trong Tam giới chuyển hóa thành, không ai có thể đoán biết hay thay đổi. Hơn nữa bọn chúng dựa vào đường luân hồi thứ bảy để tới dương thế, không ai dám khẳng định sau khi sống lại sẽ gặp phải cảnh ngộ gì. Chúng ta chỉ có thể dựa vào thời gian cùng vận may, dùng thuật số Huyền pháp thích hợp để nhanh chóng tìm ra bọn chúng."

"Tà không thể thắng chính, từ xưa tới nay đều như vậy!" Hồng Quân Lão Tổ vui vẻ nói: "Đệ tử thuộc Tam tông trong Huyền môn trải khắp thiên hạ, chỉ cần hạ pháp chỉ, việc tìm thấy bọn chúng là vấn đề sớm muộn thôi. Nếu có thể tìm thấy bọn chúng trước Ma môn, những mầm móng tai họa do họ Hình Thiên lưu lại nhất định sẽ bị tiêu diệt sạch, tạo phúc cho vô vàn sinh linh trong trời đất, công đức vô lượng!"

Chính vào lúc mọi người chuẩn bị bàn bạc kỹ lưỡng chuyện lòng bắt, Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên đứng bật dậy run rẩy: "Không hay!"

Các thần chấn động, đồng thanh hỏi: "Chuyện gì thế?"

Nguyên Thủy Thiên Tôn trán đầm mồ hôi lạnh, bàn tay đang nắm hờ, rõ ràng vừa rồi đã nắm ngón tay thi triển phép thuật, giờ đây dường như bị một suy nghĩ đáng sợ làm cho chấn động, hồi lâu vẫn chưa tỉnh táo lại được.

Huyền Minh đế quân kinh hãi hỏi: "Thiên Tôn đạo huynh, có sao lại kinh hãi như thế?" Các thần biết ông giỏi thuật bấm tay tính toán nhất trong Huyền môn, dáng vẻ như vậy ắt là tính ra chuyện kinh hãi, lập tức dồn mắt nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiêm nghị, chậm rãi nói ra thiên cơ bí ẩn mà Huyền linh Đạo tâm của ông vừa cảm ứng được...

"Bí ẩn vô thượng về sức mạnh Âm Dương trong trời đất tuy chưa bị người ta phá giải, nhưng sự bình hành tuyệt đối trong đó đã bị rối loạn, vì thế mới xuất hiện sự lạ thường của Lục đạo luân hồi. Còn sức mạnh chuyển sinh của đường luân hồi thứ bảy đã làm thay đổi nhân quả tuần hoàn vốn có của Tam giới. Cũng có nghĩa hiện nay Nhân Gian giới đã bắt đầu biến hóa, loạn thế sắp xuất hiện, còn sớm hơn chúng ta dự liệu nhiều. Hơn nữa giữa hàng trăm chư hầu sẽ nổ ra chiến tranh giành giật, kết quả xuất hiện một loại chuyển biến từ từ không thể nào ngờ được, kéo dài mãi đến khi không còn chịu sự khống chế của chúng ta..."

Các thần kinh sợ tốt độ, cả điện chìm vào tĩnh lặng.

Chương 4

SỐNG LẠI SAU KHI LUÂN HỒI

Đúng lúc diêu ảo chưa từng có này, dị năng Quy Nguyên trong linh thể hai người bắt đầu luân lách như có linh tính, tản ra toàn thân rồi chậm chậm quay về, đến khi tràn đầy. Cảm giác của hai người theo dị năng vươn ra ngoài linh thể, cảm ứng được thần thức của linh thể dường như đã hòa vào trời đất.

KHÔNG BIẾT ĐÃ QUA BAO LÂU, Ý Huyền và Diêu Dương hôn mê dần tỉnh lại, cảm thấy linh thể đang rơi nhanh thì ngừng hẳn, dường như đã chạm đất. Áp lực xung quanh dần biến mất, trong họ dậy lên một cảm giác bồng bênh như hạt bụi tung bay theo gió, toàn thân gồm cả thần thức lơ lửng nhẹ nhàng tựa lông hồng, khiến cả hai ngỡ ngàng khó hiểu.

Hai huynh đệ mở mắt nhìn xem chuyện gì. Nào ngờ vừa mở mắt ra đã thấy trên trán người kia lấp lánh ánh sáng xanh tím lạ lùng, xán lạn chói lòa, hơn nữa độ sáng không ngừng tăng cường. Gần ngay trước mắt nhưng cả hai có cảm giác xa xôi như mặt trời và mặt trăng, không thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh.

Dị năng Quy Nguyên trong cơ thể Diêu Dương, Ý Huyền lại phát lộ, từ huyệt Mi tâm nơi Ấn đường tràn ra, tuần hoàn lưu chuyển giữa linh thể hai người, âm dương chuyển hóa bao kín hai người càng lúc càng nhanh, nhất định không chịu sự khống chế của họ. Hai người không cách nào điều khiển đành để mặc dị năng tự lưu chuyển.

Cũng may hai luồng âm dương của dị năng Quy Nguyên không còn dữ dội như trước, ngược lại mềm mại như hàng ngàn hàng vạn bàn tay ngọc vuốt ve, vô vàn hình ảnh lạ lại hiện lên trong ảo giác, hiển nhiên là cảnh tượng nhìn thấy trong Vô Cực bí cảnh tái hiện trong đầu.

Dị năng trong cơ thể hai người vận chuyển càng lúc càng nhanh, rồi đột ngột chậm lại, sau đó từ chậm thành nhanh, cứ thế luân phiên không ngừng cho tới cực hạn. Hai người chợt cảm thấy toàn thân đau đớn vô cùng, linh thể tựa hồ sắp nổ tung.

Linh thể của hai huynh đệ đồng thời văng ra, bị ném lên không trung rồi nặng nề rơi xuống đất.

Diệu Dương và Ý Huyền thở hổn hển rồi chậm chậm đứng lên, bất giác đảo mắt nhìn ra xa, cảm thấy như thở.

Bọn họ đang đứng trên một ngọn núi không biết tên gọi là gì, xa xa là biển cả mênh mông, vầng thái dương đang mọc từ mặt biển. Đây chắc chắn là cõi dương thế ở Nhân Gian giới mà hai người vô số lần mơ tưởng được trở về.

Nhưng lúc này mọi thứ xa gần chung quanh như đều biến thành một thế giới khác: màu sắc trở nên mới mẻ, tiếng gió thổi nhẹ bên tai, âm thanh của sóng biển, thủy triều, tất cả đều vô cùng sống động vui tươi. Hai người cảm động từ trong tâm khảm. Non xanh nước biếc và đất đai núi đồi, hư không vô tận và trời xanh mây trắng, thậm chí từng phiến lá cỏ dại trên nền đất nhấp nhô, đều đang chuyển động hài hòa trong gió nhẹ nắng vàng.

Hai người chưa bao giờ cảm nhận sâu sắc về sinh mệnh của vạn vật như vậy.

Đúng lúc diệu ảo chưa từng có này, dị năng Quy Nguyên trong linh thể bọn họ bắt đầu luân lách như có linh tính, tản ra toàn thân rồi chậm chậm quay về, đến khi tràn đầy. Cảm giác của hai người theo dị năng vươn ra ngoài linh thể, cảm ứng được thần thức của linh thể dường như đã hòa vào trời đất.

Diệu Dương và Ý Huyền xúc động tận tâm can, bất giác quỳ xuống, nước mắt nóng hổi tuôn lã chã.

"Cảm nhận sự vô cùng của Linh nguyên lục hợp, giác ngộ huyền cơ của trời đất hợp khai!"

Hai huynh đệ cùng nghĩ tới câu này trong Huyền Pháp yếu quyết, thậm đoán nhất định đã có chuyện huyền diệu cực độ xảy ra với mình.

Hồi lâu Diệu Dương mới nghi hoặc hỏi: "Tiểu Ý, chúng ta đi ra từ đường luân hồi nơi Minh giới, chẳng lẽ... bây giờ đang ở Nhân Gian giới?" Sau đó lại giận dữ: "Đã ra khỏi điện Luân Hồi thì chắc chắn là dương gian rồi, chỉ trách Minh giới và Nhân giới giống hệt nhau, khiến người ta không sao phân biệt!"

"Ta cũng không biết đây là đâu." Ý Huyền lắc đầu cười gượng gạo.

Diệu Dương đột nhiên cảm thấy âm thanh bên tai lúc có lúc không, ngẩn người hỏi: "Tiểu Ý, người có nghe thấy âm thanh từ tòa miếu kia vọng tới không, giống như âm thanh thường vang lên trong nhà bọn quản nô họ Vương vậy."

Ỗ Huyền biết Diệu Dương ám chỉ âm thanh khi nam nữ làm chuyện ấy, bất giác đỏ mặt nhớ lại việc trước đây từng nấp bên ngoài nhà Vương Dịch nghe lén. Chăm chú lắng nghe một lúc, nhíu mày bảo: "Ta không nghe thấy âm thanh gì cả."

"Không thể nào!" Diệu Dương lắc đầu nói: "Vừa rồi trước khi ta tỉnh lại cũng loáng thoáng nghe thấy mà."

Diệu Dương không cam lòng thế là bắt đầu tìm kiếm khắp nơi, trong chớp mắt đã rà soát khắp ngôi miếu, nhưng chẳng tìm được gì. Diệu Dương vô cùng nghi hoặc, toan bỏ cuộc thì chợt vấp phải một cái ghế đá vỡ, suýt ngã lăn thì phát hiện một cánh cửa cũ kỹ phủ đầy bụi bặm.

Diệu Dương ngoái đầu ra hiệu bảo Ỗ Huyền im lặng, hai người hết sức cẩn thận đi theo con đường ngoằn ngoèo sau cánh cửa thông ra phía sau ngôi miếu. Thông thường phía sau miếu đều là nơi ở của chủ nhân, chẳng được bài trí gì nhiều, chỉ đơn thuần là nơi để nghỉ ngơi.

Nhưng sau tòa miếu đổ nát này lại hoàn toàn khác. Chỉ có mấy cột đá chống đỡ cả ngôi miếu và một bệ đá lớn nằm chính giữa.

Bệ đá cao chừng một trượng, rộng hơn trượng sáu, hình chữ nhật. Chung quanh bệ đá khắc hoa văn hình những con thú lạ không rõ tên gì, lại tỏa ra một luồng khí lạnh băng quái dị, khiến hai huynh đệ không chút nào thoải mái.

Nhìn lại thì không ngờ trên bệ đá còn dựng màn che màu hồng phấn. Hai huynh đệ từ từ tiến lại gần thì thấy thấp thoáng một tấm thân nhi nữ yêu kiều mê hoặc lòng người cùng tiếng thở hổn hển

xuyên qua màng nhĩ khiến họ như trúng phải Huyền pháp Ma công chí mạng. Hai người cảm thấy cổ họng khô khốc, đầu óc mông lung lơ lửng.

Ỗ Huyền không chịu nổi, vỗ mạnh vai Diệu Dương, khẽ chuyển chủ đề: "Kỳ quái, sao ở bên ngoài người có thể nghe được còn ta thì hồi lâu cũng chẳng nghe ra? Đúng rồi, người còn nghe được gì nữa?"

Diệu Dương thở ra một hơi, khẽ đáp: "Ta làm sao biết được, mới tỉnh dậy là nghe loáng thoáng, nói không chừng do dị năng Quy Nguyên trong người đó!" Nói xong lại đóng tai nghe ngóng một lúc, bảo: "Vừa rồi hình như ta nghe được bọn họ một người là Tam thái tử gì đó, một người tự xưng nương nương..."

"Nương nương ư?" Ỗ Huyền theo phản xạ giật nảy mình, lập tức nghĩ tới Đát Kỷ.

Diệu Dương chẳng hề lo sợ nói: "Nghe giọng thì chắc chắn không phải ả hồ ly đó, nhưng cũng chẳng phải hạng tốt lành gì. Còn tên Tam thái tử kia không biết lai lịch thế nào, chắc không thể là con hoang của Đát Kỷ và Trụ Vương đâu", nói xong nhếch miệng cười khan.

"Ai?" Tiếng mây mưa trên đài cao đột ngột ngừng lại, một giọng đàn ông cực kỳ phần nộ vang lên.

Diệu Dương và Ỗ Huyền nhảy dựng lên, sợ rằng mình đã bị phát hiện. Đang không biết phải làm sao thì cửa bên hông miếu thành linh mở ra, một quái vật hơi giống người mặt xanh như nhuộm chàm, tóc đỏ như chu sa, miệng rộng nanh dài vác ngược một cây cương xoa cong queo tiến vào quỳ trước bệ đá, cao giọng buồn bã nói: "Thái tử gia, ngài nhất định phải làm chủ cho thuộc hạ!"

Giọng nam phần nộ lại vang lên từ trong màn che: "Khốn nạn, giờ là lúc nào mà tự tiện xông vào, tự vả miệng đi!"

Quái nhân mặt xanh kia ngẩn ra, hồi lâu mới hiểu, bèn tự vả vào miệng mình, vừa vả vừa nói: "Thuộc hạ thật đáng chết, thuộc hạ thật đáng chết!"

Từ trong màn che truyền ra tiếng mặc quần áo sột soạt, rồi một giọng mềm mại uể oải vang lên: "Được rồi, đứng lên từ từ nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Quái nhân mặt xanh khóc lóc thảm thiết: "Hôm nay tiểu tướng theo lệnh của Thái tử tới tộc Bạng Linh đưa sính lễ, vừa hay gặp tiểu thư Châu Linh một mình ra ngoài chơi, tiểu tướng nhớ tới lời Thái tử gia thường dặn dò, quyết định theo sau ngầm bảo vệ tiểu thư. Nào ngờ tiểu thư... lén đi gặp một thiếu niên..."

"Người nói cái gì?" Một bóng người từ trong màn xông ra, ào tới đập lên ngực quái nhân mặt xanh, hai mắt như phun ra lửa, bùng bùng quát: "Con tiện nhân đó lén đi gặp ai? Nói!"

Nam tử trẻ tuổi đó thân trên để trần, dáng người cao lớn ngẩng đầu ngạo nghễ, những sợi tóc ngắn màu đỏ như lửa dựng đứng trên đỉnh đầu, từ vầng trán rộng không tóc mọc ra một cặp sừng rồng, cùng với cái miệng sư tử và cái mũi rồng đang giật giật giật dữ, nhìn hung ác kinh người.

Quái nhân mặt xanh run run nói tiếp: "... Tiểu tướng cũng nhất thời giận điên lên, dùng danh hiệu của Thái tử gia để ra mặt nói lý với bọn họ, nào ngờ thiếu niên kia bảo hắn là Na Tra, con trai của quan tổng binh Lý Tịnh ở Trần Đường quan gì gì đó. Hắn... hắn nói

hắn không xem Thái tử Long cung ra gì! Thử hỏi tiểu tướng làm sao chịu đựng được việc hắn coi rẻ Thái tử gia, do đó cùng hắn đôi co, chẳng ngờ hắn lôi ra một cái vòng đánh tiểu tướng. Tiểu tướng vốn định bắt tên thiếu niên cuồng vọng đó dâng lên Thái tử gia, ai ngờ Châu Linh tiểu thư lại... lại vào hòa với hắn. Không biết cái vòng trong tay hắn là bảo vật gì mà có thể đánh biến dạng binh khí của thuộc hạ ..."

Quái nhân mặt xanh buồn bực nhắc cương xoa lên khua khua, rồi kể lể tiếp: "Hơn nữa bọn họ có hai người, tiểu tướng hai quyền khó địch nổi bốn tay, nên... không địch nổi bọn họ. Vốn tiểu tướng thấp hèn bị nhục mạ như thế cũng chẳng sao, nhưng cuối cùng tiểu thư Châu Linh còn nói... còn nói..."

Hắn đột nhiên ngậm miệng lại như không tiện nói ra.

Diệu Dương và Ý Huyền nấp sau cột đá vừa hay có thể thấy cặp mắt quái nhân mặt xanh không ngừng điên đảo, thậm chí trong lòng: "Chắc chắn là một tên tiểu nhân đê tiện chuyên gây chuyện thị phi!"

Quả nhiên, nam tử sừng rồng phần nộ vận thêm lực vào chân, cắn hận quát: "Con tiện nhân nói gì?"

Quái nhân mặt xanh đau đớn kêu thảm thiết: "Tiểu thư Châu Linh bảo tiểu nhân chuyển lời cho Thái tử gia, nói ngài... ngài hãy quên cô ấy đi, nói rằng không đời nào cô ấy chịu lấy ngài... A, đau quá, xin Thái tử gia bớt giận..." Nói đến câu cuối cùng, hắn thấy ngực như bị đè khối đá ngàn cân, thiếu chút nữa thì bị nam tử sừng rồng đạp cho ngất xỉu.

Lúc này, một nữ tử dáng điệu lẳng lơ từ trong màn che nhẹ nhàng lướt xuống. Ả mặc một bộ đồ đỏ thiếu vải không che hết nổi thân thể, để lộ những đường cong mê người. Tay cầm một bộ quần áo trắng viền vàng, ả ta tới bên cạnh nam tử sừng rồng, thò đôi tay ngọc khẽ vuốt ve ngực hấn, rồi giúp hấn mặc áo, tư thế cực kỳ ưu nhã dịu dàng: "Tam Thái Tử bớt giận, chẳng lẽ người định đập chết Dạ Xoa tuần biển sao?"

Giọng nói ỏn ẻn cùng loại cảm giác lẳng lơ kia khiến tinh thần người ta bị mê hoặc, không những làm Dạ Xoa tuần biển đang đau đớn cũng chảy cả nước dãi, mà ngay Diệu Dương và Ý Huyền cũng bị thần thái quyến rũ thành thực của ả ta làm cho mờ mắt. Nữ nhân này nhất định cũng giống Đát Kỷ, không biết là do yêu vật gì biến hóa thành.

Nam tử sừng rồng nghe vậy liền liếc nhìn Dạ Xoa, buông chân quát: "Bây giờ con tiện nhân đó đang ở đâu?"

Quái nhân mặt xanh ngực phập phồng thở hổn hển, vội vàng đáp: "Bọn chúng đang bên bờ sông Cửu Loan cách Trần Đường quan năm dặm!"

Nam tử sừng rồng hừ lạnh một tiếng, sửa sang quần áo, khách sáo nói với nữ nhân lẳng lơ kia: "Nương nương, ta còn có việc cần làm, e là phải đi trước một bước. Lời hẹn với nương nương vẫn như cũ, sau này gặp lại nhé!"

Nữ tử lẳng lơ tên gọi Thạch Cơ nhoẻn miệng cười, giọng đầy thâm ý: "Ngao Bính ơi là Ngao Bính, thật xấu hổ cho người là Tam thái tử của Long tộc, không ngờ lại bị một tiểu yêu nữ của tộc Bạng Linh khiến cho mê muội như vậy. Để ta nhắc người nhớ, người có

biết Na Tra con trai của Lý Tịnh ở Trần Đường quan mà Dạ Xoa nói tới chính là thần thánh phương nào không?"

Diệu Dương và Ý Huyền nghe tới đây mới biết nam tử sừng rồng này là Tam thái tử của Long tộc trong truyền thuyết, giật mình kinh hãi rồi lại nhìn nhau cười mỉm. Nhớ tới sự đê tiện dâm dật của con trai Phí Trọng ở Triều Ca, họ cùng nảy sinh nghi vấn, có phải kẻ quyền thế đều sẽ sinh ra những đứa con phá gia chi tử thế này không?

Tam thái tử Long tộc Ngao Bính nghe Thạch Cơ nói thế thì bực bội bảo: "Cao thủ của bốn tông Thần, Ma, Huyền, Yêu chẳng mấy ai khiến Ngao Bính ta để trong mắt, đừng nói là một đứa con của Tổng binh Trần Đường quan!"

"Oan nghiệt!" Thạch Cơ lắc đầu cười khẩy: "Ta muốn hỏi người xem, từ khi được phụ vương phong làm Thái tử tới nay, bình sinh người căm hận nhất là ai?"

Ngao Bính trong lòng chấn động, vẻ nghi hoặc cùng lửa đố kỵ tưởng chừng muốn lọt tròng mắt ra ngoài, nghiến răng thốt từng chữ: "Nương nương muốn nói gã tiểu tử tên Na Tra kia là nhục thể của Linh Châu Tử - một trong các Thần soái trên Thiên đình hơn ngàn năm trước - chuyển thế đầu thai ư?"

Thạch Cơ trịnh trọng xác nhận: "Ta cũng không rõ, chỉ nghe nói lúc tiểu tử này sinh ra đã không phải là nhục thể bình thường mà là một bọc tròn, mổ ra thì thấy một bé trai khỏe mạnh, về sau Thái Ất ở núi Càn Nguyên thu hấn làm đồ đệ, Thái Thượng Lão Quân còn đích thân tặng hấn một trong ba đại bảo vật huyền bí của Bắc Minh

nguyên tông là Càn Khôn quyền, có thể thấy lai lịch chẳng phải tầm thường."

Thạch Cơ liếc nhìn Ngao Bính, kín đáo nhếch mép cười rồi nói: "Do vậy ta tò mò tra xét ngọn nguồn. Mãi tới khi biết được việc năm đó Thần soái Linh Châu Tử vì làm chậm trễ việc quân nên bị đuổi khỏi chín tầng trời, sau đó ẩn trong động Kim Quang, thì gần như có thể khẳng định, Na Tra chính là Linh Châu Tử chuyển thế!"

"Ra là thế, chẳng trách con tiện nhân kia chịu ở cùng hắn!" Tam thái tử Long tộc hừ lạnh mấy tiếng, toàn thân phát Nguyên năng mãnh liệt, sắc mặt càng thêm dữ tợn, ngẩng đầu lên trời cười rộ: "Hay cho Linh Châu Tử ngươi! Đòi đòi kiếp kiếp ngươi đều đi tranh giành nữ nhân của ta sao? Đã thế thì đừng trách, kiếp trước ta có thể khiến ngươi bị đuổi khỏi chín tầng trời, kiếp này ta cũng có thể làm ngươi trọn đời không vươn lên nổi!"

Dứt lời liền tung cước đá bay Dạ Xoa tuần biển, rồi chẳng thèm nhìn Thạch Cơ lấy một cái, cười ngạo nghễ đi ra. Dạ Xoa tuần biển vội vàng vái chào Thạch Cơ, đoạn theo sau chủ nhân ra khỏi cửa.

Thạch Cơ chờ cho bọn Ngao Bính đi xa mới khoan thai phủ bụi bám trên người, bình thản vung ống tay áo, lập tức đài cao cùng màn che không cánh mà bay, mọi thứ trong điện lập tức từ sạch sẽ trở nên cũ nát dơ bẩn vô cùng.

Ngón ngọc trên hai tay khẽ bấm đốt, hồi lâu sau ả ta phá lên cười the thé, vẻ toan tính âm mưu.

Diệu Dương và Ý Huyền rờn rợn nhìn nụ cười lúm đồng tiền giờ trở nên hung ác đáng sợ. Ánh mắt ả ta phát ra những tia chết chóc sáng lạnh như băng như đá khiến hai người không khỏi sợ hãi. Họ

không dám lưu lại thêm chút nào nữa, nhưng sợ bị phát giác hành tung nên đành rúc sau cột đá, không dám động đậy.

Mãi lâu sau khi Thạch Cơ xoay người bỏ đi rồi, hai huynh đệ mới dám lén lút ra khỏi ngôi miếu.

Thấy lại mặt trời, Diêu Dương vỗ ngực thở phào: "Trước mắt, ta có một đề nghị, bây giờ cũng chẳng có việc gì làm, chi bằng chúng ta tới sông Cửu Loan xem trò náo nhiệt! Không biết có phải vì quen gặp xui xẻo hay không mà ta rất muốn gặp tiểu tử đồng cảnh ngộ kia!"

Ỗ Huyền biết Diêu Dương nói tới Na Tra. Thật trùng hợp, y cũng rất muốn gặp thiếu niên thân thể hiển hách đang bị Ngao Bính tính kế hãm hại: "Được thôi, có điều chúng ta vốn chẳng biết sông Cửu Loan ở đâu."

Diêu Dương khẽ nhún vai cười bí hiểm: "Đi theo ta, bảo đảm không lạc đường!" Nói xong bèn nhìn sơ phương hướng, kéo Ỗ Huyền một mạch đi về phía đông.

Diêu Dương dẫn Ỗ Huyền lần mò đi mãi về phía đông một mạch ba bốn dặm đường núi, từ xa đã nghe tiếng nước chảy róc rách. Leo lên cao nhìn chỉ thấy thấp thoáng một con sông lớn rộng chừng mấy chục trượng chặn ngang trước mặt, chảy thẳng về phía đông.

Ỗ Huyền ngạc nhiên không dám tin Diêu Dương Lại dễ dàng tìm thấy sông Cửu Loan như thế, buồn bực lắc đầu hỏi: "Tiểu Dương, từ sau khi người tỉnh lại trong miếu, tại sao lại giống như biến thành người khác vậy, ngay cả địa hình Trần Đường quan cũng rành rẽ như thế?"

Diệu Dương nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Ý Huyền, ôm bụng cười hồi lâu mới giải thích: "Đúng là người bình thường chẳng chịu tập trung chú ý! Thực ra lúc ở trên đỉnh núi khi chúng ta ra khỏi đường luân hồi đã có thể nhìn thấy địa hình của cả Trần Đường quan, còn ta vừa hay nhớ được chỉ có mặt phía đông là có con sông lớn, vì vậy..."

"Thì ra thế!" Ý Huyền khẽ ồ lên một tiếng, càng thêm coi trọng Diệu Dương.

"Đi nào, kịch hay bắt đầu rồi!"

Diệu Dương kéo Ý Huyền chạy như bay xuống núi tới bên bờ sông, cẩn thận tìm kiếm tung tích chủ tớ Tam thái tử. Tuy nói họ vốn tới đây để xem náo nhiệt, nhưng trong lòng vẫn đứng về phía kẻ yếu thế, không khỏi lo lắng thiếu niên xui xẻo kia có địch nổi Tam thái tử của Long tộc không.

Hai người men theo bờ sông tìm hồi lâu thì mơ hồ nghe tiếng quát giận dữ và tiếng giao đấu phía hạ du vang tới, hiển nhiên đã đánh nhau rồi. Hai huynh đệ vội vàng chạy về phía phát ra âm thanh, ước chừng chỉ trong thời gian uống hết một chén trà. Tiếng đánh đấm rõ dần, những ngọn sóng dựng đứng trên mặt nước cách đấy không xa đã mồn một trước mắt.

Tam thái tử Long tộc Ngao Bính đang cầm Long Lân thương dài trượng hai giao đấu với một thiếu niên quần dải khăn đỏ quanh người, tay cầm Càn Khôn quyền. Giống như tọa sơn quan hổ đấu, hai người Dương Huyền nấp vào một bãi cỏ cao ngang lưng bên bờ sông, bắt đầu quan sát cuộc hỗn chiến.

Gió lốc nổi lên làm mặt sông dựng đứng những cơn sóng lớn cao hơn chục trượng.

Ngao Bính bay lên mấy trượng trên không, tay áo tung bay, một mình ngạo nghễ trên đầu sóng. Dù gió to sóng lớn tới đâu cũng không cách nào tới gần hắn quá ba trượng, trong ánh phản chiếu xanh biếc của kết giới hộ thân, khuôn mặt hung ác càng khó coi hơn. Đột nhiên hắn thét một tiếng chói tai, Long Lân thương lập tức bắn ra lửa nóng hùng hực, hòa thành một thể với những con sóng khổng lồ, tựa như con rồng lửa cuồng nộ lao thẳng về phía thiếu niên khăn đỏ.

Ỗ Huyền và Diệu Dương dĩ nhiên đã đoán ra thiếu niên khăn đỏ kia là Na Tra, thấy tình thế nguy hiểm thì không kìm được kinh hãi thất sắc. Họ nào ngờ một thương này của Ngao Bính lại có khí thế bá đạo chẳng hề thua kém những cao thủ pháp đạo họ từng gặp như Xi Bá, Đát Kỷ.

Hai huynh đệ bất giác vừa nảy sinh lòng kính nể đối với Long tộc cai quản bốn biển trong truyền thuyết, vừa không nhẫn tâm nhìn tiếp. Tuy đã nghe qua thân thế lợi hại của tiểu tử khăn đỏ Na Tra, nhưng dù gì Na Tra cũng là chuyển thế đầu thai, sao có thể so sánh với uy vũ của Tam thái tử Long tộc chứ!

Thiếu niên khăn đỏ Na Tra rõ ràng cũng cảm ứng được nguồn sức mạnh kia, bất đắc dĩ phải vận hết Huyền năng toàn thân, phát động bảo vật hộ thân Hỗn Thiên lăng đến cực hạn, Càn Khôn quyển cũng rời tay đón đầu mũi Long Lân thương của đối phương đang đánh tới. Chỉ cần chuẩn xác phá được điểm mạnh nhất, cũng là chỗ

sơ hở duy nhất trong chiêu thức của đối phương, y sẽ có hy vọng thoát khỏi tai kiếp này.

"Keng..."

Càn Khôn quyển quả nhiên đánh trúng mũi Long Lân thương của Tam thái tử Long tộc. Đang lúc Na Tra cảm thấy vận phần may mắn thì đột nhiên phát hiện một luồng lực ngầm ập tới dữ dội, định thần nhìn lại thì không khỏi kinh hãi thất sắc.

Càn Khôn quyển tuy là chí bảo của Nguyên tông thuộc Huyền môn, nhưng so với Xích Diễm Long Lân thương cũng là một trong mười đại thần khí thì chẳng có chút lợi thế nào, hơn nữa chiêu của Ngao Bính thực hư lẫn lộn, mũi thương đầy lửa đỏ đậm tới chỉ là kế nhử, thực chất là mượn sóng lớn đánh úp, lại mượn thế rút thương về hất văng Càn Khôn quyển trong tay Na Tra.

Na Tra thấy thương của Ngao Bính thu về, biết mình mắc mưu đối thủ. Trong chớp mắt những cơn sóng nóng bỏng ập tới, va đập mãnh liệt với kết giới hộ thân do Hồn Thiên lãng tạo ra, ánh sáng đỏ lóe đầy trời. Áp lực ép tà bốn phía như cái thùng sắt nhốt Na Tra vào trong, y toàn thân đau đớn như bị một người khổng lồ dùng lực bóp nghẹt, cực kỳ khó chịu, cổ họng ngòn ngọt, một ngụm máu bắn vọt ra.

Cũng may y không quên để ý tới chí bảo của sư môn, tuy bị đánh suýt ngất nhưng tiềm thức vẫn niệm pháp chú triệu hồi Càn Khôn quyển vừa bị Ngao Bính hất bay. Chỉ nghe một tiếng "bùm", kết giới quanh thân thể Na Tra vỡ tan, thân thể y được Hồn Thiên lãng bao kín rơi xuống bãi lầy ven sông, nằm im bất động.

Ngao Bính hừ lạnh một tiếng, vác ngược Long Lân thương bay xuống tung cước đá Na Tra văng ra xa, rơi xuống bãi cát cách chỗ hai người Ý Huyền và Diệu Dương ẩn thân chưa tới một trượng.

Hai huynh đệ vạch cổ lén nhìn ra, vừa hay có thể thấy hình dạng của Na Tra. Y khoảng chừng mười sáu mười bảy, toàn thân được bao bọc trong chiếc khăn đỏ như lửa, mặt đẹp tựa ngọc, tóc đen búi thành hai búi, ngũ quan tuấn tú trên khuôn mặt anh tuấn hiên ngang, đang hôn mê nhưng khóe miệng vẫn hơi nhếch lên, cười không khuất phục.

Ngao Bính thành linh phi thân tới, hai huynh đệ Dương Huyền sợ hãi vội rút đầu lại, không dám nhìn thêm.

Ngao Bính rung thương chặn Hồn Thiên lạng đã hết lực, một chân đạp mạnh lên người Na Tra, cười lạnh: "Linh Châu Tử ơi là Linh Châu Tử, không ngờ ta và người sau ngàn năm cách biệt lại gặp nhau, nhưng tình thế đã khác hẳn rồi, ta vẫn là ta, còn người chẳng phải là người nữa. Ân oán ngàn năm vẫn thế, hôm nay không thể tha cho người, muốn trách thì chỉ trách người sao dám động tới nữ nhân của Ngao Bính ta!"

Đưa tay phải lên quá đầu, Ngao Bính tụ Nguyên năng thành một ngọn lửa đỏ, chuẩn bị đánh xuống. Ý Huyền và Diệu Dương kinh hãi thất sắc, không ngờ Ngao Bính lại độc ác muốn hạ sát thiếu niên kia, tuy rất muốn xông lên giúp nhưng biết chẳng ích gì, đành ngồi nhìn bức bối.

Chợt một luồng gió thơm ập tới, một bóng người nhỏ nhắn yêu kiều nhào lên trên người Na Tra, dùng thân mình che chở cho y.

Nàng ngoái đầu lạnh lùng nhìn Ngao Bính, ánh mắt lạnh lẽo kiên quyết, dường như đã bỏ chuyện sinh tử sang một bên.

Ngao Bính nhìn rõ người mới tới, trong lòng vừa kinh ngạc vừa giận dữ, cánh tay chứa đầy Nguyên năng dừng ngay trên đỉnh đầu nàng ta, hét lên như sấm: "Tiện nhân, chuyện đã qua cả ngàn năm, có sao ngươi vẫn nhớ hẳn không quên? Không lẽ ngươi chịu nhìn tộc nhân của tộc Bạng Linh mình bị Thủy tộc bốn phương chèn ép, chẳng lẽ ngươi thật sự bằng lòng chết vì hẳn?"

Diệu Dương và Ý Huyền thấy sự tình biến đổi, không nhin nổi ló đầu ra. Chỉ thấy người che cho Na Tra là một thiếu nữ xinh đẹp mỹ miều mặc váy sắc sỡ, chân dài trắng như tuyết, mái tóc đen nhánh bị chướng phong của Ngao Bính hất tung bay, lộ vẻ mỹ lệ tuyệt trần, cặp môi xinh đẹp và chiếc mũi thanh tú gần như kết hợp hoàn mỹ cùng cặp mắt to tròn kiên nghị, làm nổi bật khí chất phi thường.

"Oa..." Diệu Dương kinh ngạc nhìn không chớp mắt, thiếu chút nữa buột miệng kêu lên. Ngay cả Ý Huyền cũng bất giác giật mình, trong lòng không kìm được đem so sánh với những cô gái y đã từng gặp như U Vân, Sước Sước. U Vân xinh đẹp lạnh lợi, nhu cương hòa hợp; Sước Sước yêu kiều tình cảm, khiến người ta nảy sinh lòng yêu mến; còn thiếu nữ này dù cũng yêu kiều xinh đẹp, nhưng có thể nhìn ra tính tình nàng vô cùng kiên nghị, toàn thân toát lên vẻ lạnh lùng kiêu ngạo không thể khinh nhờn.

Nàng ta cúi nhìn Na Tra đang hôn mê, đoạn nói: "Ngươi nhất định không dám giết chàng! Nên nhớ là hai tông Thần, Huyền sai chàng xuống hạ giới, hẳn là có việc quan trọng giao phó, sao có thể để cho thứ ngu độn như ngươi làm nhục chứ!"

Càng nói, vẻ phẫn hận càng lộ rõ. Nhưng khi nàng ta chăm chú nhìn Na Tra thì mấy giọt lệ rơi xuống, ánh mắt tràn đầy tình ý. Cảnh đẹp dễ đau thương đập vào mắt Diệu Dương và Ý Huyền, khiến họ thêm khinh bỉ Ngao Bính.

Ngao Bính nghe thế liền giận đến nổi hai mắt như phun ra lửa, Long Lân thương trong tay run lấy bầy, Long năng phẫn nộ rục rịch vận động, hấn gằn từng chữ: "Nàng cho rằng ta thật sự không dám giết hẳn sao?"

Diệu Dương và Ý Huyền kinh hãi nhìn nhau, trong lòng thâm nhủ: "Sao cô gái này càng giúp càng loạn hơn thế nhỉ?"

Thiếu nữ buồn bã thở dài, cười bảo: "Giết ư? Ha ha... Linh nguyên câu diệt cũng tốt, để ta theo chàng, trời không quản được, đất cũng không quản được, càng tốt!"

"Két..." Lửa đố kị trong lòng Ngao Bính đã cháy đến cực hạn, chỉ nghe hấn thét một tiếng chói tai như rít lên, Nguyên năng cuộn cuộn tràn ra khiến cho mặt sông sau lưng bồng bồng dựng lên sóng lớn rợp trời, nhưng đều không lọt qua kết giới xanh lục cách thân thể hẳn ba thước. Ngao Bính tức giận bảo: "Nếu nàng thật sự dám làm thế, ta nhất định sẽ diệt sạch tộc Bạng Linh của nàng, khiến tất cả người thân của nàng vĩnh viễn không thể siêu sinh!"

Diệu Dương và Ý Huyền nghe những lời đe dọa đê tiện vô sỉ này thì giận đến nổ phổi, sớm đã thăm hỏi một lượt tổ tông mười tám đời của Ngao Bính, trong lòng càng hận không thể nhảy ra giao đấu với tên khốn đáng băm văm ngàn đao ấy ba trăm hiệp, tới khi hấn kêu cha gọi mẹ mới thôi. Nhưng tự biết thân biết phận, với năng lực

hiện giờ dù hợp sức lại cũng chẳng đánh nổi Ngao Bính, cả hai im lặng nhìn nhau, lần đầu tiên vì người ngoài mà hận mình bất lực.

Thiếu nữ kia không hề biến sắc, hai tay nhẹ nhàng ve vuốt má Na Tra, lạnh nhạt nói: "Nếu người đáp ứng một điều kiện, ta lấy người cũng chẳng phải chuyện khó!"

Ngao Bính vui mừng hỏi: "Điều kiện gì thế, nàng nói đi!"

Thiếu nữ chậm rãi nói: "Người phải đảm bảo từ nay về sau ân oán giữa người và Linh Châu Tử xóa bỏ hết, hơn nữa trong bất cứ tình huống nào cũng không được có hành động gây tổn hại cho chàng, người làm được không?"

Trong lòng Ngao Bính tuy bất mãn, nhưng coi như cũng đạt được tâm nguyện, hung ác trừng mắt nhìn Na Tra: "Xem như hãn may mắn. Nhưng hôn lễ phải cử hành sớm, ba ngày sau!"

Châu Linh ngật ngưỡng một lúc rồi bảo: "Năm ngày, ta cần phải quay về tộc bàn giao một số việc!"

"Được, năm ngày sau sẽ là đại lễ thành hôn của ta và nàng, đến lúc đó ta chắc chắn sẽ mời Thủy tộc bốn biển cùng dự lễ mừng. Ngao Bính ta muốn để mọi người đều biết, phu nhân của Tam Thái Tử Long tộc là Hoa Vũ tiên tử, đệ nhất Thánh nữ trên Thiên đình năm xưa, ha ha..." Ngao Bính cười to dữ tợn rồi phóng lên không bỏ đi.

Bãi cát tĩnh lặng bên sông Cửu Loan chỉ còn lại Châu Linh ngồi cạnh Na Tra, miệng thì thầm: "Hoa Vũ tiên tử..." Nàng ta chợt trông như si ngốc quay về cùng ký ức, chuyện xưa từ từ trôi qua như nước chảy, nhan sắc như hoa chìm đắm bên trong, nước mắt lặng lẽ rơi.

"Chàng ơi, Hoa Vũ kiếp trước, Châu Linh kiếp này, rốt cuộc vẫn không thể ở cùng chàng. Chỉ đành trông chờ kiếp sau... mong rằng lại được gặp nhau..." Càng nói giọng nàng ta càng như khóc không thành tiếng, từng cơn gió mát lạnh ùa tới, bóng dáng xinh đẹp bên mặt nước lóa lên rồi biến mất.

Ỗ Huyền và Diệu Dương nhìn từng bóng người đập sóng đi xa mới cùng lao đến bên cạnh Na Tra. Biết không giúp được gì cho y, nhưng thấy người xui xẻo như thế, ai không động lòng trắc ẩn, hướng chi hai người bọn họ trước giờ luôn cho rằng mình là kẻ kém may mắn.

Thân thể Na Tra vẫn bất động, nhưng không biết từ lúc nào hai hàng lệ nóng dọc theo khóe mắt chậm chậm tuôn ra, không lẽ y đang hôn mê nhưng vẫn cảm nhận được nỗi đau buồn thương tâm vừa rồi của Châu Linh sao? Hay là vì xúc động tận đáy lòng nên rơi lệ?

Hai huynh đệ ngăn người. Diệu Dương chợt thấy đau buồn, nghĩ Na Tra thực ra còn may mắn hơn hai huynh đệ họ, ít nhất cũng có thiếu nữ kia bằng lòng hy sinh vì y, còn bọn họ chẳng có gì hết.

Còn Ỗ Huyền, vừa rồi nhìn thấy Châu Linh rơi lệ, không tự chủ được nhớ tới Sước Sước, trong lòng chợt đau như cắt, không dám khẳng định bản thân rốt cuộc bị làm sao.

Hai người chìm trong thương cảm, hoàn toàn không cảm nhận được trên mặt sông phía trước một vật trôi nổi đang bơi tới, nhìn gần thì ra là quái nhân mặt xanh Dạ Xoa tuần biển. Hắn lén lút bơi về phía bãi cát bên bờ sông, vẻ như kẻ trộm, thực khiến người ta thêm phần ác cảm.

Vốn Dạ Xoa tuần biển thấy Na Tra bị chủ nhân đánh cho hôn mê bất tỉnh thì nảy sinh lòng tham với Càn Khôn quyền và Hỗn Thiên lãng, thừa lúc chủ nhân và Châu Linh đi rồi, lén quay lại sông Cửu Loan để thuận tay dắt dê.

Từ từ ló lên khỏi mặt nước, Dạ Xoa tuần biển khẩn trương nhìn trước ngó sau rồi mới dám tới gần Na Tra, mắt nhìn chăm chăm vào hai vật chí bảo trên người thiếu niên, gương mặt xấu xí càng hung ác dữ tợn.

Chuyển động lạ trên mặt sông khiến Diệu Dương và Ý Huyền tỉnh lại, ngoảnh nhìn thấy Dạ Xoa tuần biển thì không khỏi giật mình, thậm chí nghĩ là Ngao Bính sắp quay lại. Hai người hoảng hốt nhìn khắp bốn phía không thấy tung tích Ngao Bính đâu, nhìn lại lần nữa thì thấy Dạ Xoa tuần biển dường như không thấy họ, cặp mắt như chuông đồng chỉ nhìn chăm chăm vào sợi dây đỏ và cái vòng trên người Na Tra.

Hai huynh đệ nhìn nhau, suy nghĩ đồng thời hiện lên trong đầu là chẳng lẽ Dạ Xoa tuần biển cũng không nhìn thấy họ giống như những người bình thường trong con phố kia? Ý nghĩ rằng ngay cả Long tộc trong truyền thuyết cũng không cách nào phát hiện sự tồn tại của bản thân làm họ lập tức trở nên hưng phấn.

Hai người đưa mắt nhìn nhau rồi chậm rãi đứng lên, một trước một sau bao vây Dạ Xoa tuần biển.

Dạ Xoa tuần biển đáng thương vốn không ngờ đột nhiên xuất hiện hai gã sát tinh, vẫn vừa từ từ tới gần Na Tra vừa nghĩ làm sao để lấy Càn Khôn quyền và Hỗn Thiên lãng, sau đó tới trấn Luân Hồi trao đổi, thậm chí đặc ý không kìm được khẽ cất tiếng cười nanh ác.

Diệu Dương ra hiệu rồi nhanh chóng nhảy tới chụp đôi chân to lớn của Dạ Xoa, Ý Huyền nhảy lên không, nghiêng người dùng sức tông vào thân thể Dạ Xoa đang không sao nhúc nhích được. Lối đánh vô lại này quả nhiên chỉ một chiêu là công hiệu, Dạ Xoa vốn không hề đề phòng lập tức bị đánh văng xuống nước, còn cho rằng mình bị kết giới của Na Tra vây khốn, sợ hãi giãy giụa cật lực.

Diệu Dương thiếu chút nữa bị kết giới hộ thể của Dạ Xoa hất văng, giận dữ hít một hơi, dùng toàn lực ôm chặt hấn không buông. Ý Huyền thấy Diệu Dương sắp không chịu nổi, bèn vận dụng Thất Chân Diệu Pháp chỉ theo tiềm thức mà phát động Ngạo Hàn quyết.

"A..." Dạ Xoa kêu thảm, kết giới hộ thể bị một chiêu của Ý Huyền đánh tan. Hấn chỉ rùng mình cảm thấy một luồng khí lạnh băng ngấm vào cơ thể, Nguyên năng cực kỳ quái dị ào đến như chẻ tre, hấn lưng toát mồ hôi lạnh, tuyệt vọng nhủ thầm: "Mạng ta xong rồi!"

Hai tay Diệu Dương cảm ứng Nguyên năng lạnh băng xâm nhập, bất giác cao hứng buông chân Dạ Xoa, miệng lầm rầm niệm pháp chú Thất Chân Diệu Pháp chỉ, tâm thần chột động, Nguyên năng nóng bỏng sôi sục, Thiên Hỏa Viêm quyết theo ngón tay bắn ra.

Toàn thân Dạ Xoa đóng băng, thần trí dần mơ màng, đột nhiên phát hiện nhiệt năng ập tới, tuy thân thể bị thiêu đốt đau đớn, nhưng nằm giữa sự giao thoa của nóng lạnh lại thấy cực kỳ dễ chịu. Tuy thế hấn vẫn không dám có cử động gì, thậm chí còn nín thở giả chết, sợ sẽ khiến Na Tra hoài nghi.

Ý Huyền kinh ngạc nhìn Dạ Xoa, vội ngăn Diệu Dương: "Xem hấn bất động rồi kìa, chẳng lẽ chết rồi sao?"

"Không thể nào!" Diệu Dương vội thu tay lại, đá mạnh vào Dạ Xoa, nghi hoặc nhìn hai tay mình: "Chúng ta chắc chắn không lợi hại như vậy, chẳng lẽ Vô Cực bí cảnh thực sự đã làm biến đổi thể chất, khiến chúng ta càng lúc càng lợi hại ư?"

Ỗ Huyền nhíu mày đáp: "Không biết. Nghĩ lại từ lúc chúng ta ra khỏi Vô Cực bí cảnh, hình như bản thân biến hóa đủ loại, hơn nữa những biến đổi đó dường như khác hẳn phương pháp chúng ta học được từ Huyền Pháp yếu quyết. Nhưng rốt cuộc khác biệt chỗ nào, ta không sao nói rõ được."

Thực ra Ỗ Huyền muốn nói đến quãng thời gian sau khi Xi Bá chết, mỗi ngày họ đều nghiên cứu tu luyện Huyền Pháp yếu quyết. Mặc dù lúc đó chưa có năng lực tu luyện thực sự, nhưng mỗi lần đều có linh ngộ, cho nên đối với phương pháp tu luyện của đạo gia cũng coi như khá thành thực, thế mà bây giờ bó tay không cách nào dùng được.

Diệu Dương gật đầu lia lịa: "Đúng đó, giống như vừa rồi ta dùng Thiên Hỏa Viêm quyết, tuy nhìn rất thuận tay nhưng vẫn cảm thấy không nắm chắc, còn chẳng được liên lạc như lúc trước học của Xi Bá. Hay là vì không có sư phụ hướng dẫn?"

"Có lẽ thế, nhưng ai chịu dạy chúng ta chứ?" Ỗ Huyền nhún vai, ánh mắt đặt trên người Na Tra đầy ẩn ý.

"Ô, lạ chưa!." Diệu Dương cả kinh thốt lên: "Tên quý đáng chết Dạ Xoa tuần biển đâu rồi?"

Ỗ Huyền nhìn về phía "thi thể trôi nổi" của Dạ Xoa tuần biển vừa rồi, quả nhiên chẳng còn gì, lúc đó mới tỉnh ngộ, không tìm được

chửi rửa: "Ông nội nó chứ, không ngờ dám giả chết!"

Đột nhiên, Diệu Dương và Ý Huyền cùng cảm thấy tâm thần vô duyên vô cớ lay động, không hẹn mà cùng nhìn nhau, kinh nghiệm báo cho họ biết có người tới!

Cả hai nhìn về phía chân trời trước mặt. Chỉ thấy trên bầu trời trong xanh phẳng lặng không biết từ lúc nào xuất hiện một đám mây lành bay tới, một đạo nhân ngồi xếp bằng trên đó.

Sau lưng đạo nhân đeo một cây kiếm bằng gỗ tùng, tay phải cầm một chiếc phát trần tung bay, đầu đội mũ nhật nguyệt, râu đen phủ tới ngực, toàn thân mặc đạo bào xanh nhạt, tạo cho người ta cảm giác cực kỳ thanh đạm, thực thực hư hư như mây mù lớn vờn, thần thái tiên phong đạo cốt, nhẹ nhàng tiêu sái.

Diệu Dương và Ý Huyền thấy thế thì cực kỳ ngưỡng mộ, bất giác nghĩ tới một ngày bản thân cũng có thể tu luyện tới cảnh giới này thì ung dung tự tại biết bao. Hai người nhất thời quên cả việc trốn đi. Đạo nhân kia hạ xuống đám mây, trong chớp mắt đã tới trước mặt họ.

Hai huynh đệ không kịp né tránh, đành nín thở bế khí đứng yên một bên, không dám phát ra bất cứ cử động lạ nào, sợ sẽ bị đạo nhân có Huyền pháp cao thâm này phát hiện, hồng mắt kế tẩu vi thượng sách.

Đạo nhân râu đen nhẹ nhàng bước tới trước mặt Na Tra, ánh mắt lấp lánh như không dính chút bụi trần thế, nhíu mày lắm bầm: "Xem ra bản đạo vẫn tới chậm một bước!"

Nói rồi ông chăm chú kiểm tra vết thương cho Na Tra. Lát sau bàn tay giấu trong ống tay áo khẽ vung lên, một luồng ánh sáng huyền diệu từ lòng bàn tay chiếu ra, chăm chăm bao quanh thân thể Na Tra, rồi truyền vào cơ thể y.

I

Chương 5

THU HOẠCH BẤT NGỜ

Hai huynh đệ đang kích động thì bất chợt cảm thấy một luồng sức mạnh êm ái như bông ẩn chứa những tia điện năng sắc bén ập đến dữ dội, tạo thành một tấm lưới khổng lồ chụp thẳng xuống đầu họ. Chỉ trong nháy mắt hai người đã bị nhốt trong một kết giới rộng chừng một trượng.

HỒI LÂU SAU, đạo nhân râu đen đột nhiên quát: "Tiểu tử ngốc, còn không mau mau tỉnh lại!"

Quả nhiên Na Tra chấn động, mở bừng hai mắt, nhìn thấy Thái Ất chân nhân bèn vội khom người bái lạy, đoạn cung kính nói: "Đệ tử bái kiến sư phụ!"

Diệu Dương nghe gọi tên thì ngạc nhiên nhủ thầm: "Thì ra đạo nhân này chính là sư phụ Thái Ất chân nhân của Na Tra mà Thạch Cơ nói đến. Vừa rồi nhìn ông lão thi triển Huyền pháp, chắc chắn là một cao thủ hiếm có, nói không chừng còn có thể đối đầu với bọn Đát Kỷ, Văn Trọng. Chà, nếu bọn họ đánh nhau chắc chắn sẽ ly kỳ lắm đây!"

Trong lúc Diệu Dương suy nghĩ vu vơ thì Ý Huyền thầm lo cho cảnh ngộ của họ lúc này. Bốn tông Thần, Huyền, Yêu, Ma trong Tam giới Lục đạo đều để mắt đến họ, một khi hành tung của linh thể bị

cao nhân của Huyền môn phát hiện, hậu quả thật khó lường... Nghĩ tới đây, lồng ngực Ý Huyền đập rộn lên như đánh trống.

Song hai huynh đệ vẫn còn thấy may mắn là Thái Ất chân nhân dường như cũng không cảm ứng được bọn họ, ông chỉ xoa xoa mái tóc của Na Tra với vẻ thương yêu: "Tra nhi đã phải chịu khổ rồi!"

Na Tra ngẩn ra hỏi: "Lẽ nào sư phụ sớm đã biết đệ tử sẽ gặp nguy hiểm sao?"

"Tướng cách và số phận của mỗi người thường ngầm hợp với đạo Âm Dương chí lý của trời đất, chỉ cần biết tính, tất nhiên có thể tìm ra cách thăm dò vận mệnh, hiểu được quá khứ và tương lai." Thái Ất chân nhân giải thích: "Lần này vi sư đến đây chính là vì đã tính được con có hai lần kiếp nạn, giờ đã qua được kiếp nạn nhỏ, nhưng còn một kiếp nạn lớn liên quan đến tính mạng... Ôi, chỉ dựa vào năng lực của vi sư cũng chẳng thể dự liệu được sự hung hiểm trong đó, hơn nữa gần đây trong Tam giới xảy ra nhiều chuyện, vi sư còn mang trọng trách, không thể thường xuyên ở cạnh bảo vệ con. Cho nên sau này, Tra nhi, con nhớ kỹ phải cẩn thận, ngàn vạn lần đừng gây ra tai họa chết người!"

Na Tra gật đầu khó hiểu, nói: "Đệ tử sẽ nhớ kỹ lời dặn của sư phụ. Nhưng đệ tử có rất nhiều chuyện không hiểu, xin sư phụ chỉ dạy!"

Thái Ất chân nhân gật đầu: "Con nói đi."

Ánh mắt Na Tra mệt mỏi mà si ngây, giọng run run nói: "Sư phụ, đệ tử nhớ trong lúc hôn mê, khi loáng thoáng nhìn... nhìn thấy cô nương áo trắng kia, không biết tại sao trong lòng lại trào lên cảm giác buồn đau cay đắng? Tại sao nàng lại bị thương như vậy? Tại

sao nàng xả mệnh cứu con, còn vì con mà cam tâm gả cho tên Ngao Bính? Rốt cuộc là vì sao mà Ngao Bính muốn giết con? Còn Linh Châu Tử là ai? Giữa con và hắn, và cả nàng nữa, có quan hệ gì? Tại sao đệ tử chẳng biết gì hết..."

Thì ra Na Tra không hề biết chuyện kiếp trước của bản thân. Diệu Dương trong lòng xúc động muốn nói hết những chuyện nghe được ở chỗ Thạch Cơ cho y. Ý Huyền nghe những lời của Na Tra, lập tức nhớ đến tình huống mình gặp Sước Sước ở Kỳ Hồ Tiểu Trúc, bần khoăn nhủ thầm: "Lẽ nào giữa ta và cô nương kia cũng có duyên phận gì đó ư?"

Thái Ất chân nhân lắc đầu thở dài: "Tra nhi, không phải vì sư muốn giấu con, chỉ là chuyện này quá hệ trọng, tạm thời chưa nói được thôi! Hơn nữa, biết cũng chưa chắc là tốt." Vừa nói ánh mắt bình thản tự tại vừa nhìn Na Tra âu yếm như người cha nhìn con, nhưng giọng điệu vẫn cực kỳ kiên quyết, không sao biện bác.

Na Tra nghe vậy thì chấn động, không cam tâm kêu lên: "Sư phụ..."

Thái Ất chân nhân khẽ nhíu mày, nhẹ nhàng an ủi: "Đừng nói nữa! Rồi con sẽ hiểu thôi!" Dứt lời, bèn chuyển chủ đề: "Được rồi, gần đây con tu luyện Huyền pháp gặp chỗ nào gian nan khó hiểu cứ nói hết ra, để ta giải đáp cho!"

Na Tra ngẩn người, sau khi nhìn quanh bốn phía liền tỏ vẻ khó hiểu: "Sư phụ, nơi này có vẻ không ổn lắm..."

Thái Ất chân nhân mắt vụt sáng, nhìn xuống dòng Cửu Loan tĩnh lặng, đoạn nói: "Vốn không nên vội vã như vậy, chỉ vì gần đây sư phụ có quá nhiều việc, sợ rằng rất lâu sẽ không thể truyền khẩu quyết

quan trọng cho con, nên cứ ở đây truyền thụ coi như duyên số, phòng lúc con cần đến. Hơn nữa chỗ này non xanh nước biếc, chính là nơi thích hợp nhất để tu hành Huyền pháp. Yên tâm, vì sư đã có tính toán cả rồi! Con hãy nhắm Âm Dương pháp yếu một lần trước đã."

Na Tra gật đầu, không lo lắng gì nữa, bắt đầu nhắm: "Thứ được gọi là Âm và Dương chính là đạo của trời và đất, gốc của mọi biến hóa, khởi đầu của sống và chết, biến hóa khôn cùng nhưng rõ ràng dễ thấy. Ban đầu trời đất vốn là một vùng hỗn độn, từ Không sinh ra Có, Không và Có tương sinh, huyền diệu vô cùng, không thể dùng lời miêu tả hết. Nghiên cứu đến chỗ gốc rễ, chính là Sinh lớn mạnh thì chèn ép Tàng, Thành có thể biến ra Dịch và Biến, vốn ban đầu vô cực, đến cuối cùng thành thái cực, ấy chính là Âm Dương pháp yếu..."

Thực ra Thái Ất chân nhân không phải là không có lý, tuy thiên Âm Dương pháp yếu là pháp quyết nhập môn mà mỗi một đệ tử của Bắc Minh nguyên tông nhất định phải tu luyện, nhưng văn tự của sáu thiên trong toàn quyển đều viết theo lối kể, rắc rối khó hiểu vô cùng, muốn thật sự hiểu được, e rằng không có minh sư chỉ bảo thì hiếm ai làm nổi.

Người thật sự có thể hiểu đạo lý trong đó ít ỏi vô cùng, thế nhưng một khi đã lĩnh ngộ, ngày sau tu luyện Huyền pháp nhất định học một biết mười, thành tựu phi phàm. Vì thế mà Thái Ất chân nhân dùng nó để kiểm tra Na Tra.

Diệu Dương và Ý Huyền ở bên cạnh không dám động đậy, trong lòng gượng gạo, chẳng ngờ ý tốt của hai người cuối cùng lại thành

đi nghe trộm sư đồ họ truyền pháp thuật cho nhau. Có khổ nhưng chẳng thể nói ra, đành phải tiếp tục gắng gượng, hy vọng thầy trò họ nhanh chóng rời đi.

Lúc này hai huynh đệ đang nghe Na Tra niệm Âm Dương pháp yếu, do hứng thú sâu sắc với Huyền pháp, nên tuy cảm thấy phần mở đầu trúc trắc khó hiểu nhưng họ vẫn loáng thoáng nhận như đã từng được nghe ở đâu rồi. Nghĩ lại, hai người không khỏi đưa mắt nhìn nhau, thiếu chút nữa đồng thanh hô thành tiếng: "Hiên Viên đồ lục hình thứ nhất!"

Thái Ất chân nhân nhìn Na Tra kỳ vọng, miệng hỏi: "Từ thiên pháp yếu tổng quát này, con có ngộ ra được điều gì không?"

Na Tra cúi đầu, mặt mũi đỏ bừng, lắp bắp đáp: "Đệ tử đối với Âm Dương pháp yếu này từ đầu đến cuối đều... đều không hiểu lắm."

Thái Ất chân nhân lắc đầu thở dài: "Con không cần tự trách bản thân, điều này đã nằm trong dự liệu của sư phụ. Chỉ vì con có thiên phú dị bẩm, nên quá trình tu luyện khác với đồng môn, phải dùng phương thức luyện pháp thuật trước hiểu đạo lý sau thì mới thành tựu, nên dĩ nhiên con không hiểu lắm những yếu quyết Huyền pháp căn bản! Giờ không gấp, nhưng nếu để lâu ngày, cảnh giới Huyền pháp nhất định sẽ dừng lại không tiến bộ được nữa."

Na Tra vội vã hỏi: "Sư phụ, vậy nên làm thế nào?"

"Tra nhi đừng lo, để sư phụ giải thích rõ cho con!" Thái Ất chân nhân tay chấp sau lưng, chậm rãi giảng giải: "Âm Dương pháp yếu tổng cộng có năm thiên, đều là dựa vào câu 'Vốn ban đầu vô cực, đến cuối cùng thành thái cực' trong thiên tổng quát diễn giải mà

thành, được chia làm năm tầng 'Sinh, Tàng, Thành, Dịch, Biến', sư phụ sẽ giảng cho con về tầng đầu tiên - 'Sinh'!"

Thái Ất chân nhân dừng một chút rồi tiếp: "Trong lúc hỗn độn khởi đầu, không có Không chẳng có Có, không Âm không Dương, không Trên không Dưới, cũng không Trong không Ngoài. Sau đó từ Không sinh ra Có, Có Không Không Có chuyển hóa không ngừng, cuối cùng hình thành nên diện mạo một Có một Không, một Âm một Dương, liên tục tuần hoàn. Từ Một sinh ra Hai, hợp với Hai sinh ra Ba, từ Ba biến hóa thành vạn vật, đó được gọi là 'Sinh sinh bất diệt'!"

"Chỉ khi hiểu được huyền cơ trong 'Sinh sinh bất diệt', đạt đến cảnh giới Trời và người hòa hợp thì mới có thể thúc đẩy linh nguyên hợp tu, đạo pháp diệu huyền. Người tu đạo sẽ dần tích tụ Nguyên năng ở chỗ Tam Đan Uyên Hải trong cơ thể, giữ chặt tất cả chính là 'Tàng', trải qua Lục Lục kiếp thì là 'Thành', độ qua Thất Thất kiếp mới là 'Dịch', cho đến lúc vượt qua Cửu Cửu kiếp, Nguyên cực sinh 'Biến', Âm Dương quay về căn bản, Huyền pháp cuối cùng đại thành!"

Dứt lời, Thái Ất chân nhân hỏi: "Tra nhi, đã hiểu chưa?"

Na Tra nghe giảng giải kỹ càng về pháp yếu, lại liên kết với những điều đã ngộ từ trước, tư cảm lập tức trở nên rõ ràng. Ý tình táo sửa lại tất cả những ngộ nhận về Huyền pháp trước đó, nhất thời mừng rỡ vô cùng, quỳ xuống hoan hỉ: "Đệ tử hiểu rồi!"

"Tiểu tử ngọc, con và ta vốn là sư đồ, việc gì phải câu nệ lễ tiết như vậy!" Thái Ất chân nhân đỡ Na Tra dậy, sau đó lấy từ trong ống tay áo ra một cuốn ngọc giản đưa cho y: "Cuốn sách này vi sư làm

riêng cho con, bên trong ghi lại con đường tắt để tu luyện năm loại pháp quyết 'Sinh, Tàng, Thành, Dịch, Biến', con phải nghiên cứu kỹ mới được!"

Na Tra cảm kích vô ngần, liền đưa tay nhận lấy rồi dập đầu lạy ba lạy, sau đó cất kỹ cuốn ngọc giản đi, sự hưng phấn trong lòng quả thực rất khó dùng lời để tả.

Thực chất không chỉ Na Tra, ngay cả Ý Huyền và Diệu Dương ở bên cạnh sau khi nghe xong cũng cảm thấy thông suốt. Chỉ vì Huyền Pháp yếu quyết và Hiên Viên đồ lục mà bọn họ tiếp xúc trước đây thoạt nhìn tuy có chỗ tương thông, nhưng do cả hai được biểu đạt bằng loại văn tự trúc trắc khó hiểu, nên chỉ có thể khiến hai huynh đệ trông mong về thứ cảnh giới bên trong, nhưng chẳng thể hiểu được gì. Hôm nay nhờ những lời giải thích từ nông đến sâu của Thái Ất chân nhân, họ mới thực sự ngộ ra chỗ tương đồng.

Hiên Viên đồ lục bác đại tinh thâm, huyền ảo vô cùng, nhìn thì chỉ ngắn ngủi hơn trăm chữ, nhưng lại ẩn chứa tất cả những pháp chỉ cốt yếu của Huyền môn được đúc kết mấy ngàn năm. Có câu "Tất cả pháp thuật, hiểu một là hiểu hết", chỉ cần thấu triệt Huyền pháp bên trong, tất nhiên có thể thông hiểu toàn bộ căn cơ của những Huyền pháp khác, học một biết mười, học được dùng được không chẳng chuyện khó.

Tuy rằng Huyền Pháp yếu quyết không sánh được với Hiên Viên đồ lục về sự thâm ảo bao la, nhưng có phân loại rõ ràng, giải thích cặn kẽ về con đường tu luyện bốn môn Huyền, Pháp, Thuật, Đạo. Huyền Pháp yếu quyết chính là một trong Nhất điển Tam tịch mà

các đệ tử chính tông của Thục Sơn kiếm tông năm xưa được truyền dạy, tuyệt đối chẳng phải tầm thường.

Diệu Dương và Ý Huyền được Thái Ất chân nhân điểm hóa, chẳng những ngộ ra nhiều điều, mà tâm niệm trong nháy mắt cũng trong sáng tĩnh lặng, dường như trở lại trước chín bức tường có vẽ Hiên Viên đồ lục, một lần nữa tiến vào hư không vĩnh hằng xa xôi, tiếp xúc với hỗn độn ban sơ, khởi đầu của vũ trụ, huyền diệu vô cùng.

Hoảng hốt, Diệu Dương và Ý Huyền đứng trước bức tường khổng lồ, tư cảm tràn ngập những điều linh ngộ được khi xem Huyền Pháp yếu quyết lúc xưa, dị năng Quy Nguyên trong linh thể lập tức theo đó ào lên, khiến hai người chấn động vui mừng được tìm về nguồn cội, phản phác quy chân.

Đang lúc hai người đắm chìm trong cảm ngộ, Thái Ất chân nhân chợt hú một tiếng dài trong trẻo, những sợi tơ của cây phát trần trong tay dựng đứng lên, Nguyên năng ào ạt tràn ra, ánh sáng chói lòa, bàn tay ông xoay, nắm, điểm, vung cực nhanh trên không trung, vạch ra mấy luồng ánh sáng vòng cung màu bạc, tạo thành một đạo bùa chú huyền diệu, bắn thẳng về phía sau Na Tra...

Mục tiêu công kích thành linh lại là nơi linh thể của Diệu Dương và Ý Huyền đang ẩn náu.

Hai huynh đệ đang kích động thì đột nhiên cảm thấy một luồng sức mạnh êm ái như bông ẩn chứa những tia điện năng sắc bén ập đến dữ dội, tạo thành một tấm lưới khổng lồ chụp thẳng xuống đầu họ. Chỉ sau nháy mắt hai huynh đệ đã bị nhốt trong một kết giới rộng chừng một trượng.

Diệu Dương và Ý Huyền choàng tỉnh, cảm nhận dị năng Quy Nguyên trong cơ thể mình rung động không ngừng. Cả hai liền hiểu dị năng lưu chuyển đã làm kinh động vị cao nhân Huyền môn này, nên mới bị ông dùng kết giới vây chặt.

Hai người vừa thử chạm vào lớp kết giới vừa cương vừa nhu bao quanh linh thể thì lập tức đưa mắt nhìn nhau, lòng thầm hô lần này hỏng thật rồi. Kết giới do Thái Ất chân nhân bố trí khác hẳn những kết giới họ gặp trước đây, nó được tạo nên bởi pháp quyết vô thượng Cương Nguyên Trùng Hư quyết của Bắc Minh nguyên tông kết hợp với Thiên Tàm Băng Nhu Ti trong cây phát trần, vô cùng huyền bí.

Thái Ất chân nhân quát lớn: "Các ngươi là môn hạ của tông phái nào, lại dám to gan ở đây nhìn trộm, hãy mau mau hiện nguyên hình, nếu không đừng trách bản đạo không khách khí!" Miệng nói vậy nhưng trong lòng Thái Ất chân nhân chấn động vô cùng. Nhìn bề ngoài có vẻ như ông chẳng phải tốn chút công sức để khống chế đối phương, nhưng họ ẩn nấp lâu như vậy mà bản thân ông không hề cảm ứng được, hơn nữa pháp quyết của Huyền môn cũng chẳng thể khiến đối phương hiện hình trong lòng không khỏi sợ hãi. Nhất là lúc này Đạo tâm thoảng bất an, ông không ngừng tăng cường Nguyên năng vào kết giới đang vây bọc đối phương, đồng thời cẩn thận bảo vệ phía trước Na Tra, thần tình hiếm khi thấp thỏm bất an như vậy.

Quả nhiên chẳng bao lâu sau, một luồng ánh sáng chói lòa đột nhiên xuất hiện trong kết giới, không ngừng chuyển động chống lại sự khống chế. Qua chuyển động lên xuống trái phải của nó, Thái Ất

chân nhân cảm nhận một luồng Nguyên năng cực mạnh trước nay chưa từng có từ hai hợp thành một, chuyển động dữ dội trong kết giới do ông bố trí. Cho dù Thái Ất chân nhân có dùng Nguyên năng của bản thân để áp chế đối phương thế nào đi chăng nữa thì cuối cùng vẫn không làm gì được.

"Uỳnh..." Sau một tiếng nổ vang, ánh sáng màu tím xanh xuất hiện và xoáy tròn như rồng thần, xé tan kết giới của Thái Ất chân nhân, đồng thời tạo nên hai luồng Nguyên năng khổng lồ trên mặt đất nơi sư đồ Thái Ất chân nhân đang đứng, rồi mạnh mẽ đẩy lùi hai người ra ngoài năm trượng. Quang cảnh quý dị vô cùng.

Thái Ất chân nhân lo lắng khó tả, bởi hai luồng Nguyên năng cực mạnh kia không ngờ lại đồng thời ẩn chứa cả hai thuộc tính âm dương. Kể đạt đến trình độ này bình sinh hiếm thấy, nhất định không phải hạng vô danh, nhưng hẳn rồi cuộc là có ý đồ gì?

Tuy trong lòng không ngừng suy đoán, nhưng đôi tay ông vẫn không dám mảy may sơ suất, Huyền năng toàn thân nhanh chóng tuôn ra, phối hợp với Huyền pháp mà thi triển. Tay phải ông tạo nên vô số những gợn sóng rung, giao chiến với luồng kinh khí Nguyên năng kia, tiếng nổ rung trời vang khắp nơi, uy thế kinh người như dời non lấp biển.

Trong khói bụi ngập trời, hai luồng Nguyên năng chợt tan biến, hoàn toàn không còn bóng dáng.

Thái Ất chân nhân chỉ cảm thấy Đạo tâm trống trải, biết đối phương đã trốn thoát thành công, không kìm nổi thở dài một hơi, thầm nhủ: "Bọn họ rồi cuộc là ai? Tại sao lại có Ma năng mạnh mẽ

như vậy? Lại cố ý ẩn nấp bên cạnh Tra nhi, rốt cuộc là có mục đích gì?"

Na Tra đứng phía sau tò mò hỏi: "Sư phụ, dựa vào Nguyên năng mạnh mẽ của đối phương mà suy đoán, chúng ta chắc chắn không phải đối thủ của họ, nhưng theo tình hình hiện tại, dường như bọn họ không hề có địch ý, vậy có thể là ai đây?"

Thái Ất chân nhân lắc đầu không đáp. Đang lúc ông trầm trở suy nghĩ, trong đầu chợt thoáng qua một chuyện, tâm thần chấn động, không kìm nổi lẩm bẫm: "Chẳng lẽ là chúng..."

Sắc mặt Thái Ất chân nhân đột nhiên phức tạp: "Tra nhi, vì sư có chuyện quan trọng nhất định phải đến động Huyền Đô ở cung Bát Cảnh để bái kiến tổ sư gia. Con hãy mau mau về nhà, nhớ phải chăm chỉ tu luyện Huyền pháp, đừng sinh sự!"

Na Tra gật đầu đáp: "Sư phụ yên tâm, đệ tử sẽ nhớ kỹ lời người dặn!"

Sắc mặt Thái Ất chân nhân nặng nề dị thường, cười mây bay thẳng về hướng động Huyền Đô cung Bát Cảnh.

Mặt trời lặn xuống phía tây. Ráng chiều trải dài vạn dặm, nhuộm đỏ cả chân trời.

Diệu Dương sau khi lặn mấy vòng với tư thế cực kỳ khó coi bèn bò đến cạnh Ý Huyền, cười quái dị: "Hê hê, Tiểu Ý, vừa rồi thật sáng khoái, không ngờ lão Thái Ất đó cũng phải thua trong tay chúng ta."

Vừa nói y vừa quay đầu nhìn về phía ráng chiều dài vạn dặm, mắt lộ vẻ trông ngóng vô ngần: "Ta thật sự rất muốn biết dị năng

Quy Nguyên rốt cuộc có thể giúp chúng ta đạt đến cảnh giới như thế nào."

Ỗ Huyền nhớ lại cảm giác rung động vừa rồi khi dị năng Quy Nguyên tràn ngập cơ thể, bèn nói: "Ta cảm thấy Âm Dương pháp yếu mà vừa rồi Thái Ất chân nhân giảng giải cho

tên tiểu tử đẹp trai kia nghe chắc chắn có liên quan đến Hiên Viên đồ lục. Hơn nữa, nếu không có Thái Ất chân nhân ở bên luận giải, chúng ta cũng không thể cảm nhận được dị năng lưu chuyển trong khoảnh khắc đó."

Diệu Dương gật đầu đồng ý, rồi gãi gãi đầu bảo: "Có phải chỉ cần chúng ta cũng nắm vững được năm loại biến hóa 'Sinh, Tàng, Thành, Dịch, Biến' là có thể tùy ý sử dụng dị năng trong cơ thể không nhỉ?"

"Sinh, Tàng, Thành, Dịch, Biến ư?" Ỗ Huyền trầm tư, rồi nghi hoặc nói: "Không biết năm phương pháp tu luyện này và bốn môn Huyền, Pháp, Thuật, Đạo trong Huyền Pháp yếu quyết có gì khác biệt đây?"

Diệu Dương suy nghĩ một chút, đoạn cười bảo: "Cái được gọi là 'Sinh' phải rất đơn giản mới đúng. Tiểu Ỗ, ngươi xem..." Nói xong y bèn tập trung tinh thần, miệng niệm pháp quyết thi triển Thất Chân Diệu Pháp chỉ, dị năng trong cơ thể theo đó xuất hiện. Dựa vào tư cảm để nghe thì có thể nhận thấy chúng đang chậm rãi tuôn ra, nơi ngón trỏ trên tay phải Diệu Dương có một ngọn lửa màu tím lưu chuyển lấp lánh.

"Sinh... Hỏa ư?" Ý Huyền gượng cười bảo: "Lẽ nào người còn chưa phát giác có điều không đúng sao? Phương pháp tu luyện của chúng ta hoàn toàn khác với cách mà Huyền Pháp yếu quyết miêu tả! Tuy giờ chúng ta có thể vận dụng pháp năng, nhưng trong cơ thể trước sau vẫn không cảm ứng được sự tồn tại của dị năng, cứ như thể không có vậy, luôn khiến ta cảm thấy không vững chắc."

"Cũng đúng!" Diêu Dương thích thú nghịch ngọn lửa trên tay, nói: "Song ít nhất bây giờ cũng mạnh hơn trước, xem ra lão tiên bối ở đầu nguồn sông Sinh Tử đã không gạt chúng ta, Vô Cực bí cảnh thật sự khiến chúng ta biến đổi rồi!"

Ý Huyền vừa nghe nhắc Vô Cực bí cảnh thì lập tức lo lắng nhìn khắp xung quanh, rồi mới bực mình niệm pháp chú vận Ngạo Hàn quyết. Chỉ thấy một luồng ánh sáng màu xanh lạnh ngắt từ ngón tay y bắn ra, khiến ngọn lửa tím trên ngón tay Diêu Dương tắt ngúm. Sau đó Ý Huyền mới lên tiếng: "Còn dám nhắc đến cái Vô Cực bí cảnh đó nữa, chẳng những nó làm liên lụy đến Thổ lão tiên bối, còn hại chúng ta phải trốn chạy khắp nơi, may mà giờ đang là linh thể, nếu không e rằng sớm đã bị người ta phanh thây rồi..."

Nói đến đó thì Ý Huyền ngẩn người, miệng lẩm bẩm hai chữ "linh thể", dường như chợt nghĩ ra điều gì đó, thần thờ đứng im trầm tư.

Diêu Dương thì ngược lại, vô cùng hưng phấn: "Nếu ả hồ ly lẳng lơ kia nói thật, chúng ta đã trở thành vật sẵn cho đám Thần, Huyền, Yêu, Ma trong khắp Tam giới. Nhưng chúng ta vẫn chưa làm sao, hơn nữa còn có thể ung dung chơi bời khắp nơi, như thế chẳng phải đã chứng minh rằng số mệnh cực tốt sao!"

Ỡ Huyền như không hề nghe thấy lời Diệu Dương, trầm tư hồi lâu rồi bật thốt: "Ta hiểu rồi!".

Diệu Dương nghi hoặc hỏi: "Tiểu Ỡ, ngươi hiểu ra gì thế?"

Ỡ Huyền không giấu nổi hưng phấn: "Ngươi nhớ không, Nhân nhi từng nói linh thể của con người một khi rời khỏi nhục thể sẽ không còn bị những thứ như kinh mạch hay khí huyết làm vướng bận, giờ tuy chúng ta đang ở Dương giới, nhưng dù sao vẫn là linh thể, cho nên không thể cảm giác được khí huyết và kinh mạch của bản thân."

"Đúng vậy, nhưng vậy thì sao chú?" Dứt lời, Diệu Dương cũng chợt bừng tỉnh: "Ý ngươi là giờ chúng ta có thể vận dụng pháp năng nhưng không cảm ứng được dị năng, vì linh thể không có kinh mạch và khí huyết ư?"

Ỡ Huyền gật đầu liên tục: "Đúng, theo như Huyền Pháp yếu quyết ghi lại, người nào đạo pháp cao thâm có thể dùng linh nguyên bản mệnh làm vật dẫn, sau đó cấy vào ba nơi thượng, trung, hạ trong bể khí Đan điền ở cơ thể của đệ tử y, người đệ tử sẽ dùng sợi Đạo dẫn này làm gốc, dựa vào chính pháp của tông đạo mà tu vi ngày càng tăng tiến, tu luyện cho tới cảnh giới Âm Dương quay về nguồn cội."

"Phương pháp tu luyện trong toàn bộ Huyền Pháp yếu quyết đều lấy Tam Đan Uyên Hải làm cơ sở, nhưng giờ đây chúng ta ngay cả khí huyết và kinh mạch cũng không có thì làm sao cảm ứng được dị năng vốn ẩn chứa trong bể khí Đan điền chứ?"

Diệu Dương nắm dang tay dạng chân hình chữ đại trên mặt cỏ, nói một câu kinh người: "Không biết có thể cắt chúng ta ra xem hay không? Cũng tiện để hiểu 'quỷ' rốt cuộc là thế nào!"

"Cái đồ quỷ đầu to người cút ngay đi!" Ý Huyền nhổ nước bọt phì một tiếng, nghiêm nghị nói: "Nếu chúng ta khôi phục được nhục thân, nói không chừng vẫn có thể tu luyện Huyền Pháp yếu quyết như thường."

"Nhục thân ư?" Diệu Dương lắc đầu cười buồn, ủ rũ nói: "Tiểu Ý, chẳng lẽ người đã quên chúng ta chết thế nào rồi ư? Lần đầu còn đỡ, có ả hồ ly lẳng lơ Đát Kỷ kia dùng thuật Tục Khí gì đó giúp chúng ta giữ lại chút dương khí, nhưng còn lần này, e rằng ngay cả chút thịt vụn cũng chẳng tìm thấy."

Hai người nghĩ đến cảnh nhục thân nổ tung trong Hư Linh ảo cảnh, không kìm nổi quay nhìn nhau buồn bã.

Diệu Dương tự an ủi: "Thực ra cũng không có gì! Nghĩ kỹ một chút, Nhân nhi cũng từng nói rằng sau khi người ta chết, vì linh thể không thể thích ứng với không khí nơi Dương giới nữa, dựa theo quy luật dương trong thì bay lên, âm đục thì chìm xuống, thoát khỏi sự bó buộc của Ngũ hành mà đi tới Âm giới. Nhưng giờ chúng ta vẫn có thể ở Dương giới với linh thể, hơn nữa còn chẳng hề giống như 'quỷ' trong truyền thuyết, vừa sợ ánh sáng mặt trời vừa sợ thần miếu, điều này đã là một kỳ tích, cho thấy số mệnh chúng ta không xấu."

Không biết hữu ý hay vô tình, trong lúc nói những lời này, y liếc sang Ý Huyền đang trầm tư, rồi chuyển chủ đề: "Nếu cứ thế này, nói không chừng một ngày nào đó chúng ta còn có thể nghĩ ra được

một bộ pháp quyết tu luyện linh thể lợi hại hơn cả Huyền Pháp yếu quyết. Hê hê... Đến lúc đó, cho dù không có nhục thân vẫn có thể đắc đạo thành tiên như thường! Mà dù không được đắc đạo thành tiên, thì với Huyền Pháp yếu quyết và dị năng Quy Nguyên trong người cũng đủ để đi khắp nơi lừa ăn lừa uống..." Chưa dứt lời, Diệu Dương đã nở một nụ cười hết sức tinh ranh.

"Lại nữa rồi, thôi ngay đi!" Ý Huyền kịp thời ngăn không cho Diệu Dương nói bừa nữa, sau đó lật người ngồi dậy, vừa giận vừa tức cười: "Tên tiểu tử nguời, sao mỗi lần gặp tình cảnh này là toàn nói bừa thế hả? Lần trước ở trấn Luân Hồi nói là muốn đem Huyền Pháp yếu quyết đi đổi lấy ruộng vườn, vào chơi chốn lầu xanh. Lần này còn tệ hơn, dám nghĩ đến chuyện đi lừa ăn lừa uống, đúng là dở hơi!"

"Ồi chà!" Diệu Dương nhảy dựng lên, sắc sảo quát nạt: "Chọc ta à, chưa biết ai sợ ai đâu nhé! Có điều phải thỉnh giáo Ý đại quân sư một vấn đề nho nhỏ trước đã..." Dứt lời y liền tỏ ra khiêm nhường một lòng học hỏi, sau khi thấy Ý Huyền gật đầu đồng ý bèn nói: "Chúng ta đã ra ngoài lâu như thế rồi, sao cứ như chẳng thấy đói nhỉ, không lẽ linh thể đến dương gian là sẽ không cảm thấy đói nữa sao?"

Ý Huyền ngăn ra, gãi đầu nhíu mày nói: "Chuyện này đúng là ta chưa từng nghĩ đến. Song chắc là chúng ta cũng không phải loại quý sống dựa vào hít hương hít khói trong đền trong miếu đâu."

Diệu Dương lắc đầu bảo: "Chắc chắn không phải! Khi chúng ta vừa ra khỏi Nữ Oa điện, ta chẳng cảm thấy chút hứng thú nào với khói hương ở đó cả."

"Vậy là thế nào nhỉ? Chắc không thể chỉ dựa vào hơi thở và dị năng chứ..." Ý Huyền vừa suy đoán vừa nhìn về phía chân trời dần

chìm vào bóng tối, vội nói: "Có ăn hay không tạm thời không quan trọng, trời sắp tối rồi, chúng ta tìm lấy một chỗ dừng chân đã rồi nói sau!"

Diệu Dương đưa mắt liếc nhìn quang cảnh hoang dã xung quanh, thở dài nói: "Kiểu này phải ngủ lại đây thôi!" Chợt trong đầu y nảy ra một ý, khẽ đưa vai huých nhẹ Ỗ Huyền, cười gian: "Tiểu Ỗ, còn nhớ Âm Dương pháp yếu không?"

Ỗ Huyền gật đầu vẻ ngạc nhiên, không hiểu tại sao Diệu Dương nhắc đến nó.

Diệu Dương lắc đầu quây quậy, tỏ ý thất vọng: "Chắc chắn người quên rồi, lúc cuối lão Thái Ất kia có đưa cho tiểu tử đẹp trai một cuốn ngọc giản, còn nói là dùng để giải thích bí quyết của Âm Dương pháp yếu!"

Ỗ Huyền lập tức hiểu ra, bật thốt: "Ta biết rồi, thì ra tên tiểu tử người có ý đồ với nó!"

Diệu Dương suyt một tiếng, lén lút nhìn khắp xung quanh rồi bảo: "Nghe Thạch Cơ nói, cha của tiểu tử đẹp trai là Tổng binh Trần Đường quan, cho nên phủ Tổng binh chắc sẽ dễ tìm. Mà giờ chúng ta chẳng sợ gì cả, có chuyện gì không làm được chứ? Còn nữa, cách làm này của ta chỉ là mượn để đọc thôi, tuyệt đối không thể tính là trộm cắp. Chẳng lẽ người không muốn xem?"

Ỗ Huyền thực không biết phải nói gì, tuy không tán thành việc ăn trộm ngọc giản, nhưng trong lòng y cũng vô cùng háo hức về Âm Dương pháp yếu kia. Vừa rồi nghe giảng giải về nó mà ngộ ra được rất nhiều thứ, cho nên đối với hai kẻ người không ra người quý

không ra quỷ như bọn y, tăng cảnh giới Huyền pháp chính là động lực lớn nhất.

"Đi thôi!" Diêu Dương vỗ vai Ý Huyền rồi bước về phía trước, miệng nói: "Nghĩ đến cảm giác vừa rồi khi phát động dị năng, lòng ta thấy ngứa ngáy vô cùng. Đã có thể thi triển Huyền pháp như thế rồi, hay là chúng ta thử độn pháp xem sao nhé?"

Ý Huyền nghe vậy cũng không kìm nổi muốn thử xem sao, gật đầu hỏi: "Còn nhớ những ghi chép về độn pháp trong Huyền Pháp yếu quyết không?"

"Đương nhiên là nhớ!" Diêu Dương mỉm cười đọc thuộc lòng đoạn đó: "... Người biết độn pháp, không còn cách xưng đến và đi. Huyền diệu lại càng huyền diệu, ấy chính là sự biến hóa hư thực của Âm Dương, sự phân chia động tĩnh trong Ngũ hành. Muốn dùng Độn pháp, trước hết phải hiểu về Ngũ hành và Âm Dương, như thế mới có thể dùng Huyền năng để dẫn sức mạnh trong phù quyết tới khắp các Nguyên cực, dẫn khí Âm Dương chạy ngược với Ngũ hành Bát pháp, sinh khắc thường tình, không ngừng qua lại, như thế bước đầu đã có thành tựu..."

"Không sai một chữ!" Ý Huyền ngạc nhiên nói: "Ai ngờ người còn học thuộc lòng rồi cơ đấy."

Diêu Dương lờm y một cái vẻ hờn trách: "Nói gì thế, những thứ mà ông ăn mày dạy ta khi xưa, chưa có cái nào là ta không nhớ. Thôi, chẳng thềm tính toán với người nữa." Dứt lời y nói lại chuyện vừa rồi: "Nói chuyện chính đi, thử dùng độn pháp một lần nhé. Tiểu Ý, trong tám phép kỳ môn của độn thuật, người thích nhất loại nào?"

"Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Vân, Phù..." Ý Huyền suy nghĩ một chút rồi đáp: "Tự do tự tại là tốt nhất, đương nhiên ta thích nhất thuật độn phong!"

Diệu Dương mừng rỡ nói: "Quả nhiên là huynh đệ tốt, chọn giống y hệt ta. Được, vậy chúng ta thử độn phong!"

Ý Huyền nhớ lại phần độn phong ghi trong Huyền Pháp yếu quyết, quyết định thử làm y trong đó, bèn ngưng thần tĩnh khí, hai tay vạch ra pháp quyết cơ bản Thất Chân Diệu Pháp chỉ của Thục Sơn kiếm tông, miệng lầm rầm niệm Ngự Phong chú, dị năng Quy Nguyên ẩn sâu trong linh thể lần nữa xuất hiện, chậm rãi chảy khắp toàn thân.

Pháp quyết trong linh thể rung động, dị năng liền được Ngự Phong quyết thâm ảo đồng hóa, dần dần khiến cho linh thể và trời đất hòa làm một. Trong lòng Ý Huyền chợt động, cảm ứng nhạy bén của dị năng theo đó tăng lên, y hoàn toàn cảm ứng được sức mạnh tràn ngập trong trời đất, một cảm giác thân thiết mà linh động bay bổng không ngừng di chuyển.

"Phong!" Ý Huyền cảm ứng được đến đó, hai mắt đột nhiên mở trừng.

Diệu Dương bên cạnh giật nảy mình, kêu lớn một tiếng rồi vội nhảy qua một bên.

Ý Huyền giang hai tay khó tin, mỗi tác da thịt của y có thể hoàn toàn cảm ứng lưu động của gió, thân thể đã hoàn toàn hòa vào đất trời, trở nên nhạy bén vô cùng. Trong lòng y tràn ngập khát vọng cưỡi gió bay đi, hai tay duỗi thẳng, ngón tay vung lên theo một

đường vòng cung thấp, sau đó dựa theo thuật độn phong mà quát một tiếng: "Đi!"

Dị năng lập tức từ tập trung cảm ứng chuyển thành ào ạt tuôn ra bên ngoài. Nguyên năng dựa theo luồng gió xung quanh mà chuyển động, Ý Huyền đã có thể thoải mái sử dụng vô vàn luồng gió hình thành một lớp kết giới nhẹ nhàng lưu động. Cảm giác lành lạnh nổi lên trải khắp toàn thân khiến y thấy thân mình bỗng chốc nhẹ nhàng, linh thể có khả năng thoải mái bay nhảy trong không trung.

Diệu Dương nhìn muốn rớt cả con ngươi, xoa tay xoa chân nói: "Tiểu Ý, hay lắm! Lần này đến lượt ta rồi..." Vừa nói Diệu Dương vừa làm giống như thế, lớp kết giới lưu động nóng bỏng mau chóng được tụ hợp, linh thể trôi nổi trên không trung.

Diệu Dương mừng vui khôn tả, không ngừng khoa tay múa chân trên không trung, hướng về phía Ý Huyền nháy mắt nói: "Tiểu Ý, hay là chúng ta thi xem ai đến Trần Đường quan trước nhé?"

Ý Huyền cũng đang muốn thử, nghe thế liền đồng ý luôn: "Được, ai đến trước sẽ thắng."

"Quyết định thế!" Diệu Dương cười lên ha hả, miệng niệm độn chú, dị năng trong cơ thể ào ra điều khiển lớp kết giới bên ngoài. Nguyên năng dựa theo quy luật tương sinh vận chuyển không ngừng, khiến y cảm thấy như linh thể cùng làn gió bên ngoài đã hòa thành một, sau đó nhẹ nhàng bay đi, vạch một đường cong đẹp đẽ giữa không trung, bay thẳng về phía Trần Đường quan.

"Hố hố! Trần Đường quan kia rồi..."

Nghe thấy tiếng hò hét hưng phấn của Diệu Dương, làm gì Ý Huyền chịu đến sau, lập tức tăng hết tốc lực đuổi theo.

Hai người cứ như thế một trước một sau bay thẳng về hướng Trần Đường quan.

Trần Đường quan, màn đêm buông xuống.

Gió thu lành lạnh khẽ thổi qua, ánh đèn trong các gia đình vẫn sáng rõ, nhưng trên đường đã chẳng còn người qua lại.

Bên ngoài phủ Tổng binh, chiếc đèn lồng bọc bằng giấy dầu tỏa những tia sáng yếu ớt, chỉ vừa chiếu đến được đôi tượng sư tử đá đang nhe nanh múa vuốt đứng trước cánh cửa sơn son, khiến cho khu phủ Tổng binh rộng lớn này thêm mấy phần uy thế.

Một trận gió vụt qua, Diệu Dương và Ý Huyền ngập tràn hưng phấn đã đứng ở hoa viên trong phủ.

Thu phép độn phong, hai huynh đệ nghênh ngang dạo khắp nơi trong phủ Tổng binh. Hồi lâu họ mới phát hiện ở đây có chỗ khả nghi. Những dãy phòng ốc liên miên bất tuyệt hoặc là được xây ngay sát bên sân, hoặc là bị đám cây cối rậm rạp che khuất, nhìn thì như hỗn loạn bừa bãi, nhưng thực ra khiến người ta có cảm giác chết chóc.

Luồng Huyền năng như có như không thấp thoáng bên trong càng khiến Diệu Dương và Ý Huyền kinh hãi buồn bực, toàn thân không được tự do tự tại nữa. Tuy khắp nơi trong phủ đều có thể nhìn thấy nô bộc, nha hoàn hay binh sĩ canh phòng, nhưng những

người đó dường như chẳng cảm giác được gì, không hiểu nguyên nhân do đâu.

Hai người không biết rằng Tổng binh Lý Tịnh của Trần Đường quan từ nhỏ đã học đạo tu chân, bái Độ Ách chân nhân của Côn Luân đạo tông làm thầy, tu luyện Huyền môn chính đạo, nhưng vì Đạo tâm không yên nên được sư phụ phái xuống núi nhập thế cứu dân. Sau này Lý Tịnh vào triều Thương phò tá Trụ Vương, được phong làm Tổng binh Trần Đường quan.

Thực ra Lý Tịnh đến Trần Đường quan này làm Tổng binh là vì trong phủ Tổng binh có một tòa Phá Thiên các. Chẳng ai biết nó tồn tại ở đây bao lâu rồi, chỉ nghe nói rằng có vị cao nhân thời Thượng cổ vì đề phòng yêu ma quỷ quái đến quấy rối nơi này nên lập ra Huyền môn đại trận, và Lý Tịnh chính là đệ tử Huyền môn phụng mệnh đến canh giữ Phá Thiên các này.

Uy lực của trận thế chẳng phải tầm thường. Nhưng hai gã tiểu tử dường như rất thích cảm giác kia, không những hứng thú không bị ảnh hưởng, dọc đường đi lại giữa đám nô tì xinh đẹp, Diệu Dương còn không ngớt bình luận cho đã miệng.

"Cô này không tồi, cô kia cũng được, hề hề..." Diệu Dương vung tay vung chân chỉ trỏ, vui vẻ bình luận không ngớt, mặt đầy gian tà: "Tiểu Ý, người nói gì đi chứ!"

Ý Huyền cười gượng gạo lắc đầu liên tục, nhưng chẳng có cách nào với người huynh đệ này, đành nhỏ giọng khuyên can: "Ta xin, lão đại à, muốn đàn bà thì muốn nhưng cũng phải xem đây là nơi nào chứ! Khu nhà này cổ quái, hại chúng ta tìm cả nửa ngày mà vẫn

không tìm ra phương hướng. Trước tiên hãy nghĩ xem làm cách nào tìm được Na Tra rồi tính, trời tối rồi kìa!"

Diệu Dương lười nhác vươn vai nói: "Không tìm được thì ngày mai tìm tiếp, hôm nay cứ qua đêm ở đây đi. Chúng ta đã lâu lắm không được ở nơi nhân khí vượng thế này rồi."

Ỗ Huyền dở khóc dở cười bảo: "Nhân khí vượng ư? Thế mà người cũng nói được, lẽ nào chúng ta thật sự là quý chắc?"

Vừa nói chuyện hai người vừa tới cuối một hành lang, vì tập trung tán gẫu nên họ căn bản không chú ý gian chái nhà gần góc ngoặc có một tì nữ đang tiến thẳng tới.

Ỗ Huyền đang đứng cạnh hành lang nhất thời không kịp đề phòng, đâm sầm ngay giữa ngực tì nữ đó. Y cả kinh, lập tức dị năng phòng vệ tràn khắp toàn thân. Nhưng không biết tại sao, một luồng lực hút tràn đến, ngay sau đó y thấy toàn thân xuất hiện cảm giác nặng nề quen thuộc, không còn nhẹ nhàng bay bổng như lúc là linh thể nữa.

Ỗ Huyền kinh hãi, quay đầu nhìn khắp bốn phía, thấy tì nữ mà mình đụng phải chẳng biết đã biến đâu mất. Y khó hiểu nhìn Diệu Dương hỏi: "Tiểu Dương, tì nữ kia sao không thấy đâu nữa vậy?"

Vừa nói ra câu ấy Ỗ Huyền liền đưa tay bịt miệng, sững sờ tại sao bản thân lại nói bằng giọng nữ khàn khàn khó nghe đến vậy?

Diệu Dương run lấy bầy, chăm chú nhìn Ỗ Huyền, hồi lâu mới có phản ứng, chỉ vào Ỗ Huyền mà giậm chân ôm bụng cố nhịn cười: "Tiểu Ỗ, không phải do người sợ bị bắt nên chui vào nhục thân của con gái nhà người ta trốn đó chứ? Hừ, không ngờ tên 'quý nhập

tràng' người cũng biết chơi đùa đó! Lẽ nào trên Huyền Pháp yếu quyết có ghi lại môn công phu này ư? Sao ta không thấy..."

Ỗ Huyền nghe vậy thì ngẩn người, nhíu mày nói: "Quý nhập tràng ư?" Y vội vàng cúi nhìn linh thể của mình, phát hiện bản thân không biết từ lúc nào đã mặc một bộ quần áo nữ tì màu xanh lục. Ỗ Huyền lại đưa ngón tay thon thả của "mình" lên trước mặt, mùi son phấn nhàn nhạt lập tức chui vào mũi.

Ỗ Huyền kinh sợ kêu lên: "Chuyện...chuyện này là sao vậy?" Sau đó quay đầu nhìn Diệu Dương nổi giận bùng bùng. Thì ra Diệu Dương sớm đã ở đó khoa trương ôm bụng cười lăn lộn trên mặt đất.

Ỗ Huyền như một mũi tên lao đến giơ chân đạp xuống, những muồn dạy tên tiểu tử kia một trận. Ai ngờ quyền cước ẻo lả của "y" căn bản không chạm được vào linh thể của Diệu Dương, bàn chân nhỏ nhắn xuyên qua thân thể Diệu Dương chẳng gặp chút trở ngại nào, ngược lại còn bị Diệu Dương thuận thế túm lấy kéo đi, thiếu chút nữa đã ngã ngửa ra mặt đất.

Y dựa vào cảm ứng của dị năng có thể nhìn thấy Diệu Dương, nhưng vì nhục thân bị bó buộc bởi Ngũ hành nơi Dương giới nên chẳng thể chạm vào linh thể được.

Chẳng biết làm gì, Ỗ Huyền chỉ đành tức giận nói: "Tiểu Dương, mau giúp ta nghĩ cách nào ra khỏi thân thể này đi, ta không thể ở trong thân thể một cô gái mãi được."

Nghĩ đến sự khác biệt giữa thân thể của nam và nữ, "khuôn mặt thanh tú" lập tức ửng hồng.

Diệu Dương khó khăn lắm mới nhin nổi cười, cất tiếng trêu chọc: "Tiểu Ý, còn nhớ lần trước chúng ta bôi son trát phấn giả trang làm cung nữ trong hoàng cung không? Khi ấy ngươi vô cùng không nguyện ý. Lần này thì hay rồi, được làm một nữ nhân thực sự. Đừng hỏi ta nhé, ta cũng không biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào." Diệu Dương thấy "khuôn mặt thanh tú" của Ý Huyền đã trở nên tím tái, bèn nhin cười tỏ vẻ thiện ý nói: "Tiểu Ý, ngươi đang ở trong bộ dạng này không tiện đi lại, hay là cứ tùy tiện kiếm lấy một chỗ nào đó trong phủ mà nấp đi, ngàn vạn lần đừng để bị người ta phát hiện. Cho dù bị phát hiện, ngươi cũng đừng mở miệng nói gì, nếu không mới nói đã lộ sơ hở. Đến lúc ấy... e rằng ta cũng chẳng giúp nổi ngươi đâu."

Ý Huyền chẳng còn cách nào đành miễn cưỡng gật đầu, trong lòng không ngừng nghĩ xem nên làm thế nào để mau chóng thoát khỏi thân thể tì nữ này, vì trên Huyền Pháp yếu quyết có ghi rằng, thần chí của người phạm mà bị dị lực đè nén lâu ngày, thần thức bản nguyên nhất định tổn thương.

Chương 6

BÍ ẨN Ở PHÁ THIÊN CÁC

Lời vừa dứt, mười ngón tay Hằng Hằng không ngừng bắn ra những tia sáng màu bạc. Một tiếng hú dài dữ dội vang lên, thân hình nàng xoay tròn phóng thẳng lên trời với tốc độ cực nhanh, dưới ánh trăng thân ngọc tỏa những tia sáng bạc chói mắt, rồi đột nhiên hóa thành một thanh gươm ánh sáng cực lớn chém về phía Thạch Cơ, thế như sấm sét.

ĐÚNG LÚC NÀY, người mà Diêu Dương và Ý Huyền muốn gặp nhất từ xa chạy tới.

Diêu Dương mừng rỡ, khẽ dặn dò: "Tuy y không thấy ta, nhưng nếu chẳng may bị Huyền năng của y cảm ứng thì hỏng bét. Cho nên Tiểu Ý người vẫn phải theo dõi mới được!"

Ý Huyền lớn tiếng kêu xui xẻo, sau đó vội vàng giả bộ như vừa từ trong chái nhà bước ra, chậm rãi đi về phía hành lang, lòng thầm nghĩ cách theo dõi Na Tra.

Đang thấp thỏm thì cánh tay phải đột nhiên bị người ta nắm chặt. Y giật nảy mình quay đầu lại, vô cùng kinh hoảng thấy người đó là Na Tra: "Lần này chắc chắn đã để lộ sơ hở gì rồi..." Y nhìn sang Diêu Dương cầu cứu. Diêu Dương nhún vai, giang tay tỏ ý chẳng có cách nào.

Na Tra nhìn Ý Huyền mơ màng mong đợi, đoạn nói: "Á Cô, nói chuyện với ta một lúc được không?"

"Á Cô ư?" Ý Huyền và Diệu Dương đều mừng rỡ, không nói gì thì tất nhiên không sợ lộ thân phận rồi. Diệu Dương ra hiệu bảo Ý Huyền mau đồng ý, Huyền gật đầu ưng thuận.

Na Tra mừng rỡ kéo Ý Huyền ra khỏi hành lang, đi thẳng tới khu vườn sau phủ Tổng binh.

Diệu Dương rón rén theo sau Ý Huyền và Na Tra một quãng khá dài. Nhìn theo "bóng hồng" gượng gập miễn cưỡng của Ý Huyền, chốc chốc y lại cười thầm, biết rằng nhờ việc ăn trộm ngọc giản lần này mà nhất định sẽ có kịch hay để xem.

Bầu trời đêm rộng lớn, vầng trăng sáng trong trẻo giữa không trung. Đêm mùa thu vắng mây, những ngôi sao lấp lánh, vầng trăng khuyết tỏa sáng, tất cả như một bức tranh tuyệt đẹp.

Chỉ nhìn vẻ ngoài thì đây quả đúng là một bức Thanh Không Dạ Nguyệt đồ tĩnh mịch tuyệt vời. Đáng tiếc trước mặt Ý Huyền hiện giờ còn có Na Tra, người y tuyệt đối không dám đối mặt. Y và Na Tra lặng lẽ nhìn nhau, khiến màn đêm tĩnh mịch thêm bức bối.

Na Tra dẫn Ý Huyền đi thẳng tới ngôi đình nhỏ trong hồ nước ở vườn sau, cho đến giờ vẫn chưa nói câu nào, chỉ đứng dựa lan can ngẩng đầu nhìn ánh trăng đêm, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Hồi lâu sau, Na Tra khẽ cất giọng trầm thấp còn chút trẻ con: Ta còn nhớ từ nhỏ đến giờ, trong phủ Tổng binh ngoài mẹ ta ra thì Á Cô đối xử với ta tốt nhất! Tuy cô vừa điếc vừa câm, nhưng ta thích được tâm sự với cô..."

Ý Huyền nghe thế thì chấn động, chẳng ngờ mình lại nhập vào thể xác một nữ tì hiểu lòng người, ngoài mặt làm ra vẻ không biến

sắc nhưng trong lòng thực không nhẫn tâm. Diệu Dương ung dung nằm khểnh bên bờ hồ cách đó khá xa, nhìn Ý Huyền đưa tay ra hiệu: Người làm việc thì ta yên tâm rồi!

Ý Huyền không kìm nổi mắng thẳm một câu, rồi tiếp tục lắng nghe Na Tra tỉ tê.

"...Từ nhỏ cha đã không thích ta, suốt ngày mắng ta, đắng ta. Người trong phủ đều coi ta như quái vật, chẳng ai muốn làm bạn với ta cả. Nhưng hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, có một người... đúng hơn là một kẻ không thể coi là người vô duyên vô cớ muốn giết ta. Pháp lực của hắn rất mạnh, ta căn bản không phải đối thủ. Thế nhưng đúng lúc hắn chuẩn bị ra tay thì..."

"Không ngờ nàng xuất hiện!" Na Tra nhớ lại chuyện đã xảy ra, vẻ mơ màng càng thêm chán chừa: "Chẳng biết tại sao, không ngờ nàng... nàng lại tình nguyện vì ta mà chết, vì ta mà lấy một kẻ khốn nạn! vốn ta bị thương hôn mê, nhưng khi nàng vừa xuất hiện, ta liền từ từ tỉnh dậy. Cứ như... cứ như chúng ta đã sớm có hẹn ước với nhau vậy."

Na Tra lắc đầu khó hiểu, sau đó lại tiếp: "Thoáng nhìn thấy nàng, trong lòng ta dấy lên một cảm giác rất kỳ lạ. Cứ như là mừng rỡ, nhưng lại bi thương, vừa mong chờ, lại bất an... Ta không biết tại sao như vậy? Tại sao ta có cảm giác này? Tại sao nàng vì ta mà hy sinh quá nhiều như thế? Tại sao sư phụ không chịu nói với ta...?"

Nói tới đây, Na Tra úp mặt vào vai Ý Huyền khóc không thành tiếng.

Ý Huyền thấy y thổ lộ chân tình, trong lòng cảm thấy bi thương, không kìm nổi nhớ đến Sước Sước. Y đưa tay vuốt tóc Na Tra, khẽ

lắm lắm: "Lẽ nào đây chính là tình duyên từ kiếp trước?"

Thân hình Na Tra chấn động, nắm vai Ý Huyền hỏi: "Sao... sao cô lại nói giống như sư phụ vậy?" Ý không phát giác ra Á Cô vốn không thể nói chuyện bây giờ lại đột nhiên lên tiếng.

Ý Huyền sợ hãi đến mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, lòng suy nghĩ miên man nên quên mất thân phận của Á Cô. Đến cả Diệu Dương ở bên bờ hồ cũng bị giọng nữ khó nghe của y làm cho chấn động, trong lòng thầm kêu hồng lét, linh thân vội bật dậy nghĩ cách ứng biến.

Na Tra cuối cùng cũng phát hiện ra vấn đề, lập tức lùi lại mấy bước, đưa tay thủ thế, rồi quát hỏi: "Rốt cuộc người là thần thánh phương nào? Sao dám xông vào phủ Tổng binh?"

Ý Huyền trán đổ mồ hôi lạnh, may mà trong cái khó ló cái khôn, y chợt nảy ra một ý, bèn cười nói: "Na Tra sư đệ đừng căng thẳng, vi huynh chính là do Thái Ất sư phụ phái tới giúp sư đệ vượt qua kiếp nạn lần này!"

Na Tra tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã theo học Huyền môn chính tông, tất nhiên không phải là hạng tầm thường, bèn cười lạnh bảo: "Dựa vào cái gì mà ta phải tin người?"

Ý Huyền không ngừng nghĩ kế, sớm đã bịa ra một câu chuyện, ung dung nói: "Hôm nay sư phụ về đến động phủ lập tức gọi ta tới, nói là gần Trần Đường quan có một người không rõ lai lịch xuất hiện, giao đấu ác liệt với sư phụ, khi ấy sư đệ cũng ở đó. Hơn nữa đại kiếp của sư đệ sắp tới, lại xung đột với Tam thái tử của Thần tông Long tộc, sư phụ thực không yên tâm nên đặc phái vi huynh đến đây trợ giúp."

Na Tra thấy y nói đâu ra đấy, đã bốt đề phòng, hỏi tiếp: "Sư huynh tôn tính đại danh là chi, sao ta chưa từng nghe sư phụ nhắc đến?"

Ỗ Huyền ung dung đáp: "Vi huynh tên Tiểu Dịch, nhập môn đã lâu. Sư đệ không biết là vì vi huynh có song thân tuổi già cần chăm sóc, sư phụ cho phép ở nhà phụng dưỡng song thân tới lúc quy tiên mới lên núi tu hành. Vì gần đây trời giáng điềm báo lạ, trong tông môn xảy ra nhiều việc nên sư phụ bảo ta tạm thời đến đây giúp đệ!"

Đến lúc này Na Tra mới chịu tin, y nói: "Vậy sư huynh nhất định phải chú ý, người tì nữ tên Á Cô này đã trông coi tiểu đệ từ nhỏ, huynh ngàn vạn lần đừng làm cô ấy tổn thương!"

Ỗ Huyền gật đầu liên tục, thấy Na Tra dễ dàng tin nhiệm mình như vậy thì không khỏi áy náy. Lòng đầy xấu hổ và mâu thuẫn, Ỗ Huyền quay đầu tìm Diệu Dương nhưng lại phát hiện bốn phía quanh hồ trống không, tiểu tử đó không biết đã chuồn đi lúc nào rồi.

Na Tra nhớ lại những lời Huyền vừa nói, ấp a ấp úng hỏi: "Vừa rồi sư huynh nói cái gì mà tình duyên kiếp trước, tiểu đệ không hiểu lắm, mong sư huynh giải thích được chăng?"

Ỗ Huyền thấy giữa trán Na Tra thoáng vẻ do dự hoang mang thì xiêu lòng đem những chỗ trọng yếu trong câu chuyện nghe được lúc ban ngày nói cho y. Na Tra nghe xong sững sốt hồi lâu, toàn thân run rẩy, tay nắm chặt, vẻ mặt sầu khổ: "Thảo nào trong lòng tiểu đệ chẳng thể bình ổn. Ngao Bính thật quá đáng lắm, dù Na Tra ta không có quan hệ gì với Châu Linh cô nương cũng nhất định đòi lại công đạo cho nàng!"

Ỗ Huyền thấy Na Tra kích động thì vô cùng hối hận rằng mình đã nhất thời thiếu kiểm chế nói nội tình cho y. Nếu vì thế mà y có gì bất trắc, vậy tất cả không phải do một tay mình hay sao? Nghĩ thế Ỗ Huyền vội vã khuyên can: "Sư đệ đừng nóng vội, lúc này chúng ta cùng nghiên cứu Âm Dương pháp yếu, sau này sẽ cùng đi tìm con sâu thối tha kia lý luận được không?"

Na Tra tất nhiên biết rõ đi tìm Long tam thái tử cướp cô dâu là chuyện nghiêm trọng, nên nghe Ỗ Huyền nói thế thì xúc động vô cùng, bèn nhìn Huyền với ánh mắt cảm kích, nói: "Sau này chỉ cần sư huynh có chuyện xin hãy dặn dò một tiếng, tiểu đệ nhất định sẽ hết mình!"

Ỗ Huyền nghe câu nói rất mực chân thành ấy thì lòng càng thêm xấu hổ, nhất thời chẳng nói lên lời, chỉ vỗ vai Na Tra tỏ ý an ủi.

Hồi lâu sau, Ỗ Huyền nghĩ tới việc nếu mình cứ tiếp tục ở cùng Na Tra chắc chắn sẽ lộ sơ hở, bèn bảo: "Sư đệ, đêm nay hãy về nghỉ ngơi, trưa mai chúng ta gặp nhau ở đây!"

Na Tra mừng rỡ vâng lời.

Ỗ Huyền tìm Diệu Dương khắp nơi, không biết tiểu tử đó thực ra đã đi vào sâu trong phủ.

Chẳng là lúc Ỗ Huyền lộ sơ hở, dị năng trong người Diệu Dương chợt rung động khiến y giật mình đánh thót. Đây là loại cảm ứng mà huynh đệ họ sau khi đi ra từ Vô Cực bí cảnh có được, nó cảnh báo có cao thủ pháp thuật xâm nhập vào phạm vi cảm ứng của họ.

Điểm cảnh báo vừa xuất hiện, Diệu Dương lập tức quay đầu nhìn lại. Quả nhiên phát hiện cách hồ nước chừng năm trượng có một bóng đen mờ mờ nấp sau thân cây, nhìn về phía Ý Huyền và Na Tra hồi lâu, sau đó liền lóe lên rồi biến mất.

Lòng hiếu kỳ nổi lên, lại thêm bản thể là linh thân, y liền bám theo chẳng hề suy nghĩ. Bóng người đi trước hoàn toàn không hay biết, rời khỏi vườn sau rồi vẫn không thi triển phép thuật trốn đi. Đó là một nữ nhân dung mạo mỹ lệ, dáng vẻ khêu gợi, đang chậm rãi đi về phía hậu viện phủ Tổng binh.

Diệu Dương thấy nữ nhân tuy mặt mũi xa lạ nhưng trong lòng y lại có cảm giác quen thuộc, như đã từng gặp ở đâu đó. Y lắc đầu, tiếp tục bám theo.

Đi qua nhiều phòng xá, Diệu Dương dần nhận ra một điều không ổn. Bên trong phủ này, phòng ốc và dấu vết con người thưa thớt dần, hơn nữa y càng lúc càng cảm thấy rõ ràng một luồng áp lực cực lớn. Đây là lần đầu tiên từ khi bước chân vào phủ Tổng binh y cảm thấy điều này, càng làm lòng hiếu kỳ nổi lên mạnh mẽ.

Đi qua dãy phòng cuối cùng, Diệu Dương thấy trước mắt sáng bừng: một mảnh ruộng trồng đầy hoa cỏ, chu vi chừng mấy chục trượng xuất hiện. Vùng hoa cỏ thoạt nhìn không có gì đặc biệt, chẳng khác chi một nơi hoang dã bình thường, nhưng Quy Nguyên dị năng trong người Diệu Dương huyền diệu vô cùng, vừa đến gần đã cảm ứng một luồng năng lượng kỳ dị lưu chuyển tuần hoàn bên trong.

Diệu Dương quan sát kỹ thì phát hiện hoa cỏ là do người ta cố ý trồng lên. Tầng tầng lớp lớp hoa cỏ hoặc ngang hoặc dọc, hoặc

ngiêng hoặc cong, trông có vẻ tứ tung loạn xạ, nhưng những quỹ tích hình trạng khác nhau ấy lại phác nên một bức phù chú cực lớn.

Diệu Dương thăm kinh ngạc lắm lắm: "Lẽ nào đây là một pháp trận?"

Nơi chính giữa ruộng là một khu đất trống, sừng sững một tòa tháp kỳ quái. Bức hoành phi ở cửa tháp viết ba chữ "Phá Thiên Các". Tòa tháp cao chừng hơn mười trượng, chia thành năm tầng, trang trí tinh tế, bốn góc hiên cong uốn lượn chìa ra ngoài, càng tăng thêm mấy phần quái dị.

Nữ nhân kia chăm chú nhìn mảnh ruộng, sau đó gót sen nhẹ bước về phía Phá Thiên các. Sức mạnh Nguyên năng tuôn ra khắp thân thể ả, chiếc áo đen trên người tung bay phần phật, lướt qua chỗ nào là chỗ ấy thấp thoáng ánh sáng đen mờ, hoa cỏ dưới chân rạp xuống rồi nhấp nhô không ngừng.

Diệu Dương sao ngờ nổi nữ nhân nọ biết đường đi của pháp trận, hơn nữa nhìn dáng vẻ rõ là cao thủ hạng nhất. Y vui mừng học hỏi, mắt chăm chú theo từng bước chân của ả, đầu óc không ngừng ghi nhớ thật kỹ cách tiến vào pháp trận.

Vừa đi xuyên qua ruộng hoa cỏ, tâm thần nữ nhân kia chấn động, đột nhiên ả ta dừng lại, ngược mắt nhìn tòa tháp năm tầng, cười lạnh: "Ái chà, không ngờ trong cái phủ Tổng binh nhỏ bé này cũng có cao thủ Thánh tông quanh quần. Đã vậy xin hãy ra mắt nói chuyện một chút nào!"

Diệu Dương kinh ngạc thăm nghĩ: "Nơi đây còn có cao thủ Thánh tông nào nhỉ? Phen này có kịch hay để xem rồi!" Y không nóng vội, thoải mái ngồi xuống, ung dung như chuẩn bị tọa sơn quan hổ đấu.

Trên tòa tháp không chút tiếng động vang lên.

"Lẽ nào các hạ không thể gặp mặt người khác sao?" Nói đoạn đôi mắt nữ nhân nọ bắn ra những tia sáng xanh nhạt quyến rũ ma mị, chiếc áo đen tung bay phần phật, thân hình như điện xẹt lao vút lên đỉnh tháp.

Diệu Dương ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ thấy trên đỉnh Phá Thiên các quả nhiên có một người đang đứng trước gió, áo trắng tung bay. Tuy không thể nhìn rõ khuôn mặt, nhưng ánh trắng sáng chiếu vào sau lưng cho biết đó là một cô gái.

Đối mặt với thế tấn công nhanh như chớp, cô gái nọ chẳng hề để tâm, còn cười khúc khích mấy tiếng trong trẻo. Thân hình yếu diệu nhảy vọt lên không trung, một luồng gió mạnh cùng ánh sáng trắng chói lòa nổi lên, kể đó là đòn tấn công từ trên xuống như mưa sa bão táp, nghênh đón luồng kinh khí đang cuộn trào tới.

"Ầm!" Hai luồng Nguyên năng va mạnh vào nhau, ầm ầm không ngớt.

Diệu Dương ở cách chỗ hai người không xa nhìn đến sững sờ, dị năng trong người y cảm ứng Nguyên năng và kinh khí mạnh mẽ mà bọn họ phát ra, cảm giác giống như thân thể mình đang trong tầng tầng lớp lớp sóng to gió lớn vậy.

Trong ánh sáng chói lòa, hai thân hình đen trắng va vào nhau. Nữ nhân áo đen đột nhiên phát ra một âm thanh hệt như tiếng dòng sông băng vỡ, kèm theo đó là luồng Yêu năng mạnh mẽ, khiến cho đá lớn trên những ngọn giả sơn bốn phía quanh tòa tháp lần lượt vỡ

vụn, bụi như sương trắng bay đầy trời, đá vỡ bị cuốn lên rơi xuống ào ào như mưa.

Diệu Dương nào từng thấy qua cuộc đấu ghê gớm thế này, trong đầu như nổ uỳnh một tiếng, lo lắng vô cùng. Y đồng thời thầm kêu kỳ quái, tại sao xảy ra cuộc giao đấu dữ dội mà vẫn không có người nào của phủ Tổng binh tới can thiệp chứ?

Y nào biết bản thân vì có thiên phú dị bẩm từ dị năng Quy Nguyên, tất nhiên có thể cảm ứng biến hóa trong cuộc giao đấu giữa hai nữ nhân nọ, nếu đổi lại là người bình thường, cho dù có nhìn thấy bộ dạng hai nữ nhân kia đang bay qua bay lại cũng không thể nghe thấy bất kỳ tiếng động nào. Đó là vì pháp trận đã tạo nên một tầng kết giới ngăn cách không gian trong ngoài.

Thân hình cô gái áo trắng đột nhiên bay vọt lên, tà áo phát phơ, hai ống tay áo múa lượn, vô số luồng Ma năng trong suốt từ đầu ngón tay bắn ra hết những mũi tên bạc lấp lánh xuyên qua đá vụn, làm tất cả tan thành bụi phấn và bay đi trong gió. Viên đá nào hơi to một chút cũng vỡ tan rồi rơi cả xuống.

Nữ nhân áo đen thấy thế tấn công của mình bị hóa giải cũng không hề tức giận, khuôn mặt vẫn tươi như hoa: "Từ lâu đã nghe Nhiễu chỉ nhu phong của họ Phòng Phong lợi hại, hôm nay được gặp quả nhiên danh bất hư truyền. Nếu vừa rồi bị những viên đá này chạm vào thì phải lập tức khoét vết thương ra, trễ một chút là sẽ giống như chúng đó!" Đoạn đưa ngón tay thon lên chỉ những hạt bụi bay đầy trời.

"Nha đầu khó coi này là người của Ma môn sao?" Diệu Dương nấp trong chỗ kín khẽ ồ một tiếng, nhìn về phía nữ nhân áo đen,

thầm nhủ: "Giọng nói của ả đàn bà lẳng lơ này sao quen tai thế nhỉ?"

Cô gái áo trắng chậm rãi hạ xuống, đứng cách nữ nhân áo đen ba trượng, dáng điệu như tiên nữ chốn cung trăng. Lúc này nhờ ánh trăng chiếu xuống, Diệu Dương có thể nhìn rõ khuôn mặt cô gái, không khỏi sợ giật nảy mình. Thì ra cô gái này ngoài đôi mắt trong suốt lạnh như băng thì những bộ phận còn lại trong ngũ quan đều chen chúc thành một đồng, dường như đã từng bị một lực cực mạnh ép vào, quả thực rất khó coi!

Đối với lời của nữ nhân áo đen, cô không phản bác cũng không thừa nhận, chỉ lạnh lùng nói: "Nguyên năng trong cơ thể các hạ và cái xác thối bên ngoài đúng là 'mồm chó vó ngựa', chắc hẳn là bằng hữu trong Yêu tông rồi. Không biết đêm nay các hạ đến đây có việc chi?"

"Muội tử có con mắt thật tinh tường!" Trong mắt nữ nhân áo đen lóe một tia yêu tà lạnh lùng độc địa, ả ta cất tiếng cười vang nói: "Nhưng muội tử nói thế là sai rồi, lẽ nào phủ Tổng binh ở Trần Đường quan này đã bị họ Phòng Phong của muội mua lại rồi sao? Tỷ tử vốn rảnh rồi nên đến đây dạo chơi, lẽ nào còn phải xin ý kiến?"

Nghe tiếng cười quái dị quen thuộc, Diệu Dương chợt nhớ ra, chút nữa đã bật kêu thành tiếng, bụng bảo dạ: "Thì ra ả lẳng lơ này là Thạch Cơ ở cùng với đồ sâu bọ Ngao Bính!"

Cô gái áo trắng tức giận quát: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

"Tỷ tử là ai không quan trọng. Chẳng bằng để tỷ tử đoán thử thân phận của muội xem nhé!" Thạch Cơ khẽ vung ngón tay ngọc, Yêu năng tụ những mảnh đá vụn bay trên không trung lại rồi biến chúng thành một chiếc xích đu màu trắng. ả ta nhẹ nhàng ngồi lên,

vừa đung đưa vừa nói: "Nhiều chỉ nhu phong là tuyệt học bí truyền của họ Phòng Phong trong Thánh môn, mà trong tộc Phòng Phong cũng chỉ có vài người được truyền pháp thuật này. Tông chủ Nghệ Cơ có hai vị ái đồ là 'Phong Nguyệt song kiều', muội muội Phong ma nữ Sước Sước nóng bỏng như lửa, quyến rũ vô cùng; tỷ tỷ Nguyệt ma nữ Hằng Hằng nổi tiếng đẹp xinh, nhưng tính tình lại lạnh như trăng đêm đông. Qua đó mà xét, muội tử chắc là Nguyệt ma nữ Hằng Hằng rồi!"

"Tỷ tỷ của cô nương Sước Sước ư?" Diêu Dương sững sốt nhìn kỹ cô gái áo trắng kia, vẫn là bộ mặt khiến người ta khó mà ưa nổi, không khỏi hoài nghi lời Thạch Cơ. Y đã từng gặp Sước Sước ở trấn Luân Hồi, tất nhiên biết khí chất xinh đẹp của nàng ta bình sinh khó gặp. Nhưng nếu dùng từ nổi tiếng đẹp xinh để hình dung cô gái áo trắng này thì thật quá khập khiễng.

Cô gái áo trắng ngạc nhiên thấy thân phận bị đối phương vạch trần, trong lòng thầm nghĩ đối phương chắc chắn cũng không đơn giản, thậm chí mục đích tới đây cũng rất có vấn đề.

Sau khi quyết định dứt khoát, vẻ lạnh lẽo trong mắt cô càng giá buốt hơn.

Cô thản nhiên nói: "Các hạ cao minh, chỉ dựa vào chiêu Nhiều chỉ nhu phong ta cố ý tung ra mà có thể đoán được ta là Hằng Hằng, quả khiến người ta khâm phục!" Dừng lại một chút, Hằng Hằng cười lạnh nói: "Tuy ta không rõ mục đích ngươi đến đây lần này, nhưng ngươi làm thế là đã phạm vào điều cấm kỵ của tộc ta, cho dù là vô tình hay cố ý, đêm nay ta cũng phải giữ ngươi lại!"

"Cấm kỵ ư? Lẽ nào muội tử đã coi Trần Đường quan này là đất của họ Phòng Phong rồi?" Thạch Cơ lạnh một tiếng, mặt không đổi sắc cười lạnh nói tiếp: "Nếu muội tử muốn giữ tử tử này lại, tốt nhất nên xem lại xem bản lĩnh của mình rốt cuộc được bao nhiêu. Những chiêu đó chỉ có thể khoe khoang khoác lác, hù dọa con nít ba tuổi thôi. Giờ ta dần hiểu tại sao họ Phòng Phong lại trở thành tông phái thế lực yếu nhất trong Ma tông rồi đó. Ha ha..."

Hằng Hằng tức giận đến cực điểm, cô ngẩng đầu lên trời hú một tiếng, tóc trên vai bay vút lên, mắt đầy tia sáng lạnh: "Ta hỏi lại lần nữa, tại sao ngươi xâm nhập vào đây? Có mục đích gì?"

Thạch Cơ không trả lời thẳng vào câu hỏi, chỉ nói: "Tử tử cảm thấy rất kỳ quái, muội muội sao lại nhất định muốn ta nói ra lý do đến Phá Thiên các này. Thực ra tử tử cũng rất muốn biết tại sao muội ngày đêm canh giữ nơi này, thậm chí còn không ngại đóng vai tì nữ trong phủ Lý Tịnh, lẽ nào chỉ để suốt ngày có thể phản khách vi chủ thôi sao?"

Hằng Hằng kinh ngạc trước lời châm chọc của Thạch Cơ, lòng thầm nhủ: "Sao ả biết mình đã ẩn náu trong phủ Tổng binh từ lâu? Chẳng lẽ ả đã biết được bí mật của Phá Thiên các?"

Nghĩ đến đây sắc mặt cô biến đổi, trong mắt tràn ngập sát cơ "Không biết phép thuật của ngươi có lợi hại được như công phu miệng lưỡi không đây? Dù sao đêm nay Lý Tịnh cũng không ở trong phủ, mà trong phạm vi hơn mười trượng này lại có kết giới của pháp trận bảo vệ, ngươi và ta hãy thoải mái đánh một trận, để ta chứng minh thực lực của họ Phòng Phong!"

Lời vừa dứt, mười ngón tay Hằng Hằng không ngừng bắn ra những tia sáng màu bạc. Một tiếng hú dài dữ dội vang lên, thân hình xoay tròn phóng thẳng lên trời với tốc độ cực nhanh, dưới ánh trăng thân ngọc tỏa những tia sáng bạc chói mắt, rồi đột nhiên hóa thành một thanh gươm ánh sáng cực lớn chém về phía Thạch Cơ, thế như sấm sét.

Thạch Cơ sớm đã phòng bị, bàn chân thon khẽ điểm lên chiếc xích đu đá màu trắng rồi bay vút lên không, răng trong miệng đột nhiên biến thành nanh hổ báo, khuôn mặt xinh đẹp trở nên đáng sợ vô cùng. Hai ống tay áo ả ta vung ra, bàn tay thon nắm chặt thanh Loan Nguyệt thạch đao vừa hiện ra, chém thẳng tới thanh gươm ánh sáng của đối thủ.

Một tiếng "uỳnh" vang lên, thân hình hai người vừa tiếp xúc liền lập tức tách ra. Dưới ánh trăng, luồng kinh khí Nguyên năng giữa hai người như tuyết bay đầy trời, ánh sáng bạc lấp lánh như hoa anh đào phát phối tung bay, rục rỡ mà tán loạn.

Từ lúc Huyền pháp luyện thành đến nay, đây là lần đầu tiên Diêu Dương nhìn thấy cao thủ pháp thuật giao chiến, không kìm nổi nhìn đến há mồm trợn mắt. May mà kết giới của pháp trận đã ngăn hết những luồng sóng năng lượng của Thạch Cơ và Hằng Hằng, nếu không với khoảng cách từ đó tới chỗ Diêu Dương nấp, cho dù là linh thể, y cũng không chịu nổi.

Thạch Cơ mau chóng lao đi trong tiếng hú man rợ, thạch đao trong tay nhanh như điện xẹt chém tới Hằng Hằng. Hằng Hằng chân không chạm đất, lùi như bay về phía sau, không nhanh không chậm

khẽ vung ống tay áo. Một dải lụa trắng lặng lẽ bay vút đi, chậm rãi tỏa ra hết như đám phù vân, rồi lao nhanh về phía Thạch Cơ.

Tay phải Thạch Cơ không ngừng chuyển động, Loan Nguyệt thạch đao chém ngang bổ dọc, kiểm chế tất cả những vị trí quan trọng của dải lụa trắng trong tay Hằng Hằng.

Hằng Hằng đến Trần Đường quan đã hơn trăm năm nay, lúc này nhìn thấy thế đao trong tay Thạch Cơ, trầm tư một chút thì nghĩ ra thân phận của đối phương. Cô cười nhạt nói: "Thì ra người là Thạch Cơ ở núi Khô Lô cách Trần Đường quan chừng trăm dặm. Thường ngày người co đầu rụt cổ bên trong động phủ, ta còn cho rằng người là yêu quái tốt, một lòng tu luyện chính pháp theo đạo Trời. Không ngờ người sớm đã có mưu đồ, vậy hôm nay đừng trách ta không khách khí!"

Dứt lời, dải lụa bạc trên tay đột nhiên thu lại khiến những nhát đao của Thạch Cơ chém trượt hết cả. Sau đó cô ta lướt như điện xẹt, bay lượn theo hình xoắn ốc, tạo ra một bức tường khí vây quanh Thạch Cơ.

Vật trong tay Hằng Hằng được gọi là Nhu Nguyệt Ti Lăng, do Tông chủ họ Phòng Phong thời Thượng cổ là Hậu Nghệ dùng tơ Băng tầm cực âm ở Tây Hải, vẩy Huyền Ngân ngư ở Dao Trì, cùng ba mươi sáu loại thần vật chí nhu chí âm trong thiên hạ như Hàn cốc, Ngu quả để đan thành. Cho dù có dùng tuyệt học chí cao của họ Chúc Dung trong Ma môn là Tam Tâm nguyên hỏa thiêu đốt mấy ngày cũng không thể thiêu hủy được, tuyệt đối không phải vật tầm thường.

Thạch Cơ cười quái dị, năm ngón tay phải không ngừng vung vẩy bất quyết, thạch đao vạch một chiêu Ngọc thạch câu phần, bắn ra vô số tia sáng màu xanh biếc. Sau đó ả ta không ngừng xoay tròn, lưỡi đao hình thành một bánh xe ánh sáng khổng lồ chém tới Nhu Nguyệt Ti Lăng đang vây quanh mình nhanh như điện xẹt.

Những tiếng "uỳnh uỳnh" vang lên, ánh sáng xanh biếc bay ngược trở lại, tia lửa bắn ra tung tóe. Bốn phía đều phát ra những tiếng "xèo xèo" quái dị, không khí xung quanh dường như đều bị luồng khí hình xoắn ốc nghiền nát.

Ánh sáng dần tan đi, hai bóng người đen trắng một lần nữa hiện ra, giờ đang bám lấy nhau. Nhu Nguyệt Ti Lăng tuy đã quán chặt thanh thạch đao xanh biếc nhưng vẫn không chiếm được thế chủ động. Hai nữ nhân này một thì trong nhu có cương, một thì trong cương có nhu, vốn là hai lộ số khắc chế lẫn nhau, chỉ có thể đợi tới lúc một bên không chịu nổi lùi lại thì trận chiến mới kết thúc. Nhưng như vậy bên bại nhất định sẽ bị trọng thương.

Lòng bàn tay Diệu Dương đã đầm mồ hôi. Tuy Hằng Hằng là người trong Ma môn mà huynh đệ họ luôn căm ghét, nhưng dẫu sao Sước Sước cũng từng có ân tình với họ, y tất nhiên nghiêng về phía Hằng Hằng. Lúc này thấy Hằng Hằng lâm vào thế nguy, nhưng không biết làm thế nào để giúp cô, trong lòng y vô cùng lo lắng.

Thạch Cơ lầm rầm niệm phù chú, từ trong mũi ả ta một con trùng quái dị chậm rãi bò ra, nhìn như con rết dài hơn mười tấc, thân phân thành đốt, toàn thân màu nâu đỏ, phần đầu trông như thanh đao, hình dáng quỷ dị vô cùng. Thực ra đó chính là con trùng cực độc Xích Ngô của núi Khô Lâu.

Xích Ngô từ trên mặt Thạch Cơ lao thẳng tới chỗ Hằng Hằng.

Chuyện xảy ra đột ngột trong gang tấc, Hằng Hằng lại đang giằng co với Thạch Cơ, không sao tránh kịp. Con Xích Ngô rơi đến vùng gáy trắng như bạch ngọc của cô, men theo cổ áo bò dần xuống dưới, há miệng cắn mạnh vào làn da trắng hồng trước ngực, vừa hút máu thịt vừa rúc đầu muốn chui vào trong cơ thể cô.

Hằng Hằng không chịu nổi cơn đau kịch liệt, khẽ rên lên, miệng phun ra một ngụm máu tươi, luồng ánh sáng trắng tỏa ra tà dải lụa trong tay lập tức co lại.

Thạch đao của Thạch Cơ tung bay múa lượn, ánh sáng xanh biếc rực rỡ hắt lên, thừa thế phá tan tầng tầng lớp lớp Nhu Nguyệt Ti Lăng đang quấn chặt, ả ta cười khanh khách nói: "Muội tử, còn không buông tay!"

Hằng Hằng mặt trắng bệch, đôi mắt lạnh như băng bùng bùng lửa giận. Cô cắn chặt răng, ngưng thần tụ khí, chậm rãi lùi lại, vừa dùng Nguyên năng ép con Xích Ngô ra ngoài từng chút một, vừa vung Nhu Nguyệt Ti Lăng cản thế tấn công của Thạch Cơ. Cô đã rơi vào thế cưỡi hổ khó xuống, một khi buông tay không chết cũng trọng thương thì chỉ có thể tiếp tục cầm cự thôi.

Diệu Dương thấy cảnh đó vừa hận vừa giận, liền mở miệng chửi mắng: "Con ả lẳng lơ, không ngờ dám chơi bẩn!" Chân y đập nát cả đám hoa cỏ phía dưới, chực xông thẳng vào kết giới của pháp trận. Nhưng không đợi y có hành động gì thêm, phía đông nam bỗng vang lên một tiếng ngâm nga trầm mạnh: "Đạo pháp huyền diệu của trời đất, rộng lớn vô bờ!"

Âm thanh như tiếng chuông tiếng trống nhẹ nhàng vang khắp bốn phía quanh tòa tháp, tiếp theo đó là một tiếng hú dài cao đến tận mây.

Thạch Cơ sắp tiêu diệt được đối phương, nghe thấy âm thanh kia biết là có cao thủ của Huyền môn sắp tới, đành căm hận nói: "Tiểu nha đầu, coi như đêm nay ngươi mạng lớn. Lần sau nếu còn rơi vào tay ta, đừng hòng gặp may thế này nữa!"

Dứt lời trừng mắt nhìn Hằng Hằng, thu thạch đao trong tay, gọi Xích Ngô về, mau chóng ra khỏi pháp trận, hóa thành một luồng sáng rồi trốn mất.

Hằng Hằng lạnh lùng nhìn theo hướng Thạch Cơ rời đi, lão đảo lao qua sát người Diệu Dương ra khỏi pháp trận. Không lâu sau cũng biến mất.

Diệu Dương chỉ cảm thấy làn gió thơm ập vào mặt, bóng dáng xinh đẹp lướt qua sát bên, trong lòng cảm động nhưng nhớ khác thường. Y tự đứng tin lời Thạch Cơ, Hằng Hằng giống như Sước Sước, chắc phải là một mỹ nữ rất cuốn hút.

Y đứng sững, suy nghĩ linh tinh, hoàn toàn quên mất mình vẫn ở trong pháp trận. Lúc này hai vị cao thủ Huyền môn đã từ trên trời bay xuống.

Nhìn theo bóng Na Tra đi vào nhà trong, Ý Huyền mới thở phào men theo hành lang bên bờ hồ để quay lại. Y tìm Diệu Dương khắp nơi, lục soát hết vườn sau mà cũng không thấy. Tuy cảm thấy kỳ lạ, nhưng nghĩ tới chuyện Diệu Dương có linh thể hộ thân, hơn nữa khi

trở về Dương tất nhiên sẽ nhận ra nhục thân của mình hiện giờ, nên cũng không lo lắng lắm.

Lúc này y chỉ muốn tìm một nơi ẩn nấp rồi cố nghiên cứu xem làm cách nào để thoát khỏi thân thể này. Sau khi cúi gằm mặt đi quanh phủ mấy vòng, Ý Huyền tìm được một phòng chứa củi khá yên tĩnh, lòng thầm nghĩ lúc này đã gần nửa đêm, trong phòng chứa củi chắc sẽ không ai quấy nhiễu.

Nghĩ thế Ý Huyền hưng phấn tìm lấy một góc tường rồi vạch lên đó ký hiệu hình tam giác ngược. Đây là phương thức liên lạc đặc biệt của y và Diệu Dương đã đặt ra trước đây khi lẩn trốn sự truy đuổi. Sau đó quay trở lại phòng chứa củi.

Ý Huyền tập trung tất cả thần thức trên thân xác Á Cô, trong đầu không ngừng nghĩ đến những ghi chép về hồn phách của linh thân trong Huyền Pháp yếu quyết để tìm cách thoát ra. Thế nhưng Huyền Pháp yếu quyết là điển tịch về đạo pháp của Huyền môn chính tông, sao có thể có những thứ pháp môn quái quỷ như thế, cho nên dù y cố gắng thế nào đi nữa cũng không tìm ra cách.

Tuy không tìm ra cách thoát khỏi nhục thân, nhưng Ý Huyền lại phát hiện một hiện tượng khiến y hết sức ngạc nhiên và vui mừng. Đúng như suy đoán lúc trước của y về dị năng của linh thể, khi dị năng Quy Nguyên gặp được nhục thân có khí huyết và kinh mạch, quả nhiên đã xuất hiện việc ngưng tụ lực. Y có thể cảm ứng được dị năng ẩn tại Thượng Đan Uyên Hải, nhưng không biết có phải là vì kinh mạch của nữ nhân khác nam nhân không mà tạm thời y không thể điều động dị năng được.

Ỗ Huyền đang suy nghĩ thì đột nhiên cảm thấy lo lắng bất thường, chỉ muốn lập tức xông ra khỏi phòng ngay, như có chuyện gì đó đợi y vậy, hơn nữa cảm giác này càng lúc càng mãnh liệt. Đang lúc Ỗ Huyền không kịp nghĩ nữa thì cửa phòng chứa củi bị đẩy ra một cái "bình".

Trên ngưỡng cửa xuất hiện một cô gái mặc váy áo màu trắng, thân hình lung linh uốn lượn, nhưng khuôn mặt khó coi vô cùng, loạng choạng xông vào trong. Khóe miệng và trước ngực nàng ta dính đầy những máu, máu ở ngực thấm đẫm ra ngoài. Chính là Hằng Hằng vừa bị Thạch Cơ đánh thụ thương.

Trong đầu Ỗ Huyền nóng bừng, y lập tức lao đến dìu cô gái kia vào trong. Lúc thân thể tiếp xúc, hai người đều chấn động, cảm thấy thân thể đối phương đang không tự chủ được mà run lên bần bật, trong lòng hết sức kinh ngạc khó hiểu.

Ỗ Huyền đỡ Hằng Hằng ngồi xuống mặt đất trải đầy cỏ khô. Thấy Hằng Hằng không để ý tới vết thương trên thân thể mà chỉ chăm chăm nhìn mình bằng đôi mắt xinh đẹp và trong suốt như thủy tinh, Ỗ Huyền thấy toàn thân không thoải mái. Dù y cảm ứng rõ ràng Nguyên năng cao thâm của đối phương, nhưng trong lòng lại thấy vô cùng quen thuộc. Ngạc nhiên tận đáy lòng, có điều nghĩ đến thân phận hiện giờ, để tránh bị cô nhìn ra sơ hở, Ỗ Huyền vội vàng đưa tay chỉ về phía miệng vết thương của cô, tỏ ý bảo cô mau chóng chữa trị.

Hằng Hằng lắc đầu thở dài: "Xem ra Thánh công của ta tổn thương quá lớn, lại sinh ra cảm ứng kỳ lạ như thế với Á Cô. Thôi, cứ chữa trị vết thương trước đã!" Dứt lời đôi tay ngọc đưa lên áp sát

vào trước ngực, một luồng ánh sáng trắng bạc lóe lên mạnh mẽ rồi chui vào miệng vết thương. Máu tươi không ngừng thấm ra cuối cùng đông lại, nhưng miệng vết thương không thể phục hồi ngay, thương thế có vẻ rất nghiêm trọng.

Hằng Hằng mắt mở to, khẽ thở ra một hơi, liếc nhìn "Á Cô" Ý Huyền đang sững sốt đứng bên cạnh. Thấy bộ dạng của y như thế, cô còn cho rằng y đang lo lắng cho mình, trong lòng cảm động, bèn đưa tay ra hiệu "Ta không sao", rồi khẽ vỗ vỗ xuống chỗ cổ khô bên cạnh tỏ ý bảo y cùng ngồi xuống.

Ý Huyền quả thực đang lo lắng cho cô gái không quen biết này, nhưng không biết do đâu, cảm giác kỳ quái kia khiến y thấy khó chịu hơn. Nhìn thấy cái vỗ tay của Hằng Hằng, y mới sực tỉnh, nghĩ đến thân phận của mình bây giờ đành thấp thỏm ngồi xuống.

Đờ đẫn ngồi xuống bên cạnh, Ý Huyền nghe một mùi hương thoang thoảng tràn đến, khiến y ngứa ngáy tận đáy lòng. Đây là lần đầu tiên trong đời y ngồi gần một cô gái thế này. Y hít sâu mấy hơi, cố nén những suy nghĩ vu vơ, nhưng vẫn không kìm nổi đưa mắt nhìn sang cô gái.

Ánh trăng lành lạnh, bóng cây đung đưa, những tia sáng nhàn nhạt lặng lẽ chiếu xuyên qua cửa sổ hắt tới khuôn mặt Hằng Hằng. Tuy khuôn mặt cô xấu xí, nhưng từ trong đôi mắt kia toát ra một vẻ cô đơn bi thương khiến cô có một khí chất tựa như u lan trong khe núi. Ý Huyền không kìm nổi nhớ đến U Vân mà giờ này đã hương tan ngọc nát, trong lòng đau đớn vô cùng, nước mắt thiếu chút nữa thì trào ra.

Hằng Hằng cảm thấy tâm tình Ý Huyền đang thay đổi, khẽ ồ lên một tiếng, đưa tay trái ra. Bàn tay với những ngón thon dài nhẹ nhàng bắt mạch cho Ý Huyền, sau đó khẽ nói: "Á Cô, cô không sao chứ? Sao tâm mạch lại đột nhiên dị thường thế này, thật kỳ lạ!"

Da thịt vừa chạm vào nhau, nhục thân tuy không phải thân thể của mình nhưng Ý Huyền vẫn không nén nổi tim đập rộn ràng, vội quay mặt sang hướng khác mà ngằm nín thở, sợ thành đường đột với giai nhân trước mặt. Hồi lâu sau y mới từ từ thở ra một hơi dài, xấu hổ và cău giận, cũng không biết đã tự mắng mình mấy trăm mấy ngàn câu.

Ánh mắt Ý Huyền không tự chủ được nhìn vào bàn tay lung linh nõn nà của Hằng Hằng, suy nghĩ lan man. Nhưng y không biết rằng trong lòng cô gái xấu xí mà y cho rằng có khí chất như thần tiên bị đày xuống trần này giờ đây cũng đang xao động ghê gớm, hồi lâu sau vẫn không thể bình tĩnh lại được.

Không biết tại sao, những cảnh tượng hư ảo của kiếp trước cứ thể hiện ra khiến Hằng Hằng chìm trong nỗi sợ hãi hoang mang mà trước đây cô chưa từng gặp, đôi mắt sáng ngời đột nhiên mờ màng.

Hằng Hằng từ nhỏ đã được lập làm Thần Khí Ngự Nữ của họ Phòng Phong trong Ma môn, ở trong cung Phong Nguyệt trên núi Dịch Xạ cách xa trần thế, một lòng tu hành Thánh công của bản tộc để tiếp nhận chức trách bảo vệ thần khí của tông môn. Cho nên từ xưa đến nay cô vẫn giữ lòng trong sáng, sau khi ra ngoài trần tục cũng rất ít nghĩ tới chuyện nam nữ.

Nhưng rồi pháp năng dần tiến bộ, trăm năm trước trong một lần ngẫu nhiên cô đã giải trừ phong ấn mà sư tôn bố trí trong trái tim

hai tử muội. Qua người muội muội tâm linh tương thông Phong ma nữ Sước Sước, cô mới biết thì ra cô thân của tử muội mình thực ra là Nhất Thể Song Tu, đã được định sẵn từ kiếp trước là phải bị tình duyên bó buộc, cho nên kinh hãi vô cùng.

Còn nhớ ngày đó, trong lòng muội muội Sước Sước sóng tình cuộn cuộn, chút nữa thì đã không thể tự khống chế mà vướng vào cảnh Vô Tình Ma Tu trong cơ thể phản phệ, không cẩn thận là linh nguyên câu diệt. Hằng Hằng đành dùng đến Ký Từ Thiên quyết mà mình đã bí mật tu luyện cả trăm năm để ổn định tinh thần cho Sước Sước, đồng thời trợ giúp Sước Sước tu luyện Diệt tình đạo đến cảnh giới cao nhất, lấy lại ký ức ba kiếp thuộc về mình.

Trong nửa ký ức đã bị hư tổn về ba kiếp ấy, cô nhìn thấy vô vàn ảo ảnh trôi nổi không ngừng, rồi khuôn mặt một nam nhân lơ mơ xuất hiện. Dường như vô số mảnh vỡ hỗn loạn đang mau chóng ghép vào, lại mau chóng tách ra. Rất nhiều chuyện cũ xa xăm ào đến như cơn mưa rào mùa hạ, rồi mau chóng biến mất như sao băng lướt qua bầu trời. Loại cảm giác ấy quen thuộc mà xa lạ, mừng vui mà kinh hoàng.

"Thì ra đây chính là mối duyên ba kiếp sao?" tâm tình cô trước nay luôn phẳng lặng như nước, vậy mà cũng không nén nổi thâm hởi cao xanh.

Ỗ Huyền nhìn Hằng Hằng đỡ đỡ thì cảm thấy lo âu, khẽ đẩy bờ vai thon của cô một cái.

Hằng Hằng tỉnh lại, làn thu ba nhìn quanh khắp chốn, thấy Á Cô đang lo âu ở bên cạnh mình thì trong lòng không khỏi chua xót, lẩm bẩm nói: "Cô thật tốt, giống như cha ta vậy. Đáng tiếc cha đã phạm

tộc quy, bị sư tôn giam giữ, chẳng thể gặp lại nữa rồi... Còn nhớ mấy đêm đó, ta tìm cha khắp cả sơn cốc Nghê Xạ, cuối cùng vẫn không tìm thấy, lén khóc hồi lâu. Sư tôn nói: Muốn trở thành Thần Khí Ngự Nữ, nhất định phải tuyệt tình tuyệt dục, trong lòng không còn gì bận tâm, đối với vạn vật chốn phàm trần không được lưu luyến, cho dù là lão nhân gia người có phải quy tiên đi tới Ma Ha giới, ta cũng không được rơi một giọt nước mắt. Còn nhớ một lần ta lén chạy xuống núi Nghê Xạ chơi đùa cùng mấy đứa trẻ dưới núi, sư tôn lập tức tới đó, không cần phân biệt già trẻ lớn bé, giết sạch một trăm linh sáu người trong thôn..."

Chưa dứt lời, Hằng Hằng đã không kìm nổi uất ức, nước mắt tí tách rơi. Trong lúc kích động, Ma năng trong cơ thể cô không chịu sự khống chế, hai mắt rối loạn, mặt trắng bệch.

Bên ngoài cửa sổ một trận gió thu thổi tới, mũi Ý Huyền tràn ngập mùi hương thanh nhã của Hằng Hằng. Mái tóc cô mềm mượt hết như những cành liễu phát phơ, khẽ khàng cọ qua má, qua cổ Ý Huyền, khiến y ngứa ngáy chộn rộn. Y rùng mình, không kìm nổi run lên thở mạnh một hơi.

Ý Huyền rất muốn an ủi cô, nhưng lại biết cho dù thân phận của mình bây giờ là Á Cô hay Ý Huyền cũng tuyệt đối không thể làm vậy, bởi vì thân thế của đối phương y thực sự không dám nghĩ tới, chỉ nghĩ thầm: "Cha, sư tôn, sơn cốc Dịch Xạ, Thần Khí Ngự Nữ... Ài, cũng không biết nàng thuộc môn phái nào nữa. Có điều sư tôn nàng hơi một tí là đã làm cỏ cả trăm mạng người, chắc là thuộc một trong hai tông Yêu, Ma rồi. Nhưng nàng lại thiện lương, không giống..."

Ỗ Huyền nhìn bộ dạng đau khổ của Hằng Hằng, trong lòng khó chịu kỳ lạ, không nén nổi nắm chặt tay cô. Cảm nhận được hơi thở mê người của mỹ nhân trong tay, tim y đột nhiên nhảy loạn xạ, dường như có thứ gì lướt qua nhưng không thể nắm bắt, chỉ biết chăm chăm nhìn Hằng Hằng đến đờ người ra.

Kỳ Từ Thiên quyết trong cơ thể Hằng Hằng vận động trở lại, tâm trạng từ rối loạn thành tỉnh táo, thoát khỏi nguy hiểm tẩu hỏa nhập ma. Cô phấn chấn nói với Ỗ Huyền: "Á Cô, Trần Đường quan chẳng phải là nơi có thể ở lâu, cô tốt nhất nên đi sớm đi thôi, hãy tự lo cho mình nhé!"

Dứt lời, cô khẽ thở dài, nhanh nhẹn đứng dậy ra khỏi gian phòng chứa củi.

Nhìn căn phòng trống không, hồi lâu sau Ỗ Huyền mới bừng tỉnh. Nghĩ đến Diệu Dương mãi vẫn chưa về, lại liên tưởng tới thương thế của Hằng Hằng, y vội vã bật dậy chạy như bay ra ngoài.

Chương 7

CHUYẾN ĐI PHÁ THIÊN CÁC

Diệu Dương cảm giác thân thức của mình đã thoát khỏi sự khống chế của linh hồn bản thể, dường như đang tỏa khắp không gian. Nó chậm rãi chuyển động theo biến hóa của luồng năng lượng vừa rồi, phản chiếu rõ ràng vận động của Ngũ hành tương sinh. Tuy suốt quá trình này Diệu Dương thu được không ít trải nghiệm, nhưng dòng Linh nguyên Ngũ hành tuần hoàn xoay chuyển không dứt, dần dần thoát khỏi khống chế của bản thân.

TIẾNG ÁO BAY LẬT PHẬT, hai cao thủ Huyền môn từ trên không bay xuống giữa pháp trận.

Diệu Dương cảm thấy người vừa tới khí thế lẫm liệt ngập trời, liền kinh hãi đứng im không dám động đậy, sợ đối phương nhìn ra hành tung của linh thân thì ắt tai họa chết người.

Người đi trước là một nam nhân trung niên cao lớn, đôi mắt thăm sâu, đầu đội mũ tướng quân chóp đỏ lấp lánh ánh vàng, trên người khoác bộ Hoàng Kim chiến giáp, sau lưng cờ chỉ huy màu vàng tung bay phần phật. Chiến giáp của y thấp thoáng ánh vàng lưu chuyển, vừa chạm vào luồng sức mạnh của kết giới thì nổ "lốp bóp", bắn ra những tia sáng vàng nhàn nhạt, tôn lên khí thế mạnh mẽ khiến người ta nhìn phong phạm đại tướng của y mà khiếp sợ.

Sau lưng y là một ông lão tuổi đã cổ lai hi, mái tóc hạc búi kiểu đạo sĩ, dưới cằm ba chòm râu trắng tung bay. Ông mặc một chiếc áo dài màu xanh vẽ mây vàng, trước ngực thêu một đạo bùa chú màu tím kỳ dị. Về ngoài của ông rất khác người, da nâu xám hết một pho tượng đá, vầng trán nhô cao, đôi mắt từ bi hiền hòa hé lộ một trí tuệ vô biên, một sự thanh bạch và gần gũi như đã nhìn thấu cả cõi tục.

Diệu Dương nấp trong chỗ kín, cười hề hề thầm nghĩ: "Thực đúng là sóng trước chưa qua sóng sau đã tới. Lẽ nào cái gã ăn mặc như con xuyên sơn giáp này là Tổng binh Lý Tịnh của Trần Đường quan? Còn ông già tóc bạc trán dô kia là ai? Không ngờ trong phủ Tổng binh này đồng thời xuất hiện người của cả bốn tông Thần, Huyền, Yêu, Ma. Xem ra Phá Thiên các này đúng là kỳ quái!"

Nam tử trung niên mặc chiến giáp nhìn quanh chỉ thấy một vùng bừa bãi lộn xộn, bèn thở dài nói: "Lý Tịnh phụng mệnh sư tôn trấn thủ đất Trần Đường đã hơn hai mươi năm, luôn bình yên không xảy ra chuyện gì. Chẳng ngờ vừa mới ra ngoài mấy ngày mà yêu ma đã mò đến Phá Thiên... Xem ra những ngày yên ổn của Lý Tịnh cũng sắp kết thúc rồi!"

Quả nhiên là Lý Tịnh, môn sinh đặc ý của Độ Ách chân nhân ở Côn Luân, làm quan tới Tổng binh Trần Đường quan.

Ông lão áo xanh lắc đầu an ủi: "Bị yêu ma nhòm ngó mà Phá Thiên các có thể yên ổn mấy ngàn năm cũng đã là chuyện lạ rồi. Tất cả những việc vừa xảy ra đều nằm trong dự liệu. Tuy Phá Thiên các có Ngũ Hành đại trận bảo vệ, nhưng làm việc gì cũng phải thật cẩn

thận mới được. Theo ý bần đạo, tốt nhất hãy báo sớm với tông môn để đề phòng, không để đám yêu ma có cơ hội lợi dụng."

"Mấy ngàn năm ư?" Diệu Dương lắc đầu lè lưỡi, không tin nổi nhìn tòa tháp trước mắt, thảm nhũ: "Ngày mai phải kéo Tiểu Ý đến đây mới được."

"Đa tạ Quảng Pháp sư thúc đã chỉ giáo! Ngày mai Lý Tịnh sẽ phái người báo chuyện này với sư môn!" Đoạn khom người: "Không biết lần này sư thúc rời động Vân Hà đến Trần Đường là vì chuyện gì?"

Ông lão áo xanh chính là Quảng Pháp thiên tôn ở động Vân Hà núi Ngũ Long thuộc Bắc Minh nguyên tông, nghe thế liền cười nói: "Còn không phải là vì lời mời của Long vương sao? Ta đến đây để tham dự lễ thành hôn của Tam thái tử Ngao Bính thuộc Long tộc và Công chúa Châu Linh thuộc Bạng Linh tộc!"

Diệu Dương suýt chút nữa đã lao ra, trong lòng tức tối nghĩ thầm: "Con bà nó chứ! Gã sâu thối vô liêm sỉ này! Cướp đoạt nữ nhân của người khác mà còn dám khoa trương như vậy."

Nhìn vẻ muốn nói lại thôi của Lý Tịnh, Quảng Pháp thiên tôn khẽ cười bảo: "Tên Ngao Bính đó tuy xấu xa tàn bạo nhưng dù sao cũng là người của Thần tông Long tộc. Hơn nữa lần này là Long vương đích thân mời, về tình về lý ta đều khó từ chối."

Nói đến đây Quảng Pháp thiên tôn dường như nhớ ra một chuyện quan trọng, bèn bảo: "Đúng rồi, con có biết mấy ngày trước trong Tam giới đã xảy ra một phen dị biến không?"

Lý Tịnh ngạc nhiên đáp: "Con có nghe loáng thoáng, xin sư thúc kể rõ!"

Diệu Dương chấn động liền bước mấy bước tới gần chỗ hai người.

Quảng Pháp thiên tôn nghiêm trang kể: "Mấy ngày trước, tại đường luân hồi ở Minh giới xảy ra dị biến, cao nhân hai tông Thần, Huyền cảm thấy trật tự của Nhân Gian giới đã đại loạn. Không lâu sau, Thiên đế ban chỉ sai hai tông Thần, Huyền phái đệ tử xuống núi vệ đạo, đồng thời tróc nã Ma Tinh - đầu sỏ gây ra đại loạn lần này..."

Lý Tịnh chấn động tâm thần, không kìm nổi thốt lên: "Chuyện... chuyện này sao có thể chứ? Hai tông Yêu, Ma chỉ mấy ngàn năm mà tạo ra được Ma Tinh ghê gớm thế thì, phải có tu vi cao đến cỡ nào!"

Đôi mắt thấu suốt của Quảng Pháp thiên tôn lộ vẻ ưu lo hiếm thấy: "Quy Nguyên ma bích xuất hiện rồi!"

Lý Tịnh không hổ danh đại tướng, y hít một hơi thật sâu, cố đè nén sự kinh hoàng như cơn sóng dữ trong lòng, rồi cất tiếng hỏi: "Trước đây Lý Tịnh luôn cho rằng Quy Nguyên ma bích chẳng qua chỉ là truyền thuyết, không ngờ lại có thật trên thế gian. Lẽ nào những đại ma đầu như Hình Thiên và Xi Vưu..."

Quảng Pháp thiên tôn nhíu mày, lắc đầu đáp: "Theo như Huyền Minh đế quân nói, người kế thừa sức mạnh Âm Dương của Quy Nguyên ma bích là hai thiếu niên!"

Diệu Dương nghe nhắc tới hai huynh đệ mình, vội vàng nín thở không dám động đậy gì nữa. Y kinh hãi không ngờ hai tông Thần, Huyền lại coi họ là Ma Tinh giáng thế, lòng thấp thỏm không yên, thậm chí kêu hồng hét rồi.

Lý Tịnh suy nghĩ một lúc, chợt mừng rỡ nói: "Nếu đúng như thế thì tốt rồi! Chỉ là hai tên tiểu tử vất mũi chưa sạch, cho dù có tu luyện từ trong bụng mẹ thì cũng chưa thể thành tựu được. Dựa vào điểm này đã đủ để tiêu diệt bọn chúng rồi!"

Diệu Dương nghe Lý Tịnh nói muốn "tiêu diệt" huynh đệ mình thì cảm hận nghiến răng nghiến lợi, thầm nghĩ: "Hay cho gã xuyên sơn giáp này, dám nói muốn tiêu diệt bọn ta, có cơ hội ta nhất định sẽ cho người biết mặt!"

Quảng Pháp thiên tôn nghe thế thì lắc đầu lần nữa: "Câu này Lý Tịnh người sai rồi! Là họa hay phúc, chẳng ai đoán được."

Lý Tịnh chấn động, hỏi: "Vậy nên làm thế nào? Chẳng lẽ không có cách gì sao?"

Quảng Pháp thiên tôn ngoảnh đầu nhìn vầng trăng sắp lặn đằng Tây, từ tốn đáp: "Cũng không hẳn thế, bây giờ còn chưa thể xác định hai tên đó có phải là truyền nhân của hai tông Yêu, Ma hay không. Từ sau đại chiến Thần Ma lần trước, Thiên đế, Minh đế, Nữ Oa nương nương cùng ba tông phái Huyền môn dốc lòng bồi dưỡng hai mươi tám vị Tinh Tú thần tướng. Đó đều là những đệ tử trí tuệ siêu phàm, tư chất tuyệt đỉnh, ý chí kiên định, hiện giờ đều đã được phái đi bắt hai thiếu niên kia!"

Quảng Pháp thiên tôn lo lắng nói thêm: "Những ngày này chính là thời điểm bất thường, xáo động không yên, đám yêu ma xuất hiện, đi khắp nơi du thuyết các chư hầu lớn, muốn làm rối loạn sự thái bình của nhân gian. Chỗ này giờ đã thành vùng đất yêu ma nhòm ngó. Lý Tịnh, trách nhiệm của con không nhẹ đâu!"

Hai mắt Lý Tịnh túa ra ánh kim quang, lá cờ lệnh sau lưng không gió mà vẫn bay phần phật. Y chỉ tay về phía Phá Thiên các, trầm giọng: "Xin sư thúc yên tâm, Lý Tịnh nhất định sẽ canh giữ cẩn thận bí địa Phá Thiên các này, quyết không để cho đám yêu ma ngông nghênh!"

Quảng Pháp thiên tôn thở dài một hơi, nói: "Vất vả cho con quá! Trần Đường quan giờ thế nào?"

Lý Tịnh nhíu mày đáp: "Trụ vương thất đức, chư hầu trong thiên hạ sớm đã sinh lòng bất mãn, giờ đây chiến hỏa nổi lên khắp nơi. Đông bá hầu và Nam bá hầu dương phụng âm vi, ngoài mặt trong lòng bất nhất, đều đang chờ thời cơ tạo phản. Máy ngày trước Trụ vương hạ chỉ lệnh cho con chuẩn bị cung tên, thao luyện binh sĩ phòng lúc tai biến. Đồng thời phải trông coi nghiêm ngặt biên giới của bốn chư hầu Từ, Tất, Sào, Ngô, không cho họ thừa cơ làm loạn."

Quảng Pháp thiên tôn bảo: "Thiên cơ đã xuất hiện, quân chủ mới ở phía Tây. Tây bá hầu Cơ Xương bao năm sửa sang chính sách, thân cận nhân dân, trị vì Tây Kỳ nước giàu dân mạnh, nạn dân trong thiên hạ đều mong được tới đó. Tốt nhất con hãy chờ tới lúc sẵn sàng ra trận, đến lúc Cơ Xương được nhiều người ủng hộ thì cùng khởi binh phản Thương!"

"Xin tuân theo lời dạy của sư thúc!" Lý Tịnh liền mừng rỡ vâng lời.

Đến đây Diệu Dương không còn chút tâm tình nào nghe tiếp nữa, y chậm rãi bước ra khỏi pháp trận, cẩn thận đi về khu nhà ở, lo lắng vô cùng. Quảng Pháp thiên tôn, Lý Tịnh, hai tông Yêu Ma, Nhị thập bát Tinh Tú thần tướng của hai tông Thần, Huyền đều truy

lòng huynh đệ họ, y sao còn dám thản thờ dạo chơi nữa, chỉ muốn mau mau báo với Ý Huyền rồi cùng nghĩ đối sách.

Diệu Dương về đến khu nhà ở trong phủ Tổng binh, nhìn thấy ký hiệu nơi góc tường thì biết Ý Huyền đã đợi y ở đó rồi.

Ý Huyền không dám để Diệu Dương tới phòng chứa củi, chỉ dẫn y tới cái đình nhỏ giữa hồ, nơi mình vừa cùng Na Tra nói chuyện. Hai người đem những chuyện gặp phải kể cho nhau nghe, thấy tình hình phức tạp vô cùng, không khỏi trở nên trầm mặc.

Ý Huyền nghĩ hai huynh đệ đều có linh thân hộ thể, đối với việc bị người ta truy đuổi không lo lắng lắm, trước sau chỉ để ý tới cảm giác kỳ quái của mình với hai tử muội Hằng Hằng, Sước Sước, nhưng không hiểu được căn nguyên. Chợt y cảm thấy vai mình chùn xuống, thì ra Diệu Dương đã đặt tay lên vai y.

Ngay đó giọng nói oang oang của Diệu Dương vang lên: "Không ngờ trong một buổi tối lại xảy ra nhiều chuyện như vậy! Nhưng không cần lo lắng, từ cái ngày chúng ta gặp Xi Bá, đã có lúc nào tốt đẹp đâu? Những cao thủ mà chúng ta đối mặt kể sau lợi hại hơn người trước, nhưng cho đến giờ chẳng phải chúng ta vẫn sống ngon lành đó sao!"

Ý Huyền không tiện nói ra những điều suy nghĩ trong lòng, đành gắng gượng phán chần: "Không sai, đó gọi là binh đến tướng cản, nước đến đất ngăn, có gì phải sợ chứ? Chúng ta tốt nhất cứ ẩn nấp trong phủ Tổng binh đã, ông ăn mày đã nói rồi, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Thực ra cũng có thể nhân mấy ngày này nghiên cứu Âm Dương pháp yếu của Na Tra và Huyền Pháp yếu quyết của chúng ta cho kỹ, nhờ dùng đến sau này."

Ỗ Huyền chợt nhớ tới Hằng Hằng, lại nhớ ra chuyện mình đã đồng ý với Na Tra, bèn liếc mắt nhìn Diệu Dương, xấu hổ nói: "Tiểu Dương, có một chuyện không biết có nên nói với người không. Vừa rồi vì tình hình khẩn cấp, cho nên ta... ta đã đồng ý giúp Na Tra đi cứu Linh Châu rồi!"

Diệu Dương sửng sốt, ngay sau đó liền cười bảo: "Ta còn đang nghĩ không biết chuyện gì khiến người khó mở miệng thế, việc này thì có đáng gì. Tạm chưa nói đến việc chúng ta có cơ hội học Âm Dương pháp yếu của tiểu tử đẹp trai đó, ít nhiều cũng nên có chút báo đáp, mà chỉ dựa vào hành động của gã sâu bọ khốn nạn Ngao Bính kia, Hỗn Thế Song Bảo bọn ta cũng không thể tha cho hắn rồi."

Ỗ Huyền vừa mừng vừa lo nói: "Ta biết, chỉ cần ta nói người nhất định sẽ đi mà. Nhưng Long tộc là một nhánh của Thần tông, đi đến chỗ họ cứu một cô gái yếu đuối đối với chúng ta thực quá nguy hiểm, hơn nữa thời gian chỉ còn bốn ngày. Cho dù có may mắn thành công cũng không thể vì thế mà làm liên lụy tới Na Tra và Châu Linh. Nếu không thành công, chúng ta lại tính cách khác vậy."

Diệu Dương cười đùa: "Nếu thành công tức là huynh đệ chúng ta có khả năng thành tựu, nếu không thành công thì chúng ta đỡ phải ra ngoài mất thể diện nữa. Nói tóm lại, chưa chắc đã là chuyện không tốt."

"Đúng rồi..." Diệu Dương chợt cười gian xảo nói tiếp: "Tiểu Ỗ, ngày mai chúng ta hãy đi Phá Thiên các thăm thú một chuyến nhé!"

Ỗ Huyền nghĩ đến việc có thể gặp lại Hằng Hằng thì không khỏi rung động, bật cười bảo: "Người lại nảy ra chủ ý quái quỷ gì thế? Nhưng thôi, nhất định phải đi rồi."

"Được, quyết định thế! Nhưng mà bây giờ còn một vấn đề vô cùng quan trọng..." Diêu Dương ngẩng nhìn ánh trăng, rồi xoay người lại gãi đầu: "Đêm nay chúng ta ngủ đâu đây? Người có biết nơi ở của Á Cô không?"

Ỗ Huyền nhún vai lắc đầu, cười gượng gạo đáp: "Cả cái phủ Tổng binh này, chỗ ta quen thuộc nhất chỉ có gian phòng chứa củi!"

Sáng sớm ngày thứ hai, Diêu Dương và Ỗ Huyền từ phòng chứa củi đi ra, tới trước khu ruộng pháp trận có Phá Thiên các.

Diêu Dương đi trước dẫn đường, dựa theo cách vào trận của Thạch Cơ đêm qua mà rẽ phải ngoặt trái, không lâu sau đã tới trước Phá Thiên các. Ỗ Huyền nhìn tòa kiến trúc hùng vĩ cao hơn mười trượng đứng sừng sững ở đây đã mấy ngàn năm, lòng đầy cảm xúc.

Diêu Dương cảnh giác nhìn đông ngó tây, giục Ỗ Huyền mau vào trong. Hai người men theo bậc thang đi lên tầng đầu tiên của Phá Thiên các. Ngoài một cầu thang hình xoắn ốc dính sát vào tường tháp, bên trong hoàn toàn trống rỗng.

Vừa bước chân vào trong tháp, họ liền cảm thấy một áp lực nặng nề ập thẳng tới, đến nỗi Ỗ Huyền thấy da thịt toàn thân đột nhiên căng cứng, suýt chút nữa thì không chịu nổi ngã lăn ra đất.

Hai người ngạc nhiên nhìn nhau, dừng lại một chút rồi lại leo lên tầng hai theo cầu thang xoắn ốc. Kiến trúc bên trong của các tầng giống hệt nhau, cả cầu thang xoắn ốc này cũng vậy, cong lên ở cùng một góc. Điểm khác biệt duy nhất là cảm giác mà các tầng đem lại

cho bọn họ, chỗ thì nóng bừng, chỗ thì linh động, chỗ lại mềm mại êm ái... Mỗi nơi đều kỳ diệu vô song, khiến hai người hết sức tò mò.

Lên tới đỉnh tháp, không khí mùa thu mát mẻ lập tức ùa vào mũi, Trần Đường quan rục rở dưới ánh ban mai hiện ra trước mắt. Phá Thiên các đứng đầu trong Trần Đường bát cảnh, từ trên đỉnh nhìn xuống có thể thấy mọi cảnh sắc ở đất Trần Đường, khiến người ta cảm thấy tâm tình rộng mở, vui vẻ thoải mái.

Lúc này Diệu Dương và Ý Huyền đang ở đỉnh tháp, nhưng chẳng thấy vui vẻ chút nào. Họ không thưởng thức cảnh đẹp của Trần Đường quan mà đang chăm chú vào một đồng đá hình thù quái lạ giữa tầng lầu.

Đồng đá chu vi chừng một trượng, vẻ ngoài quái lạ, góc cạnh rõ ràng, nằm lặng im giữa gian lầu.

Điều khiến hai huynh đệ ngạc nhiên là đồng đá kia dường như ẩn chứa sức mạnh, khiến thần thức bọn họ không thể tự chủ mà bị hút vào đó. Thấy ánh mắt rất gian của Diệu Dương nhìn lên đồng đá, Ý Huyền nhíu mày, bảo: “Người đừng có làm bừa kéo xảy ra chuyện chẳng may đó. Mấy ngàn năm nay, bao nhiêu yêu ma không làm gì được Phá Thiên các, có thể thấy đây tuyệt đối không phải nơi tầm thường!”

Diệu Dương rụt chân phải đang định bước tới lại, cười đùa: “Sợ gì chứ, tiểu tử ngươi không cần lo lắng! Bây giờ huynh đệ ta có linh thân hộ thể, đến cả Thái Ất chân nhân đại danh鼎鼎 còn không làm gì được, nhằm nhò gì tòa lầu chết này. Có điều...”

Thấy Diệu Dương muốn nói lại thôi, Ý Huyền ngạc nhiên hỏi: “Có điều làm sao?”

Diệu Dương đáp: "Tiểu Huyền, người có cảm thấy trên đường leo lên đây, Phá Thiên các luôn đem lại cảm giác vô cùng kỳ quái không? Thử tính xem, cứng rắn, mềm mại, gấp gáp, vững chắc, linh động, đúng năm loại!"

Ỗ Huyền gật gật đầu, nghĩ lung hồi lâu rồi chợt bừng tỉnh reo lên: "Lẽ nào đây chính là Linh nguyên Ngũ hành? Huyền Pháp yếu quyết có ghi lại: Ngũ hành bao gồm kim mộc thủy hỏa thổ, là gốc rễ của trăm ngàn biến hóa, nó quyết định giàu nghèo, ngăn cách sinh tử, thành hay bại cũng đều ở nó. Quy luật tương sinh lần lượt như sau, kim sinh thủy, thủy sinh mộc, mộc sinh hỏa, hỏa sinh thổ, thổ sinh kim. Quy luật tương khắc thì ngược lại, kim khắc mộc, mộc khắc thổ, thổ khắc thủy, thủy khắc hỏa, hỏa khắc kim."

Diệu Dương đọc tiếp: "Kim chủ về nghĩa, tính dữ dội, lắm liệt cứng rắn; thủy chủ về trí, tính thông tuệ, mềm mại dịu dàng; mộc chủ về nhân, tính hiền từ, linh động tự nhiên; thổ chủ về tín, tính trung hậu, vững chắc ổn định; hỏa chủ về lễ, tính nóng vội, mạnh mẽ dữ dội. Không ngờ Phá Thiên các này lại được xây dựng dựa theo những tính chất đặc biệt của Ngũ hành."

"Hiên Viên đồ lục ghi rằng: Ngũ hành hóa vật, ứng với bốn mùa, thuận nghịch âm dương, sinh khắc đúng lẽ. Huyền Pháp yếu quyết cũng có kiến giải: Lấy âm dương hóa thành Ngũ hành, vạn pháp mới thành!" Ỗ Huyền đột nhiên nảy ra một ý, nói: "Tiểu Dương, chúng ta hãy điều động dị năng hấp thu một chút Linh nguyên Ngũ hành đi, nói không chừng có thể đạt tới cảnh giới nào đó."

Hai người hưng phấn ngồi xếp bằng trên đỉnh Phá Thiên các, bắt đầu điều động dị năng trong cơ thể, thử dung hợp với luồng Linh

nguyên Ngũ hành mà họ cảm ứng được.

Hai huynh đệ dồn hết tâm trí vào tương sinh tương khắc của những luồng năng lượng tính chất khác nhau kia, kim lắm liệt cứng rắn, mộc linh động tự nhiên, thủy mềm mại dịu dàng, thổ vững chắc ổn định, hỏa mạnh mẽ dữ dội. Tư cảm của hai người càng lúc càng trở nên rõ ràng.

Tức thì, từ Phá Thiên các cho tới từng cánh hoa ngọn cỏ xung quanh, tất cả như một hải dương mênh mông huyền ảo không lỗ hổng. Thần thức Diệu Dương và Ý Huyền chìm đắm trong bức tranh đẹp đẽ sâu xa khôn lường ấy, nắm vững từng biến hóa vi tế của dòng Ngũ hành tương sinh lưu chuyển. Những biến hóa kỳ diệu lại xảy ra.

Diệu Dương cảm giác thần thức của mình đã thoát khỏi sự khống chế của linh hồn bản thể, dường như đang tỏa khắp không gian. Nó chậm rãi chuyển động theo biến hóa của luồng năng lượng vừa rồi, phản chiếu rõ ràng vận động của Ngũ hành tương sinh. Tuy suốt quá trình này Diệu Dương thu được không ít trải nghiệm, nhưng dòng Linh nguyên Ngũ hành tuần hoàn xoay chuyển không dứt, dần dần thoát khỏi khống chế của bản thân.

Thời khắc nguy hiểm chí mạng có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Ý Huyền cũng chẳng dễ chịu gì. Thần thức của y giữ trong nhục thân, tuy tư cảm không thể tự chủ mà biến hóa theo Ngũ hành lưu chuyển, nhưng vì nhục thân níu kéo nên y phát hiện rõ ràng thần thức của mình đã bị luồng năng lượng Ngũ hành như có như không kia khống chế, chỉ còn cách chuyển động theo.

Nếu cứ tiếp tục thế này, hồn phách của bọn họ trong dòng Linh nguyên Ngũ hành tuần hoàn sẽ rất nhanh đạt tới cực hạn, hoàn toàn biến thành hư vô, còn thần thức bên ngoài sẽ bị dòng năng lượng Ngũ hành của Phá Thiên các hấp thu, rơi vào cảnh linh nguyên câu diệt.

Có thể nói hai người đã rơi vào một đầm lầy, không giãy giụa thì chỉ có thể ở yên chờ chết, mà giãy giụa chỉ tổ chìm sâu hơn.

Mặt trời mọc lên từ đằng đông, ánh ban mai rực rỡ chiếu rõ thân thể Diệu Dương và Ý Huyền đã sắp không kiên trì nổi nữa. Ý Huyền khổ sở suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên hiểu ra.

Thực ra cách thi triển phép thuật dù giải thích theo Huyền Pháp yếu quyết hay Âm Dương pháp yếu, hay các loại Huyền công pháp thuật khác, thì cũng đều xuất phát từ tự nhiên, đều đồng hóa linh thức của bản thân. "Trời người hợp nhất" chính là xuất phát từ đạo lý này.

"Ngũ hành bao gồm kim mộc thủy hỏa thổ, là gốc rễ của trăm ngàn biến hóa, nó quyết định giàu nghèo, ngăn cách sinh tử, thành hay bại cũng đều ở nó. Quy luật tương sinh lần lượt như sau, kim sinh thủy, thủy sinh mộc, mộc sinh hỏa, hỏa sinh thổ, thổ sinh kim. Quy luật tương khắc thì ngược lại, kim khắc mộc, mộc khắc thổ, thổ khắc thủy, thủy khắc hỏa, hỏa khắc kim!"

Nghĩ đến câu này, Ý Huyền chợt nảy ra một ý, thầm nghĩ: "Chỉ cần nắm vững được sự huyền diệu trong khoảnh khắc Ngũ hành tương sinh đang chuyển hóa, lợi dụng dị năng của cơ thể tạo ra thể tương khắc một cách kỳ diệu, chắc sẽ có thể thoát thân khỏi chỗ này!"

Diệu Dương vốn đang mộng muội cũng chợt tỏ tường hết thảy, trong đầu hiện ra đoạn miêu tả Linh nguyên Ngũ hành, tất nhiên cũng hiểu được cách phá giải.

Hai người trong lúc vô tình tâm ý tương thông, đều thi triển dị năng phong bế luồng năng lượng Ngũ hành tương sinh đang tuần hoàn trong cơ thể. Họ nhằm đúng khoảnh khắc Ngũ hành tương khắc nổi lên, lập tức thoát cảnh giãy giụa khổ sở.

Cuối cùng không còn bị dòng năng lượng Ngũ hành trong Phá Thiên các không chế, nhận thức đối với Huyền pháp lại sâu thêm một tầng.

Nhìn kỹ, hai huynh đệ phát hiện Phá Thiên các đã có biến đổi.

Năm tầng tháp tuy đều dựng từ một loại gỗ, nhưng lò mờ tỏa ra năm luồng ánh sáng màu sắc khác nhau, lần lượt là trắng sữa, xanh thẫm, tím đen, đỏ sậm, vàng nhạt, bắt mắt vô cùng. Còn có năm luồng năng lượng tính chất khác nhau phối hợp chặt chẽ với pháp trận bên ngoài, tỏa hừng hà tia năng lượng nhàn nhạt trùm lên cả tòa phủ Tổng binh.

Diệu Dương và Ý Huyền sống sót sau kiếp nạn không tìm nổi hoan hỉ tận đáy lòng. Hai người kể cho nhau nghe những trải nghiệm của mình, lúc nhìn sắc trời mới phát hiện đã gần trưa. Nghĩ Na Tra còn đang đợi mình ở ngôi đình nhỏ giữa hồ, Ý Huyền vội kéo Diệu Dương quay trở lại khu nhà ở.

Na Tra quả nhiên đã đợi ở ngôi đình giữa hồ đến sốt ruột.

Ỗ Huyền bước cao bước thấp chạy tới. vốn y không muốn lừa dối Na Tra nữa, nhưng vì ngại thân phận của mình nên có rất nhiều chuyện khó bề mở miệng. Thêm vào đó có Diệu Dương bên cạnh xúi bẩy nên đành nói bừa để hạ hỏa thiếu niên tính nóng hơn lửa này.

Na Tra tâm tính trẻ con, sao có thể nhìn ra chỗ hở trong những lời dài dòng quái quỷ của Ỗ Huyền. Y lấy ngọc giản từ trong ngực ra rồi nói: "Sư huynh, đây chính là bí quyết giảng giải về pháp yếu mà sư phụ đưa cho đệ, huynh xem qua đi!"

Ỗ Huyền thấy Na Tra tin tưởng mình như thế thì càng áy náy. Bây giờ đã ở thế cuội hổ khó xuống, sao có thể cự tuyệt, y đành đưa tay lật xem, tiện miệng hỏi: "Sư đệ đã xem mấy ngày, có thu hoạch gì không?" Diệu Dương thấy Ỗ Huyền lật xem ngọc giản vẻ chẳng hề chú tâm thì lo lắng vò đầu bứt tai liên tục.

Na Tra nghe thế xấu hổ nói: "Mấy ngày nay lòng đệ bán loạn, không sao tĩnh tâm tu luyện đạo pháp, thực là uổng công dạy bảo của sư phụ!"

Ỗ Huyền từng trải qua cảm giác như thế, đối với Na Tra nhiều phần thông cảm, bèn vỗ vai y nói: "Sư đệ, vấn đề của đệ, tiểu huynh đã biết, việc này không thể giải quyết trong một sớm một chiều được đâu."

Nói đến đây Ỗ Huyền thực không nhẫn tâm gạt Na Tra nữa, bèn nhét trả ngọc giản rồi bảo: "Hôm nay tiểu huynh phải đi làm một chuyện sư phụ giao phó, không thể giảng giải pháp yếu giúp sư đệ được, để lần sau nhé."

Na Tra khẽ ồ một tiếng thất vọng: "Đệ còn mong sư huynh nói cho đệ biết về chuyện tình duyên kiếp trước... Nhưng chuyện sư phụ giao là quan trọng, đành đợi lần sau thỉnh giáo huynh vậy!" Dứt lời hướng về phía Ý Huyền khom lưng chào gã sư huynh giả mạo một cái, sau đó xoay người rời đi.

Nhìn bóng Na Tra khuất xa, Diệu Dương nhảy đến cạnh Ý Huyền, tức giận muốn vẹo cả mũi: "Bí quyết rõ ràng đã đến tay, sao người không lấy chứ?"

Ý Huyền lặng lẽ đứng yên, nghiêm nghị đáp: "Không thể lấy!"

Diệu Dương biết tính khí ương ngạnh hiếm có của Ý Huyền lại nổi lên, đành lắc đầu thở dài bất lực: "Chúng ta vừa mới ngộ được sự kỳ diệu của Linh nguyên Ngũ hành, nếu lại có Âm Dương pháp yếu giúp đỡ, chắc chắn có thể tăng cường dị năng..."

Ý Huyền ngắt lời y: "Muốn lấy thực ra cũng được, trừ phi..."

Diệu Dương cười gượng gạo hỏi: "Trừ phi cái gì? Lẽ nào người không muốn nâng cao cảnh giới Huyền Pháp của mình sao?"

Ý Huyền sắc mặt nặng nề: "Không phải ta không muốn, mà là không thể làm như vậy! Lẽ nào người đã quên điều ông ăn mày dạy sao? Phàm việc gì cũng không được quá đáng, nhất định phải giữ lại đường lui cho mình! Nếu chúng ta thực sự lừa lấy bí quyết của Na Tra, chẳng may một ngày bị người của hai tông Thần Huyền phát hiện, chẳng phải chúng ta thực sự trở thành đồng lõa của đám yêu ma sao?"

Diệu Dương ngẫm nghĩ thấy điều Ý Huyền vừa nói không phải là không có lý, bèn hỏi: "Vậy vừa rồi người nói trừ phi là chỉ cái gì?"

"Đợi một lúc nữa ta sẽ nói với ngươi!"

Ỗ Huyền làm ra vẻ thần bí, dẫn Diệu Dương ra khỏi vườn sau, tới thẳng khu nhà ở. Sau khi vào phòng chứa củi, y dựa theo cách Ngũ hành nghịch chuyển vừa lĩnh ngộ được, đầu tiên đem dị năng chuyển động tuần hoàn trong kinh mạch Á Cô, được mấy vòng thì đột ngột nghịch chuyển dị năng, rồi ung dung nắm lấy khe hở giữa tuần hoàn thuận và tuần hoàn nghịch, linh thể dễ dàng thoát khỏi khống chế của nhục thân.

Diệu Dương bước vào, nhìn thấy Ỗ Huyền đang nhàn nhã đứng cạnh Á Cô có vẻ như đã ngủ say thì kinh ngạc vô cùng. Y liền làm bộ nịnh nọt: "Oa! Ỗ đại thiếu gia quả nhiên tư chất thông minh, từ lúc nào không thấy mà tự thông chiêu vậy? Sự kính ngưỡng của tiểu đệ với đại ca sừng sững như núi cao, cuộn cuộn như biển rộng, khiến người ta..."

"Xin ngươi, câm mồm lại đi!" Ỗ Huyền đối với những lời tâng bốc của Diệu Dương thực không thể chịu được, bèn ngắt lời: "Muốn ta lừa lấy ngọc giản của Na Tra thực ra cũng dễ thôi!"

Diệu Dương cười hì hì như đang đắc ý vì thủ đoạn của mình: "Mau nói, mau nói đi!"

Ỗ Huyền bước ra ngoài rồi bảo: "Chỉ cần chúng ta đi tìm Châu Linh, giúp tiểu tử đẹp trai Na Tra tìm lại ký ức kiếp trước, như thế chúng ta đã giúp y một tay, có lừa lấy bí quyết của y cũng tiện ăn nói."

"Ý ngươi là chúng ta phải đi..." Diệu Dương thất thanh kêu lên: "Đông Hải long cung!"

Mấy chục dặm về phía đông của Trần Đường quan. Sông Cửu Loạn ầm ào chảy vào cửa biển.

Ánh dương quang chói lọi, gió biển rít gào.

Lần đầu tiên Diệu Dương và Ý Huyền được thấy biển lớn, nhìn những ngọn sóng nhấp nhô lên xuống kia mà hưng phấn vô cùng.

Dựa vào kinh nghiệm lúc trước, hai người dắt tay nhau chậm rãi đi xuống đáy biển. Nước biển bao bọc lấy họ, nhưng không khiến họ đau đớn như lúc ở dưới đáy Kỳ Hồ bị kết giới hệ thủy đề như núi đè. Có điều càng xuống sâu, họ càng cảm thấy sức ép của nước nặng dần, hô hấp khó khăn, cơ hồ muốn nghẹt thở.

Hai huynh đệ cả kinh thầm nghĩ: "Lẽ nào nước ở Dương giới và Minh giới không giống nhau, linh thể vẫn bị ngập nước sao?"

Đang suy tính cách đối phó, họ chợt nhớ đến thuật độn thủy trong Ngũ hành độn pháp. Nhưng vì trước nay chưa từng dùng qua nên có chút do dự.

Đang lúc hai người muốn lên bờ nghĩ cách khác thì dị năng Quy Nguyên trong cơ thể chợt không điều động mà xuất hiện hỗ trợ đúng lúc, hình thành một lồng ánh sáng mỏng vô hình bên ngoài cơ thể họ.

Chiếc lồng ánh sáng nhấp nhô lay động cùng nước biển bên ngoài, như đang chuyển hóa không khí. Lớp kết giới ánh sáng như có như không này vừa xuất hiện, Diệu Dương và Ý Huyền lập tức thấy mình có thể hô hấp tự do, dần dần cảm nhận được dị năng Quy Nguyên lưu chuyển trong cơ thể. Cuối cùng bọn họ thở phào một

hơi, phát hiện linh thể trong nước đã có thể hoạt động dễ dàng, không kìm nổi lớn tiếng hô thích quá.

Chiếc lồng ánh sáng bảo vệ bên ngoài đưa họ tiến vào biển sâu.

Phong cảnh nơi đáy biển thực vô cùng kỳ thú.

Cát vàng trải dài vạn dặm, bao nhiêu loài thực vật kỳ lạ sinh sống, những dải đá ngầm hình thù đặc biệt, những cụm san hô to lớn đủ mọi sắc màu, ở khắp mọi nơi, tảo biển màu xanh biếc đung đưa theo sóng, những con cá kỳ quái lặng lẽ chui lủi giữa các khóm san hô và dải đá ngầm, đâu đâu cũng thấy.

Từ bốn phương tám hướng xuất hiện đủ các loại Thủy tộc quái dị, tất cả ào ào đổ về một phía. Thì ra mấy ngày nữa là hôn lễ của Long tam thái tử, Thủy tộc khắp nơi cùng người của hai tông Thần, Huyền lục tục kéo tới. Người đến dự lễ ai nấy đều tỏ rõ thần thông, rẽ sóng rẽ nước, mật bảo pháp quyết nhiều vô kể khiến cả đáy biển rực rỡ sắc màu, muôn hình muôn vẻ. Diệu Dương và Ý Huyền chẳng những mở rộng tầm mắt mà còn không cần phiền phức đi tìm Long cung nữa.

Hai huynh đệ đi theo dòng người dự lễ hơn mười dặm dưới đáy biển. Một dải đá ngầm lớn như dãy núi chợt xuất hiện phía trước, chắn mất đường đi.

Đột nhiên, nước biển như bị tách ra, một luồng sóng cực lớn xô hai người không đứng vững, lộn nhào mấy vòng. Mấy tiếng động rung trời vang lên, một dòng nước xoáy cực lớn xuất hiện trước mặt mọi người.

Dòng nước xoáy rộng hơn mười trượng, cao chừng bảy tám trượng, trung tâm là một luồng năng lượng hình xoắn ốc. Nó đối mặt với mọi người, chậm rãi chuyển động theo chiều kim đồng hồ, ánh sáng sắc sỡ do dị năng từ đó chiếu ra lúc ẩn lúc hiện, tạo nên hình một cánh cửa.

Tiếng quái thú gầm rú vang lên giữa dòng xoáy, nước biển bốn phía rung động không thôi, vô số đợt sóng ngầm đẩy mọi người nghiêng ngã. Một con Tam Thủ Long Miết dài chừng tám trượng, cao ba trượng dẫn đầu từ trong vòng xoáy đi ra, kéo theo một cỗ chiến xa xanh sẫm cực lớn bằng san hô. cỗ chiến xa trông như một chiến thuyền, bên dưới không có bánh, thay vào đó là hai tấm ván có thể trượt đi trong nước.

Binh tằm tướng của theo cỗ chiến xa từ trong dòng xoáy đi ra, dường như muốn lấp đầy đáy biển, vây kín bốn phía. Theo sau là mười sáu vị tướng lĩnh Thủy tộc hình dáng kỳ quái dẫn theo một đoàn hải thú cực lớn đủ mọi hình thù màu sắc đi áp trận.

Một nam tử anh tuấn khôi ngô vén rèm bước ra, trên đỉnh đầu là hai sừng rồng mọc chên chéo qua chiếc mũ miện. Khi hấn lại gần, mỗi cái đưa tay nhắc chân đều dứt khoát có lực, khiến người ta cảm thấy khí phách phi phàm. Hai mắt hấn chớp chớp tỏa ánh thần quang, sau khi nhìn khắp lượt bèn đồng dục nói: "Ngao Quỳnh phụng mệnh Long vương tới đây nghênh tiếp các vị, cảm tạ các vị đã đến tham gia hôn lễ của Tam thái tử Long tộc chúng ta!"

Mọi người nghe xong không khỏi rúng động. Thì ra Ngao Quỳnh này chẳng phải ai khác mà chính là Ba Vương hầu, em trai của Tứ Hải Long vương, danh vang khắp chốn. Mọi người cùng cất tiếng

cảm ơn rồi đi theo cỗ chiến xa bằng san hô của Ba Vương hầu Ngao Quỳnh để tới Thủy Tinh cung của Long tộc. Dọc đường Ba Vương hầu không ngừng cười cười nói nói, tỏ rõ khả năng giao tế hơn người.

Diệu Dương và Ý Huyền lúc này mới tỉnh ngộ, thì ra đây chính là sứ giả đón khách của Long tộc.

Diệu Dương ghé sát tai Ý Huyền, chửi khễ: "Gã sứ giả kia đúng là không hiểu chuyện, việc quái gì mà đi phô trương dọa

người ta. Người của Long tộc đặt tên cũng chẳng hay ho gì, không phải 'bánh hấp' thì là 'rượu hấp', thực khó hiểu!"

Ý Huyền cố nhin cười, "suyt" một tiếng, ý bảo y đừng nói bừa nữa.

Tuy hai huynh đệ không thích điệu bộ phô trương của Ngao Quỳnh, nhưng vẫn thán phục cỗ chiến xa kỳ diệu hấn ngời. Đó là một khối san hô khổng lồ màu xanh biếc chạm trở thành hình chiến xa, tinh xảo độc đáo, vững chắc bền bỉ. Còn cả mười sáu vị tướng lĩnh Thủy tộc kia, trên người họ đeo vô số vật trang sức quý hiếm, khiến cho Diệu Dương và Ý Huyền - hai kẻ mới chỉ thấy qua một khay vàng - được mở rộng tầm mắt.

Mọi người bước vào dòng nước xoáy thì phát hiện đáy biển trước mắt là một vùng bình nguyên bằng phẳng và rộng lớn.

Cách đó không xa là một tường thành dựng bằng san hô màu lam cao tới mười trượng, bao bọc chung quanh một tòa cung điện lung linh trong suốt được xây dựng và điêu khắc từ vô số khối đá quý cỡ lớn. Bốn phía xung quanh cung điện khảm đầy những viên dạ

minh châu to bằng quả trứng ngỗng, nhiều tới mức khó mà đếm nổi, chiếu ánh huy hoàng chói cả mắt. Huyền năng tỏa ra từ những món dị bảo không biết tên gọi là gì này hợp lại tạo nên một lồng ánh sáng trong suốt cực lớn, bao bọc cả cung điện vào trong.

Bên trên cửa chính của đại điện là một bức hoành phi xanh biếc được làm bằng loại san hô dị chủng, trên đó có ba chữ "Thủy Tinh Cung" cực lớn được khảm nạm từ vô số trân châu.

Ánh sáng lung linh do nước biển phản xạ chiếu lên Thủy Tinh cung khiến trong ngoài nơi ấy đều ánh lên những tia sáng bảy màu vô cùng đẹp mắt, càng tỏ rõ sự thần bí nơi thánh địa của Long tộc.

Ba Vương hầu dẫn mọi người đến bên ngoài bức tường của cung điện san hô, rồi khẽ đưa tay áp lên một khóm san hô lớn. Nguyên năng trong thân rồng không ngừng tuôn chảy, khóm san hô tách ra để lộ một con đường được dựng từ san hô và đá ngăm.

Ba Vương hầu giới thiệu: "Khóm san hô này sống dưới đáy biển đã mấy vạn năm, nó được một vị tiên bối cao nhân của Long tộc ta dựa theo quy luật cương nhu hợp nhất của nước, vất vả chăm chút cả ngàn năm mới có thể biến hóa tùy tâm theo bí pháp. San Hô kỳ trận này chính là bức màn phòng ngự đầu tiên của Thủy Tinh cung, các vị có thể thưởng thức một chút."

Nhìn từ xa, lồng ánh sáng bao bọc Thủy Tinh cung chẳng có gì đặc biệt. Đến gần mới phát hiện nó không chỉ ngăn nước biển bên ngoài, mà còn giống như một kết giới ngăn cách mọi người với tòa cung điện.

Tướng lĩnh Thủy tộc canh giữ bên trong nhìn thấy Ba Vương hầu tới liền vội vàng vận hành công pháp mở lồng ánh sáng ra. Trên đó

xuất hiện vô số gợn sóng lăn tăn, tỏa ra bốn phương tám hướng, rồi một cổng vòm lớn xuất hiện.

Ba Vương hầu dẫn mọi người vào trong Thủy Tinh cung, rồi lập tức sai người đi sắp xếp chỗ ở cho khách. Mấy ngàn vị khách của Thủy tộc dần tản đi.

Diệu Dương và Ý Huyền sớm đã nhìn đến hoa cả mắt, những thứ mới lạ trước mặt khiến hai gã tiểu tử chưa từng thấy qua sự đời phải kinh ngạc không thôi.

Diệu Dương lẩm lét nói với Ý Huyền: "Tiểu Ý, không ngờ Long tộc sung túc thế này. Nếu chúng ta tự ý lấy đi vài món bảo bối cũng có thể coi là trút giận cho tiểu tử đẹp trai kia rồi."

Mà lần sau tới trấn Luân Hồi ít nhất cũng không hèn kém nữa, những thứ này đều có thể giắt lưng làm vốn, sau đó đến dạo chơi ở lầu Minh Nguyệt..."

Không đợi y nói xong, Ý Huyền đã cốc đầu y một phát nhắc nhở: "Việc chính mới là quan trọng!"

Hai người vừa cười đùa vừa theo sau mọi người tiến vào Thủy Tinh cung.

Thì ra Thủy Tinh cung bên trong chiếc lồng ánh sáng bảo vệ hoàn toàn không có nước, khiến hai huynh đệ hết sức tò mò. Diệu Dương dắt Ý Huyền đi bừa khắp nơi, cười ngửa xem hoa ngắm hết các cảnh đẹp, nhưng vẫn chẳng tìm được chút đầu mối nào. Bỗng nhiên họ thấy một đội vài trăm binh tôm tướng cua theo sau một người đi tới.

Hai huynh đệ cho rằng cao thủ của Long tộc xuất hiện, bèn vội vàng nép sau một khóm san hô. Diệu Dương tò mò thò đầu ra xem rốt cuộc là cao nhân nào mà có khí thế như vậy, nhưng vừa nhìn đã bật cười: "Tiểu Ý, mau xem, người đã từng thấy người nào lùn thế này chưa?"

Ý Huyền tò mò ngẩng đầu lên. Đội binh tằm tướng của này vốn đã lùn, mà ở giữa lại là một lão già chưa đầy bốn thước, dáng vẻ rụt rè, đầu đội mũ quan, thân mặc triều phục, sau lưng còn mang một mai rùa có thể nhét toàn bộ thân thể vào trong. Thì ra chính là Quy thừa tướng đại danh鼎鼎鼎鼎 của Long tộc.

Diệu Dương nhìn đám người từ xa đi tới, pha trò: "Tiểu Ý, ta dám cược với ngươi, cả Long cung này không gã nào lùn hơn ông rùa này được!"

Ý Huyền mỉm cười chẳng hề để ý, mắt chuyển sang hướng khác. Không ngờ y phát hiện trong đám người hỗn tạp dự lễ có một bóng người còn lùn hơn, bèn chỉ về phía người đó rồi cười cợt Diệu Dương: "Người lùn hơn ông rùa đó có thừa, người xem kia chẳng phải có một người sao?"

Diệu Dương nhìn về phía Ý Huyền chỉ, quả nhiên thấy một bóng người cao chừng ba thước đang đi lại như thoi giữa đám đông. Thói quen thỉnh thoảng đưa tay gãi gãi và bóng lưng quen thuộc ấy khiến hai huynh đệ sững sốt nhớ đến một người. Định thần nhìn kỹ thì... chẳng phải là Thổ Hành Tôn sao?

Thổ Hành Tôn tự tin không người nào trong hai tông Thần, Huyền nhận ra mình, vẫn lẫn trong đám người dự lễ tìm kiếm con mồi. Tuy trên người nhiều khách khứa của hai tông Thần, Huyền có

những bảo vật quý hiếm, nhưng Thổ Hành Tôn nào dám công nhiên ăn trộm.

Hắn bỗng nhớ Long vương nổi tiếng giàu có, bảo vật mà Thủy tộc cất giấu luôn đứng đầu trong bốn tông Thần, Huyền, Yêu, Ma. Chẳng gì bằng tìm cơ hội tới bảo tàng của Long vương thuận tay "mượn" vài món bảo bối. Nghĩ thế hắn bèn dựa vào kinh nghiệm bao năm trộm cắp của mình, lén lút tới khu nhà trong của Long cung, nơi có nhiều khả năng cất giấu báu vật nhất.

Diệu Dương và Ý Huyền nhờ linh thân hộ thể nên không lo bị binh tướng Thủy tộc phát hiện, giữ một khoảng cự ly với Thổ Hành Tôn, lặng lẽ bám theo.

Việc canh giữ dọc đường vô cùng nghiêm ngặt, vô vàn binh tôm tướng cua, còn có rất nhiều binh tướng Thủy tộc hình thù kỳ quái đi tuần tra khắp nơi.

Hai người vừa thưởng thức những cảnh đẹp của Long cung vừa bám theo Thổ Hành Tôn. Đến một chỗ ngoặt bên cung điện, bóng dáng Thổ Hành Tôn phía trước đột nhiên biến mất.

Hai huynh đệ ngạc nhiên nhưng bước chân vẫn không dừng lại. Đi qua chỗ ngoặt, họ mới phát hiện nơi này có một cánh cửa lớn nạm vàng, thì ra là một nhà kho được canh phòng cẩn mật.

Trước cửa, một đám binh tôm tướng cua mặt mũi sùng vù nằm ngổn ngang.

Diệu Dương hích vai Ý Huyền, ngạc nhiên nói: "Không thể nào, lão Thổ sao có thể lợi hại thế chứ? Chỉ một lúc mà xử lý được ngần đó binh tôm tướng cua sao?"

Ỗ Huyền đang định trả lời thì chợt nghe bên cạnh có một binh tằm xoa xoa mặt, nói với tướng quân của đang đi tuần qua: "Tướng quân, Công chúa Tử Lăng lại tới bảo tàng rồi... Tuy Bệ hạ đã hạ nghiêm lệnh không cho Công chúa vào bảo tàng nữa, nhưng bọn tôi cản cũng không ổn, mà không cản cũng không ổn... Ngài giúp chúng tôi thông báo với Quy thừa tướng nhé!"

Một tướng quân của thân hình to lớn, hai càng của như hai cây kéo khổng lồ, bực mình nói: "Tên ngu ngốc người! Công chúa Tử Lăng được bệ hạ yêu quý nhất, lên vào bảo tàng cũng chẳng phải là tội lớn gì, cùng lắm chỉ bị trách mắng vài câu. Huống chi Quy thừa tướng từng nhắc nhở, Công chúa đến kho tàng cũng không sao, thêm một chuyện chẳng bằng bớt một chuyện."

Giọng điệu tướng quân của chợt trở nên nghiêm túc: "Song chuyện hôm nay không ai được nói ra! Công chúa điện hạ mà vui, có khi còn nói mấy câu tốt đẹp cho chúng ta trước mặt bệ hạ và Hậu gia, đến lúc ấy chúng ta chẳng cần làm mấy việc chán ngắt ở chỗ này nữa."

Đám binh tằm đồng thanh đáp: "Vâng!"

Diệu Dương nghe đến đây cười thầm: "Không ngờ trong Long cung cũng có kẻ dối trên lừa dưới. Nhưng cũng thật là, cô nàng Tử Lăng đó thân là Công chúa, tự nhiên rảnh rỗi chạy tới bảo tàng làm gì nhỉ?"

Hai huynh đệ dựa vào Minh thân linh thể đi qua giữa đám binh tằm tướng của, len qua cánh cửa lớn khép hờ, tiến vào bảo tàng.

Chưa được mấy bước đã thấy trước mắt là một bức tường thạch anh vô cùng hoàn mỹ, với ba ô cửa nhỏ chỉ vừa đủ hai ba người bước vào. Hai huynh đệ lách qua một trong ba ô cửa, lập tức nhìn thấy trước mắt ánh sáng bảo vật tỏa khắp phía. Vô vàn bảo vật độc đáo mà đời này họ chưa từng nhìn thấy, chưa từng nghe thấy, nằm trên những giá san hô.

Chương 8

CHUYẾN ĐI LONG CUNG

Hai mắt Diệu Dương sáng rực nhìn mấy chiếc sừng thú to lớn hình thù cổ quái, y mò mẫm những thứ san hô dị chủng trong suốt trơn bóng dài tới cả thước, vừa thích thú không nỡ rời tay vừa thán phục vô cùng: "Tiểu Ý, trong Long cung này quả là bảo bối gì cũng có..."

NGOÀI NHỮNG BẢO VẬT ĐẶT TRÊN GIÁ SAN HÔ, Diệu Dương và Ý Huyền còn phát hiện rất nhiều thứ quý hiếm vút bừa bãi trên mặt đất, hơn nữa quanh đó đâu đâu cũng thấy rương hòm.

Hai mắt Diệu Dương sáng rực nhìn mấy chiếc sừng thú to lớn hình thù cổ quái, y mò mẫm những mảnh san hô dị chủng trong suốt trơn bóng dài tới cả thước, vừa thích thú không nỡ rời tay vừa thán phục: "Tiểu Ý, trong Long cung này quả là bảo bối gì cũng có..."

"Có nhiều hơn nữa cũng không cầm đi được, chúng ta phải tự bảo vệ mình trước!" Ý Huyền biết với linh thể của hai người thì việc tự bảo vệ mình không thành vấn đề, nhưng nếu có ý đồ ăn trộm bảo vật trốn đi, chắc chắn sẽ bị người ta phát hiện, vì thế đối với những vật vàng vàng trắng trắng vút đầy phòng này, y không hề hứng thú. Y chăm chú nhìn quanh, nhận thấy những bảo vật lộn xộn này có vẻ như do một người trên đường đi qua tiện tay vút xuống, liền kéo Diệu Dương lại, men theo dấu vết lộn xộn tiến vào bên trong.

Chưa được mấy bước, hai người phát hiện những bảo vật đầy đất này đều được lấy từ trong hộp ra, bởi vì trên giá toàn là hộp rỗng. Diệu Dương cầm vài chiếc lên, tỉ mỉ xem xét, còn Ý Huyền nhìn ngó khắp nơi tìm bóng dáng Thổ Hành Tôn.

Quả nhiên, tại một góc nhà kho, Thổ Hành Tôn lọt thỏm giữa một đồng châu ngọc, hai mắt lộ những ánh tham lam, miệng lén lút cười trộm, lẩm bẩm: "Tị Thủy Kim Tinh giác, Bích Ngọc san hô, còn có Bách Bảo dạ minh châu... Ha ha, đều là bảo bối có thể làm pháp khí. Đợi lát nữa sẽ đi thăm gian bảo tàng chứa pháp khí một chuyến, lần này đúng là phát rồi, ha ha..."

Ý Huyền kéo áo Diệu Dương, chỉ tay về phía Thổ Hành Tôn. Hai người dùng ánh mắt trao đổi, cố nhịn cười, chậm rãi tới bên cạnh Thổ, một trái một phải đồng thời vỗ vai hấn nói lớn: "Lão Thổ!"

Thổ Hành Tôn đang hí hửng nhét bảo bối vào túi da tùy thân thì chợt nghe bên tai tiếng chào quen thuộc. Hấn vội vàng quay đầu nhìn quanh nhưng không thấy người nào, trong lòng kinh hoảng, hai mắt lộ vẻ sợ hãi vô cùng.

Diệu Dương nhìn bộ dạng sợ sệt của Thổ Hành Tôn, máu bồng ùa nổi lên, lại vỗ vai hấn cái nữa, cố ý dài giọng: "...Lão... Thổ... thì... ra... người... vẫn... chưa... chết..."

Thổ Hành Tôn nghe dọa dẫm thế thì mồ hôi lạnh túa ra ướt đẫm người, kêu oa oa âm lên.

Bỗng nhiên, sau dãy giá gỗ trầm hương vang lên một giọng nữ trẻ măng quát hỏi: "Cái gì thế, dám ở đây mà hò hét sao?"

Thổ Hành Tôn bị giọng nói này dọa cho lần nữa, lập tức tỉnh táo, chui nhanh xuống đất, đến cả bảo bối tới tay rồi cũng không dám cầm nữa, vội vàng dùng thuật độn thổ trốn khỏi bảo tàng.

Diệu Dương và Ý Huyền cũng giật nảy mình. Nhìn Thổ Hành Tôn dùng phép độn thổ trốn nhanh như thế, cả hai không khỏi dở khóc dở cười, bởi vì bọn họ căn bản không kịp kéo hẳn lại hỏi rõ những chuyện xảy ra sau khi chia tay ở trấn Luân Hồi.

Sau dãy giá gỗ trầm hương, một tiên tử mặc áo trắng tinh nhanh nhẹn đi ra. Da nàng ta trắng nõn nà, khí chất thanh nhã, trên khuôn mặt thoát tục là hàng mi cong mỏng, đôi mắt long lanh trong sáng, dường như mọi khí chất đẹp đẽ nơi trần thế đều tụ lại trên thân thể nàng ta.

Có điều lúc này dung nhan không tì vết kia bị bộ dạng bưng bưng tức giận xóa nhòa, trông thật giống một đứa bé đang nổi cáu, miệng há to tới tận mang tai, khoa trương ngang ngược. Nàng ta nhìn những bảo vật rơi vãi, thấy bốn phía chẳng có người nào, lầm bầm: "Hừ, vừa rồi là kẻ nào kêu ầm lên ở đây? Để ta tóm được, ta nhất định phải lột da ngươi, đáng ghét!"

Dứt lời, lại đi khắp nơi tìm kiếm bảo vật mình cần. Đột nhiên nàng ta thất thanh kêu lớn: "Hổng, hổng rồi..." Lời còn chưa dứt, thân hình mặt mũi tan biến dần đi. Sau khoảnh khắc, một thiếu nữ độ mười sáu, mười bảy tuổi khuôn mặt trẻ trung bất ngờ xuất hiện, trên đầu nàng mọc ra hai sừng rồng nho nhỏ long lanh trong suốt dài chừng hai tấc, so với tiên nữ vừa rồi cũng giống năm sáu phần, chỉ thiếu đi vẻ tao nhã thoát tục, nhưng lại đáng yêu và ngang ngược hơn.

Diệu Dương và Ý Huyền quay sang nhìn nhau kinh ngạc, đoán thiếu nữ ngang ngược này nhất định là Công chúa Tử Lăng mà mấy binh tằm kia nhắc đến.

Công chúa Tử Lăng dẫu miệng lầm bầm: “Phụ vương xấu xa, phụ vương thói tha, biết rõ người ta khi biến thành hình dạng của tổ cô cô không thể duy trì được lâu, vậy mà lại đem giấu Áo Nhan châu đi, còn không cho người ta vào bảo tàng. Hừ, hôm nay ta không phá tan cái bảo tàng này thì không xứng làm Công chúa Tử Lăng nữa!”

Dứt lời, nàng ta tức giận hai tay chống nạnh, thò một chân thon nhỏ trắng nõn mịn màng như ngó sen ra đá mạnh một hồi vào những giá san hô, giá trầm hương xung quanh, chẳng còn chút đáng vẻ thực nữ nào nữa.

Diệu Dương và Ý Huyền nhìn đến ngẩn tò te.

Công chúa Tử Lăng còn chưa hả giận, nhảy hẫng lên giẫm mạnh xuống chiếc giá san hô đáng thương, khiến nó lập tức vỡ tan thành mấy mảnh.

Có lẽ đập nhiều quá nên nàng ta phát mệt, dựa người vào vách tường thạch anh phía sau. Chẳng mấy chốc hai mắt nàng ta đột nhiên sáng rực lên, cười lớn: "Sao ta lại quên mất Châu Linh tử tử sắp trở thành chị dâu nhỉ? Áo Nhan châu chính là do tộc Bạng Linh bọn họ tiến cống tới mà. Hí hí, bây giờ ta đi tìm Linh tử tử xin mấy viên..."

Dứt lời nhẹ nhàng chạy như bay ra khỏi bảo tàng của Long vương.

Diệu Dương và Ý Huyền nghe đến đây thì mừng rỡ, thầm nghĩ lần này tìm được Châu Linh rồi, bèn bám theo Tử Lăng Công chúa.

Bích Yên uyển nằm trên một khối đá khổng lồ lơ lửng trên không trung ở vách núi Vọng Nguyệt tại góc đông nam của Thủy Tinh cung. Lầu các trong vườn được dựng từ những cây san hô trắng và những khối gỗ trầm hương lớn cao năm tầng, lung linh trong suốt, tràn ngập một mùi thơm lạ. Đây là chỗ ở của các nữ quyến trong Thủy Tinh cung, được coi là một trong những cấm địa, nghe nói cũng là nơi ở khi xưa của Thánh nữ Long tộc - Hằng Nga.

Diệu Dương và Ý Huyền đi theo Công chúa Tử Lăng qua rất nhiều tốp binh sĩ canh giữ, tiến thẳng vào trong Bích Yên uyển.

Tử Lăng Công chúa mấy lần rẽ phải rẽ trái, cuối cùng dừng chân bên ngoài một cung điện. Nàng ta nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, không khí thanh nhã tĩnh mịch nơi đây khiến tâm tình người ta thoải mái. Bên ngoài khung cửa thạch anh nước biển xanh biếc bao quanh, trong lòng biển là một vùng rừng san hô đỏ rực, hệt như ngọn lửa vô cùng dưới biển sâu.

Diệu Dương và Ý Huyền dễ dàng lẻn vào trong. Cạnh bàn trang điểm sau ô cửa sổ thạch anh, một bóng hình xinh đẹp thoáng lợt vào tầm mắt, chính là Châu Linh mà bọn họ muốn tìm.

Tuy trên người Châu Linh quần áo cưới đỏ thắm nhưng sắc mặt cô tiều tụy, thần tình u oán, giữa trán còn lộ vẻ thương tâm tuyệt vọng, khiến cho Diệu Dương và Ý Huyền nhìn mà thương tiếc không thôi, trong lòng mắng chửi Ngao Bính khôn nạn có trăm ngàn lần.

Châu Linh thấy Tử Lăng Công chúa đi vào bèn lên tiếng chào: "Công chúa điện hạ, sao rảnh rồi mà đến đây vậy?"

Tử Lăng vội nói: "Linh tỷ tỷ, tỷ đừng đùa muội nữa! Tuy Ngao Bính là sư huynh của muội, nhưng chuyện hắn làm chẳng liên quan gì đến muội cả. Bây giờ người của Thủy tộc và hai tông Thần, Huyền khắp nơi đều đã lục tục tới đây, ài... lần này muội không giúp được tỷ rồi. Thực ra... muội đến đây tìm tỷ để xin mấy viên Áo Nhan châu về chơi."

Châu Linh khẽ cười đáp: "Áo Nhan châu chẳng qua được tạo ra từ lá tảo Biển Sắc trên cỏ Áo U ngàn năm dưới đáy biển và trên châu vạn năm, là thứ đồ thường dùng để giữ gìn nhan sắc của phụ nữ trong vương thất Long tộc, Thủy Tinh cung sao lại thiếu món đồ chơi bình thường này chứ?"

Công chúa Tử Lăng dẫu môi lên nói: "Hứ, không biết phụ vương muội nghĩ cái gì, nhất định không chịu cho muội biến thành hình dáng của tổ cô cô. Còn thu hết những viên Áo Nhan châu này lại, hại muội tìm trong bảo tàng hồi lâu mà chẳng ra. Linh tỷ tỷ, tỷ cho muội vài viên là được rồi." Tử Lăng lay lay cánh tay Châu Linh làm nũng.

Châu Linh lắc đầu trù mến, tay ngọc khẽ vung một luồng pháp năng, trong điện lập tức xuất hiện một hộp gỗ màu đen. Cô đưa hộp cho Công chúa Tử Lăng rồi bảo: "Trong này có mười hai viên Áo Nhan châu, đủ cho muội dùng một thời gian. Sau này không có thì cứ tới tìm tỷ, thử hỏi Thủy tộc khắp bốn phương ai dám không nể mặt tiểu Công chúa của Long tộc chứ?"

Lúc này, bên ngoài cửa sổ sóng biếc rung động, làn hương từ thân thể hai mỹ nhân không ngừng truyền ra, lọt vào mũi Diệu Dương và Ý Huyền, khiến cả hai lơ lửng tới tận đâu đâu.

Công chúa Tử Lăng mừng rỡ vô cùng, nàng ta lấy ra một viên ngọc ba màu trong suốt rồi lập tức nuốt chửng, sau đó ngồi im điều hòa hơi thở. Một luồng ánh sáng kỳ lạ bắt đầu xoay chuyển quanh thân thể nàng ta, dung mạo lập tức biến hóa thành hình dáng xinh đẹp tuyệt luân.

Diệu Dương và Ý Huyền nhìn đến sửng sờ. Tuy họ từng nhìn thấy nhiều Huyền pháp cao thâm, nhưng không ngờ chỉ dựa vào một viên châu mà có thể tùy ý thay đổi hình dạng nên trong lòng kinh ngạc vô cùng, bất giác cảm thấy hứng thú với Ảo Nhan châu kia.

Công chúa Tử Lăng đứng bật dậy, chiếc váy dài màu trắng rung lên. Nàng ta bước quanh một vòng lớn, bộ dạng sau khi kiểm chế tỏ ra rất nghiêm túc và thành thực, dường như thân hình cũng cao hơn vài phần. Tự ngắm mình một lúc rồi nàng ta mừng rỡ quay sang hỏi Châu Linh: "Linh tử tử, tử nói xem muội có giống tổ cô cô của muội không?"

Châu Linh cười đáp: "Tuy bộ dạng của muội bây giờ rất giống Quảng Hàn tiên tử, thậm chí cả lời nói cử chỉ, quần áo trang điểm cũng không khác chút nào, nhưng khí chất bề ngoài chỉ có thể che giấu nhất thời, mở miệng nói ra thì không giống nữa." Tuy cô đang trêu Tử Lăng, nhưng trong đôi mắt xinh đẹp ẩn chứa nỗi ai oán không sao hóa giải.

Công chúa Tử Lăng nghe thế thì đỏ bừng mặt giải thích: "Muội và tổ cô cô đều là Công chúa, muội nghĩ bây giờ mình không giống

tổ cô cô là vì giờ muội còn chưa gặp được người đàn ông như tổ cô phu mà thôi!"

Châu Linh cả kinh nhìn quanh rồi trách cứ: "Những lời này không được nói bừa, nếu truyền đến tai phụ vương muội, chỉ sợ người sẽ nhốt muội lại đó!"

"Hứ, muội chẳng sợ đâu!" Tử Lăng dẫu môi nói: "Năm xưa tổ cô phu để được ở cùng với tổ cô cô đã không ngần ngại phản bội họ Phòng Phong trong Ma môn, còn dùng Càn Khôn cung và Chấn Thiên tiễn bắn rơi chín mặt trời của Ma đế Hình Thiên, giải cứu chúng sinh trong thiên hạ và tỏ rõ tâm ý với hai tông Thần, Huyền. Nhưng mấy lão già ngoan cố ngu ngốc đó vẫn không chịu đồng ý cho họ yêu nhau, còn nói cái gì mà trời đất không dung cho mối tình giữa Thần và Ma, thật đáng ghét! Nếu..."

Nàng ta còn chưa nói xong, một tên binh tôm thân mặc giáp, đầu nhọn hoắt đẩy cửa bước vào, hướng về phía Công chúa Tử Lăng quỳ xuống cung kính: "Công chúa điện hạ, bệ hạ truyền Công chúa đến Thính Lãng hiên bàn chuyện."

Công chúa Tử Lăng thôi nghịch ngợm, tỏ ra nghiêm nghị nói: "Biết rồi, lui ra đi!"

Tên binh tôm lui ra, Công chúa Tử Lăng quay lại nói với Châu Linh: "Linh tử tử, phụ vương gọi muội rồi, muội phải đi đây."

Châu Linh cười đáp: "Không sao, bao nhiêu năm nay ta đã quen ở một mình rồi."

Công chúa Tử Lăng đi khuất, Ý Huyền và Diệu Dương bắt đầu suy nghĩ xem làm thế nào có thể nói chuyện với Châu Linh mà vừa

không làm cô kinh sợ, vừa có thể hỏi được vấn đề liên quan tới kim thân của Na Tra. Nhưng đúng lúc này, ngoài điện chợt một tràng cười vang lên ngắt dòng suy nghĩ của hai huynh đệ.

"Ha ha, Linh muội, ta đến thăm muội đây."

Ngao Bính đáng ghét từ ngoài đi vào, bộ dạng dương dương đắc ý. Khuôn mặt phủ nét cười thâm đặng, chẳng khác một kẻ vô lại nơi phố chợ, hai huynh đệ hận không thể lao lên đánh cho hẳn một trận.

Châu Linh đeo mạng che mặt lên giấu khuôn mặt xinh đẹp vô ngần, lạnh lùng nói: "Hôn lễ còn chưa đến, người tới đây làm gì?"

Ngao Bính hơi nheo mắt nhìn khắp thân thể Châu Linh với vẻ mê đắm, trắng trợn, cười gian: "Tất nhiên là ta tới chơi với Linh muội rồi!" Dứt lời lao tới định ôm lấy Châu Linh.

Châu Linh lách người sang một bên, tức giận nói: "Ngao Bính! Người đừng hòng!"

Ỗ Huyền và Diệu Dương nhìn thấy cảnh này, làm gì mà không biết mục đích của Ngao Bính khi tới đây. Diệu Dương sớm đã không nhịn nổi nữa, Thất Chân Diệu Pháp chỉ như tên căng trên dây chờ bắn, nhưng Ỗ Huyền ngăn lại ra hiệu nên đợi cơ hội rồi hăng hành động. Diệu Dương nghĩ đến bản lĩnh của Ngao Bính, đành hậm hực thăm thở ra một hơi.

Ngao Bính từng bước dồn Châu Linh vào phòng trong, nhẹ nhàng dẫn dụ: "Linh muội việc gì phải thế chứ? Dù sao mấy ngày nữa muội cũng là người của ta rồi."

Châu Linh hừ lạnh một tiếng, mắng: "Vô sỉ!"

Ngao Bính cười dâm nói: "Linh muội cứ mắng đi! Ta dám đảm bảo một lúc nữa muội sẽ không nổi mắng đâu, nói không chừng còn cầu xin ta ấy chứ... Ha ha!"

Trước những bước chân dồn ép của Ngao Bính, Châu Linh chẳng còn chút sức phản kháng nào. Cô biết pháp thuật của mình căn bản không thể chống lại hắn, tránh né là cách duy nhất, bèn vội vã nói: "Ngao Bính, ngươi còn vô lễ ta sẽ kêu lên đó. Công chúa Tử Lăng muội muội của ngươi sẽ lập tức đến đây, ta khuyên ngươi tốt nhất là mau đi đi!"

Ngao Bính dương dương đắc ý cười lớn: "Nàng đã nói thế ta cũng không cần gạt nàng nữa. Thực ra Tử Lăng đã bị ta phái người đến gọi đi rồi, lúc này không quay lại được đâu. Hơn nữa binh tướng trong Bích Yên uyển đã rút đi hết rồi, nàng có gọi võ cổ hòng cũng chẳng ai nghe thấy. Ta thấy tốt nhất là nàng hãy ngoan ngoãn phục tùng đi thôi!"

Diệu Dương và Ý Huyền ở bên cạnh càng tức giận sục sôi, nhưng không tìm được cơ hội nào để ra tay cả. Hai người như kiến bò trong chảo nóng, chỉ có thể nhìn Ngao Bính căm hận mà không làm gì được.

Châu Linh hơi biến sắc, cô nở nụ cười gượng gạo: "Thái tử điện hạ, còn mấy hôm nữa là đến ngày đại hỷ rồi, sao ngài phải nóng vội? Hơn nữa, nếu vì ta phản kháng mà có tổn thương gì, buổi tiệc cưới mấy hôm nữa chẳng phải sẽ làm mất mặt vương thất Long tộc sao?"

Ngao Bính nghe thế thì mừng rỡ "Linh muội, muội đã biết mình sớm muộn cũng là người của ta, sao cứ khăng khăng không chịu

mãi thế?"

Châu Linh đang muốn phản bác thì chợt thấy toàn thân mỗi như một cách quái lạ, đến cả mở miệng cũng không đủ sức nữa, thân thể mềm nhũn ngã oặt xuống.

Ngao Bính bước vội đến ôm Châu Linh đã sắp ngã xuống đất vào lòng, đưa tay gỡ luôn mạng che mặt của cô, sững sờ nhìn khuôn mặt xinh đẹp hồi lâu mới tỉnh táo trở lại. Hắn không chờ nổi, vội vã áp sát cái mồm thối tha lên đôi môi anh đào của Châu Linh, hai cánh tay sớm đã bắt đầu chu du khắp thân thể băng thanh ngọc khiết của cô.

Châu Linh lòng tràn ngập buồn đau phần nộ, hai mắt nhắm chặt, những giọt nước mắt bi thương chảy dài bên má.

Ỗ Huyền và Diệu Dương nhìn đến gần rách cả mí mắt, cơn giận trong lòng bốc lên đến cực điểm. Bèn đưa mắt nhìn nhau, tay đều đã bắt sẵn pháp quyết, dị năng ào ào tiết ra, Thiên Hỏa Viêm quyết và Ngạo Hàn quyết như tên trên cung căng thẳng chờ bắn.

Đúng lúc này, một binh tôm đẩy cửa chạy vào, vừa khéo nhìn thấy cảnh kia, liến vội vã lùi ra, lớn tiếng bẩm báo: "Khởi bẩm Thái tử gia, binh tôm Hải Tự Vệ có chuyện cấp báo!"

Lửa dục của Ngao Bính đang bốc cao ngùn ngụt, đột nhiên bị làm phiền, trong lòng rất không thoải mái, tức giận gầm lên: "Con mẹ người chứ, lăn vào đây xem nào!"

Tên binh tôm run rẩy bò vào quỳ trước mặt Ngao Bính, thở cũng không dám thở mạnh, khẽ nói: "Khởi bẩm Tam thái tử, ngài có khách quý đến..."

Ngao Bính tung cước đá bay tên binh tôm ra ngoài mấy trượng, tức giận quát: "Giờ bản Thái tử có chuyện, đã bảo các người rồi, không ai được quấy rầy! Rốt cuộc các người không có mắt hay là không có tai thế hả?"

Tên binh tôm bò dậy, lau máu bên khóe miệng, run rẩy nói: "Bẩm Thái... Thái tử gia, khách quý của ngài đến rồi."

Ngao Bính tức giận trợn tròn mắt, quát lớn: "Thằng khốn nào dám xưng là khách quý của bản Thái tử?"

Tên binh tôm lắp ba lắp bắp: "Y nói y tên là Dương..."

Ngao Bính nghe thế thì sắc mặt dần bình tĩnh trở lại, ngắt lời tên binh tôm: "Còn không cút ra cho ta!"

Tên binh tôm nào dám ở lại thêm nữa, vội vã vái lạy rồi lui ra.

"Chậm đã!"

Ngao Bính đột nhiên gọi giật lại khiến tên binh tôm sợ hãi quỳ rạp xuống đất, không ngừng dập đầu van xin: "Thái tử điện hạ, sau này ti chúc không dám tái phạm nữa, xin Thái tử điện hạ tha cho lần này!"

Ngao Bính hừ lạnh một tiếng, quát bảo: "Câm mồm! Bản Thái tử bảo người về chiêu đãi vị khách quý đó thật tốt, bản Thái tử sẽ tới ngay!"

"Tiểu nhân lập tức đi làm... lập tức đi làm ngay!" Tên binh tôm hoảng loạn chạy ra ngoài.

Ngao Bính quay người lại thơm lên má Châu Linh một cái, nuối tiếc nói: "Mỹ nhân à, giờ ta có chuyện gấp phải đi làm, nàng đừng

vội nhé, mấy ngày nữa ta sẽ lại tới chơi với nàng." Nói đoạn đẩy cửa đi ra.

Ỗ Huyền và Diệu Dương đưa mắt nhìn nhau, ngạc nhiên không hiểu rốt cuộc là vị khách quý nào mà có thể khiến gã sâu thối nở rời Châu Linh lúc này.

Diệu Dương nhìn theo bóng Ngao Bính, tò mò nói: "Họ Dương à? Có thể là ai nhỉ? Tiểu Ỗ, hay là chúng ta đi theo gã sâu thối xem, nói không chừng còn có thể thu hoạch bất ngờ!"

Ỗ Huyền quay đầu nhìn Châu Linh đã chìm vào giấc ngủ, suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Hai huynh đệ bám theo Ngao Bính ra khỏi Bích Yên uyển, đi thẳng về phía đông trên con đường đan xen rắc rối của "Thủy Uyển cung".

Không lâu sau, một cung điện rộng lớn hùng vĩ đập vào mắt họ, chính là Đông Hoàng điện - nơi ở của Thái tử Long tộc. Trên một đài san hô lộ thiên nơi góc cung điện, tiếng đàn sáo dập dờn vang xa, mấy chục vũ nữ thân hình tuyệt mỹ để ngực trần nhảy múa, trên mặt đất trải thảm hai màu vô cùng lộng lẫy.

Thân hình Ngao Bính chợt động, loáng cái đã bay lên đài như một cơn gió.

Diệu Dương và Ỗ Huyền không dám thi triển độn thuật, sợ Ngao Bính có thể cảm ứng dị năng, đành tìm bậc thang lên đài san hô, rồi cùng đứng ở một góc đài quan sát mọi việc xảy ra cách đó vài trượng.

Bên bàn tiệc trên san hô có hai người đang thích thú thưởng thức màn nhảy múa hấp dẫn trước mắt. Một nam tử trẻ tuổi thân hình cao lớn, mặc chiến giáp vẩy rồng bắt mắt, nụ cười quen thuộc vô cùng, chính là Dương Tiễn. Còn bóng dáng thấp lùn của Thổ Hành Tôn không ngờ lại xuất hiện ở bàn đối diện Dương Tiễn, hai con mắt nhỏ như hạt đậu mở căng, đang vừa nuốt nước bọt vừa dâm dật nhìn những mỹ nữ kia.

Ỗ Huyền và Diệu Dương chấn động. Một là vì Thổ Hành Tôn bám đít Dương Tiễn khiến bọn họ thấy thương hại, trong lòng càng thêm áy náy với Thổ Kích; hai là vì Ngao Bính thân là vương thất trong Long tộc thuộc Thần tông, tương lai sẽ là Đông Hải Long vương, không ngờ lại giao hảo với người của hai tông Yêu Ma, sao không khiến bọn họ chấn động cho được! Hai người bất giác tiến đến gần thêm một chút, rất muốn nghe xem mấy người này rốt cuộc đang giở trò gì.

Dương Tiễn thấy Ngao Bính đến liền vội vàng đứng dậy, kéo Thổ Hành Tôn cùng khom người hành lễ, sau đó cất tiếng: "Hôm nay tiểu đệ phụng mệnh sư phụ đi phương Đông làm việc, qua Đông Hải mới biết ngày mừng của ca ca sắp đến, đáng tiếc tiểu đệ chẳng mang vật gì, tạm thời không có quà để dâng lên, thực là áy náy!"

Ngao Bính cười ha hả, xua tay bảo đám mỹ nữ lui xuống, vui vẻ nói: "Câu này của Tiễn đệ không đúng rồi. Chúng ta đã kết nghĩa huynh đệ, đệ cũng nên biết tính ta mới phải, lẽ nào lại đi xem trọng những vật phàm tục đó? Vả lại, những món của ông già ta, ta còn chưa moi ra hết, Tiễn đệ tặng ta quà mừng chẳng phải là lãng phí sao?"

"Vậy sao được! Chính vì chúng ta là huynh đệ nên tiểu đệ càng không thể không thể hiện chút lòng thành trong hôn lễ của đại ca!" Dương Tiễn nghiêm nghị nói: "Đã vậy, giờ ca ca có yêu cầu gì hay có chuyện gì không tiện làm, chỉ cần có chỗ cần dùng đến tiểu đệ xin huynh cứ nói ra! Cho dù là lên núi đao xuống biển lửa tiểu đệ cũng không từ chối."

Ngao Bính mừng lắm, tỏ vẻ cảm động vô ngần, bước lên nắm tay Dương Tiễn nói: "Tiểu huynh quả đang có một chuyện không thể giải quyết đây, chỉ là..." Ngao Bính vừa nói vừa đưa mắt liếc nhìn Thổ Hành Tôn.

Dương Tiễn hiểu ý, bèn quay lại nói với Thổ Hành Tôn: "Thổ Hành Tôn, đây là lần đầu tiên người tới Long cung, hãy đi ngắm cảnh một chút! Nhưng nhớ đừng gây chuyện thị phi đó. Nếu một lúc nữa mà không thấy ta đi tìm người thì hãy rời khỏi đây tới cửa biển Đông Hải chờ ta, nhất định đừng quên lời dặn của Tông chủ!"

Thổ Hành Tôn vâng dạ rồi lập tức rời khỏi bàn, quay người đi xuống dưới đài san hô.

Diệu Dương và Ý Huyền thầm đoán Thổ Hành Tôn nhất định vì mất đi chỗ dựa là gia gia nên không dám ở lại trấn Luân Hồi nữa, do đó mới bị Văn Trọng lợi dụng.

Ngao Bính thấy Thổ Hành Tôn đã đi khuất bèn vui vẻ bảo: "Tiểu đệ không hổ là huynh đệ tốt của vi huynh! Thực ra cũng chẳng phải chuyện gì lớn, chỉ là muốn nhờ đệ tới núi Càn Nguyên một chuyến."

Dương Tiễn hơi cúi đầu suy nghĩ rồi đáp: "Núi Càn Nguyên chính là nơi tu luyện của cao thủ Thái Ất chân nhân thuộc Bắc Minh

nguyên tông! Tiểu đệ ngu độn, thực không biết ca ca rốt cuộc có ý gì?

Ngao Bính nhìn quanh lần nữa rồi khẽ nói: "Chỉ là muốn nhờ đệ đi tới động Kim Quang, hủy kim thân kiếp trước của Linh Châu Tử mà thôi."

"Ca ca nói đùa rồi" Dương Tiễn nghe thế liền biến sắc, thất thanh kêu lên: "So với cao thủ Huyền môn đã tu luyện đến cấp Địa tiên như Thái Ất chân nhân, tu vi của tiểu đệ thực quá non yếu, sao có thể đảm đương nổi nhiệm vụ nặng nề này? Ca ca đừng làm khó tiểu đệ!"

Ỗ Huyền và Diệu Dương ở bên cạnh nghe lén đều biến sắc, không ngờ Ngao Bính ác độc như thế. Hấn và Linh Châu Tử vốn là môn hạ một tông, cướp nữ nhân của người ta còn chưa tính, giờ lại muốn hủy đi kim thân của đối phương, thực là trời đất không dung.

Ngao Bính tỏ vẻ cao thâm khôn lường, cười đáp: "Huynh đệ ta qua lại với nhau đã hơn trăm năm, tiểu huynh sao lại hãm hại Tiễn đệ chứ? Đệ cứ yên tâm, lão Thái Ất chân nhân đó sớm đã được ta sai người mời đến Long cung dự hôn lễ rồi, bây giờ trong động Kim Quang chỉ có hai đồng tử và một đôi súc sinh lông dẹt thôi! Tin rằng nếu Tiễn đệ ra tay, việc này chắc chắn sẽ thành công! Thử hỏi trong các cao thủ trẻ tuổi của Ma môn hiện giờ, có mấy người sánh được với Tiễn đệ chứ?"

Dương Tiễn vẫn tỏ vẻ e ngại, nói: "Không phải tiểu đệ không bằng lòng đi, chỉ là nghe nói năm xưa Linh Châu Tử là Thần soái, một thân tu vi cái thế, chẳng kém gì nhiều cao thủ thành danh của hai tông Thần, Huyền. Tuy bây giờ hồn phách không còn trên thân thể, nhưng bên trong vẫn có Thần năng, lại thêm chí bảo Huyền

môn của Thái Ất hoặc pháp trận phong ấn, tiểu đệ cảm thấy tâm có thừa mà lực không đủ!"

Ngao Bính lại cười gian hiểm, móc bên hông một vật tròn dài hình ngón tay cái đen bóng, đặt lên bàn rồi mỉm cười bảo: "Tiểu đệ có nhận ra vật này không?"

Dương Tiễn cẩn thận cầm lên xem xét hồi lâu, chợt biến sắc: "Lẽ nào đây chính là Ma Nguyên Đồng?"

Nhìn dáng vẻ của Dương Tiễn, Ý Huyền và Diệu Dương thầm chửi hăm ý chí không kiên định, mới thế đã bị Ngao Bính lung lạc. Bọn họ căn bản không biết món bảo bối mà Dương Tiễn đang cầm có sức hấp dẫn vô cùng với bất kỳ người nào trong Ma môn.

Ngao Bính đắc ý nói: "Không sai! Đây chính là vật mà tổ tiên ta tình cờ lấy được trong đại chiến Thần Thánh lần trước, nghe nói do một vị tiên bối của Thánh môn để lại trước khi về với Ma Ha giới, bên trong đều là những ghi chép về pháp trận để luyện chế Thánh khí của Thánh môn, tin rằng Tiểu đệ có hứng thú với nó!"

Ngao Bính liếc nhìn Dương Tiễn đang cầm Ma Nguyên Đồng không nỡ rời tay, chớp thời cơ bảo: "Tiểu huynh đã chép phương pháp phá giải kết giới của Thái Ất vào đó, chỉ cần Tiểu đệ đồng ý giúp vi huynh chuyện nhỏ này, nó sẽ thuộc về đệ. Ngày sau nếu có thể luyện ra Thánh khí, lúc nổi tiếng khắp thiên hạ xin đừng quên vi huynh đây nhé!"

Dương Tiễn nắm chặt Ma Nguyên Đồng, không nói lời nào, dường như đang suy nghĩ.

Ngao Bính không vội, ở bên cạnh tự rót rượu tự uống, bộ dạng nhàn nhã như đã dự liệu mọi chuyện.

Hồi lâu sau Dương Tiễn mới đứng dậy, khom người đáp: "Tiểu đệ nguyện ý thử xem!"

Ngao Bính cười lớn: "Chuyện không nên chậm trễ, Tiễn đệ hãy đi mau về mau, tiểu huynh tiễn đệ một quãng!"

Hai người một trước một sau bước xuống đài san hô, đi khuất về phía xa.

Nhìn Ngao Bính và Dương Tiễn đi xa dần, Diêu Dương thở dài nói: "Không ngờ điều mà chúng ta có thể nghĩ đến, gã sâu thối kia cũng có thể nghĩ đến. Hơn nữa bây giờ lại có Dương Tiễn nhúng tay vào, chúng ta nên làm thế nào mới ổn đây?"

"Bây giờ đi thông báo cho tiểu tà đẹp trai kia thì cũng đã muộn rồi!" Ý Huyền nhíu mày suy nghĩ rồi đáp: "Cho dù thế nào chúng ta cũng phải nghĩ cách ngăn Dương Tiễn. Thử một lần xem sao, ai bảo chúng ta nợ ân tình của tiểu tử kia, giờ chỉ có thể thấy bước nào thì đi bước ấy thôi!"

Thế nhưng thương lượng xong thì Ngao Bính và Dương Tiễn đã thi triển độn thuật, đi về hướng nào không rõ. Bọn họ không thuộc đường đất, hoang mang không biết núi Càn Nguyên nằm ở đâu.

May mà Diêu Dương lanh trí, trong lúc khẩn cấp chợt nhớ đến con Tam Nhãn Phong đã giữ lại. Ý Huyền thở phào một hơi, hai tay bắt quyết, miệng lầm rầm đọc chân ngôn, rồi mở cái túi nhỏ bên hông. Tam Nhãn Phong lập tức bay ra. Có lẽ là vì quá lâu chưa được ăn gì, nó bay quanh Diêu Dương và Ý Huyền hai vòng rồi lao thẳng

đến cắn ngón tay Ý Huyền hút máu, rồi mới chịu bay tới chỗ Dương Tiễn vừa ngồi lượn lơ mấy vòng, một lúc sau hướng về phía Ý Huyền kêu lên mấy tiếng và bay ra ngoài.

Ý Huyền thấy nó bay thẳng về hướng kết giới của Thủy Tinh cung thì vội vàng gọi lại, cất vào trong túi. Hai huynh đệ theo đường cũ ra khỏi Đông Hoàng điện, tới bên ngoài Thủy Tinh cung. May mà bây giờ đang là lúc Thủy tộc khắp nơi tới chúc mừng tấp nập nên hai người ra ngoài Thủy Tinh cung không gặp chút rắc trở nào.

Bỗng nhiên bên ngoài có tên binh tằm lớn tiếng hô báo: "Đệ tử Thục Sơn kiếm tông là U Vân tiên tử mang lễ tới chúc mừng!"

"U Vân ư?" Ý Huyền và Diệu Dương nghe thấy cái tên thương tâm này thì chấn động đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng nhìn về hướng âm thanh phát ra...

Nơi cửa cung, những binh sĩ lo lễ tiết của Long tộc ào ra xếp thành hai hàng ngay ngắn. Một nữ tử xinh đẹp mặc chiếc áo hai màu đen trắng đập sóng bước vào, váy áo tung bay, ưu nhã thoát tục, sau lưng còn có hai nữ đồng xinh đẹp ôm trường kiếm đi theo.

Nữ tử ấy lướt đến chỗ cách hai huynh đệ chưa đầy một trượng, Diệu Dương và Ý Huyền cuối cùng đã nhìn rõ tướng mạo nàng, vẻ đẹp tú mỹ tuyệt vời ấy, đôi mắt sâu như biển ấy, khí chất thanh nhã bất phàm ấy... Ai có thể quên một vẻ đẹp siêu phàm thoát tục như thế chứ? Đây chính là Công chúa U Vân mà bọn họ vẫn luôn ghi khắc trong lòng.

Tức thời, kinh hoàng, nghi hoặc, ngạc nhiên, vui mừng, bao nhiêu cảm xúc ào lên.

Nhưng nhìn kỹ lần nữa, hai người phát hiện nữ tử này tuy tướng mạo cực giống U Vân, nhưng thần thái và khí chất vẫn có chỗ khác biệt. Khuôn mặt như tạc từ ngọc cùng vẻ nghiêm nghị trang trọng của nữ tử trước mắt khác xa so với vẻ ai oán thê lương của Công chúa U Vân, nhất là dáng vẻ nghiêm trang không giận mà uy của nàng kéo hai người quay lại với hiện thực.

Nhìn nữ tử được gọi là U Vân tiên tử kia chậm rãi bước vào Thủy Tinh cung, tâm tình Diệu Dương và Ý Huyền mới dần bình phục sau cơn kích động. Hai người nhìn nhau cười gượng gạo một hồi, lòng đầy nghi vấn, sóng vai đi vào biển sâu mênh mang, bơi thẳng tới bờ.

Ý Huyền và Diệu Dương nổi lên mặt nước, rồi bò tới một dải đá ngầm bên bờ. Đang là giờ Thân giữa trưa, hai người bèn nghỉ ngơi qua loa một chút. Ý Huyền niệm chú gọi con Tam Nhãn Phong, vừa nhìn thấy hai huynh đệ Tam Nhãn Phong kêu lên mừng rỡ không ngừng.

Diệu Dương tò mò quơ tay về phía Tam Nhãn Phong, cười nói: "Anh bạn nhỏ, mày có hiểu ta nói gì không?"

Tam Nhãn Phong bay quanh Diệu Dương mấy vòng, không ngừng vẫy vẫy đuôi kêu ầm lên, hết như đang trả lời vậy.

Diệu Dương vui vẻ hích vai Ý Huyền, cười bảo: "Tiểu Huyền, người thấy chưa hả, thằng nhỏ này cũng có linh tính đó chứ!"

Ý Huyền lắc đầu đáp: "Giờ là lúc nào rồi mà người còn có tâm trí chơi đùa với nó!" Miệng nói vậy nhưng trong lòng y thực ra cũng dễ chịu hơn, bóng dáng U Vân cũng dần mờ đi.

Diệu Dương cười khan hai tiếng, rồi lắc đầu liên tục bảo: "Cái này gọi là tìm niềm vui trong nỗi khổ, lén nhàn nhã trong lúc bận rộn. Kẻ có tu vi cỡ ngươi, căn bản chẳng thể lĩnh ngộ sự huyền diệu bên trong đâu!"

Chuẩn bị xong xuôi, Ý Huyền niệm chú ra lệnh cho Tam Nhãn Phong dẫn đường dựa theo mùi mà Dương Tiễn để lại, hai huynh đệ dùng thuật độn phong bám sát theo sau, tiến về núi Càn Nguyên.

Núi Càn Nguyên lớp lớp điệp trùng, cao tới vạn trượng, cốc sâu khe rộng, mây vắt lưng chừng. Đỉnh núi phía nam là đỉnh cao nhất, hình dáng như một lưỡi búa sắc bổ xuống, nguy hiểm vô cùng. Tam Nhãn Phong dẫn Diệu Dương và Ý Huyền bay xuyên qua đám mây mù giữa núi, lướt xuống đỉnh phía nam nhanh như chớp giật.

Diệu Dương và Ý Huyền lao xuống theo, gió rít lên vù vù, bên tai họ đột nhiên nghe tiếng hạc kêu, thanh nhã mà xa xăm, vang vọng hồi lâu không tan trong sơn cốc. Hai người chấn động, biết rằng đã tới nơi cần tới, bèn thu dị năng trong người lại, chậm rãi đứng trên đỉnh núi.

Chỉ thấy trong đám mây mù lượn lờ cách đó khá xa sừng sững một tòa động ánh vàng phủ rục rở, phía trên động phủ ấy khắc ba chữ "Động Kim Quang" chói mắt, tiếng hạc kêu truyền ra từ đó.

Tam Nhãn Phong kêu lên mấy tiếng mừng rỡ, tung cánh bay về phía động Kim Quang, hai người gấp rút theo sát phía sau. Thoáng chốc họ đã tới bên ngoài, cửa động có chín khối đá lớn nhô hẳn lên, bên dưới là vô số chuông gió bằng ngọc màu xanh biếc kêu đing đang liên tục, mấy bức chạm khắc hình con thú quái dị của Huyền môn trên chín khối đá tạo nên một trận thế kết giới đặc biệt.

I

Tam Nhãn Phong cứ bay lòng vòng bên ngoài động kêu mãi không thôi, nhưng không chịu chui vào. Lúc này hai huynh đệ mới nhớ ra Tam Nhãn Phong là dị vật của Ma tông, nơi này lại là đất của Huyền tông, tất nhiên tương khắc. Giờ đã tới động Kim Quang rồi, cũng không cần nó dẫn đường nữa, Y Huyền lẳng lẳng niệm chú gọi Tam Nhãn Phong về, rồi cùng Diệu Dương tiếp tục đi vào trong.

Động phủ không lớn nhưng lung linh tinh tế, nơi ở của người tu hành nên bài trí giản dị, nhìn quanh chỉ có mấy chiếc giường đá nhỏ. Đi tiếp về phía trước một chút thì thấy giữa động có tám cột ngọc hình lăng trụ đứng sừng sững, óng ánh trong suốt, lấp lánh huyền quang, bên trên còn khắc mấy đạo phù chú, hình thành một trận thế kết giới độc đáo của Huyền môn. Ở giữa động đặt một lò luyện đan, nhưng sớm đã bị di chuyển khỏi vị trí vốn có, lộ ra một cửa động đen ngòm. Bên cạnh là hai đồng tử tóc búi hôn mê nằm lăn trên đất, hai con hạch tiên đứng yên bất động đang giương cánh trợn trừng mắt nhìn, không ngừng kêu gào, rõ ràng là bộ dạng đau đớn khi bị người ta dùng sức mạnh phong ấn.

Hai người không hẹn cùng nhìn về phía lò luyện đan. Đến gần thì phát hiện kết giới tạo nên từ đạo phù vẽ bên dưới lò luyện đan đã bị phá, một cửa động hiện ra. Dựa vào những tia sáng yếu ớt chiếu vào, hai người nhìn thấy mấy luồng sương lạnh trắng mờ chậm rãi bay ra, hoàn toàn chẳng nhìn thấy gì ở bên dưới.

Diệu Dương mừng rỡ nói: "Xem ra đây chính là nơi phong ấn kim thân của Na Tra... À không, là nơi đặt kim thân của Linh Châu Tử rồi!"¹

Ỗ Huyền gật đầu đáp: "Xem ra Dương Tiễn đã vào trong. Tuy chúng ta có linh thân hộ thể nhưng cũng phải cảnh giác, đây không phải nơi tầm thường. May mà chúng ta đã có thể sử dụng dị năng Quy Nguyên, chỉ cần bất ngờ tấn công thì căn bản không phải sợ Dương Tiễn!"

"Không sai!" Diệu Dương cười bảo: "Nhưng lần này không thể ngớ ngẩn như khi đối phó với Dạ Xoa đầu đấy, phải dốc toàn lực mới được! Dù sao Dương Tiễn cũng là đồ đệ của lão tặc Văn Trọng!"

Hai huynh đệ men theo thành động tiến về phía trước một lúc lâu, cái lạnh càng lúc càng ghê gớm. Nếu không phải linh thể của hai người không sợ giá lạnh, e rằng sớm đã không chịu nổi cơn lạnh thấu xương này rồi.

Đi thêm một lúc, trước mặt hai người xuất hiện một cái động trong động, nhìn rất hư ảo. Đây vốn là một chiếc lồng hình tròn cứng như sắt đá, kiên cố vô cùng, hình thành từ lớp sương mù lạnh giá chứa đầy Huyền năng. Lúc này chiếc lồng đã bị ai đó bổ ra một khe hở, làn sương mỏng thấp thoáng ánh vàng từ bên trong tản ra, bay lượn khắp chốn. Không cần đoán cũng biết Dương Tiễn đã tới đây trước một bước.

Hai người đưa mắt trao đổi, rồi cùng tiến vào trong màn sương mù kia.

Ỗ Huyền luôn có một cảm giác kỳ quái, đi được mấy bước y đột nhiên dừng lại rồi tùy tiện vung tay túm lấy một đám sương mù, sau đó xòe bàn tay nhìn kỹ. Làn sương tan biến, hóa thành rất nhiều hạt nhỏ, cuối cùng bốc hơi đi mất.

Diệu Dương tò mò quay lại, cúi đầu xuống hỏi: "Tiểu Ý, người đang làm gì thế?"

Ý Huyền phủi phủi tay, lắc đầu cười đáp: "Chỉ là ta cảm thấy đám sương mù này hơi kỳ quái, không ngờ lại hóa thành rất nhiều hạt nhỏ. Nhưng cũng không có gì, chúng ta đi tiếp thôi, đừng để Dương Tiễn chiếm được tiên cơ!"

Hai người tiếp tục đi, cảm thấy phía trước rộng rãi sáng sủa hẳn lên, một động băng đập vào mắt, nhưng liền ngay đó một luồng khí nóng xộc thẳng tới. Hai huynh đệ đều cảm thấy quái lạ, không ngờ chiếc lồng này lại ẩn chứa một hang động huyền diệu như thế. Thực ra gọi là cái động cũng không đúng lắm, chính xác thì nó là một sơn cốc nhỏ.

Giữa động băng có một hồ nước cực lớn, bên trên là lớp hơi nước dày đặc không thể nhìn rõ tình hình phía dưới, khí nóng phát ra từ chính hồ nước này. Ngoài lạnh trong nóng, mâu thuẫn vô cùng, khiến hai huynh đệ nghi hoặc không thôi.

Nếu Đát Kỷ hay Văn Trọng ở vào tình huống này thì chắc chắn chúng không có nghi vấn đó. Bởi lẽ băng trên bức tường hai bên tuy dày, nhưng nhìn kỹ có thể phát hiện lớp đá đằng sau phân ra hai màu đen đỏ, mỗi một màu có chín tầng đá, tất cả xếp đan chồng lên nhau, chính là hiện tượng độc đáo của Băng Hỏa Cửu Trùng động trong truyền thuyết!

Diệu Dương và Ý Huyền cẩn thận đi về phía hồ nước.

Bốn phía quanh hồ hơi nước lượn lờ, trong hồ một đóa sen cực lớn thoát ẩn thoát hiện. Loáng thoáng như có những luồng ánh sáng

lóa lên rồi vụt tắt, vô số làn hương tỏa ra, khiến nơi đây chẳng khác gì chốn tiên cảnh.

Hai người ở trong làn hơi nước nhìn quanh bốn phía, hy vọng tìm được bóng dáng Dương Tiễn.

Đúng lúc này, một cơn gió xoáy từ mặt hồ cuộn lên xé toang đám sương mù dày đặc. Hơi nước trên mặt hồ ào ào áp sát mặt nước, sau đó mau chóng xoay tròn rồi tản ra bốn phía. Hồ nước hiện ra rõ ràng, hai người nhìn mà há mồm trợn mắt.

Thì ra trong phạm vi mấy trượng trên mặt hồ có vô số những đóa sen màu bạc đang không ngừng đung đưa qua lại, cao quý và trang nhã. Nhưng đó chưa phải lý do khiến hai người kinh hoàng, điều khiến bọn họ chú ý là nam tử đang nằm ngang giữa muôn ngàn đóa hoa sen kia.

Khuôn mặt y đường nét rõ ràng, trên người mặc bộ Thiên Lân chiến giáp đỏ rực, dung mạo toát lên vẻ cương nghị, cùng với làn da trắng mịn và nụ cười mỉm bên khóe miệng trong cơn ngủ say, tỏa ra một sức hấp dẫn độc đáo. Có điều thân thể cao lớn ẩn chứa sức mạnh vô cùng ấy lại giống như ảo ảnh, như ngưng tụ từ lớp khí dày đặc trong động.

"Đây chính là kim thân của Linh Châu Tử sao? Lẽ nào cũng là linh thể?" Đối mặt với thân thể hư ảo khôn lường của nam tử kia, Y Huyền và Diệu Dương không khỏi nghi hoặc.

Hai người còn đang băn khoăn đây có phải kim thân của Linh Châu Tử không thì một tiếng gầm chợt vang lên. Luồng không khí đang vùn vụt theo cơn gió xoáy trở nên nặng nề dị thường, áp lực đột ngột tăng lên.

Hai người cả kinh, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Dương Tiễn đang ở trung tâm cơn gió xoáy phía trên cách bọn họ chừng năm sáu trượng, hai tay không ngừng múa may trên đỉnh đầu, Ma nhãn đỏ sẫm giữa trán chiếu ra những tia Ma năng sắc bén, khiến sương mù xung quanh chuyển động cực mạnh, gió xoáy càng lúc càng mạnh.

Ngàn vạn bông sen trong hồ bắt đầu dao động theo một quỹ tích huyền bí. Kim Quang kết giới ẩn trong vạt áo sen cũng hiện ra, áp chế dòng xoáy Ma năng của Dương Tiễn.

Không cần đoán Diệu Dương và Ý Huyền cũng xác định được trên đám hoa sen là kim thân của Linh Châu Tử, cũng nhận ra Dương Tiễn đã bắt đầu ra tay phá kết giới. Tình thế khẩn cấp, hai huynh đệ không thể suy nghĩ nhiều, chỉ dồn hết Nguyên năng ít ỏi trong cơ thể, cùng nhảy tới giữa hồ.

Sức mạnh của kết giới trong hồ nước hội tụ trên người Diệu Dương và Ý Huyền, áp lực tăng đột ngột. May mà lúc này Dương Tiễn cũng đang ra sức tấn công kết giới nên phần bọn họ phải chịu không bằng một nửa uy lực của kết giới, và rất nhanh nó đã bị năng lực ăn mòn độc đáo của dị năng Quy Nguyên công phá. Hai huynh đệ chẳng còn cảm thấy trở ngại gì nữa, nhẹ nhàng hướng về kim thân.

Kết giới của vạt áo sen chịu hai tầng áp lực là sự ăn mòn của dị năng Quy Nguyên trong cơ thể hai huynh đệ và sự tấn công của Dương Tiễn, chợt dao động khe khẽ.

Tuy Dương Tiễn không nhìn thấy Ý Huyền và Diệu Dương, nhưng hẳn thấy rõ kết giới dao động một cách kỳ lạ. Không dám nghĩ nhiều, hai tay hẳn đan vào nhau, ống tay áo tung bay phần phật, Ma

năng toàn thân bộc phát như cuồng phong bão tố. Chỉ một thoáng sau, Ma năng khiến kết giới trên mặt nước vỡ thành vô số mảnh vụn tan trong không trung, vô vàn đóa sen trong hồ cũng rơi hoa rụng lá, trôi nổi trên mặt nước.

Chương 9

KIM THÂN CỦA LINH CHÂU TỬ

Diệu Dương và Ý Huyền chỉ đợi giây phút này, hai người tâm ý tương thông, cùng dồn dị năng trong cơ thể thừa cơ vọt lên nhanh như chớp. Từ hai tay của kim thân, hai luồng sáng trắng đỏ ồ ạt tuôn ra, "Ngạo Hàn quyết" cùng "Thiên Hỏa Viêm quyết" bắn thẳng về phía Dương Tiễn.

SÓNG GIÓ CHỢT DỪNG, Băng Hỏa Cửu Trùng động yên bình trở lại.

Ý Huyền và Diệu Dương đã đến gần kim thân, không hay biết mình vừa giúp Dương Tiễn. Thấy hấn phá kết giới nhanh như vậy, cả hai thầ kinh hãi.

Hai người nhìn nhau thầ than thôi rồi, tuy đã đến sát kim thân nhưng họ không cách nào cản Dương Tiễn được.

Dương Tiễn từ trên không chậm rãi hạ xuống mặt nước, lồng ngực phập phồng, hơi thở rối loạn, hiển nhiên khi nầy phá Kim Quang kết giới đã tiêu hao Ma năng quá mức. Hấn điều chỉnh hơi thở, sau đó đạp sóng tiến lại gần kim thân của Linh Châu Tử.

"Chẳng lẽ chỉ có cách dùng linh thể của bản thân ngăn đòn công kích của Dương Tiễn?" thấy Dương Tiễn thúc động Ma năng, Ý Huyền thầ nghĩ dù huynh đệ mình nhân lúc hấn không để ý mà đồng thời ra tay, e cũng không phải là đối thủ. Trong lòng y trào lên

cảm giác bất lực, đành phần nộ trừng mắt nhìn Dương Tiễn tiến lại gần kim thân.

Diệu Dương tất nhiên hiểu rõ điều này, nhìn kim thân bên cạnh nghĩ ngợi mông lung, chợt nảy ra một ý. Nét mặt y tỏ rõ đây là cách cuối cùng, ghé sát vào tai Ý Huyền nói khẽ: "Tiểu Ý, còn nhớ không, mỗi lần tới lúc nguy cấp chỉ cần ta và người chung sức thì có thể biến nguy thành an. Hay là chúng ta..." Tiếp đó nói hết những suy nghĩ trong lòng.

Ý Huyền hơi nhú mày, trong lúc chẳng có cách nào thì đây là cách, đành dốc sức liều một phen.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, kiên quyết nắm chặt tay lao đến kim thân, đồng thời thúc đẩy dị năng Quy Nguyên. Nhờ đã ngộ ra Huyền năng Ngũ hành trong Phá Thiên các, họ mở phong ấn dễ dàng, hai linh thể cùng dung nhập vào trong kim thân của Linh Châu Tử.

Dương Tiễn lại gần kim thân, cười lạnh nói: "Linh Châu Tử, còn nhớ Thần Ma đại chiến năm xưa, người anh hùng vô địch, không biết bao nhiêu quần hùng Thánh môn của ta chết dưới tay người. Nhưng chắc người còn chưa biết, tội lỗi người phải gánh mấy ngàn năm nay là do người trong phe Thần tông vốn luôn rêu rao chính nghĩa các người một tay gây ra; chắc người vụn vụn lần không ngờ ngàn năm sau mình lại chết dưới tay ta nhỉ?"

Trong tiếng cười cuồng ngạo, ánh sáng dị thường từ Ma nhãn giữa trán Dương Tiễn rục lên, rọi tới tận chỗ kim thân của Linh Châu Tử. Hắn giơ cao tay phải, năm ngón tay cong lại thành trảo, thúc đẩy một luồng Ma năng ánh sáng chói lòa, kết hợp với tia sáng

từ Ma nhãn tạo thành luồng lửa rực rỡ bắn thẳng về phía kim thân. Chính là Phệ Diễm Diệt Độ quyết bí truyền của Ma môn.

Nhưng... kim thân của Linh Châu Tử đột nhiên mở bừng mắt, vùng dậy nhảy xuống hồ.

Đòn tấn công của Dương Tiễn đánh trượt xuống hồ nước làm cuộn lên từng dải sóng, đồng thời khiến cho bức tường băng bên hồ vỡ một mảng lớn, băng hỏa gặp nhau, hơi nước bốc lên mù mịt. Dương Tiễn cả kinh, bụng bảo dạ: "Lẽ nào... lẽ nào kim thân của Linh Châu Tử đã hợp với nguyên thần của y?"

Thân mình Dương Tiễn vội lùi lên giữa không trung, chăm chăm nhìn từng đợt sóng trên mặt hồ, lòng nghi ngờ lưỡng lự.

Thì ra Diệu Dương và Ý Huyền vừa nhập vào kim thân, dị năng Quy Nguyên ẩn sâu trong linh thể đã ào ạt tuôn ra. Tựa như Quy Nguyên ma bích lúc xưa, nó phân hai đường trái phải, lưu chuyển theo một quỹ đạo huyền bí khó hiểu. Cảm thấy linh thể hoàn toàn dung nhập vào kim thân, hai người liền thử khống chế nó. Song do phối hợp không ăn ý, kim thân bất ngờ lăn xuống hồ, cũng nhờ thế mà thoát khỏi đòn tấn công dữ dội của Dương Tiễn.

Vừa rơi xuống hồ nước, một làn kết giới màu tím xanh lập tức xuất hiện, khiến hai người dù đang dưới nước vẫn không thấy bất ổn. Họ nghe rõ tiếng băng trên vách vỡ ra và rơi xuống, nhưng tất nhiên không dám ngoi lên chịu chết, đành tạm thời ẩn nấp.

Điều kỳ bí nhất là khi chung một thân thể, Diệu Dương và Ý Huyền tình cờ có được loại cảm ứng tâm linh khiến chỉ cần một bên tâm tư hơi động thì cả hai đều cảm nhận được ý nghĩ của nhau, để

dàng như đưa tay nhắc chân vạy. Chuyện này khiến hai huynh đệ khó hiểu vô cùng.

Dương Tiễn biết Vạn Liên viêm trì này là một trong mười đại pháp trận của Thần tông, tuy khi này may mắn phá được nhưng dù sao thân vẫn ở trong động Kim Quang, hẳn có gan to tới đâu cũng không ngu xuẩn đến mức xuống nước vớt kim thân lên. Hơn nữa chẳng qua hẳn vì một chút lợi nhỏ mà nhận lời người ta ủy thác vì một chút lợi nhỏ, thực không đáng để dẫn thân vào nguy hiểm.

Suy đi xét lại, Dương Tiễn quyết định ẩn thân chờ đợi rồi tính tiếp.

Dưới đáy hồ, Diệu Dương dùng thần thức nói: "Tiểu Ỗ, chúng ta nấp ở đây chịu đựng thẳng khốn Dương Tiễn đó sao, thà rằng luyện cách khống chế thân thể rồi xông ra liều mạng với hắn một trận. Lần trước dưới tay lão già Thái Ất chúng ta còn có thể trốn thoát cơ mà!"

Ỗ Huyền không nhịn được cười phá lên: "Cứ theo lời người đi vạy, trước hết chúng ta thử xem làm sao sử dụng được kim thân này!"

Vì linh thân của hai huynh đệ đã bị nhốt ở hai bên trái phải của kim thân, cho nên họ chỉ có thể dựa vào sự ăn ý vốn có bấy lâu để cùng khống chế nó. Hai người suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng hiểu được một chút. Họ hạ quyết tâm trồi lên mặt nước, đợi thời cơ hành động.

Ỗ Huyền và Diệu Dương nhìn ngó một hồi, thấy xung quanh không có bóng dáng Dương Tiễn, bèn từ một xó tối mịt loạng choạng bò lên bờ. Chỉ một thoáng không phối hợp nhịp nhàng, kim thân đã đánh "bịch" một tiếng, ngã ngửa xuống đất.

Dương Tiễn lén nhìn, tuy trong lòng không hiểu vì sao Linh Châu Tử hành động như vậy nhưng vẫn kiêng dè uy danh của y, không dám tùy tiện hiện thân ngăn cản.

Đến khi nhìn thấy kim thân một lần nữa ngã lăn ra đất, Dương Tiễn cho rằng nguyên thần và kim thân của Linh Châu Tử vẫn chưa triệt để dung hợp, bèn nhảy ra cười lớn, chậm rãi bước lên trước hai bước trên không trung, đôi tay rung động, ánh sáng kỳ dị trong Ma nhãn giữa trán lưu chuyển, Ma năng mãnh liệt tràn ra bốn phía.

Ỗ Huyền và Diệu Dương lập tức cảm thấy một luồng Ma năng vô hình như sóng to gió dữ ập vào mặt, rồi xoáy thẳng xuống dưới, trong chớp mắt ép họ đến ngạt thở. Cả hai kinh hãi dùng thần thức trao đổi, sau đó tập trung tinh thần, hợp lực vận dụng dị năng Quy Nguyên đẩy luồng sóng khí nặng như núi đè, thừa cơ lui vội ra sau, gắng gượng thoát tầng tầng lớp lớp Ma năng vây bủa. Tuy vậy họ vẫn bị Ma năng của Dương Tiễn làm cho chấn động, nhột nhạo khó chịu vô cùng.

Lúc này hai người mới biết Dương Tiễn sớm đã phát hiện hành tung của họ, bèn ngưng thần tụ dị năng, cẩn thận đề phòng, không dám sơ suất nữa.

Dương Tiễn thi triển một chiêu Bài sơn đảo hải nặng cả vạn cân, tưởng rằng khiến Linh Châu Tử chưa hoàn toàn dung hợp được nguyên thần và kim thân chí ít phải thụ thương, nào ngờ trong chớp mắt còn bị y phản kích.

"Không ngờ Nguyên năng của Linh Châu Tử này mạnh đến thế!" Dương Tiễn thoáng kinh ngạc, mỉm cười nói: "Bản lĩnh Linh Châu Tử người quả không hổ là Thần soái của Thiên đình năm xưa!"

Dương Tiễn rảo bước tiến lên, một lần nữa toàn lực thi triển chiêu Bài sơn đảo hải. Vật áo tung bay phần phật, khí thể cuộn cuộn như biển lật non đời.

Ỗ Huyền và Diệu Dương cảm thấy Nguyên năng của chiêu Bài sơn đảo hải ép xuống đầu lần này mạnh gấp mấy lần, khiến động tác nào của kim thân cũng bị áp chế. Dương Tiễn dần tiến đến gần, kim thân chỉ có thể từng bước từng bước thoái lui.

Trong khoảnh khắc, lơ mờ một luồng Ma năng màu đen cực lớn như lốc xoáy xoay tròn trên đỉnh đầu kim thân rồi từ từ ép xuống. Trong động, những mảnh băng vụn, nước hồ và ngàn vạn cánh hoa sen dường như đều bị lốc xoáy hút vào, đến cả màn sương mù trắng như tuyết bên ngoài cũng không thoát.

Thoáng nghe thấy tiếng sấm ì ùng, hai người kinh hãi nhận ra luồng Ma năng càng lúc càng dữ dội, sự đau đớn khó chịu mà kim thân đem đến cho họ cũng theo đó tăng lên. Nhưng vốn vô cùng quật cường, gặp khó khăn chẳng nản, họ càng trở nên hiếu thắng mạnh mẽ.

Ỗ Huyền cất tiếng: "Tiểu Dương, hôm nay bất luận ra sao cũng phải đem được kim thân rời khỏi nơi đây! Tu vi của Dương Tiễn tuy không bằng bọn Văn Trọng, Đát Kỷ, nhưng chúng ta tuyệt đối chẳng phải đối thủ của hắn, nếu liều mình sợ khó toàn thân thoái lui. Hơn nữa trước mắt tiên cơ đã mất, cần phải quấy rối tâm trí hắn trước, sau đó chớp thời cơ phản kích và chạy trốn."

Diệu Dương không chút do dự đồng ý ngay, càng nguy ngập y càng hăng hái, bèn bàn bạc với Ỗ Huyền rồi tập trung tinh thần vào bể khí Đan điền, thúc động Nguyên năng toàn thân, cười rộ nói:

"Dương Tiễn, Ngao Bính sai người đến đây, lẽ nào thật sự chỉ đơn giản muốn hủy kim thân ta? Với bản lĩnh của Ngao Bính, có thể lấy được Ma Nguyên Đồng đó dễ như thế sao?"

Dương Tiễn nghe thế thì biến sắc, trầm nghĩ: "Việc ta ngẫm qua lại với Ngao Bính, ngoài sư tôn trong Ma tông rất ít người biết được. Vậy mà tên Linh Châu Tử này nói như rõ mười mười cuộc nói chuyện giữa ta và Ngao Bính... Lẽ nào hẳn thật sự có bản lĩnh quý thần khó dò?" Dương Tiễn nhất thời tâm trí rối loạn, ý chí dao động.

Diệu Dương và Ý Huyền chỉ đợi giây phút này, hai người tâm ý tương thông, lập tức cùng dồn dị năng trong cơ thể thừa cơ vọt lên nhanh như chớp. Từ hai tay của kim thân, hai luồng sáng trắng đỏ ồ ạt tuôn ra, Ngao Hàn quyết cùng Thiên Hỏa Viêm quyết bắn thẳng về phía Dương Tiễn.

Dương Tiễn kinh hãi không ngờ Linh Châu Tử có thể đồng thời thi triển hai loại Huyền pháp thuộc tính đối lập như thế. Hắn cấp tốc huy động Ma năng toàn thân, đối đầu với luồng dị năng của hai huynh đệ.

Ba luồng Nguyên năng va vào nhau, âm âm nổ tung. Chúng hòa lẫn với những cánh sen trắng trong hồ, tạo nên ánh sáng chói lòa trong đêm tuyết, như cuồng long múa lượn. Một tiếng nổ "uỳnh" vang lên, vách băng hai bên vỡ nát, băng vụn văng tung tóe, sụp xuống trong nháy mắt.

Lợi dụng hỗn loạn, Ý Huyền và Diệu Dương bất chấp đau đớn do kim thân bị thương, thi triển độn thuật bay vọt lên, lao ra ngoài động.

Nào ngờ vừa băng qua hồ, kim thân bỗng rơi bịch xuống đất, lăn đi vài vòng mới dừng lại được.

Khóe miệng kim thân hơi rung động, thì ra Diệu Dương không nhận được lầm bầm: "Tại ngươi cả, ta nói dùng thuật độn thổ, sao ngươi dùng thuật độn phong, nếu nghe ta có phải đã sớm thoát ra rồi không!"

Ỗ Huyền đang định mở miệng phản bác, nhưng chợt im lặng không nói gì nữa. Vì y nghĩ nếu để Dương Tiễn phát hiện trong thân thể Linh Châu Tử là hai người thì hỏng bét.

Diệu Dương lập tức hiểu ý, không dám nói bừa nữa.

Hai người quay đầu nhìn vào trong động, chỉ thấy băng đá chất chồng, hoa tàn nước đọng, ngổn ngang hỗn loạn, còn Dương Tiễn không biết đã đi hướng nào. Diệu Dương không dám mở miệng bèn dùng thần thức nói với Ỗ Huyền: "Chắc chắn là Dương Tiễn kia tưởng chúng ta là Linh Châu Tử thật, sợ đánh không lại nên bỏ chạy rồi!"

Ỗ Huyền chẳng được lạc quan như thế, y thở ra một hơi mệt nhọc rồi phản bác: "Có khi hẳn còn đang rình rập đâu đây cũng không chừng!"

Diệu Dương nhìn trong động một lượt, đoạn nói: "Bất kể thế nào chúng ta phải ra ngoài trước đã, đợi chút nữa muốn trốn cũng không được."

Thực ra Dương Tiễn sớm đã trốn ra bên ngoài núi Càn Nguyên. Lần này đến đây hẳn vốn có chút e dè, khi kim thân của Linh Châu Tử đột nhiên cử động, hẳn đã nảy ý rút lui. Rồi Linh Châu Tử nói ra

chuyện hấn và Long tam thái tử Ngao Bính cùng ngầm mưu toan, khiến hấn lầm tưởng việc này còn có cao thủ khác của hai tông Thần, Huyền dự vào, cho nên nhân lúc hỗn loạn thừa cơ lĩnh mất.

Diệu Dương và Ý Huyền thấp thỏm bước ra ngoài. Mới đi đến cửa động, Diệu Dương phát hiện bên ngoài chỉ còn hai con hạc tiên dờ dãnh không chút phản ứng, hai gã đồng tử hôn mê đã đi đâu mất, bèn muốn dừng bước quan sát tỉ mỉ. Một mình y dừng lại thì không sao, có điều Ý Huyền khống chế nửa kim thân kia nhất thời không kịp phản ứng, vẫn bước tiếp về phía trước. Bước chân hai người không khớp, kim thân liền ngã huỵch một cái.

Hai huynh đệ lồm cồm bò dậy, trao đổi ý kiến rồi nhất trí cho rằng hai gã đồng tử đó một là đã bị Dương Tiễn xử lý, hai là đã lén chuồn đi báo với Thái Ất chân nhân rồi. Bất kể thế nào cũng cho thấy chốn này sắp nguy đến nơi. Hai người liền xiêu vẹo quay vào trong động, nhìn khắp xung quanh mới dám dừng lại nghỉ ngơi. Kim thân đi đường đã dính đầy bùn đất, trông nhếch nhác vô cùng.

Đang lúc hai người nửa cười nửa mếu oán thán, bỗng phát hiện cách đó không xa có một tuyệt thế mỹ nữ mình khoác áo màu vàng nhạt, đứng giữa đám hoa cỏ muôn hồng ngàn tía, lặng lẽ nhìn bọn họ.

Hai người giật thót, té ra là Công chúa Tử Lăng, em gái của Long tam thái tử Ngao Bính. Nhưng định thần nhìn kỹ lại cảm thấy không giống. Tuy nữ tử trước mắt diện mạo, y phục hay trang điểm đều y hệt Công chúa Tử Lăng, nhưng cặp mắt trong veo dưới đôi mày lá liễu lại có vẻ từng trải vô cùng, nơi khóe mắt phượng thoáng chút

vân đuôi cá mờ mờ, càng khiến toàn thân cô toát ra vẻ nồng nàn quyến rũ riêng.

Gió núi hiu hiu, hương thơm ngây ngất mơ màng của giai nhân tuyệt mỹ thoang thoảng đưa lại, hai huynh đệ không kìm nổi hít một hơi dài. Chỉ thấy tà áo vàng nhạt của cô lay lay khẽ động, ráng chiều còn sót lại chiếu lên tấm thân mỹ lệ ưu nhã như tăng thêm sắc vàng rạng rỡ cho hình bóng ấy, tỏa ra vầng hào quang nhàn nhạt. Tất cả khiến dáng đứng của cô toát ra vẻ tao nhã phi phàm của bậc tuyệt đại phong hoa.

Giây phút này, tình huống này, Ý Huyền và Diệu Dương chỉ có thể nghĩ cô là tiên nữ hạ phàm, bèn nhìn ngắm đến si mê.

Nữ tử chậm chậm bước tới, tấm thân yêu kiều chỉ cách kim thân gang tấc. Trên dung nhan tuyệt thế kèm theo vẻ u buồn vô hạn hơi hé nụ cười, bàn tay trắng muốt khẽ đưa lên, dịu dàng vuốt ve gương mặt kim thân, tha thiết nói: "Đã lâu không gặp, chàng... vẫn khỏe chứ?" Giọng nói dịu dàng khôn tả, lại ẩn giấu vẻ thâm lương động lòng, khiến người nghe không khỏi xót thương.

Ý Huyền và Diệu Dương ngây ra. Chẳng biết có phải là vì dáng hình như tiên nữ giáng trần đó hay không mà bọn họ chẳng chút phản ứng, chỉ cảm thấy một luồng nóng bỏng cứ thế từ hốc mắt chảy xuống.

Nữ tử tuyệt đẹp nhẹ nhàng lau đi ngấn nước mắt trên mặt Linh Châu Tử, thì thầm nói: "Chúng ta phải biết thỏa mãn, chàng đừng thế này... đừng thế này..." Chưa nói xong cô đã không kìm được, hai hàng lệ nóng lăn chã tuôn rơi.

Diệu Dương và Ý Huyền đang lúng túng như gà mắc tóc thì nữ tử nọ chợt quay mình tha thướt rời đi, giọng nói lãng đãng như mây văng lại: "Tuy không biết các người là ai, nhưng ta đoán các người không có ác ý. Có điều việc gì cũng nên cẩn thận một chút, vừa rồi có kẻ luôn giám sát các người... Bảo trọng!"

Một lúc lâu sau, hai huynh đệ mới hoàn hồn.

Ý Huyền nghi hoặc bảo: "Nữ tử tuyệt đẹp này thật giống Công chúa Tử Lăng khi biến hóa, quái thật, lẽ nào..."

"Ý người nói có thể nàng ta là tổ cô cô của nha đầu Tử Lăng sao?" Diệu Dương lắc đầu, cười gian xảo nói: "Chẳng quan tâm. Ta chỉ biết nữ nhân đó đẹp quá đi mất, đẹp hơn tất cả nữ nhân chúng ta từng gặp qua ấy chứ! Không biết nàng ta là ai, nhưng hình như cũng có chút quan hệ với kiếp trước của tiểu tử đẹp trai này, không ngờ kiếp trước của y có duyên với mỹ nhân như thế!"

Ý Huyền nói: "Ta vẫn cảm thấy có gì đó là lạ. Chắc nàng ta không hề có ác ý, còn khuyên chúng ta cẩn thận đề phòng, vậy kẻ vẫn theo dõi chúng ta có thể là ai đây?"

Diệu Dương vẫn bình chân như vại, nói: "Tạm thời mặc kệ chuyện này đi! Trời sắp tối rồi, hay là chúng ta cứ đem kim thân đến cho tiểu tử Na Tra trước đã, sau đó lại trở về như cũ, có linh thân hộ thể thì còn ai làm gì được chúng ta nữa!"

Ý Huyền nghĩ cũng chỉ còn cách đó, hai người lại lên đường, sử dụng thuật độn phong đã thuần thục bay về phía Trần Đường quan.

Bóng chiều ảm đạm, sắc trời mờ mịt, biển mây màu đỏ cuộn cuộn nhấp nhô, nặng nề đè xuống những đỉnh núi nguy nga liên

miên cùng những dải đất mênh mông bát ngát. Trên trời cao chốc chốc lại lóe lên từng ánh chớp sáng lòe, tiếng sấm ù ùng không ngớt.

Ỗ Huyền và Diệu Dương nghĩ lại thì nhận ra họ đã hao phí một ngày, và hôn lễ của Châu Linh và Ngao Bính cũng gần thêm một ngày. Trong lòng nôn nóng song bọn họ không dám hấp tấp, vì kim thân của Linh Châu Tử tuy vững chãi, nhưng nếu thuật độn phong mất linh, rớt từ độ cao này xuống thì thực không phải việc bọn họ dám thử lúc này.

Vừa đến gần ranh giới của Trần Đường quan, hai huynh đệ tự dưng thấy thấp thỏm không yên. Họ vội dừng lại, phóng tầm mắt nhìn ra phía trước, chỉ thấy gió dữ gầm thét đằng xa, mây mù vần vũ. Trong gió xoáy vu vu, phía Đông chợt vẳng lại tiếng thú gầm gào từng đợt, tiếng ầm ầm như sấm vọng ra từ núi, hồi lâu không dứt.

Một tia điện màu tím bổ xuống dữ dội, đánh tan cả trời mây. Liên đó, một cỗ xe bay trắng bạc rin rít lao tới. Cỗ xe to lớn do dị thú kéo đi, cực kỳ nguy nga tráng lệ, dưới bóng chiều vẫn lộng lẫy chói mắt, Diệu Dương và Ỗ Huyền đều cảm thấy quen thuộc.

Chẳng mấy chốc đã bay tới gần.

Nhìn tám con dị thú Phi Sư kéo cỗ xe lao đi trên không trung, Diệu Dương và Ỗ Huyền rốt cuộc cũng nghĩ ra chủ nhân của chúng, hai người vội nhìn nhau kinh hãi thốt lên: "Thuần Vu Diễm!" Chợt nghĩ đến chuyện Dương Tiễn và Ngao Bính câu kết, hai người hiểu ngay ma đầu này tất nhiên cũng do Ngao Bính phái đến. Nghĩ đến đó, cả hai đều hoảng loạn, thuật độn phong khó khăn lắm mới có thể

phối hợp thi triển liền tan biến, kim thân rơi thẳng từ trên không xuống đất.

Chỉ nghe gió gào rít bên tai, trước mắt mây mù tản mát. Diêu Dương và Ý Huyền chỉ cảm thấy thế rơi quá nhanh, nếu ngã xuống thì hậu quả thật không tưởng tượng nổi. Hai huynh đệ vội tỉnh tâm nín thở, phối hợp thi triển lại thuật độn phong.

Thuật độn phong cuối cùng cũng thi triển như ý, thế rơi của hai người từ từ chậm lại.

Diêu Dương thấy không xa trước mắt hiện ra một ngọn núi, nói thầm với Ý Huyền: "Tiểu Ý, chúng ta cứ trốn ra sau ngọn núi kia đã, tạm thời tránh sự ngăn cản của con cá ngọc, sau đó sẽ nghĩ cách đào tẩu!"

Ý Huyền gật đầu đồng ý, hợp lực chuyển hướng độn phong về phía ngọn núi, thoát khỏi tầm mắt của Thuần Vu Diễm. Họ nhận ra mình rơi vào một vùng rừng núi, có lẽ là vì sốt ruột nên khi còn cách mặt đất chừng ba trượng thì hai người không thể khống chế bản thân nữa, nặng nề rơi xuống một gò đất trên núi.

Nhưng chuyện đời thường chẳng chiều lòng người, tiếng cười ha hả không lẫn vào đâu được của Thuần Vu Diễm vang lên xé toạc bầu không khí, vọng đến tận khu rừng nơi họ vừa đáp xuống: "Linh Châu Tử, bản công tử từ nhỏ đã nghe gia phụ hết lời khen người dũng mãnh vô song, nào ngờ hôm nay vừa gặp bản thiếu gia đã co cẳng chạy trốn, thật khiến ta thất vọng!"

Giọng nói dường như ẩn giấu yêu lực ma mị, ong ong khó chịu vô cùng. Diêu Dương và Ý Huyền hiểu rõ, chỉ một Dương Tiễn họ đã không đối phó nổi, nếu lại thêm Thuần Vu Diễm và thủ hạ thì không

biết còn thảm hại đến đâu. Lúc đó đừng nói đến chuyện không thể mang kim thân về, chỉ sợ đến cái mạng nhỏ của mình họ cũng chẳng giữ được.

Cả hai hoảng sợ thất thần, theo phản xạ chỉ nghĩ đến chuyện đào tẩu, nhất thời quên phối hợp, kim thân lập tức lảo đảo ngã bịch xuống đất.

Địa hình trong rừng vốn dốc, kim thân vừa ngã xuống liền lăn lông lốc, cứ thế lăn tới tận chân núi, đến một hang nhỏ trũng thấp mới dừng lại. Diêu Dương thầm nói: "Không biết bây giờ trốn đi có thoát không nữa?" Ý Huyền liền bảo: "Chỉ e chẳng trốn được dễ như thế nữa rồi."

Quả nhiên không ngoài dự liệu, hai người còn chưa trao đổi xong, Thuần Vu Diễm đằng sau đã đuổi sát đến. Tám con Phi Sư bỗng tách khỏi xe, lao xuống như chớp vây quanh hai người, mỗi con đứng án ngữ một vị trí quái dị, mắt mở trừng trừng, bộ dạng hung dữ như muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

Tám con thú đứng sừng sững, một kết giới Ma năng âm âm vận chuyển.

Diêu Dương và Ý Huyền chỉ cảm thấy toàn thân ngăn cách với linh khí Ngũ hành trong trời đất, toan thi triển các loại độn pháp thì đã muộn, đành mặc cho kết giới mà đám Phi Sư bố trí nhốt kim thân vào giữa.

Dù không còn dị thú kéo xe, Thuần Vu Diễm vẫn ngồi vững vàng, lượn trên không vài vòng mới hạ xuống. Bốn nữ tử đánh xe xinh đẹp khiêng một chiếc sập bạch ngọc trắng muốt chậm chậm bước xuống, nhẹ nhàng đặt trên mặt đất.

Thuần Vu Diễm nằm nghiêng trên sập ngọc, gối đầu lên cặp đùi nõn nà thon thả của một nữ tử quyến rũ, thích thú quan sát kim thân của Linh Châu Tử đang bị vây khốn trong kết giới như mèo vờn chuột, nói: "Linh Châu Tử, Dị Thú kết giới của tộc ta mùi vị cũng không tệ chứ? Bản công tử còn chuẩn bị cho Tứ đại ma tướng của họ Cung Công đến hầu hạ người đó, ha ha... Người cứ từ từ hưởng thụ đi!"

Ỗ Huyền và Diệu Dương bấy giờ mới nhìn rõ, thì ra đằng sau xe của Thuần Vu Diễm còn có một con chim lớn quái dị đang lượn tròn trên không. Quái diệu thân hình như đại bàng lớn, bốn đầu một thân, tám bàn chân như móc câu, sải cánh rộng đến năm trượng, lông đen sì như sơn, cổ trắng như tuyết, uy phong lẫm liệt, tiếng kêu như vàng đá chạm nhau, chói tai vô cùng.

Trên lưng quái diệu còn cõng bốn người, dáng vẻ thướt tha mà oai hùng, khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp, là bốn chị em sinh tư. Bốn người từ diện mạo dung nhan cho đến dáng vẻ thần thái đều như đúc từ một khuôn, chỉ có thể dựa vào màu trang phục và binh khí mới phân biệt được. Nữ tử đứng đầu vận áo trắng giáp đen, tay cầm trường thương nhọn hoắt; nữ tử bên trái khoác chiến giáp xanh, lưng đeo loan đao chuôi ngọc xanh biếc; nữ tử đứng giữa toàn thân một màu đỏ rực, lưng đeo cây cung dài bằng sừng thú đỏ sậm, trên cung còn có bảy con rắn đầu nhọn màu xanh lam óng ánh quấn quanh; nữ tử bên phải khoác áo choàng vàng nhạt che cả thân mình, chỉ lộ cánh tay ngọc trắng như ngó sen, cầm một chiếc gương tròn bằng đồng thau.

Bốn nữ tử này chính là Tứ Tượng ma tướng của họ Cung Công, chuyên trách hộ vệ Tông chủ, theo thứ tự lần lượt là Bạch Hổ, Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ. Không biết từ lúc nào họ biến thành bốn nữ tử sinh tư, có lẽ vì tính háo sắc của Thuần Vu Diễm.

Trong tiếng cười rộ của Thuần Vu Diễm, con chim khổng lồ chợt kêu một tiếng chói tai. Bốn nữ tử cùng hét lớn, y giáp phát phơ, từ lưng chim nhảy xuống, nhất tề lướt vào trong kết giới Dị Thú.

Chu Tước và Huyền Vũ phân ra đứng vào vị trí, thúc động Ma năng, gương pháp bảo công kích kim thân. Thanh Long cùng Bạch Hổ tuy chưa tấn công nhưng đã lơ lửng trên không, toàn thân Ma năng cuộn cuộn, khóa chặt kim thân của Linh Châu Tử.

Gương đồng của Huyền Vũ lóe lên, ánh sáng bắn ra nhanh như điện xẹt, chiếu bốn phía sáng rực một màu vàng. Một luồng cường lực trói chặt kim thân mà Ý Huyền và Diệu Dương đang điều khiển, khiến họ không sao nhúc nhích.

Diệu Dương và Ý Huyền không ngớt kêu than, nhưng chẳng có cách nào thoát khỏi thế nguy này.

Chu Tước chợt lật tay gương cung, nhanh như chớp túm lấy một con quái xà màu lam, "chúu" một tiếng, bắn thẳng về phía kim thân của Linh Châu Tử. Ánh sáng màu lam chớp lóe, bay vụt đi như sao băng. Quái xà rít lên những tiếng vù vù chói tai, đâm sâu vào kim thân của Linh Châu Tử. Kim thân lập tức gục xuống.

Thuần Vu Diễm kinh ngạc bật dậy, cặp mắt vốn luôn nheo lại đột ngột mở tròn, đồng tử màu lam lấp lánh ma mị nhìn chăm chăm vào kim thân của Linh Châu Tử hồi lâu không tin nổi, sau đó lạnh

nhật nói: "Hừ, Linh Châu Tử, người tưởng có thể lừa bản công tử sao? Bốn tướng cứ đánh cho ta."

Tứ Tượng ma tướng cúi đầu vâng mệnh, cùng thúc đẩy Ma năng công kích kim thân, "ầm ầm" một tràng, mấy đòn tấn công đều đánh trúng, song Linh Châu Tử vẫn không phản ứng, hết như đã chết vậy.

Tứ Tượng ma tướng một phen kinh hãi, thầm thán phục đệ nhất Thần soái của Thiên đình năm xưa. Nếu là một cao thủ bình thường trong hai tông Thần, Huyền, hẳn đã thịt nát xương tan dưới đòn công kích vừa rồi. Thế mà Linh Châu Tử này không tổn hại một sợi tóc. Bốn người đưa mắt nhìn nhau, từ từ lại gần kim thân của Linh Châu Tử thăm dò.

Đột nhiên, kim thân của Linh Châu Tử đứng thẳng lên, lơ lửng trên không mấy thước, ngẩng đầu gào thét điên cuồng.

Đôi mắt oai nghiêm vốn khép chặt chợt mở bừng, chiếu ra hai ánh tím xanh. Một luồng sóng khí trắng đỏ đan xen từ giữa mũi và miệng y bốc lên tận trời, khiến người ta kinh hãi. Nghe "ầm" một tiếng, Linh Châu Tử đột nhiên phản kháng, Nguyên năng cuộn cuộn tuôn ra, chia làm hai đường một âm một dương, một lạnh một nóng, chỉ trong khoảnh khắc đã tràn khắp mấy trượng xung quanh.

Bốn nữ tướng gặp dị biến, bị khí thế của Linh Châu Tử chấn nhiếp, nhất thời tâm thần rung động, tuy vậy thoáng sau đã định thần, cùng vội vã thoái lui.

Nhưng cả bốn người đều đã bị Nguyên năng của kim thân làm cho thương tổn, cánh tay chống đỡ Nguyên năng tê dại đến không chịu nổi. Hai luồng Nguyên năng cực mạnh một âm một dương đan

xen, xâm nhập vào thân thể họ một cách dễ dàng. Bốn người thấy cổ họng ngòn ngọt, cùng phun ra một búng máu tươi, loạng choạng lui lại.

Mấy con Phi Sư lực lưỡng cũng bị đánh văng đi, rơi bịch xuống đất, kết giới theo đó vỡ tan.

Con quái xà màu lam bắn vào kim thân xuất xứ từ núi Duy Long âm hàn cực độ, là Lam Tinh xà đứng đầu trong Thất đại dị trùng của họ Cung Công. Quái xà này mang khí lạnh cực độ, người thường dễ bị bắn trúng thì lập tức đóng băng. Khi này Chu Tước trong Tứ Tượng ma tướng kết hợp nó với sức mạnh từ cây Âm Phách cung của họ Cung Công bắn ra. Trên đó mang đầy dị năng chí âm, lập tức làm rối loạn cân bằng âm dương của dị năng song cực có nguồn gốc từ Quy Nguyên ma bích trong thân thể Diệu Dương và Ý Huyền.

Lam Tinh xà không chịu nổi dị năng hộ thể của hai huynh đệ, bị nén chặt lại, trong chớp mắt đã tan thành tro bụi, hòa lẫn với kim thân. Lúc này Diệu Dương và Ý Huyền cũng chẳng dễ chịu gì, dị năng Quy Nguyên đã mất đi sự cân bằng, hai người không thể trao đổi qua lại, cũng không thể khống chế kim thân.

Bị kim thân hạn chế, hai luồng dị năng Quy Nguyên bao bọc linh thể hai người rồi hoặc là chèn ép nhau vào một chỗ rộng không bằng viên đạn, hoặc là giằng co rồi chiếm cứ từng vùng bên trong kim thân. Chỉ cần chút sơ suất, hai huynh đệ sẽ lập tức hồn bay phách tán, dị năng Quy Nguyên sẽ phá tung cơ thể tràn ra. Song với hai người lúc này, đó không chừng lại là một giải thoát, dù sao cũng dễ chịu hơn là bị hành hạ bởi dị năng Quy Nguyên.

Chính lúc đó, bốn nữ tướng của họ Cung Công kịp thời xuất thủ, dốc toàn lực tấn công kim thân. Ma Nguyên cực pháp mà họ tu luyện vốn là võ công tối cao của Ma môn, tính chất khá giống với dị năng Quy Nguyên trong linh thể hai huynh đệ. Vì vậy, đòn công kích chí mạng ngược lại trở thành sự điều chỉnh hợp lý, hơn nữa Nguyên năng của bốn ả còn bị hai huynh đệ hấp thu một cách tự nhiên, khiến dị năng trong linh thể cả hai không ngừng tăng lên, cần phải phát tiết lập tức, cho nên kim thân mới có một chiêu uy lực kinh người như vậy.

Thuần Vu Diễm rời sập ngọc đứng bật dậy, nhăn trán nhíu mày, sắc mặt lúc xanh lúc trắng. Song rất nhanh hắn cười bảo: "Các người cứ tận lực ra tay! Lúc này linh thể và nguyên thần của hắn còn chưa dung hợp triệt để được, nói gì đến chuyện chống địch. Chỉ cần kéo dài thời gian, hắn tuyệt đối không phải địch thủ của các người! Ha ha..."

Tứ Tượng ma tướng đồng thanh nhận lệnh, thay nhau đổi chỗ, không dám lơ là. Bạch Hổ lật tay lôi ra chiếc vỏ ốc trắng tinh cong cong dài chừng một tấc, ngậm miệng thổi ra một loại âm thanh nghẹn ngào thảm thiết rất kỳ quái. Tám con Phi Sư nghe thấy âm thanh đó thì đồng loạt ngẩng đầu gầm vang, tám cặp mắt đỏ ngầu bắn ra những tia sáng kỳ dị khiến người ta kinh hãi, nhìn chòng chọc như muốn ăn tươi nuốt sống kim thân, sau đó lại bố trí kết giới lần nữa.

Vừa rời dị năng trong thân thể được phát tiết, Dương Huyền hai người mới dần khôi phục thần trí. Bỗng nhiên, bên tai vang lên những tiếng "vèo vèo", sát khí dữ dội vọt đến như chớp khiến cả hai

hoảng loạn vì chưa kịp phòng bị. Tuy vậy, dị năng trong thân thể họ bị sát khí khơi dậy, bất ngờ tuôn ào ra, phút chốc biến thành một kết giới hình vòng cung màu tím xanh, cuốn thân thể họ bay lên.

Chỉ nghe những tiếng lèo xèo vang lên liên hồi, dường như vô số tia khí sắc bén đang bắn phá kết giới hộ thể của hai huynh đệ.

Diệu Dương và Ý Huyền cả kinh, vội xoay tròn thân hình toan tránh né thế công lợi hại. Nhưng đã muộn. Hai người chỉ thấy đau đớn vô cùng, hiển nhiên đã bị trọng thương. Dị năng trong thân thể ào ạt tuôn ra khiến họ vừa đau đớn lại vừa dễ chịu. Không ngờ trong tình huống không có tư duy điều khiển mà dị năng Quy Nguyên có thể tự vận chuyển theo kinh mạch, lại còn dựa vào Thiên Hỏa Viêm quyết và Ngạo Hàn quyết mà họ thông thạo nhất, ồ ạt xuất ra hai luồng Nguyên năng tấn công.

Chốc lát, Âm Phách cung liên tiếp bắn tới, Huyền Ma kính tỏa ánh vàng sáng rực, Long Ảnh nhận phát ra đao mang dày đặc như mưa, Ma loa thổi lên âm thanh vang trời, đồng loạt chống đỡ đòn tấn công của kim thân.

Sau khi thi triển Thiên Hỏa Viêm quyết và Ngạo Hàn quyết, Ý Huyền và Diệu Dương thấy dị năng trỗi dậy trong thân thể từ từ tan đi. Cảm giác khoan khoái khiến họ không nhận được hú lên, chớp thời cơ, như lửa đổ thêm dầu thúc động dị năng công kích.

Lập tức, trong sơn cốc đất đá văng tung tóe, năm người tám thú vây thành vòng tròn. Chỉ mỗi Thuần Vu Diễm nhìn nhả ngòi một bên, tựa như đã nắm chắc phần thắng.

Nguyên năng đôi bên va vào nhau, "uỳnh" một tiếng, Linh Châu Tử và Tứ Tượng ma tướng cùng lui lại mấy bước.

Thanh Long, Chu Tước kêu thảm một tiếng, ngã xuống đất, ngất đi. Bạch Hổ cùng Huyền Vũ mũ giáp xộc xệch, tóc tai tả tơi. Tám con Phi Sư vây quanh đầu đờn găm thét, mắt đỏ ngầu sợ hãi.

Diệu Dương và Ý Huyền nhờ có kim thân hộ thể nên chẳng chút thụ thương.

Diệu Dương không ngờ kết cục thế này, trong lòng vô cùng mừng rỡ. Y thấy bộ dạng tiêu điều tụi tại của Thuần Vu Diễm thật quá chướng mắt, liền cười ha hả nói: "Con cá ngu ngốc kia, cứ nhìn đám thủ hạ bất tài của người xem, cả người nữa, con bà nó, toàn một lũ giá áo túi cơm!"

Thuần Vu Diễm không ngờ Linh Châu Tử vẫn có thể đánh trọng thương hai người trong Tứ Tượng ma tướng, lại thấy y ngông cuồng cười nhạo mình như vậy, thẹn quá hóa giận, không nói một lời, chỉ cười nhạt rồi, bất ngờ đứng vụt dậy, Ma năng toàn thân ào ạt tựa cuồng phong, tấn công về phía kim thân.

Ý Huyền và Diệu Dương thấy bốn phía cuộn cuộn cuồng phong, sức nặng vạn cân đè xuống khiến hai người bị ép đến luống cuống chân tay. Khi này đẩy lùi được Tứ Tượng ma tướng chẳng qua là họ mèo mù vớ cá rán, đến kinh nghiệm công thủ của người mới tu đạo họ cũng chẳng biết chút gì.

Bạch Hổ, Huyền Vũ thấy thế thì mừng rỡ, dựa vào đám Phi Sư yểm hộ, toan bất thần đánh úp. Huyền Ma kính lúc xoay tròn, lúc thu lại, muôn vàn tia Ma năng thoát ẩn thoát hiện. Đôi tay khéo léo của Bạch Hổ lén đánh đến như điện xẹt, ép Diệu Dương và Ý Huyền khốn đốn tránh né, tình thế càng lúc càng nguy cấp.

Diệu Dương cảm thấy luồng dị năng Quy Nguyên dạt dào trong thân thể đang dần yếu đi, lòng thẳm kinh hãi, thì ra dị năng cũng có lúc phải cạn kiệt, y bèn nói nhỏ với Ý Huyền: "Tiểu Ý, nếu chúng ta không xông ra khỏi vòng vây của chúng, chỉ e sẽ vô cùng thâm hiểm." Ý Huyền cũng cảm thấy lực bất tòng tâm, đành buông xuôi đáp: "Dựa vào hai chúng ta làm sao thoát được? Sau chuyện vừa nãy mà còn có thể sống được đến giờ, còn không phải là nhờ vào mấy nữ nhân kia ban cho sao?"

Trong khi nói chuyện, bọn họ đã phải nhận mấy chưởng của Thuần Vu Diễm. Tuy khi chịu đòn, kim thân luôn bị Nguyên năng của đối phương đẩy lui mấy bước, song linh thể của hai người chỉ hơi khó chịu một chút, không đau đớn là mấy. Tạm thời bọn Thuần Vu Diễm vẫn không làm gì được họ.

Diệu Dương lại nhìn quanh bốn phía, khẽ ồ một tiếng, nói thẳm: "Ta nghĩ, chúng ta chỉ cần giải quyết mấy con mèo con kia rồi thì triển Ngũ hành độn thuật là chuẩn được rồi."

Ý Huyền hiểu y muốn nói tới mấy con Phi Sư của Thuần Vu Diễm, buồn bực nói: "Nhưng chúng lì đòn lắm, làm sao giải quyết được đây?"

Diệu Dương khẽ cười đáp: "Sơn nhân tất có diệu kế, người để ý mà xem, chúng ta mỗi lần bị đòn đều không thấy đau, chỉ cần như thế, tất sẽ có cơ hội!"

Ý Huyền rúng động, lập tức hiểu ý của Diệu Dương. Hai người cùng hét lên một tiếng, dẫn luồng dị năng Quy Nguyên đang yếu dần xuống bàn chân, sau đó niệm pháp chú độn phong, thân mình bắn

vọt lên như chớp, thoát khỏi thế công của bọn ba người Thuần Vu Diễm, nhào đến con Phi Sư gần nhất.

Phi Sư gầm lên dữ tợn, vung cánh quét qua, song làm sao địch lại đòn tấn công bá đạo của Diệu Dương và Ý Huyền. Nó lập tức bị đập bắn ra, mất trọng tâm, "uỳnh" một tiếng ngã rầm xuống đất.

Kết cấu chặt chẽ giữa tám con thú liền bị phá hỏng, kết giới xung quanh không đánh mà tự tan.

Ý Huyền và Diệu Dương thoát nguy, không kìm nổi cười ha hả, thành thạo sử dụng thuật độn phong, điều khiển kim thân mau chóng bay lên. Thuần Vu Diễm cả giận, rống lên một tiếng rồi chụm năm đầu ngón tay phải vạch nhanh lên không trung vài đường. Một khối nước lớn bất chợt xuất hiện, xoáy tròn dữ dội, rồi đột nhiên co rút thành một cây ngọc trượng màu xanh nước biển dài chừng hai thước.

Tay cầm của ngọc trượng không ngờ là một khối thủy tinh hình nữ nhân lồa thể, mười ngón tay thon thọc vào nơi khởi nguồn của mái tóc xõa dài tới quá hông, khiến cho đôi nhũ hoa vốn đã vun cao càng được tôn lên rõ rệt. Dầu dung mạo hư ảo như trong mộng, không rõ đường nét nhưng lại rất chân thật, khiến người ta có cảm giác vừa vui vẻ vừa đau khổ.

Thân cây trượng xanh nước biển vươn ra ở khoảng giữa hai chân nữ tử, bị đôi chân dài trơn nhẵn tuyệt mỹ quấn lấy, trông cực kỳ khó coi. Hào quang màu xanh nước biển đang dần tỏa ra quanh trượng một sức hấp dẫn đầy ma mị có khả năng nhiếp hồn đoạt phách. Ma khí đậm tà này chính là Xá Nữ ma trượng đứng hàng thứ năm trong mười đại danh khí của Ma môn, cũng là thánh vật truyền

lại đã nhiều đời của họ Cung Công. Thuần Vu Diễm thành danh chính nhờ món pháp bảo này.

Xá Nữ ma trượng xoay tròn hai vòng trong không trung, rồi bắn thẳng vào kim thân. Bạch Hổ, Huyền Vũ cũng triển khai pháp bảo tấn công về hướng đó. Xá Nữ ma trượng đột nhiên phân tán, hóa thành những dòng chảy màu xanh tràn ngập đất trời, bay múa khắp nơi, án ngữ kim thân. Ý Huyền và Diệu Dương hoảng loạn không biết đây là vật gì, sợ đến mức thân hình như muốn ngừng trệ.

Cẳng chân và sau lưng kim thân bị hơn ba chục luồng chảy lớn nhỏ đánh trúng, chúng chìm hẳn vào da, thoáng chốc đã dịch chuyển nhảy múa, rồi chậm chậm chui vào sâu bên trong. Diệu Dương và Ý Huyền cảm giác hai chân và sau lưng chột tê đi, toàn thân mất hết sức lực, lập tức sẩy chân rơi xuống.

Thuần Vu Diễm cười lớn: "Xá Nữ U Hồn của bản công tử như con dòm ăn vào tận xương tủy, mùi vị không tệ chứ hả?"

Ý Huyền và Diệu Dương loạng choạng ngã xuống đất, mắt thấy dị năng trong cơ thể tiêu tan, khó lòng tiếp tục, nhưng may sao kinh khí tà ác của hơn ba chục luồng chảy đó giờ đây cũng tan đi. Trước mắt thấy ánh sáng trắng lóe lên, tiếng gầm rú như sấm vang động, tám con Phi Sư đồng loạt nhảy tới trước mặt hai người, chân đạp miệng gào, râu rồng dựng ngược, tấn công nhanh như chớp giật.

Ma chú liên miên, kinh lực cuộn trào, lập tức ghim kim thân lên không trung. Hai chân kim thân cũng đột nhiên phát ra tiếng "lách cách" giòn tan, một tầng băng lạnh cứng rắn ngưng kết tại đây. Lớp băng không chịu dừng lại, tiếp tục lan lên, chớp mắt đã vươn tới eo, những muống đóng băng cả kim thân lại.

Ỗ Huyền và Diệu Dương kinh hãi nhận ra đây là Ma công Ngạo Hàn quyết do đám Thuần Vu Diễm thi triển, định phong ấn kim thân. Không lâu sau lại nghe tiếng "ken két", khoảng ba trượng quanh kim thân lập tức bị hào quang màu xanh nước biển chói lòa phủ lấy, ánh sáng rực rỡ tỏa ra. Sóng khí cuộn cuộn, băng vụn bay bay, nhất thời kim thân bị nhốt trong một cột băng, không thể cử động, chỉ còn một chút tư duy và thần thức của hai người là chưa chịu đóng băng, đang gắng gượng nhận biết chuyện xảy ra bên ngoài.

Chỉ nghe thấy tiếng cười dài của Thuần Vu Diễm: "Linh Châu Tử cuồng ngạo, người tự xưng là đứng đầu trong Tứ đại Thần soái ở ba mươi sáu tầng trời của Thần tông, hôm nay chẳng phải đã bị mấy Ma tướng nho nhỏ dưới trướng bản công tử dễ dàng bắt sống sao? Ha ha..."

Đúng lúc hai người không biết phải làm gì, tiếng ong vo ve quen thuộc bỗng vang bên tai. Cả hai nhìn theo hướng âm thanh phát ra, thấy Tam Nhãn Phong đang bảo vệ trước kim thân, nhìn chằm chằm đám người của Ma tông. Ỗ Huyền cẩn thận xem xét lại mình, thấy vừa rồi chịu đòn nên linh thể có phần tươi tắn, Tam Nhãn Phong trong túi có thể bay ra, chỉ không ngờ một chú ong nhỏ nhoi cũng có lòng bảo vệ chủ.

Diệu Dương hưng phấn hô lên: "Nhóc con, được lắm!"

Ỗ Huyền trong lòng cảm kích, nhưng không nỡ lòng nhìn con vật nhỏ bé luôn đi cùng huynh đệ họ gặp bất trắc, thương quá liền niệm chú thu hồi, đoạn nói: "Nhóc mau trở về bên chủ nhân của người đi!"

Y chợt nghĩ đến Sước Sước, lòng dấy lên một cảm xúc lạ lùng ngay cả bản thân cũng khó diễn tả.

Thuần Vu Diễm bị con Tam Nhãn Phong trước mặt cùng lời kim thân nói làm cho ù ù cạc cạc không hiểu thế nào. Thoáng chốc, Xá Nữ trượng trong tay xuyên qua những mảnh đá vụn trong không trung, rồi đâm thẳng về phía Tam Nhãn Phong.

Tam Nhãn Phong khôn khéo né tránh được mấy lần liền, nhưng nó chỉ bay vòng vòng cao thấp trên không trung được ít lâu, cuối cùng tránh không nổi sự trói buộc của Ma năng, bị Xá Nữ trượng đâm trúng. Cây trượng rít lên, đâm xuyên qua Tam Nhãn Phong, máu tươi bắn ra tung tóe, trong tích tắc đông cứng thành những giọt băng đỏ tươi, đồng loạt rớt xuống. Con ong khổ sở kêu lên đau đớn, cố sức bay lên.

Diệu Dương và Ý Huyền vừa kinh hãi vừa giận dữ, kêu thất thanh: "Đồ cá ngốc khốn nạn, xuống tay với cả một con ong nhỏ bé, còn là thứ rắm chó gì nữa? Con mẹ ngươi, có giỏi thì tới đây!"

Lời chưa dứt, Huyền Quang kính trong lòng tay Huyền Vũ đột nhiên bùng lên ánh sáng vàng rực, biến thành tấm lưới vây bọc Tam Nhãn Phong, vô số tia sáng mãnh liệt đâm về phía nó. "Phập" một tiếng, vài tia xuyên qua Tam Nhãn Phong. Tam Nhãn Phong không trụ được nữa liền quay nhìn về phía kim thân, cất tiếng kêu dài ai oán, bất động.

"A..." Diệu Dương và Ý Huyền cùng kêu lên kinh hãi, đau xót khôn cùng, giận dữ trừng mắt như phóng ra lửa, hét lạc giọng: "Thả nó ra!"

Đúng lúc nguy cấp vạn phần, chợt trên không trung vang lên một âm thanh dễ chịu, cầu vòng bảy sắc từ trên trời hạ xuống, xuyên qua biển mây mênh mang, đánh thẳng vào Huyền Quang kính.

Huyền Quang kính kêu loảng xoảng rồi rơi xuống đất. Huyền Vũ kính hãi hét lên một tiếng, lùi vội về sau mấy trượng.

Cầu vòng tiêu tan trong chớp mắt, hiện nguyên hình hạ xuống gần bên Tam Nhãn Phong, thì ra là một chiếc vòng bảy màu. Tiếp đó hai bóng người một tím một trắng đáp xuống nhanh như điện xẹt, bóng tím thu lại chiếc vòng bảy màu, rồi thả Tam Nhãn Phong ra, từ từ truyền Ma năng trị thương cho con ong.

Thuần Vu Diễm nén kinh ngạc, cất tiếng lạnh lạnh: "Không hiểu chốn khỉ ho cò gáy này hấp dẫn thế nào mà khiến cho cả song kiều của họ Phòng Phong cùng tới đây? Hẳn hai vị muội tử đang có điều gì vui vẻ!"

Ỗ Huyền và Diệu Dương đã bị đóng băng nhưng vẫn nhận ra hai nữ tử trong trang phục một tím một trắng trước mặt, chính là Sước Sước và Hằng Hằng.

Hằng Hằng hừ lạnh một tiếng, không đáp.

Sước Sước vừa vỗ về Tam Nhãn Phong, vừa quay đầu lại nói: "Thuần Vu công tử cũng thật rảnh rồi, mang theo nhiều thú hạ như vậy chỉ để bắt nạt một con ong. Chuyện lớn như vậy, Sước Sước sao có thể không tới xem náo nhiệt cho được?" Trong khi nói, nàng ta nhìn qua nam tử mặc giáp đỏ bị phong ấn bên cạnh, lòng đầy nghi hoặc.

Diệu Dương sung sướng phát cuồng, không ngờ có người từ trên trời xuống cứu mạng, còn là người quen nữa. Ý Huyền thì trong lòng cảm xúc phức tạp, từ khi chị em Sước Sước và Hằng Hằng tới gần nơi này, y đã cảm giác được, có điều không biết vì sao y lại vừa muốn gặp vừa muốn tránh đi. Hai ý muốn đối lập ấy cùng xuất hiện trong đầu, khiến y khó chịu tới mức muốn nôn ra máu.

Thuần Vu Diễm nghe những lời châm chọc của Sước Sước, lập tức giận dữ nói: "Hừ! Chỉ một con ong bé xíu thì sao phải phiền bản công tử, e rằng Sước Sước tiểu thư tới vì gã này đúng không?" Nói rồi đưa tay chỉ vào kim thân, nói tiếp: "Lẽ nào hẳn chính là người tình của Phong Nguyệt song kiều? Chẳng trách..."

"Hừm, đồ giặc hỗn láo, xem đây!" Một tiếng hừ lạnh ngắt ngang lời Thuần Vu Diễm, thân hình của Hằng Hằng áo trắng đánh tới, cưỡi gió mà bay, uyển chuyển phiêu linh, thân pháp ưu nhã mà nhanh như điện chớp, khiến Ý Huyền và Diệu Dương cất tiếng hoan hỉ.

Thuần Vu Diễm chỉ đứng nguyên tại chỗ, chẳng chút để tâm tới an nguy của bản thân. Huyền Vũ đằng sau hẳn đột nhiên xuất hiện trước mặt, áo bào vàng nhạt tung lên, một luồng Ma năng cuộn cuộn sục sôi khiến cho không khí xung quanh chấn động kịch liệt.

Hằng Hằng áo trắng chợt xoay người lùi lại, tà áo phấp phới bay bay. Thân thể cô bị cuồng phong đánh trúng, lảo đảo chực ngã, da mặt cũng lay động như làn sóng nước, như lau sậy chao đảo trong gió, tựa hồ lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi. Một mảnh vải sắc trắng bạc bỗng xé rách không gian, đánh thẳng xuống đầu Huyền Vũ.

Huyền Vũ đang định tiếp chiêu trả đòn thì Thuận Vu Diễm đã ra tay trước. Xá Nữ trượng điểm lên Nhu Nguyệt Ti Lăng đang đánh tới, sau đó kéo Huyền Vũ bay ngược lại ba trượng, nói: "Hai vị muội tử, chúng ta thuộc cùng một tông phái, sao lại vì chuyện nhỏ nhặt mà làm tổn thương hòa khí, hôm nay vì huynh rể mặt hai muội, tha cho gã kia!"

Sước Sước cười một tiếng yêu kiều, quay sang nói với Hằng Hằng: "Tỷ tử, người ta muốn giảng hòa kìa, như vậy đi nhé!"

Hằng Hằng nghe thế liền thu hồi Nhu Nguyệt Ti Lăng, nhanh nhẹn quay người, lạnh lùng nhìn đối phương.

Thuận Vu Diễm trừng mắt nhìn kim thân lần nữa, rồi dẫn Tứ Tượng ma tướng cưỡi xe bay chán nản quay về.

Đám Thuận Vu Diễm đi xa rồi, thân thể yêu kiều của Hằng Hằng mới liêu xiêu muốn ngã, miệng phun ra một ngụm máu. Sước Sước kinh hãi tiến đến đỡ cô dậy, đoạn lo lắng hỏi: "Tỷ tử. tỷ sao rồi?"

Hằng Hằng gượng cười đáp: "Muội đừng lo, đêm qua khi giao chiến với Thạch Cơ, tỷ tử bị thương chút ít, đây chỉ là vết thương cũ tái phát thôi." Nói thế nhưng vừa dứt lời, Hằng Hằng đã ngất xỉu!

Sước Sước biết thương thế của tỷ tử mình rất nghiêm trọng, không nói nhiều nữa, vội đỡ Hằng Hằng dậy, thúc động Ma năng múa Nhu Nguyệt Ti Lăng, thoáng chốc đã quán thành một chiếc kén bạc khổng lồ bao bọc cả hai chị em.

Ỗ Huyền và Diệu Dương nhân cơ hội điều động dị năng hóa giải phong ấn, cuối cùng cũng có thể cử động lại. Thấy Hằng Hằng vì cứu mình mà vết thương tái phát, lại cảm kích nhìn chiếc kén tầm

được Nhu Nguyệt Ti Lăng dựng nên đang xoáy tròn, chẳng biết phải làm gì.

Trong lúc Ý Huyền và Diệu Dương còn đang lo lắng cho hai chị em Sước Sước, thì một tiếng cười quyến rũ trên không trung truyền tới. Cả hai vừa nghe thấy lập tức run lên, hình bóng đẹp chết người đột nhiên xuất hiện trước họ, mặt ngọc vui tươi, nụ cười mê đắm.

Người tới chính là Vạn Yêu Mị Hậu Đát Kỷ.

Chương 10

KIM THÂN KHÓ LƯỜNG

Phá Thiên các vừa xuất hiện trước mặt Diệu Dương và Ý Huyền thì luồng dị năng khổng lồ dẫn dắt kim thân bỗng tăng vọt. Pháp trận trong khu ruộng phía trước Phá Thiên các theo đó mà dập dờn như sóng cuộn, dị năng màu xanh ẩn trong trận thế cũng như nước lưu động, một làn ánh sáng xanh cực kỳ quý dị bùng lên trong bóng đêm.

VẠN YÊU MỊ HẬU ĐÁT KỶ vận quần áo đen tuyền, vai khoác một chiếc áo mỏng màu phấn hồng, y phục toàn thân chỉ che hờ đôi gò bồng đảo, ngực và tay nửa kín nửa hở, lộ ra da thịt trắng ngần mềm mại, căng mọng sáng bóng, thân hình lồ lộ khêu gợi, quyến rũ chết người.

Đát Kỷ vừa xuất hiện, ánh mắt quyến rũ ma mị đã quét một vòng khắp lượt. Nhìn thấy kim thân của Linh Châu Tử, mắt ả ta bỗng lóe lên tia kỳ dị, chỉ thoáng qua rồi biến mất, đoạn nhìn cái kén từ Nhu Nguyệt Ti Lăng quần thành nói: "Ta đang không biết vì sao Thuần Vu công tử tràn trề hưng phấn quay về, thì ra là vì Sước Sước muội tử đã tới Trần Đường quan. Ui! Đến Hằng Hằng muội tử cũng ở đây, thật khó có dịp thế này."

Sước Sước và Hằng Hằng đang bận trị thương, chẳng thềm để ý tới lời Đát Kỷ.

Diệu Dương và Ý Huyền thấy ánh mắt Đát Kỷ chốc chốc lại dò xét kim thân thì thấp thỏm không yên. Diệu Dương trống ngược đánh thành thành, dùng ý nghĩ nói với Ý Huyền: "Tiểu Ý, con hồ ly lẳng lơ đó tới rồi, phải chăng muốn bắt chúng ta? Bọn chúng xưng chị gọi em, giống như bè đảng thân thiết, lại rất giống con cháu một nhà. Nếu ba bọn chúng chẳng quản ba bảy hai một, bắt chúng ta chia nhau ăn thì phải làm sao?"

Nếu không phải linh thể đang ở trong kim thân, không thể động thủ thì Ý Huyền đã đá Diệu Dương một phát thật mạnh vào mông. Không hiểu sao, y tin hai chị em Sước Sước hoàn toàn không có ý đối địch với mình, liền dùng ý nghĩ đáp lại: "Xem ra con hồ ly lẳng lơ đó vẫn chưa phát hiện chúng ta trốn trong kim thân này, tạm thời chắc không có gì nguy hiểm."

Diệu Dương lẩm bẩm: "Đến lúc nguy hiểm thì liệu còn chạy được sao? Theo ta thấy chúng ta nên tìm cơ hội chuồn đi thì hơn."

Ý Huyền chẳng biết làm sao đành đáp: "Ai muốn ở lại chứ? Nhưng khi yêu nữ kia còn ở đây, làm thế nào để chuồn đi chắc phải xin Diệu đại trí giả dạy cho tiểu đệ mới được."

Tuy hai người dùng ý nghĩ nói chuyện không phát ra tiếng động, nhưng do mỗi người chiếm một nửa không chế kim thân, nên nét mặt họ cũng tự nhiên xuất hiện trên nửa bên phải và bên trái của kim thân.

Hằng Hằng trị thương xong thu Nhu Nguyệt Ti Lăng, lúc quay đầu lại vừa khéo nhìn thấy nét mặt thản nhiên của Ý Huyền ở nửa

mặt bên trái của kim thân, còn nửa mặt bên phải là vẻ cười cợt của Diệu Dương. Cô bỗng chấn động kịch liệt, càng nhìn càng thấy kỳ bí.

Sước Sước lại không quá chú ý tới kim thân, chỉ kinh ngạc vì sự xuất hiện đột ngột của Đát Kỷ, thầm nghĩ: "Con yêu nữ này vốn không bao giờ tùy tiện hiện thân, hôm nay tại sao lại xuất hiện ở chốn này?" Không tỏ chút bất thường, nàng ta đứng lên nói: "Tưởng ai, thì ra là Đát Kỷ tử tử. Nghe nói tử tử làm sủng phi của Trụ vương, tại sao không ở trong thành Triều Ca mà hưởng phúc, chạy tới chỗ hoang sơn dã lĩnh này làm gì?"

Đát Kỷ mỉm cười, cất giọng trịnh trọng: "Cuộc sống trong cung quá buồn chán, ta ra ngoài cho thư thái một chút, đúng lúc gặp cỗ xe bay của Thuần Vu công tử thuộc tộc Cung Công trong Ma môn hạm hực rời đi, bốn ma tướng thủ hạ của hắn đều bị thương. Ta hiếu kỳ muốn biết kẻ nào to gan dám đối địch với người của Thánh môn, vì vậy mới đến xem thử." Vừa nói, ánh mắt quyến rũ ma mị vừa liếc về phía kim thân.

Diệu Dương và Ý Huyền trong kim thân đột nhiên cảm thấy nhột nhạt trước cái nhìn của Đát Kỷ, hai người không dám nhìn thẳng, liên tục tránh né những ánh soi mói.

Sước Sước nghe Đát Kỷ nói, tất nhiên thấy khó tin, bèn đáp: "Thì ra là vậy. Ta lại nghĩ tử tử cố ý tới đây."

Thật ra lời Đát Kỷ có một nửa là sự thật. Ngày đó, trong điện Luân Hồi ở Minh giới, vì bị Luân Chuyển vương chặn đường, lại thêm Minh Giới đế quân truy đuổi phía sau, trong lúc nguy cấp ả ta đành chọn bừa một đường luân hồi, mang Diệu Dương và Ý Huyền trở lại

nhân gian. Không ngờ con đường mà ả ta chọn lại là đường luân hồi thứ bảy, cô lập với Lục đạo luân hồi.

Vì phải dùng Yêu năng bảo vệ nhục thân nên khi trở lại dương gian thì ả ta không tìm thấy linh thể của Diệu Dương và Ý Huyền đâu nữa. ả ta bèn lùng sục trong chu vi ngàn dặm quanh Trần Đường quan ở bờ biển Đông Hải này, muốn tìm hai tiểu tử thối mang Ma năng Quy Nguyên kia.

Đúng lúc không còn chỗ nào để tìm nữa thì ả ta vô tình nhìn thấy Thuần Vu Diễm ngồi trên chiến xa, hậm hực bay về phía Đông Hải. ả ta tiến đến chào người quen thì phát hiện thương thế bốn đại ma tướng của Thuần Vu Diễm rất giống vết thương do Thiên Hỏa Viêm quyết và Ngạo Hàn quyết gây ra, liền vội vàng hỏi Thuần Vu Diễm đã có chuyện gì. Ngại ảnh hưởng đến danh tiếng nên Thuần Vu Diễm chỉ đáp qua quýt.

Đát Kỷ cho là đã phát hiện ra tung tích Diệu Dương và Ý Huyền, liền bay tới thật nhanh. Ai ngờ càng thêm thất vọng. Hai người bạn mà Thuần Vu Diễm nói tới là hai thiếu nữ Phong Nguyệt song kiều Sước Sước và Hằng Hằng thuộc tộc Phòng Phong ở Trung Chính. Người thứ ba tuy không phải Ý Huyền, Diệu Dương, nhưng cũng khiến Vạn Yêu Mị Hậu Đát Kỷ một phen kinh ngạc vì hình dáng tướng mạo giống hệt Linh Châu Tử, một trong Tứ đại Thần soái của Thiên Đình trong đại chiến Thần Ma ngàn năm trước. ả ta bèn quyết lân la ở lại dò la tình hình.

Lúc này, Đát Kỷ thấy kim thân né trái tránh phải, không ngừng lẩn trốn ánh mắt mình; hơn nữa, vẻ cổ quái chốc chốc lộ trên mặt kim thân làm ả ta cảm thấy rất quen mắt, mỗi nghi ngờ trong lòng

càng lớn thêm. Ắ ta bèn tiến lên mấy bước, liếc mắt đưa tình nhìn kim thân rồi ngấm vận thuật Mị Tâm, cất giọng yêu kiều: "Không biết vị đạo hữu này là cao nhân của tộc nào trong Thánh môn thế?"

Sước Sước nghe Đát Kỷ hỏi vậy thì ngây người, vì từ khi xuất hiện cứu người này thoát khỏi vòng vây, hai nàng vẫn chưa kịp hỏi rõ lai lịch của y. Hằng Hằng thấy Đát Kỷ sử dụng thuật Mị Tâm, mật pháp của Yêu tông, thì không khỏi kinh thường.

Đát Kỷ tuy không nhận ra Diệu Dương và Ý Huyền, nhưng nhìn thì biết ắ ta tám phần mười tới đây là để đối phó với hai huynh đệ đang tạm trú trong kim thân. Hai người đều nghĩ nếu cứ im lặng cũng không ổn, bèn nghĩ nhân cơ hội này chi bằng bỏ chạy.

Diệu Dương dùng miệng của kim thân nói: "Ba vị... ba vị tiên tử, hà hà, các vị là bạn cũ gặp lại, chi bằng cứ ở đây thông thả nói chuyện, thông thả nhé! Ôn cứu viện của hai vị tiên tử, tiểu nhân nhất định ghi nhớ, ngày sau sẽ báo đáp trọng hậu. Hôm nay xin cáo từ trước!"

Nói xong vôi vàng vận Ma năng Quy Nguyên thi triển thuật độn phong. Nhưng vôi vàng quá nên sự phối hợp giữa hai người không ăn khớp. Kết quả là nửa thân bên phải do Diệu Dương khống chế bay lên, nửa thân bên trái do Ý Huyền khống chế lại hạ xuống, toàn thân giống như một con diều giấy loạng choạng dừng lại giữa không trung. Sau một tiếng la thảm thiết, kim thân như con cua khổng lồ, lạng sang phải rồi sang trái, vừa té vừa lăn cù, khật khừ phi về phía trước, sau nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

Chỉ còn ba nữ nhân tròn mắt há miệng đứng nhìn phương pháp phi hành kỳ lạ chưa từng thấy bao giờ.

Hằng Hằng vốn chán ghét bộ dạng lừa dối của Đát Kỷ, càng không thích con người ả ta nên thấy kim thân chạy mất cũng chẳng muốn nói gì thêm. Bỗng cô nảy ra một ý, bèn nói với Sước Sước: "Muội muội, ta có việc đi trước."

Sước Sước và Hằng Hằng vốn là chị em sinh đôi, cùng một tông, cùng tu luyện một pháp môn nên tâm ý tương thông. Sước Sước lập tức hiểu Hằng Hằng muốn đuổi theo người kỳ quái kia, bèn khẽ gật đầu.

Hằng Hằng làm phép, vung bảo bối hộ thân Nhu Nguyệt Ti Lăng lên, bảo bối xoay tít đan vào nhau, bảo vệ toàn thân cô xé gió bay đi.

Đát Kỷ thấy Hằng Hằng từ đầu đến cuối làm ngơ như không thấy mình thì tức giận chửi thề mấy câu. ả ta đang định nói vài lời khách sáo chào Sước Sước để bám theo "người" kỳ quái kia, không ngờ Sước Sước lên tiếng hươc: "Đúng rồi, tỷ tỷ đến vừa đúng lúc, tiểu muội có chuyện muốn hỏi tỷ tỷ."

Đát Kỷ cười đáp: "Muội cần gì phải khách sáo chứ! Có chuyện gì cứ hỏi thoải mái đi."

Sước Sước nhớ lại Hằng Hằng từng nói với nàng ta chuyện Thạch Cơ đêm hôm đến do thám Phá Thiên các. Yêu nữ Đát Kỷ này quen biết rộng rãi, sao không mượn cơ hội này thám thính một chút, nàng ta bèn hỏi: "Xin hỏi tỷ tỷ có biết một người tên Thạch Cơ không?"

Đát Kỷ sửng sốt, hơi trầm tư một chút rồi hỏi lại: "Người muội muốn hỏi phải chăng là Thạch Cơ ở động Bạch Cốt, núi Khô Lô?"

Sước Sước thấy Đát Kỷ biết Thạch Cơ, vội hỏi tiếp: "Đúng thế, tỷ tỷ có biết lai lịch của ả ta không?"

Đát Kỷ vốn tinh ranh, chăm chú nhìn thần sắc của Sước Sước, rồi bình thản đáp: "Ta có chút liên quan với người tên là Thạch Cơ. Ta có một người em kết nghĩa tên gọi Liễu Tỳ Bà, là sư muội của Thạch Cơ..." Nói xong, ả ta liếc nhìn Sước Sước hồi lâu đầy hàm ý.

Sước Sước biết Đát Kỷ nghi ngờ nên cố làm ra vẻ thần bí: "Chắc tỷ tỷ phải biết lai lịch của Thạch Cơ chứ?"

Đát Kỷ mỉm cười đáp: "Thạch Cơ là đồng môn với Liễu Tỳ Bà, em kết nghĩa của ta. Bà Thạch Lão Ấu, sư phụ của họ đã chết trong đại chiến Thần Ma lần hai. Có điều con người Thạch Cơ không có gì xuất chúng, thị ẩn cư lâu năm trong động Bạch Cốt, núi Khô Lô hoang vắng, hiếm khi ra ngoài qua lại với người khác, chỉ thích một mình tu hành, ta cũng chỉ mới biết được lai lịch của thị qua miệng Tỳ Bà. Tỳ Bà từng theo thị tu luyện một thời gian, nhưng rồi không chịu nổi sự lạnh lẽo vắng vẻ nơi thâm sơn cùng cốc nên đã bỏ đi. Nghe nói môn pháp thuật mà thị tu hành là Huyền pháp Thổ Linh trong Linh nguyên Ngũ hành, tu vi không phải tầm thường."

Đát Kỷ ngừng lại, thấy Sước Sước định nói gì đó liền cắt ngang: "Ta biết chỉ bấy nhiêu. Muội muội là hậu duệ của họ Phòng Phong trong Thánh môn, sao lại có quan hệ với nhân vật như Thạch Cơ chứ?"

Sước Sước làm ra vẻ không quan trọng đáp: "Muội muội chỉ tiện thì hỏi thăm thôi, vì có người bạn nhờ muội thăm dò tin tức về người này."

Đát Kỷ sao chịu tin lời nàng ta, nhưng vốn không hứng thú với chuyện Thạch Cơ, riêng đối với người có tướng mạo giống hệt Linh Châu Tử vừa rồi là chẳng thể quên được, nên ả ta cũng không phản bác gì, bèn đổi chủ đề: "Ta lại rất hứng thú đối với lai lịch của 'người' kia, chi bằng muội nói cho ta nghe được không?"

"Tỷ tỷ hỏi người vừa nãy chạy đi như cua ấy ư?" Sước Sước làm bộ giật mình hiểu ra, đoạn trả lời: "Muội cũng vừa gặp hẳn, đang định thăm dò lai lịch thế nào. Vốn định hỏi xem tỷ tỷ có biết gì hay không, thì ra tỷ tỷ cũng không biết, vậy muội còn có việc quan trọng, xin cáo từ trước!"

Dứt lời khom người thi lễ, rồi không đợi Đát Kỷ kịp phản ứng gì, thân hình hóa thành một luồng sáng xanh biếc bay vút đi.

Đát Kỷ thấy mình bị xỏ mũi thì giận run người, hàm răng trắng đẹp nghiến chặt, tóc mây sau lưng chĩa thẳng như mũi tên, hai tay vẫy mạnh, tức giận quát lên một tiếng làm Yêu năng toàn thân bùng phát đột ngột. Chỉ nghe "ầm" một tiếng, một hòn núi nhỏ cách đó không xa bị đánh tan thành bụi phấn.

Trong đám bụi mịt mù, đôi mắt Đát Kỷ lóe lên ánh yêu tà độc ác, ả ta nghiến răng kèn kẹt, hậm hực: "Nha đầu đáng chết, dám lừa gạt bản hậu, các ngươi cứ đợi đấy, nếu không bắt các ngươi phải bồi thường thì ta không xứng là Vạn Yêu Mị Hậu nữa!" Cất tiếng cười nanh ác, ả ta hóa thành một luồng sáng đen tuyền rồi biến mất về phía trời xa.

Đát Kỷ vừa bỏ đi, một khối đá lớn cách đó chừng mười trượng bỗng hóa thành hình người, đột ngột xuất hiện như từ trên trời rơi xuống. Đôi mắt quỷ dị nhìn khắp bốn phía, trong ráng chiều loáng

thoáng có thể nhận ra đó là Thạch Cơ. Ả nhìn về phía xa xăm, khuôn mặt yêu quái lộ vẻ băn khoăn nghi hoặc, lẩm bẩm nói một mình: "Quái lạ, kẻ khổng chế kim thân rốt cuộc là ai đây?"

"Bất kể hần là ai, tất cả chuyện này đều có lợi cho ta!" Thạch Cơ nghĩ tới kế hoạch đã dự tính từ lâu, miệng liền phát ra tiếng cười kèn kẹt lạnh lẽo, sau đó thân hình quay tít cuốn lên bụi đất mù trời, biến mất không thấy tăm hơi.

Phủ Tổng binh, Trần Đường quan.

Trời đã tối, con đường lớn gần hậu viện phủ Tổng binh không còn ai qua lại. Một số nơi đã lên đèn, bốn phía chỉ còn lờ mờ.

Bỗng từ không trung truyền tới một tràng âm thanh xé gió, tiếp đó là một loạt tiếng "ui chao", "ối chà". Một người từ trên không rớt đánh "ầm" xuống giữa đường lớn, làm lõm xuống một hố to.

Một lúc sau mới thấy kêu lớn một tiếng rồi đứng lên. Thì ra là một nam tử mặc giáp đỏ, đầu tóc thân thể toàn bụi đất, thảm hại vô cùng.

Y đứng vững lại, phủi phủi thân mình, há miệng mắng lớn: "Con bà nó! Tiểu Y, ngươi không thể phối hợp nhịp nhàng một chút sao? Ta muốn thu công hạ xuống thì ngươi lại chậm hơn ta nửa nhịp. Lúc khởi hành đã vậy, giờ hạ xuống cũng vậy, ngã đến suýt ngắt dây này!"

Liền đó, y chuyển giọng trong trẻo: "Lão đại ta xin ngươi. Đã kêu ngươi phải canh thật chuẩn hãy thu công, ta còn chưa phát động thì ngươi đã phát động trước rồi. Có thể bay trở về Trần Đường quan

đã là may lắm, ngã một cái có là gì! Người cũng chưa ngã chết cơ mà!"

Nếu giờ có người trên đường nhìn thấy một gã tự tử thế này, hẳn cho rằng hẳn phát điên.

Người vừa từ trên trời rơi xuống chính là kim thân của Linh Châu Tử, bên trong là linh thể của Diệu Dương và Ý Huyền. Hai người dựa vào thuật độn phong nửa vời của mình bay thẳng từ núi Càn Nguyên tới Trần Đường quan, lúc hạ xuống không cẩn thận nên bị ngã. May mà kim thân Linh Châu Tử kiên cố vô cùng nên mới không bị thương.

Ý Huyền vẫy tay trái của kim thân, nói: "Được rồi, đừng đùa nữa! Chúng ta mau vào phủ Tổng binh tìm Na Tra, giao kim thân cho y!"

Diệu Dương nghe vậy thì cảm cảnh. Từ khi hai huynh đệ trở thành linh thể đến giờ đều loạng quàng quàng, đến nhục thân của mình còn không có, lại vội vàng giúp người khác tìm kim thân. Trầm ngâm một lúc, y làm bộ mặt dày nói: "Kim thân dùng tốt như thế, bị bao nhiêu cao thủ Ma môn vây công cũng không hề hấn, chi bằng chúng ta đừng giao lại cho Na Tra nữa, để dùng là xong!"

Ý Huyền cười mỉa: "Cút con bà người đi! Giờ là lúc nào rồi mà người còn muốn nói giỡn nữa?"

Diệu Dương cười hì hì, không nói gì nữa. Hai người lại đồng thời phát động Ma năng Quy Nguyên, nhẹ nhàng nhảy qua bức tường cao của phủ Tổng binh.

Lúc này trời đã tối mịt, khắp nơi trong phủ Tổng binh đèn đã sáng rực.

Vì Diệu Dương và Ý Huyền ở trong kim thân nên có thể vận dụng Nguyên năng, trong đêm tối vẫn nhìn thấy đường đi. Hai người nhanh nhẹn tránh những tì nữ và vệ binh ngẫu nhiên gặp phải, lòng vòng đi về phía khu nhà ở trong phủ Tổng binh.

Đi từ hướng hậu viện nên muốn tới khu nhà ở, họ phải qua Phá Thiên các.

Nhưng khi hai người đi qua Phá Thiên các thì bỗng phát sinh biến hóa.

Trong khoảnh khắc, hai người đồng thời cảm ứng một luồng dị năng kỳ lạ tràn tới kim thân. Không cho hai người kịp phản ứng, kim thân liền tự chấn động, dừng lại trong tích tắc rồi xoay mình, cất bước tiến đều về phía Phá Thiên các.

Ý Huyền cuống quýt hỏi: "Tiểu Dương, người làm gì vậy? Đến Phá Thiên các làm gì?"

Diệu Dương cũng kêu âm lên: "Phải chăng người mê muội rồi? Ta có đi về phía đó đâu, rõ ràng là tự người muốn đi đến đó chứ, sao lại đổ cho ta? Mau dừng lại ngay!"

Trong lúc hai người cãi vã, kim thân đã nhảy qua tường, đi tới khu ruộng hoa cỏ phía trước Phá Thiên các.

"Ta không muốn tới đó!" Ý Huyền dùng hết sức cũng không ngăn được kim thân tiến về phía trước, y lo lắng đến nỗi trên mặt kim thân toát mồ hôi. Lúc này hai huynh đệ mới phát hiện có mặt luồng dị năng cực mạnh đang điều khiển kim thân đi về phía Phá Thiên các.

Luồng dị năng đầy vẻ bá đạo, dường như có liên hệ không thể giải thích với kim thân. Kim thân tiến một bước, cảm ứng do luồng dị năng đó gây ra với hai người lại mạnh thêm một chút. Dù Dương Huyền hai người cố gắng thế nào cũng không thể cản kim thân tiến lại gần luồng dị năng đó. Ngay cả Ma năng Quy Nguyên trong cơ thể hai người cũng rút sạch chẳng còn tung tích, hai người đành trơ mắt nhìn kim thân đi về phía trước.

Trong nháy mắt, một tòa tháp năm tầng cao vút tận mây xanh xuất hiện, xà cột chạm trổ cầu kỳ, bốn góc uốn lượn kỳ dị. Chính là Phá Thiên các!

Phá Thiên các vừa xuất hiện trước mặt Diêu Dương và Ý Huyền thì luồng dị năng khổng lồ dẫn dắt kim thân bỗng tăng vọt. Pháp trận trong khu ruộng phía trước Phá Thiên các theo đó mà dập dờn như sóng cuộn, dị năng màu xanh ẩn trong trận thể cũng lưu động như nước, một làn ánh sáng xanh cực kỳ quý dị bùng lên trong bóng đêm.

Kim thân dễ dàng xuyên qua pháp trận hoa cỏ, đi thẳng vào trong Phá Thiên các.

Diêu Dương cuống quýt kêu oai oái: "Tiểu Ý, làm sao bây giờ? Đúng là gặp quỷ rồi. Kim thân tại sao lại tự động đi vào đây, hay là trúng tà, hay là ngoài chúng ta còn có quỷ hồn nào khác nhập vào, sao chúng ta không cảm ứng được nhỉ?"

Ý Huyền cũng cuống, nhưng y không nghĩ nhiều như Diêu Dương, y biết trước mắt mình và Diêu Dương không thể đối kháng với luồng dị năng khổng lồ, bèn nói: "Tiểu Dương, chúng ta không

nên chống cự vô ích nữa, cứ theo kim thân xem rốt cuộc nó tới đâu?"

Đúng là cách trong lúc chẳng có cách nào, đành tùy cơ ứng biến thôi.

Kim thân bước vào tầng lầu thứ nhất.

Diệu Dương nhớ lại cảnh Thạch Cơ và Ma nữ Hằng Hằng đánh nhau kịch liệt lúc trước, trong lòng còn run sợ, thầm cầu nguyện: "Ông Trời có mắt, xin cho yêu phụ đó ngàn vạn lần đừng xuất hiện lúc này!"

Nóc Phá Thiên các bỗng sinh ra một lực hút cực mạnh, hút tuột kim thân của Linh Châu Tử lên tầng cao nhất.

Chỉ thấy kim thân bay vào trong Phá Thiên các, dường như hòa làm một thể với luồng dị năng lạ trong đó. Một luồng Nguyên năng mạnh mẽ vô cùng truyền tới trên đỉnh đầu, Diệu Dương và Ý Huyền chưa kịp phản ứng thì Ma năng Quy Nguyên trong cơ thể bị kích động đột nhiên xuất hiện. Hai luồng dị năng như nước với lửa giao chiến kịch liệt, áp lực càng lúc càng lớn. Linh thể hai người bị ép bắn vọt ra ngoài.

Linh thể của Diệu Dương bị bắn khỏi kim thân, treo lơ lửng trên mái tháp, không cách nào hạ xuống được. Ý Huyền cũng bị dị năng ép xuống nền, không sao động đậy. Tình cảnh này khiến hai huynh đệ nhớ tới Cửu Long Huyền Vũ đại trận kỳ quái trong Âm Dương kiếp địa.

Hai huynh đệ trơ mắt nhìn kim thân tỏa ánh hào quang xanh nhạt, dần dần bao trùm toàn thân. Một lúc sau, luồng dị năng mới

đột ngột biến mất, không còn tăm tích. Diệu Dương lập tức từ trên mái lầu rơi xuống, Ý Huyền cũng cảm thấy áp lực biến mất, liền từ từ đứng lên.

Đứng vững được rồi, hai người bèn đưa mắt nhìn nhau, trong lòng cực kỳ kinh hãi, không biết đã xảy ra chuyện kỳ quái gì.

Diệu Dương quay sang hỏi: "Tiểu Ý, chuyện này là thế nào? Tại sao chúng ta lại bị đuổi ra khỏi kim thân? Vừa rồi là loại dị năng quý quái gì? Sao lại lợi hại như vậy, đến dị năng Quy Nguyên trong linh thể chúng ta cũng không phải là đối thủ?"

"Chỉ sợ không ai biết cặn kẽ chuyện này!" Ý Huyền nhíu mày khổ sở suy nghĩ, sau đó do dự nói: "Nhưng vừa rồi ta có một cảm giác rất kỳ lạ, dường như kim thân chính là chủ nhân của luồng dị năng đó, chúng ta là những người lạ xâm nhập nên nó mới đuổi chúng ta ra ngoài!"

Diệu Dương tiến lên mấy bước, nhìn khắp lượt kim thân, đoạn nói: "Bất kể chuyện gì, giờ chúng ta phải nhanh chóng lấy lại kim thân giao cho Na Tra. Cứ lằng nhằng thế này, trời sáng thì làm thế nào? Chẳng lẽ cứ bê cái kim thân này mà chạy loạn lên trong phủ Tổng binh sao?"

Ý Huyền sợ Diệu Dương hành động hấp tấp, vội lướt tới cạnh y nói: "Tiểu Dương, người chớ có làm càn!"

"Không sao đâu!" Diệu Dương cười hê hê, đẩy Ý Huyền ra, vận lực nhảy vọt về phía kim thân. Ý Huyền thấy không cản được Diệu Dương thì lo lắng dậm chân. Chỉ thấy tầng hào quang xanh nhạt bỗng chuyển động mạnh, ánh sáng xanh lấp lánh mờ ảo. "Vù" một

tiếng, Diệu Dương đã bị luồng dị năng hất ra ngoài, một lần nữa như viên đạn bắn tung lên trời.

Ỗ Huyền thở dài tức giận mắng: "Con bà nó! Tiểu Dương, người không thể an phận một chút sao? Người còn tưởng chúng ta đang chạy nạn như ngày xưa, bất kể kẻ đó có tiền hay không có tiền, cứ nấn hầu bao của hắn rồi hãy tính hả? Giờ hay rồi, có giỏi thì xuống đây đi!"

Diệu Dương bị luồng dị năng giữ chặt không hạ xuống được, cười bồi đáp: "Tiểu Ỗ à, ta cũng chỉ muốn nhanh chóng lấy lại kim thân thôi mà. Người mau đến xem làm sao mang cái kim thân đáng ghét này về đây!"

Ỗ Huyền chậm rãi tới trước kim thân, quả nhiên y vừa lại gần thì luồng hào quang màu xanh bao phủ kim thân bắt đầu lưu chuyển. Ỗ Huyền cảm ứng một luồng dị năng ngay trước mặt đủ đẩy bắn mình ra.

Ỗ Huyền thử tiến lên một bước, luồng dị năng như linh tính được nguy hiểm, bỗng mạnh lên mấy lần. Ỗ Huyền giật mình kinh hãi lùi lại, lực cản lập tức tiêu tan. Nhưng y tiến lên một bước thì lực cản lại sinh ra, thử mấy lần đều như vậy. Thì ra luồng dị năng xuất hiện là để ngăn không cho người khác tiếp cận kim thân.

Một lúc sau, luồng dị năng trói chặt Diệu Dương trên không trung dần dần tiêu tan, Dương rơi xuống đất. Y vỗ ngực, thở phào một hơi rồi đến trước mặt Ỗ Huyền: "Tiểu Ỗ, thế nào rồi?"

Ỗ Huyền càng khẳng định suy đoán của mình, nhưng cũng không nghĩ được nguyên do, bèn thở dài đáp: "Xem ra chúng ta tạm thời không cách nào tiến vào trong kim thân nữa rồi!"

Diệu Dương gãi đầu hỏi: "Vậy phải làm sao? Lấy trộm kim thân về đã không dễ dàng, chẳng lẽ cứ để nó ở đây?"

Ỗ Huyền ngẫm nghĩ rồi đáp: "Trước tiên cứ đi tìm Na Tra nói chuyện xem sao đã. Dù gì y cũng quan hệ mật thiết với cái kim thân này, nói không chừng sẽ có cách." Vừa dứt lời Ỗ Huyền bỗng thấy lòng chấn động, một cảm giác quen thuộc từ đáy lòng sinh ra. Bất giác y hoảng hốt, im bật không nói gì nữa.

Diệu Dương bả vai Ỗ Huyền nói: "Được rồi, đừng làm mặt khổ sở nữa, nhất định sẽ có cách!"

Hai người cùng xuống lầu, rời khỏi pháp trận dễ như chơi, rồi chạy thẳng về khu nhà ở.

Trong Phá Thiên các trống rỗng chỉ còn sừng sững kim thân với ánh sáng xanh lưu chuyển khắp thân thể, khuôn mặt kiên nghị anh tuấn chẳng biểu lộ cảm xúc gì, ngẩn ngơ nhìn về phía bầu trời đêm tối đen và trống rỗng mênh mang trước mặt...

Trăng sáng, những vì sao lấp lánh. Ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống chiếc hồ nhỏ tĩnh mịch trong khu nhà của phủ Tổng binh. Bốn phía vắng lặng không người, trong khung cảnh yên tĩnh thì thoảng phát ra tiếng côn trùng kêu rả rích.

Hai người bước đi chậm rãi, Diệu Dương nhìn Ỗ Huyền nói nhỏ: "Tiểu Ỗ, chúng ta sẽ nói sự thật với tiểu tử đẹp trai sao?"

Ỗ Huyền trầm ngâm đáp: "Không biết tại sao, chắc là vì áy náy rằng mình từng gạt Na Tra nên trong lòng ta đã coi y như một người bạn. Thấy y chuyện gì cũng bị giấu giếm bưng bít, người yêu lại bị

bắt đi, luôn có nỗi niềm không nói ra được nên ta rất muốn giúp y, cho y biết mọi chuyện về Linh Châu Tử!"

Diệu Dương ngửa mặt nhìn vầng trăng sáng trên cao, gật đầu nói: "Ta cũng vậy." Liền đó cười nói: "Nếu nói cho Na Tra biết chuyện thì chỉ sợ phải phiền Ý đại thiếu gia người hy sinh một chút, tiến vào nhục thể của Á Cô, biến thành tiểu mỹ nhân rồi nói rõ ngọn ngành với tiểu tử đẹp trai của chúng ta."

Ý Huyền nghe vậy liền nhảy dựng lên, trợn mắt kêu thảm: "Sao lại là ta? Lần này đến lượt người mới đúng!"

Hai huynh đệ vừa đùn đẩy vừa đi vào một dãy nhà ở, tìm thấy Á Cô đang ngủ say. Ý Huyền dễ dàng tiến vào nhục thân của Á Cô. Sau đó Diệu Dương đi trước, Ý Huyền đằng sau tới nơi ở của Na Tra.

Na Tra đang ngồi trên chiếc ghế đá dài ngoài vườn, ngây người nhìn lên trời.

Từ sau lần thua dưới tay Long tam thái tử, y luôn khắc khoải nhớ nhung thiếu nữ xinh đẹp xuất hiện trong lúc mơ màng ngày đó. Mỗi lần nghĩ tới cô, trong lòng y dậy lên bao cảm xúc khó tả, khiến y buồn bã, đau lòng. Nhớ lại ánh mắt tình thâm như biển, tha thiết không muốn rời, nhớ lại vẻ mặt đau buồn muốn chết của cô, y chua xót đau khổ, liên tục dày vò bản thân...

Nghe tiếng bước chân quen thuộc vọng tới, y quay đầu lại, khẽ nhíu mày hỏi: "Á Cô, sao cô lại tới đây?"

Ý Huyền thấy vẻ nhớ nhung thất thần của Na Tra thì lắc đầu thảm thán, đoạn nói: "Sư đệ, là ta!"

Na Tra vừa nghe giọng Á Cô, biết là "sư huynh" đã tới liền cao hứng nhảy dựng lên, chạy đến cầm tay Ý Huyền hỏi vợ: "Sư huynh, thế nào rồi, giúp đệ nghe ngóng được gì chưa?"

Ý Huyền biết giờ nói gì đi nữa cũng vô dụng, bỗng nảy ra một ý hay hơn. Y bèn đặt hai tay lên vai Na Tra, nói: "Đừng vội vàng, ta sẽ từ từ kể lại cho đệ. Trước hết đệ theo ta đi gặp một người!"

Na Tra vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, hỏi: "Ai thế sư huynh? Là vị tiên tử tử tử nào ư?"

Diệu Dương đứng bên nghe vậy cười thầm không ngớt. Không ngờ Na Tra còn nôn nóng hơn cả y, chẳng trách kiếp trước tiểu tử này có duyên với nhiều mỹ nhân như vậy. Nghĩ tới đây, y không khỏi ghen tỵ.

Ý Huyền không trả lời, kéo Na Tra vừa đi vừa nói: "Gặp rồi hãy nói!"

Diệu Dương và Ý Huyền xuống lầu không bao lâu, trong Phá Thiên các bỗng xuất hiện một thiếu nữ. Toàn thân cô mặc áo trắng theo gió bay phấp phới, mái tóc dài tung bay, thân hình cao ráo, khuôn mặt xấu xí vô cùng nhưng khí chất tuyệt trần thanh nhã. Chính là Nguyệt ma nữ Hằng Hằng.

Cô đối diện kim thân trong các, mắt bưng bưng những tia sát khí, lạnh lùng hỏi: "Rốt cuộc các hạ là cao nhân của tông phái nào, hôm nay sao lại tới Phá Thiên các?" Vừa nói vừa tập trung cảnh giác, kết giới hộ thân màu trắng lập lòe như thể chỉ cần kim thân nói sai một câu thì cô sẽ lập tức ra tay.

Diệu Dương và Ý Huyền sớm đã bị ép ra ngoài, lúc này kim thân không còn linh thể chủ trì nên chỉ đứng im bất động, chẳng nói chẳng rằng.

Hằng Hằng thấy kim thân không để ý tới mình, hừ lạnh một tiếng, nói: "Nếu các hạ không nói rõ ý đồ tới đây thì đừng trách tiểu nữ vô lễ!" Chẳng là vừa rồi khi mới về tới Trần Đường quan, cô kinh ngạc thấy kim thân ở trong Phá Thiên các, bèn vội bám theo sau rồi hiện ra tra hỏi. Nhưng lúc này linh thể Diệu Dương, Ý Huyền đã bị đẩy ra, kim thân chỉ còn là cái xác không hồn, đương nhiên không thể trả lời.

Phá Thiên các này là thánh địa mà họ Phòng Phong của cô đời đời bảo vệ. Từ khi trở thành Thần Khí Ngự Nữ, nhiệm vụ cả đời của cô là bảo vệ nơi này. Nếu như ngày trước thì cô đã sớm ra tay, nhưng từ lúc cô và muội muội gặp kim thân giữa đường, trong lòng liền nảy sinh cảm giác kỳ dị, dường như tác động tới mấy đời mấy kiếp vậy. Lúc này do Ý Huyền đã rời khỏi kim thân nên cảm giác đó không còn, nhưng cô vẫn không biết nên làm thế nào với người này cả.

Đột nhiên Ma linh Dị tâm của Hằng Hằng chấn động, một luồng Nguyên năng quen thuộc tiến lại gần cô làm nảy sinh cảm ứng của Kỳ Từ Thiên quyết. Cô không cần quay đầu lại đã hỏi luôn: "Sức Sức, là muội sao?"

Một luồng sáng xanh biếc bỗng xuất hiện trong Phá Thiên các, một thiếu nữ thân vận quần áo màu tím bó sát thân hình cao ráo thon thả, mái tóc dài đen nhánh bỗng bồng bênh buông xõa sau lưng, vòng đeo tay lấp lánh bảy màu như cầu vồng chạm vào nhau phát

ra tiếng lanh canh vui tai. Chính là Phong ma nữ Sước Sước trong Phong Nguyệt song kiều.

Vừa tiến vào Sước Sước đã thấy kim thân đứng sừng sững trong Phá Thiên các, đôi mắt đẹp lộ vẻ kinh ngạc, hỏi: "Tỷ tỷ, sao hấn lại ở đây?" Tiếp đó mắt phượng đảo quanh một vòng, tức giận nhìn kim thân quát lớn: "Rốt cuộc ngươi là ai? Thật to gan, nếu vẫn không nói năng gì thì đừng trách bọn ta không khách sáo."

Hằng Hằng đem mọi chuyện vừa xảy ra kể lại một lượt cho Sước Sước. Nghe xong, Sước Sước đang trừng trừng nhìn kim thân bỗng đảo mắt một vòng rồi yêu kiều quát lên, hai tay xoay tròn như hình thái cực vận một luồng sáng tím nhạt, dần dần hình thành một luồng sáng lưu chuyển vô định, chụp tới kim thân.

Hằng Hằng đứng bên thấy muội muội sử dụng Vấn Tình pháp quyết trong Diệt Tình quyết, sợ xảy ra chuyện bất ngờ nên lập tức dùng Nguyên năng trong Kỳ Thiên Từ quyết bao phủ toàn thân, chuẩn bị tiếp ứng bất cứ lúc nào.

Ma năng trong Diệt Tình quyết của Sước Sước vừa tới sát kim thân, lập tức cảm ứng một luồng dị năng khổng lồ từ kim thân ồ ạt tràn ra chặn đứng Ma năng của mình. Ma năng của nàng ta càng mạnh thì Nguyên năng của kim thân cũng theo đó tăng cường. Nàng ta chấn động nhận ra dường như luồng Nguyên năng đó liên hệ chặt chẽ với Nguyên năng của Diệt Tình quyết, tuyệt đối không dám sơ ý nữa, liền triệt bỏ Nguyên năng của Diệt Tình quyết rồi đem trạng thái kỳ quái đó kể lại cho Hằng Hằng.

Hai tỷ muội họ nghĩ mãi vẫn không hiểu. Bỗng một ý nghĩ lóe lên trong đầu Sước Sước: "Tỷ tỷ, phải chăng linh hồn của người này đã

rời khỏi cơ thể, giờ chỉ còn Nguyên năng bản thể của hần bảo vệ nhục thân không để nó thương tổn?"

Hằng Hằng thấy rất có lý, gật đầu hỏi: "Vậy giờ chúng ta nên làm gì?"

Sước Sước nghĩ một chút rồi đáp: "Chi bằng cứ làm thế này: Tỷ tiếp tục ở lại đây quan sát động tĩnh của hần, còn muội đến núi Khô Lâu dò xét nguồn cơn. Những gì ở Đát Kỷ nói về lai lịch Thạch Cơ rất mơ hồ. Hừ, muội không tin mình không điều tra được lai lịch yêu nữ kia. Sau đó muội định về cung Phong Nguyệt ở núi Nghệ Xạ báo cáo sự tình với sư phụ."

Hằng Hằng lo lắng nói: "Sước Sước, yêu nữ Thạch Cơ tu vi cao cường, muội ngàn vạn lần không nên sơ ý. Tỷ thấy muội nên về núi Nghệ Xạ trước! Nếu không tỷ và muội cùng đến núi Khô Lâu cũng được."

Sước Sước giữ Hằng Hằng lại nói: "Tỷ tỷ yêu quý, tỷ cứ để muội đi. Thương thế của tỷ còn chưa thuyên giảm, nên tranh thủ lúc này vận công phục hồi mới đúng. Núi Khô Lâu cũng chẳng phải cấm địa gì, muội không sao đâu."

Hằng Hằng ngẫm lại thấy cũng đúng, Sước Sước lăn lộn trong Tam giới đã nhiều năm, tất nhiên không sợ một yêu nữ Thạch Cơ; hơn nữa lúc này nội công của Thạch Cơ không thể gây thương tổn cho Sước Sước. Cô đành gật đầu đồng ý.

Sước Sước yêu kiều cười lên một tiếng, thân hình hóa thành một luồng ánh sáng xanh bay vụt đi.

Hằng Hằng nhìn theo hình bóng muội muội khuất phía chân trời, thở dài một hơi, thực hết cách với nữ tử này. Đột nhiên hàng lông mày xinh đẹp cau lại, Ma linh Di tâm trong linh thức bỗng chuyển động. Thoáng chốc cô cảm ứng được điều gì đó, thân hình xoay tròn một vòng trốn lên khoảng không trên Phá Thiên các.

Dưới ánh trăng sáng, tám con Phi Sư kéo một cỗ xe bay bằng bạch ngọc theo gió rít vù vù bay tới. Được Tứ đại ma tướng hộ vệ, Thuần Vu Diễm hai mắt lộ vẻ thâm tà, cười thèm thường nói: "Hằng Hằng cô nương, chúng ta quả là có duyên, mới đó mà đã gặp lại rồi!"

Đêm. Gió xào xạc, sao trời lấp lánh.

Phá Thiên các chìm trong yên ắng, tựa như cõi chết. Chỉ còn kim thân của Linh Châu Tử đứng sừng sững nguyên vị trên lầu.

Đột nhiên, kim thân bùng lên ánh sáng xanh lè, những tiếng ong ong kỳ quái bắt đầu vang lên.

"Sư đệ, đệ lên trên xem là biết ngay." Trên cầu thang của Phá Thiên các bỗng vang lên tiếng nói.

Một giọng khác do dự thốt lên: "Sư huynh... Không phải đâu, chỉ là những lời huynh nói... đệ không tiếp nhận nổi."

Rất nhanh, trong Phá Thiên các xuất hiện hai người, trong đó có một thiếu niên tuổi chừng mười sáu, tóc đen, lông mày dài đến tận tóc mai, mắt sáng như sao, trang phục đồ rục như một đám mây lửa, chính là Na Tra, đứa con thứ ba của Tổng binh Trần Đường quan Lý Tịnh, đệ tử của Thái Ất chân nhân ở động Kim Quang núi Càn Nguyên.

Vừa rồi chính là Na Tra nói, khi nghe xong mọi chuyện liên quan đến kim thân kiếp trước của mình, trong lòng y mãi vẫn không thể tin được. Đôi mắt kiên cường đầy vẻ hoang mang.

Sau lưng Na Tra là một nữ tì dung nhan xinh đẹp, thân vận xiêm y xanh lục, chính là Á Cô bị Y Huyền mượn nhục thân. Bám sát sau Y Huyền như bóng ma là người huynh đệ Diệu Dương của y. Ba người lên lầu, Y Huyền chỉ vào kim thân nói: "Sư đệ, đệ xem này, tiểu huynh không gạt đệ, đây chính là kim thân kiếp trước của đệ. Chúng ta mau tìm cách đem nó đi thôi!"

Ánh mắt Na Tra vừa chạm tới kim thân, vẻ hoang mang bất giác thay bằng sự trống rỗng. Rất nhiều người, nhiều chuyện mà nằm mơ y cũng không tưởng tượng nổi bỗng lướt qua đầu, màn nọ nối tiếp màn kia, rõ ràng vô cùng, nhưng khi chúng biến mất thì y lại mê man, chỉ mơ hồ cảm giác những người đó y vốn chưa từng gặp nhưng rất quen thuộc, còn kim thân đang đứng đó dường như là một "bản thân" khác, có điều không biết đó là "mình" của kiếp trước hay "mình" của kiếp này.

Cảm giác vừa kỳ diệu vừa kỳ quái đó khiến y như bị một sức mạnh vô hình dẫn dắt, không tự chủ đi về phía kim thân, chưa tới gần đã giơ tay lên như muốn sờ nắn.

Y Huyền nghĩ tới phản lực của kim thân, hơi do dự nhưng quyết định không nói gì. Quả nhiên, Na Tra chạm vào kim thân mà không hề bị luồng dị năng đẩy ra.

Na Tra vừa chạm vào kim thân liền cảm thấy hai tay như bị một luồng Nguyên năng hút chặt vào. Nguyên năng không tên trong kim thân theo hai tay ầm ầm tràn vào cơ thể y như rỗng về biển lớn.

Tinh thần Na Tra chấn động, dường như có một tia sét đánh trúng đỉnh đầu, mọi thứ trong các đầu trở nên rõ ràng. Rồi tia sét qua đi, mọi thứ trở về tình trạng tối tăm không nhìn thấy gì nữa.

Đến giờ y mới hoàn toàn tin lời Ỗ Huyền, kim thân của Linh Châu Tử này nhất định chính là của mình ở kiếp trước.

Trong giây lát, tinh thần y trở nên hỗn loạn. Những lời Ỗ Huyền đã nói, những lời sư phụ đã nói, tình cảnh lúc y đại chiến với Long tam thái tử, ánh mắt ai oán thâm tình của Châu Linh - thiếu nữ thuộc Bạng Linh tộc... Tất cả đều hòa trộn thành một trong lòng y, xao động như lệch đất nghiêng trời.

Diệu Dương và Ỗ Huyền thấy toàn thân Na Tra run rẩy, sắc mặt lúc đỏ bừng, lúc trắng bệch, lúc lại xanh lè. Thân thể Na Tra và kim thân đồng thời tỏa ra ánh sáng xanh nhàn nhạt. Hai người đưa mắt nhìn nhau, không biết trong người Na Tra đã phát sinh biến hóa gì.

Diệu Dương cả kinh, vội vàng nói: "Con bà nó, Tiểu Ỗ, người mau nghĩ cách gì đi! Na Tra hình như không được ổn thì phải!"

Ỗ Huyền biết lúc này có túm lấy Na Tra mà kéo ra thì cũng không tác dụng gì, quan trọng là làm cho Na Tra tỉnh lại, nên y cúi đầu trầm tư suy nghĩ. Huyền Pháp yếu quyết chầm chậm lướt qua trong đầu, nhưng y vẫn không tìm được cách gì giúp Na Tra.

Diệu Dương và Ỗ Huyền tuy thiên tư thông tuệ nhưng tiếc là kiến thức non nớt, không biết hiện giờ Na Tra đang gặp phải tình trạng đại kỵ của người tu đạo: tẩu hỏa nhập ma.

Ỗ Huyền bỗng lóe lên một ý, chính là trải nghiệm đặc biệt mà ba người - y, Diệu Dương và U Vân - đã gặp trong Phượng Thủ Oánh

Tâm Tỏa.

Thấy sắc mặt Na Tra càng lúc càng trắng bệch, càng lúc càng run mạnh, Ý Huyền biết đã tới thời khắc quan trọng nhất, y lập tức quyết định không suy nghĩ nữa, đành liều một phen, thò tay nắm lấy tay trái Na Tra, tay kia giơ về phía Diêu Dương, nói lớn: "Tiểu Dương!"

Diêu Dương cũng nhớ lại chuyện với U Vân, giật mình tỉnh ngộ, tay phải vội vàng nắm lấy Na Tra, còn tay trái y nắm chặt tay Ý Huyền.

Đúng vào khoảnh khắc tay của ba người nắm chặt, Ma năng Quy Nguyên trong linh thể Diêu Dương và Ý Huyền lập tức hiển linh. Hai người cảm ứng một luồng Linh năng thuần chất hiền hòa đang giao thoa xoay chuyển. Do Ma năng Quy Nguyên của hai người đánh vào nên luồng Linh năng kia lập tức như thủy triều sôi sục, nháy mắt đã tụ hội với Ma năng Quy Nguyên thành một dòng, nhanh chóng vận hành dọc theo thân hình ba người.

Diêu Dương và Ý Huyền thấy như lại tiến vào khoảng không tối đen quen thuộc, suy nghĩ của bản thân lưu chuyển theo luồng Nguyên năng.

Bỗng nghe tiếng người nào đó đau thương phẫn nộ hét lên: "Ta là ai? Rốt cuộc ta là ai?"

Chính là Na Tra!

"Na Tra!" Diêu Dương và Ý Huyền đồng thanh hét lớn. Hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của họ, Na Tra không thể nghe thấy tiếng họ như Công chúa U Vân. Một mình y ở đó kêu gào, bất kể Dương

Huyền hai người hò hét thể nào cũng không phản ứng, trong khi ba luồng Nguyên năng hợp nhất chuyển động càng lúc càng nhanh.

Chương 11

QUỶ KẾ CỦA YÊU NHÂN

Nói xong, hai tay Thạch Cơ từ từ vung lên, Yêu năng ồ ạt tuôn ra thành một khối hào quang chói lòa, rồi chậm chậm ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng bao phủ kim thân. Sau đó, mười ngón tay ả ta búng mạnh, miệng niệm thành tiếng, đột ngột phát chiêu. Quả cầu ánh sáng bằng Nguyên năng đang bao bọc kim thân bay lên không trung rồi không ngừng xoay tít theo một quỹ đạo kỳ dị.

ĐANG LO LẮNG, Diệu Dương và Ý Huyền bỗng chấn động thấy dị năng Quy Nguyên bành trướng, hai luồng Ma năng cực dương, cực âm thoát ra từ chỗ hợp lưu, xoay tít rồi dần thành một thể. Nguyên năng trên kim thân lập tức bị hóa giải.

Tinh thần Na Tra như bị trăm dòng nước lạnh như băng xối vào, liền từ trong cõi mơ màng tỉnh lại, thấy toàn thân lạnh ngắt hư nhược. Hai tay y đã rời khỏi kim thân, nhũn người ngã lăn ra đất.

Diệu Dương và Ý Huyền cũng từ trong mê tỉnh lại, thấy thế thì vô cùng áy náy. Ý Huyền vội tiến lại đỡ Na Tra đứng dậy, nói: " Sư đệ, thật là xin lỗi đệ. Nếu biết trước đệ thấy kim thân sẽ xúc động mạnh như thế này thì ta đã không dẫn đệ tới đây."

Ý Huyền quái lạ nghĩ thầm: " Vừa rồi dường như không giống những gì đã gặp trong Phượng Thủ Oánh Tâm Tỏa. Ma năng Quy

Nguyên không ngờ có thể từ hai dòng hợp thành một, dễ dàng đạt tới cảnh giới như bức Hiên Viên đồ lục thứ tư."

Diệu Dương nhìn Ý Huyền gật đầu, ra hiệu mình không sao, rồi cúi xuống trầm ngâm.

Na Tra loạng choạng đứng lên, mặt trắng bệch, nhãn nhó lắc đầu: "Không, sư huynh, là do đệ không tốt. Đệ tin lời sư huynh, kim thân của Linh Châu Tử này nhất định chính là kiếp trước của đệ!"

Nói đoạn thò tay sờ vào kim thân. Ý Huyền định quát bảo y dừng lại, nhưng thấy vẻ kiên quyết của y thì chỉ mấp máy môi rồi không nói gì. Chẳng ngờ lần này không giống lần trước, tay Na Tra còn chưa chạm vào thì quanh kim thân đã lóe lên một màn ánh sáng xanh mỏng manh. Na Tra toàn thân run rẩy, lập tức rút tay về.

Ý Huyền thấy thế vội hỏi: "Sư đệ, sao thế?"

Na Tra ngơ ngác đáp: "Đệ cũng không biết, dường như trong kim thân có dị năng gì đó chạy qua người khiến đệ toàn thân tê dại, không vận được chút Nguyên năng nào."

Ý Huyền nghĩ đến lần đầu mình chạm vào kim thân cũng gặp tình trạng như vậy, liền liếc mắt nhìn Diệu Dương, lờ mờ cảm thấy kim thân bỗng dưng xuất hiện ở Phá Thiên các không đơn giản chỉ là chuyện ngẫu nhiên, rất có thể có huyền cơ bên trong.

Nhân lúc Na Tra còn đang hoảng hốt, Diệu Dương hạ giọng thì thầm với Ý Huyền: "Tiểu Ý, hay là để Na Tra về trước! Y gần ngơ như vậy rất nguy hiểm, ở nơi này yêu ma quỷ quái gì cũng có thể xuất hiện!"

Ỗ Huyền gật đầu, đoạn nói với Na Tra: "Sư đệ, chúng ta đừng nói những chuyện này nữa! Hôm nay tâm trạng đệ không tốt, chi bằng chúng ta về nhà, ngày mai lại nghĩ cách mang kim thân rời khỏi đây, đợi khi đệ dung hợp với kim thân rồi sẽ đi tìm con chạch đáng ghét Long Tam đó báo thù rửa hận, cướp lại Châu Linh!"

Na Tra ủ rũ gật đầu. Ba người rời khỏi Phá Thiên các.

Trên đường đi, Ỗ Huyền mấy lần muốn an ủi Na Tra nhưng không biết nên nói thế nào lại thôi. Giỏi bông đùa như Diệu Dương cũng trở nên trầm lắng. Rất nhanh, ba người đã về tới khu nhà ở.

Ỗ Huyền vừa bước vào đã thấy thấp thỏm bất an. Diệu Dương cũng đột nhiên dừng bước, cảnh giác nhìn bốn phía. Trước nay, cảm ứng của dị năng Quy Nguyên chưa lúc nào sai, thần thức họ đang cảm nhận một sức mạnh Nguyên năng quen thuộc. '

Ỗ Huyền đột ngột dừng bước, thầm kinh hãi: "Thái Ất chân nhân!"

Na Tra thấy Ỗ Huyền không bước nữa mới tỉnh lại, hỏi: "Sư huynh, sao vậy?"

X

Ỗ Huyền ngây người, thấp thỏm nhớ lại những lời hoang đường từng nói với Na Tra, bèn lấp liếm: "Sư đệ, hôm nay ta nói cho đệ bí mật của kim thân, nhất là việc kim thân tạm thời để ở Phá Thiên các, đệ nhớ kỹ không thể nói cho sư phụ! Sư phụ luôn né tránh không nói cho đệ vì thiên đình cấm cản!"

"Đệ biết mà!" Na Tra gật đầu đáp: "Sư huynh đã giúp đệ như vậy, đương nhiên đệ sẽ không làm liên lụy đến sư huynh."

"Đừng nói đến chuyện liên lụy! Chúng ta là sư huynh đệ mà." Ý Huyền càng áy náy: "Sư đệ, đệ về nghỉ ngơi trước! Ta cũng nên đi rồi. Ngày mai cùng nghĩ xem làm sao dung hợp được kim thân!"

Na Tra chậm rãi gạt đầu, sau khi từ biệt Ý Huyền, bèn trở về khu nhà ở. Phòng đọc sách chái nhà phía đông đã tắt đèn, cha y vốn thích thắp đèn đọc sách ban đêm nhưng chắc cũng đã đi ngủ. Trừ phía phòng nô bộc còn có chút ánh sáng, toàn bộ trang viện tối mù vắng lặng.

Y vừa đẩy cửa vào phòng, đèn lửa trong phòng bỗng nhiên bật sáng. Một đạo nhân toàn thân vận áo dài xanh ngời chĩnh tề trên ghế, đầu đội chiếc Nhật Nguyệt pháp quan, mình mặc đạo bào bát quái, năm chòm râu dài buông chùng trước ngực, vẻ mặt nghiêm nghị.

Na Tra giật nảy mình, vội vàng quỳ xuống: "Sư phụ!"

Thì ra là Thái Ất chân nhân ở động Kim Quang núi Càn Nguyên, cao thủ pháp đạo của Bắc Minh nguyên tông, sư phụ của Na Tra.

Ý Huyền rời khỏi thân thể Á Cô, cùng Diệu Dương theo sát Na Tra đến bên ngoài phòng y.

Linh giác của Ý Huyền cho y biết nhất định đó là Thái Ất chân nhân, hơn nữa còn đoán chắc ông đến vì kim thân.

Chỉ nghe Thái Ất chân nhân hỏi: "... Đồ nhi, gần đây động Kim Quang ở núi Càn Nguyên của vi sư bị yêu ma lẩn vào, lấy mất một vật cực kỳ quan trọng. Chuyện này rất hệ trọng với tương lai của con, cho nên vi sư tới đây muốn dùng nguyên thần của con làm phép, tìm xem vật đó đang ở đâu."

Na Tra ngạc nhiên hỏi: "Đó là vật gì ạ? Tại sao phải cần nguyên thần của đệ tử mới có thể điều tra được?"

Diệu Dương và Ý Huyền rúng động, đương nhiên biết "đồ vật" mà Thái Ất chân nhân nói tới chính là kim thân của Linh Châu Tử. Hai người vừa nghe nói Thái Ất muốn làm phép thì hứng chí tìm một khe cửa hở nhìn trộm vào trong.

Thái Ất chân nhân do dự một chút rồi trả lời: "Việc này rất khẩn cấp, hơn nữa nói ra dài lắm, chi bằng để sau này có thời gian vi sư kể lại cho con nghe! Tra nhi, con hãy ngồi xếp bằng lại, dựa vào Pháp Năng Linh quyết mà ta truyền cho để vận khí điều khiển Nguyên năng. Thỉnh thoảng linh thức của con sẽ nhìn thấy gì đó, nhưng ngàn vạn lần không được vọng động thân niệm, mọi việc cứ nghe theo ta là được!"

"Đệ tử tuân mệnh!" Na Tra ngồi xếp bằng, vận Nguyên năng sẵn sàng.

Cây phất trần trên tay Thái Ất chân nhân không ngừng vung lên, những đám mây ngũ sắc từ phất trần tản ra bốn phía, bao phủ cả căn phòng, trong nháy mắt tạo thành một kết giới Huyền năng. Cảm ứng sức mạnh của kết giới mà Thái Ất chân nhân bố trí, Diệu Dương và Ý Huyền đứng bên ngoài cửa sổ không ngừng tặc lưỡi thán phục, tập trung theo dõi, tò mò không biết Thái Ất chân nhân sẽ làm cách nào để tìm tung tích kim thân.

Thái Ất chân nhân khẽ thở dài một hơi, cũng ngồi xếp bằng đối diện Na Tra, tay đặt lên huyệt Bách hội trên đỉnh đầu y, khẽ nói: "Đồ nhi, mau bế nguyên thủ nhất, khí hóa thành thần, dùng thần hội ý, ý biến thành hư là được."

Na Tra khẽ gặt đầu làm theo những gì Thái Ất chân nhân nói, gặt hết suy nghĩ vẩn vơ trong đầu, tinh thần lập tức tiến vào cảnh giới Minh Mục Thần Thị.

Thái Ất chân nhân thấy thế ngấm vận Huyền công, Huyền Tấn Vạn Linh quyết lập tức phát động, Huyền năng từ lòng bàn tay ông chầm chậm chảy vào cơ thể Na Tra. Ông đưa thần niệm trong Đạo tâm theo dòng Huyền năng phủ lên thần thức và suy nghĩ của Na Tra, dùng sức mạnh Huyền năng làm chân nguyên nghịch chuyển, mượn suy nghĩ ba kiếp như có như không trong nguyên thần của Na Tra để tìm kiếm tung tích kim thân.

Ngoài cửa sổ, Diệu Dương và Ý Huyền thấy từ thân hình Thái Ất chân nhân và Na Tra từng đợt hào quang bùng lên, bèn thăm khấn: "Mong lão già này ngàn vạn lần đừng tìm thấy kim thân thì tốt!"

Lát sau, Thái Ất chân nhân khẽ thở dài, rút tay trái đang đặt trên đỉnh đầu Na Tra về, nói: "Tra nhi, được rồi."

Na Tra thu Nguyên năng trong cơ thể, thấy sư phụ không lộ vẻ vui mừng liền cất tiếng hỏi: "Sư phụ, tìm được tung tích của vật đó chưa?"

Thái Ất chân nhân khẽ phẩy cây phát trần, mây mù ngũ sắc biến mất, buồn bã lắc đầu: "Không được! Nhưng không có gì đáng ngại!" Thái Ất chân nhân biết lúc này không cần vội vàng. Tuy kim thân bị lấy trộm, nhưng người lấy trộm vì đã phá kết giới thần năng trong động Kim Quang, đương nhiên kích thích bí pháp bảo hộ riêng của Thần tông. Lần này tạm thời chưa tìm thấy, nhưng chỉ cần cao nhân của Thần tông làm phép thì dù người lấy trộm kim thân có chạy tới chân trời góc bể cũng có thể truy tìm.

Diệu Dương và Ý Huyền thấy Thái Ất chân nhân không tìm ra tung tích kim thân thì ngậm thở phào, liếc mắt nhìn nhau rồi quyết định bỏ đi.

Na Tra làm sao đoán được vật mà Thái Ất chân nhân nói tới chính là kim thân, y ngậm ngừng hỏi: "Sư phụ, vật đó rốt cuộc can hệ thế nào tới đệ tử?"

Thái Ất chân nhân nhìn sâu vào mắt y, khẽ lắc đầu đáp: "Chuyện này con không nên hỏi nữa, đến lúc cần vi sư tự khắc sẽ nói. Tam giới đã bắt đầu loạn lạc, yêu ma hoành hành thiên hạ, tu vi của con vẫn chưa đủ để chống lại cao thủ hai tông Yêu, Ma. Nhân gặp con hôm nay, vi sư cho con thứ này."

Tay phải Thái Ất chân nhân bắt quyết, ánh sáng rực rỡ lóe lên, một cây thương nhọn hoắt dài chừng trượng rưỡi toàn thân tỏa hào quang đỏ rực bỗng xuất hiện. Thái Ất chân nhân một tay cầm thương, một tay rút quyển sách từ trong ống tay áo ra, đưa cả cho Na Tra, đoạn nói: "Tra nhi, để đề phòng vạn nhất, vi sư tặng con cây Hỏa Tiêm thương và bộ thương pháp này để hộ thân. Con nhất định phải chuyên cần tu luyện, đừng bao giờ qua loa đại khái!"

"Đa tạ sư phụ!" Na Tra mừng rỡ quỳ xuống đón lấy cây Hỏa Tiêm thương rồi đáp: "Đệ tử nhất định sẽ nghe lời sư phụ!"

Thái Ất chân nhân gật gật đầu: "Vi sư còn có việc quan trọng phải đi ngay, con hãy tự lo cho mình!"

Nói xong khẽ phát cây phát trần, cửa phòng tự động mở ra, cưỡi mây ngũ sắc bay vụt đi.

Diệu Dương và Ý Huyền cũng nhân đó âm thầm dời bước.

Hôm sau, mới sáng sớm Na Tra đã đến vườn sau, trầm tư về ý nghĩa thâm ảo của Âm Dương pháp yếu, đồng thời luyện phép sử dụng cây Hỏa Tiêm thương mà Thái Ất chân nhân để lại.

Lát sau, Ý Huyền trong thân thể Á Cô chạy tới, lớn tiếng chào: "Dậy sớm nhỉ, sư đệ!" Diệu Dương cũng theo y tới. Hai người quây lại ngắm nghía cây Hỏa Tiêm thương của Na Tra, cực kỳ ngưỡng mộ.

Na Tra vừa thấy Ý Huyền thì ngập ngừng nói: "Sư huynh, chúng ta làm chuyện sau lưng sư phụ thế này... liệu có ổn không? Đệ cảm thấy rất có lỗi với sư phụ..."

Ý Huyền cũng không định giấu Na Tra thêm nữa, nhưng sự tình đã tới nước này, hơn nữa sau khi nghe Châu Linh khóc lóc tâm sự, y càng quyết tâm giúp bọn họ, lúc này làm sao cho phép Na Tra lùi bước? Y vội tiến lên, nghiêm nghị nói: "Sư đệ, đệ nghĩ thế là sai rồi!"

Thấy vẻ mặt do dự của Na Tra, Ý Huyền lên giọng hùng hồn: "Trước hết, việc chúng ta lén làm sau lưng sư phụ không phải là chuyện xấu thương thiên hại lý gì, mà là chuyện tốt, sao lại có lỗi với sư phụ được? Còn nữa, đệ thử nghĩ xem con chạch xấu xa Long Tam đó độc ác thế nào, lại dám công nhiên cướp Châu Linh làm vợ. Mà cô nương Châu Linh đó là người luôn bảo vệ đệ trong kiếp trước, đệ sao có thể làm ngơ không nghe, không hỏi gì tới tình cảnh của nàng được? Chuyện chúng ta nên nghĩ lúc này không phải là vấn đề đúng hay sai, mà là làm sao dung hợp được kim thân rồi đến Long cung cứu Châu Linh. Đừng quên, nàng ấy có thể là người quan trọng nhất của đệ trong kiếp trước, mà trong kiếp này cũng vì cứu đệ nên

mới chịu gả cho tên Long Tam đó! Nếu đến đệ mà cũng không muốn đi cứu nàng ấy, kiếp này đệ có thể yên lòng được sao?"

Na Tra thấy Ý Huyền phun ra một tràng lý lẽ thì hình ảnh Châu Linh lại hiện ra trước mắt, ánh mắt thâm tình đau buồn khiến y vô cùng chua xót, bèn xiết chặt Hỏa Tiêm thương, dứt khoát gạt đầu.

Na Tra và Ý Huyền lập tức tính cách để dung hợp với kim thân. Tuy ba người, kể cả Diệu Dương, đều thông minh trời phú, nhưng chuyện này liên quan tới huyền quyết bí pháp của hai tông Thần, Huyền nên không dễ gì tìm ra manh mối.

Ý Huyền quyết định cùng Na Tra đến Phá Thiên các lần nữa để xem có thể di chuyển kim thân hay không. Nhưng bất kể là Na Tra hay Ý Huyền thử cách gì, kết quả vẫn vậy, chỉ cần họ vừa chạm vào kim thân là luồng dị năng màu xanh lập tức xuất hiện, hình thành một tầng kết giới kỳ lạ, khiến người ta không thể tới gần kim thân trong phạm vi một thước.

Ba người đành ôm đầu ủ rũ quay về.

Bỗng Ý Huyền nảy ra một ý, liền nói với Na Tra: " Sư đệ, tiểu huynh nghĩ ra một cách, đệ cứ yên tâm đợi ở đây, ta đi thử xem... Sẽ về ngay!"

Diệu Dương đứng bên ngơ ngác không hiểu Ý Huyền nghĩ ra phương pháp quái quỷ gì, nhưng vì có Na Tra ở đây nên y không tiện hỏi thẳng, đành theo Ý Huyền ra khỏi vườn sau.

Nhìn theo hình bóng Á Cô dần đi khuất, Na Tra quay vào vườn, tiếp tục tu luyện thương pháp cho Hỏa Tiêm thương thêm nửa canh giờ nữa. Sau đó y đến ngồi trên một tảng đá lớn, ngậy người nhìn

mây trắng như tuyết chầm chậm trôi qua, mơ màng nghĩ tới Châu Linh.

Cứ như thế, không biết đã bao lâu, Đạo tâm của Na Tra bỗng chấn động, chỉ nghe một giọng nói ôn hòa cất lên đằng sau: "Tra nhi..."

*** ,

Cửa sông Cửu Loan bên bờ Đông Hải.

Diệu Dương hỏi Ý Huyền: "Tiểu Ý, chúng ta thực sự lại phải vào Long cung sao?"

"Nói thừa, nếu muốn tìm ra cách để Na Tra dung hợp với kim thân thì chỉ còn nước đến Long cung hỏi Châu Linh, kiếp trước nàng ta luôn đi theo Linh Châu Tử, chắc phải biết chuyện đó. Nếu không, chẳng lẽ chúng ta phải đi hỏi lão già Thái Ất chân nhân kia sao?"

Đã tới một lần nên hai người chẳng lạ gì cảnh sắc dưới đáy biển, hơn nữa mấy hôm nay cửa vào Thủy Tinh cung luôn mở rộng để đón khách nên Diệu Dương và Ý Huyền nhanh chóng tìm được Bích Yên uyển - nơi ở của Châu Linh, lại còn nghênh ngang đi qua trước mặt một đám binh tôm tướng cua bảo vệ.

Vào trong Bích Yên uyển, còn cách một cánh cổng điện thì bọn họ thấy Châu Linh, Công chúa tộc Bạng Linh đang ngồi ngây người trên ghế, đôi mày cau lại, cặp mắt xuất thần nhìn sóng biển dạt dào bên ngoài kết giới bảo vệ Thủy Tinh cung, khuôn mặt xinh đẹp u buồn vô hạn.

Diệu Dương đặt tay lên vai Ý Huyền, hạ giọng rất nhỏ nói: "Tiểu Ý, người xem Châu Linh kia chắc tới tám phần mười là đang nhớ

nhưng tiểu tử đẹp trai Na Tra của chúng ta rồi, làm sao nói với nàng ta về chuyện kim thân của Na Tra đây? Nói gì thì nói, giờ nàng ta không nhìn thấy chúng ta đâu."

Ỗ Huyền gật đầu đáp: "Nếu cứ nói chuyện mà không để nàng thấy bộ dạng thế này, không làm nàng kinh hãi chết ngất mới là lạ!"

Diệu Dương suy nghĩ một lát, vừa xoay mình lại đúng lúc nhìn thấy hai tên binh tôm đang chậm chậm đi tuần qua, bèn cười giảo hoạt bảo: "Muốn nói chuyện một cách quang minh chính đại với Châu Linh thì còn gì dễ dàng hơn?"

Ỗ Huyền nhìn theo ánh mắt Diệu Dương, lập tức hiểu ý.

Hai người tâm ý tương thông, nhìn nhau cười rồi điềm tĩnh đợi hai tên binh tôm đi tuần tới nơi, sau đó đồng loạt nhảy xổ vào. Nhờ vào sự vận chuyển của dị năng, Diệu Dương và Ỗ Huyền dễ dàng dung nhập vào thân thể của binh tôm. Hai tên binh tôm nào ngờ giữa thanh thiên bạch nhật lại bị "quỷ" nhập, đến một phản ứng nhỏ cũng không có, ngã quay ra đất bất tỉnh nhân sự.

Đội binh tôm phía sau thấy thế vội vàng chạy tới: "Này, các người làm sao thế?"

Lát sau, hai tên binh tôm lồm cồm bò dậy, liếc mắt ra hiệu cho nhau vẻ hiểu ý, đoạn quay lại nói: "Không có gì, chỉ là đường trơn, trượt chân ngã thôi!" Đương nhiên đó chính là hai huynh đệ Diệu Dương và Ỗ Huyền sau khi nhập vào thân thể mới.

Hai người vờ đi tuần một vòng, nhân lúc đám binh tôm không để ý liền tiến vào trong cung điện ở Bích Yên uyển.

Châu Linh đang nhìn sóng biển xanh lục bên ngoài, tinh thần chìm đắm trong hồi ức mấy ngàn năm, buồn bã ử dột. Nghe tiếng động, cô ngẩng đầu thấy hai tên binh tằm nghênh ngang sấn vào, bèn nhú mày quát lớn: "Ai cho các người vào đây?"

Diệu Dương thấy mỹ nhân mở miệng, trong lòng rung động, liền cười giả lả đáp: "Bẩm Châu Linh Công chúa, Long tam thái tử giá lâm!"

Châu Linh nghe vậy thì giật mình kinh hãi, bàn tay run rẩy làm chiếc bình hoa bằng mã não đỏ để trên bàn bạch ngọc rơi xuống đất vỡ tan.

Na Tra nghe có người gọi tên mình, bèn vội vàng quay lại. Một đạo nhân không biết đã đứng sau lưng y tự bao giờ.

Đạo nhân vẻ mặt hiền từ, trời sinh dị tướng với vầng trán rất cao, mình mặc đạo bào âm dương xanh biếc, đầu thắt khăn sa xanh chữ "nhất". Na Tra vừa nhìn đã nhận ra ngay chính là Quảng Pháp thiên tôn ở động Vân Tiêu, núi Ngũ Long, sư phụ của Kim Tra - đại ca y. Y vội vàng quỳ xuống cung kính: "Đệ tử bái kiến sư bá."

Quảng Pháp thiên tôn cười nhẹ, tiến lên đỡ Na Tra dậy: "Sư điệt không cần đa lễ!"

Na Tra đứng thẳng người hỏi: "Sao bỗng dưng sư bá lại tới Trần Đường quan vậy?"

Quảng Pháp thiên tôn mỉm cười đáp: "Tam giới đã bắt đầu loạn lạc, sư phụ con nhận lệnh chỉ của Thiên đế, có những chuyện không kịp nói rõ cho con biết, nên nhờ ta tới đây giúp con dung hợp với

kim thân kiếp trước của Linh Châu Tử để chống đỡ những kiếp nạn sắp gặp phải!"

Na Tra nghe vậy thì giật mình ngạc nhiên: "Ồ! Sư phụ... sư phụ đã biết chuyện đệ tử và kim thân rồi sao?"

Quảng Pháp thiên tôn gật đầu đáp: "Thật ra sư phụ con chỉ vì quá yêu mến nên không nhẫn tâm cho con biết chuyện này. Nếu như con đã biết tiền nhân hậu quả của nó thì ta và sư phụ con đều thấy nên để con khôi phục kim thân, sau đó giao đấu với Ngao Bính. Như vậy mới thêm mấy phần thắng."

Na Tra vừa kinh ngạc vừa vui mừng, ngập ngừng hỏi: "Sư phụ để đệ tử giao đấu với Ngao Bính sao? Nhưng Ngao Bính là Tam thái tử của Long tộc trong Thần tông, hai tông Thần, Huyền chẳng phải đã có lệnh không được tranh chấp lẫn nhau, gây thù tích oán sao?"

Quảng Pháp thiên tôn cười vẻ cao thâm khôn lường, đoạn trả lời: "Giờ đây Tam giới bắt đầu loạn lạc, trật tự trong trời đất sẽ được sắp xếp lại, nên không cần lo lắng như vậy. Con yên tâm, chỉ cần việc con làm là đúng thì bất kể đối phương là ai, đều có ta và sư phụ con đứng sau trợ giúp. Con là đệ tử mà sư phụ con yêu mến nhất, ngàn vạn lần đừng làm ông ấy thất vọng mới được."

Na Tra rưng rưng cảm động, giọng cảm kích: "Đệ tử... đệ tử..."

Quảng Pháp thiên tôn ngẩng đầu nhìn trời, ôn hòa nói: "Tra nhi, con mau đem kim thân về đây, ta sẽ giúp con dung hợp ngay. Giờ không còn cách ngày Ngao Bính cưỡng hôn Châu Linh là mấy, hơn nữa cho dù đã dung hợp kim thân, con vẫn phải thuận thực cách vận dụng Nguyên năng của kim thân mới được. Bằng không làm sao

tiến vào Long cung cứu Châu Linh chứ? Đúng rồi, con cất kim thân ở đâu?"

Na Tra lúng túng trả lời: "Bẩm sư bá, kim thân... kim thân ở Phá Thiên các. Nhưng kim thân có một luồng dị năng rất kỳ quái bảo vệ nên đệ tử không cách nào đem đi được."

Trong mắt Quảng Pháp thiên tôn lóe lên một tia sáng kỳ dị khó mà nhìn thấy, vội hỏi: "Kim thân ở Phá Thiên các ư? Tại sao lại để ở đó? Các con... Trừ con còn có ai biết không?"

Na Tra ấp úng: "Thật ra kim thân là do sư huynh Tiểu Dịch của đệ tử lấy về, huynh ấy nói là kim thân tự tiến vào trong Phá Thiên các." Thế rồi đem toàn bộ sự tình kể lại cho Quảng Pháp thiên tôn.

Quảng Pháp thiên tôn nghe xong không khỏi chấn động, lẩm bẩm nói một mình: "Chẳng lẽ kim thân này và hai thứ đó có liên quan với nhau sao? Không thể, làm sao có thể như vậy được? Tiểu Dịch? Chẳng lẽ kim thân là do hắn lấy cắp về sao? Người này là ai?"

Na Tra ngơ ngác nhìn Quảng Pháp thiên tôn: "Sư bá, người đang nói gì vậy?"

Quảng Pháp thiên tôn bưng tỉnh, vội đáp: "Không có gì. Con nói kim thân ở Phá Thiên các, vậy giờ hãy dẫn sư bá đi xem thử!"

Na Tra gật đầu vâng dạ, dẫn Quảng Pháp thiên tôn tới thẳng Phá Thiên các.

Quảng Pháp thiên tôn nhìn tấm lưng của người thiếu niên anh tuấn nhưng sẽ trải bao kiếp nạn phía trước, khóe miệng bỗng nhếch một nụ cười nanh ác. Từ hai mắt lóe lên hai luồng ánh sáng lạnh lẽo như băng khiến người ta không rét mà vẫn run.

Binh tằm Ý Huyền vội đạp cho Diệu Dương một phát vào kheo chân, chạy nhanh tới trước mặt Châu Linh đang kinh sợ, nói: "Xin Châu Linh Công chúa đừng sợ, Ngao Bính không tới đâu! Người anh em của tôi nhất thời đùa giỡn nên mới nói thế. Thật ra, chúng tôi là bạn của Na Tra, cũng là kiếp này của Linh Châu Tử, không hề có ác ý."

Diệu Dương cố ý thất thanh kêu thảm, vờ khụy chân xuống đau đớn. Rồi y lập tức nghiêm mặt nói với Châu Linh: "Xin lỗi Châu Linh Công chúa, tại hạ tên là Diệu Dương, đây là huynh đệ của tại hạ, Ý Huyền. Chúng tôi đều là bạn tốt của Na Tra."

Châu Linh nhìn hai tên binh tằm kỳ quái trước mặt. Một tên nhiệt tình nóng bỏng, một tên hiền hòa như nước, nhưng ánh mắt hai người đều thành thật, cô không chần chừ liền tin ngay, vội vàng hỏi: "Các người làm sao mà tiến vào đây được? Linh Châu Tử... Không, Na Tra có xảy ra chuyện gì không?" Trong lúc nói, vẻ lo lắng lộ rõ trên khuôn mặt.

Ý Huyền thấy cô quan tâm lo lắng cho Na Tra như vậy thì cảm động vô cùng, bèn đáp: "Công chúa yên tâm. Na Tra không có chuyện gì, có điều chúng tôi đã giúp y lấy trộm kim thân về rồi..."

Châu Linh kinh hãi kêu lên một tiếng, buột miệng hỏi: "Các người lấy được kim thân từ núi Càn Nguyên ư? Làm sao có thể?"

Diệu Dương tự tin nói: "Chúng tôi trà trộn vào... Hổn Thế Song Bảo ra tay thì chuyện gì không làm được chứ!"

Ỗ Huyền lờm Diệu Dương một cái, đem mọi chuyện phát sinh gần đây thuật lại tóm tắt cho Châu Linh, cuối cùng nói: "Tuy chúng tôi giúp Na Tra lấy kim thân về, nhưng vốn không biết phải làm thế nào mới khiến chân thân hiện tại của Na Tra dung hợp được với kim thân, cho nên mới đến đây tìm Công chúa. Không biết Công chúa có cách nào không?"

Châu Linh nghe xong thì ngơ ngẩn đến xuất thần, một lúc sau những giọt nước mắt trong suốt như ngọc lăn chã tuôn rơi, cô khẽ thở dài nói: "Xem ra mọi chuyện không thoát khỏi lời tiên đoán mà hồi trước Tây Vương Mẫu đã nói với ta. Chẳng lẽ đó chính là mệnh Trời sao?"

Diệu Dương thấy mỹ nhân rơi lệ thì thâm đau đớn trong lòng, không khỏi mắng lớn bà Tây Vương Mẫu gì đó sao lại tiên đoán khiến mỹ nhân đau lòng như vậy.

Bỗng nhiên, Châu Linh lau hết nước mắt, quả quyết nói: "Nếu đã như vậy, ta cũng phải làm ngược ý Trời thôi!"

Rồi nói với Diệu Dương và Ỗ Huyền: "Nếu muốn đem kim thân của Linh Châu Tử và chân thân hiện nay của Na Tra dung hợp thành một, không phải là không thể. Có điều kim thân chính là thánh thể do các thần trên chín tầng trời sáng tạo ra, có Nguyên năng siêu phàm. Cái gọi là 'dung hợp' chính là khiến kim thân từ thật hóa thành hư, hòa vào nhục thân của Na Tra, như vậy Na Tra mới có thể phát huy uy lực mạnh nhất của Nguyên năng. Nhưng việc này nguy hiểm vô cùng, phải có

một cao thủ tu vi ít nhất ngang với Thái Ất chân nhân mới có thể giúp Na Tra dung hợp kim thân được. Nếu không, chỉ một chút

bất cần cũng có thể khiến Na Tra linh nguyên câu diệt!"

"Cao thủ có tu vi ngang với Thái Ất chân nhân ư?" Diệu Dương và Ý Huyền cùng thốt lên kinh hãi.

Hai huynh đệ đưa mắt nhìn nhau, thấy đầu mình muốn tung. Thủ hởi hiện giờ trong Tam giới Lục đạo, biết bao nhiêu yêu, ma, tiên, thần đều muốn lôi cổ bọn họ ra. Bản thân đang phải trốn chui trốn lủi như chuột, làm sao tìm ra một cao thủ lợi hại như Thái Ất chân nhân chứ?

Quảng Pháp thiên tôn và Na Tra đứng trên tầng chót của Phá Thiên các, nhìn kim thân im lìm bất động.

Quảng Pháp thiên tôn vừa tiếp cận đã thấy trên kim thân có một lớp khí xanh lè dày đặc, không ngừng chuyển động tuần hoàn. Mắt lão lóe lên tia sáng độc ác, tay phải bắt linh quyết, các ngón tay búng ra, năm luồng ánh sáng xám xịt bắn thẳng vào kim thân.

Năm luồng ánh sáng vừa chạm tới kim thân, Huyền năng màu xanh lập tức phản ứng, hình thành một dòng xoáy kinh khí, cuốn năm luồng ánh sáng xám vào trong. Nháy mắt, năm luồng ánh sáng xám đã bị hóa giải, biến mất không còn hình bóng.

Quảng Pháp thiên tôn thấy năm luồng ánh sáng phát ra thăm dò bị hóa giải dễ dàng thì không khỏi giật mình kinh hãi, nhú mày tìm cách khác.

Na Tra thấy Quảng Pháp thiên tôn hai mày cau chặt, vội tiến lên hỏi: "Sư bá, người sao rồi?"

Quảng Pháp thiên tôn cười đáp: "Không có gì. Chỉ là ta cảm thấy hơi khó giải quyết thôi!" Lời vừa dứt, lão bỗng cảm ứng một luồng Yêu năng cực kỳ mạnh mẽ nhanh chóng áp sát, lòng chợt chấn động. Một giọng ồm ồm vang lên bên tai: "Úi, Trần Đường quan này làm sao vậy? Chỗ nào cũng toàn là cao nhân. Đây chẳng phải Thạch Cơ tử tử của núi Khô Lô sao? Tại sao lại có hứng thú hóa thành bộ dạng của lão bất tử Quảng Pháp vậy? Có chuyện gì giỡn chơi; sao không báo cho muội muội một tiếng?"

Quảng Pháp thiên tôn chấn động trong lòng, tay trái nhanh nhẹn vỗ vào sau gáy Na Tra, Yêu năng lập tức phong ấn toàn bộ thần thức và cảm ứng, làm y mất hết tri giác. Xong xuôi hừ lạnh một tiếng, đoạn quát lên: "Mị Ngũ Truyền Âm ư? Rốt cuộc là cao nhân phương nào, mời ra mặt!"

Trong tiếng cười yêu kiều giòn tan, làn gió thơm ùa tới. Một nữ tử lướt vào, tóc búi kiểu bàn long, da trắng môi đỏ, xinh đẹp khó tả. Toàn thân ả ta mặc quần áo bằng sa mỏng màu đen, càng khiến người ta nảy sinh ham muốn. Quảng Pháp thiên tôn thấy người tới không phải là người của hai tông Thần, Huyền thì thầm thở phào, trong lòng thêm một phần cảnh giác, miệng nói: "Tưởng là ai, thì ra Đát Kỷ muội muội đó ư?"

Nói xong, toàn thân bỗng lóe lên ánh sáng xanh lè, thân hình bắt đầu uốn éo, nhanh chóng từ thân hình cao lớn già nua của Quảng Pháp thiên tôn biến thành một nữ nhân áo xanh, ống tay áo dài thòng, mặt lạnh như băng, ánh mắt lạnh lùng độc ác. Chính là Thạch Cơ của động Bạch Cốt, núi Khô Lô.

Thì ra hôm đó Đát Kỷ bị Sước Sước gạt, trong lòng tức giận cực độ, nhưng lại càng hiếu kỳ đối với kim thân. Ắ từng là tì nữ của Nữ Oa nương nương, đã được nghe chuyện Linh Châu Tử, thần tướng của Thiên Đình năm xưa. Lại thấy Sước Sước không chịu nói thật lai lịch của kim thân nên càng cho rằng nhất định Sước Sước có âm mưu, vì thế ả ta đi khắp nơi tìm kiếm tung tích hai tử muội Sước Sước.

Ngang qua Phá Thiên các, ả ta lập tức cảm ứng Yêu năng ngợp trời, lại thấy Quảng Pháp thiên tôn và một thiếu niên anh tuấn thi triển pháp thuật vào kim thân của Linh Châu Tử. Thật kỳ quái, thử nghĩ xem Quảng Pháp thiên tôn là cao thủ Huyền môn của Bắc Minh nguyên tông, làm sao lại phát ra Yêu năng? Ắ thi triển Yêu Minh Pháp Nhãn thì nhận ra Quảng Pháp thiên tôn chính là do Thạch Cơ hóa thành.

Đát Kỷ nhớ lại Sước Sước từng hỏi ả ta về lai lịch Thạch Cơ, càng thêm hứng thú đối với hành động của thị, liền hiện thân dò xét.

Đát Kỷ nói: "Tỷ tỷ có động đào nguyên là núi Khô Lâu mà sao không ở, chạy tới đây làm gì?" Vừa nói vừa liếc quanh Phá Thiên các một vòng rồi tiếp: "Chẳng lẽ ở đây có gì khiến một người ưa yên tĩnh như tỷ tỷ không thể không tới sao? Ồ, tiểu tử sau lưng tỷ là ai vậy? Thật là anh tuấn quá!"

Thạch Cơ ngấm ngấm tức giận, nhưng vốn biết con yêu hồ quỷ kế đa đoan, sợ ả ta khám phá được sơ hở, làm hỏng chuyện lớn của mình, bèn nửa thật nửa giả đáp: "Muội muội đến rất đúng lúc, ta nghe nói tòa lâu này cất giấu bảo vật nên hôm nay mới đến xem thử lời đồn đúng hay sai. Nhưng ta đối với tòa pháp trận này chẳng hiểu

biết gì, đang buồn vì không có cao thủ giúp đỡ, vừa khéo thế này, muội muội phải giúp một tay mới được!"

Trong đôi mắt đẹp của Đát Kỷ lóe lên ánh sáng yêu tà. Dù sao ở cũng từng theo Nữ Oa nương nương hơn năm trăm năm, hiểu biết rộng rãi, nhìn kỹ một hồi là nhận ra chỗ kỳ lạ. Ắ giật mình kinh hãi, mặt ngọc biến sắc hỏi: "Chẳng lẽ đây chính là Ngũ Hành Huyền Môn đại trận, trận pháp lợi hại nhất của Huyền môn sao?"

Thạch Cơ thấy Đát Kỷ biết đến trận thế này, lòng tuy mừng rỡ nhưng nét mặt vẫn không đổi, hỏi: "Đát Kỷ muội muội, muội nói xem cái Ngũ Hành Huyền Môn đại trận quỷ quái này có chỗ nào huyền diệu?"

Đát Kỷ giật mình, thuận miệng đáp: "Nghe nói Ngũ Hành Huyền Môn đại trận là pháp trận vô thượng của Huyền môn, lấy Huyền năng của Ngũ hành làm chủ, một khi trận thế phát động toàn lực thì người trong trận sẽ bị vây khốn, sơ sẩy một chút lập tức sẽ bị Huyền năng ngũ hành luyện hóa mất sạch, đến nguyên thần cũng trở về với hỗn độn, là trận thế lợi hại nhất không gì so sánh được. Có điều, như lời đồn thì thế trận này được sáng tạo từ thời Thượng cổ, nếu không phải là người có tu vi tuyệt đỉnh quyết không thể kết thành được. Trận thế này đã thất truyền mấy ngàn năm, sao lại xuất hiện ở đây?" Nói tới đây, Đát Kỷ bỗng cảnh giác, thay đổi đề tài: "Tại sao tỷ tử muốn phá trận thế này?"

Thạch Cơ thầm mắng con hồ ly giả hoạt, nhưng mặt vẫn tươi cười nói: "Ngu tử cũng đang có ý đó, nhưng không biết làm sao, nếu muội muội có thể giúp ta phá trận pháp này thì bảo vật trong lầu ta và muội sẽ chia đều, không biết ý muội muội thế nào?"

Đát Kỷ tỉnh bơ, cười nhẹ đáp: "Muội làm sao dám vô cớ mà quấy nhiễu chuyện tốt của tỷ, xin tỷ cứ tự nhiên."

Thạch Cơ nghiêng răng nghiêng lợi, biết Đát Kỷ chẳng tốt đẹp gì, nhưng chỉ đành làm như không còn cách nào, nói: "Vậy muội cứ đi thông thả, tỷ đây không tiễn."

Đát Kỷ bật cười, cố ý ra vẻ ngạc nhiên: "Muội nào đã nói là sẽ đi. Tỷ có việc thì cứ làm đi, còn muội á, chỉ đứng đây nhìn thôi, không gây trở ngại gì cho tỷ cả."

Thạch Cơ bưng bưng tức giận, sao có thể để cho Đát Kỷ ở đây phá hỏng chuyện lớn của ả ta được? Nên ả ta không hề khách sáo lên tiếng xua đuổi: "Nếu muội không muốn giúp thì chi bằng hãy rời khỏi đây sớm đi, chớ có cản trở ta hành sự!"

Đát Kỷ cười run cả người, đáp: "Phủ Tổng binh của Trần Đường quan này không phải là động Bạch cốt của tỷ, ta muốn đến hay đi cũng đâu cần tỷ phải lên tiếng! Hơn nữa, không chừng còn có chỗ ta có thể giúp được, tỷ thấy đúng không?"

Thạch Cơ thầm mắng mấy tiếng, biết Đát Kỷ không dễ dàng bỏ qua chuyện này. Hơn nữa, tu vi của Đát Kỷ không dưới ả, tuyệt không thể dùng vũ lực đuổi đi được. Mà Thạch Cơ khó khăn lắm mới có cơ hội ngàn năm này, nếu như hôm nay bỏ lỡ, muốn thành công chỉ sợ là không thể được nữa.

Thạch Cơ suy tính thiệt hơn, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nếu muội không đi, sao không liên thủ với tỷ tỷ đây. Sau khi thành công, tỷ tỷ nhất định sẽ không quên lòng tốt của muội đâu."

Đát Kỷ vờ khó khăn: "Tỷ tỷ đã khách sáo như vậy thì tiểu muội cũng đành tuân lệnh, không biết tỷ có gì dạy bảo?"

Thạch Cơ thừa cơ nói: "Mọi chuyện đợi sau khi rời khỏi phủ Tổng binh, ta và muội sẽ nói rõ ràng. Lần này ta tới đây chủ yếu muốn mang kim thân của Linh Châu Tử đi, nhưng kim thân bị Huyền năng Ngũ hành trong Phá Thiên các khóa chặt, không cách nào mang ra ngoài. Muội thần thông quảng đại, hãy đem kim thân ra khỏi Phá Thiên các nhé."

Đát Kỷ nghe mấy chữ "kim thân của Linh Châu Tử" thì trong lòng chấn động, cười đáp: "Muội đã nói rồi, việc gì có thể giúp thì sẽ giúp hết sức. Muội không có gan đụng vào đại trận của Huyền môn. Nhưng theo như muội thấy thì đại trận này chỉ sợ đã được bố trí ở đây hàng ngàn năm, Huyền năng Ngũ hành đã yếu đi nhiều, hơn nữa trận thế cũng đã được triển khai toàn bộ. Tuy nói nó huyền diệu vô cùng, có cảm ứng đặc biệt với người tu đạo, nhưng người bình thường vào trong trận thì không trở ngại gì. Tỷ tỷ sao không đi tìm mấy người bình thường tới thử xem, nhưng tuyệt đối không được dùng pháp thuật điều khiển họ, nếu không chỉ tổn hại mà thôi."

Nói xong, vận Yêu năng làm dấy lên một luồng cuồng phong, thân hình bỗng biến mất, chỉ còn giọng nói quyến rũ ma mị vang vọng: "Tỷ tỷ cứ thoải mái thi triển đi, muội ẩn ở chỗ kín làm hộ pháp cho tỷ."

Thạch Cơ biết mình như tên đã lên cung, không thể không bắn. Hai lão quái vật Thái Ất và Quảng Pháp tuy đã tới Long cung dự tiệc cưới của Long Tam, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể trở lại. Ả ta bèn trầm ngâm một lát rồi nói: "Vậy thì làm phiền muội muội rồi."

Nếu ngu tử không cầm cự nổi nữa thì muội muội ngàn vạn lần chớ khoanh tay đứng nhìn đấy!" Nói đoạn, lập tức vận Yêu năng, lại hóa thành Quảng Pháp thiên tôn, vỗ một chưởng lên đỉnh đầu Na Tra, mở lại thần thức đang bị phong ấn của y.

Na Tra tỉnh lại, chỉ thấy vừa rồi trong đầu là một khoảng trống rỗng. Y liền hỏi: "Sư bá, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao đệ tử chẳng nhớ được gì cả?"

Thạch Cơ hiền hòa đáp: "Không có gì. Na Tra, con mau gọi vài người tới Phá Thiên các khênh kim thân ra ngoài!"

Na Tra ngập ngừng nói: "Sư bá, họ là người thường, làm sao có thể vào đây được?"

Thạch Cơ cười nhẹ bảo: "Không sao, mọi chuyện đã có ta thu xếp. Mau đi đi!"

Na Tra nhìn ánh mắt ôn hòa tự tin của "Quảng Pháp thiên tôn", không do dự gì nữa xuống dưới tìm người.

Đát Kỷ đang ẩn gần đó tâm tư mẫn tuệ, lập tức đoán được mấy phần, bèn nói: "Tỷ tử, tên Na Tra này xem ra là kiếp sau của Thiên binh Thần soái Linh Châu Tử. Tại sao tỷ tử lại muốn lấy kim thân của Linh Châu Tử, phải chăng muốn giúp hắn dung hợp với nhục thân hiện tại? Linh Châu Tử là người của Thần tông, nhìn tu vi của tiểu tử anh tuấn này đủ biết là dòng đích truyền của Huyền tông, sao tỷ tử phải làm vậy?"

Thạch Cơ thầm khen Đát Kỷ suy nghĩ kín kẽ, bèn đáp: "Đúng như muội muội nói, việc ta muốn làm là giúp Na Tra dung hợp với kim

thân. Còn tại sao ta giúp hắn thì đợi sau khi xong việc chúng ta hãy nói kỹ nhé."

Một lúc sau, Na Tra dẫn tới ba tên gia tướng.

Không biết có phải Đát Kỷ đoán mò chó ngáp phải ruồi hay không mà ba tên gia tướng chẳng phí chút sức lực nào đã khênh được kim thân ra ngoài.

Hai yêu nữ đều thầm nghĩ: "Huyền Môn đại trận này quả nhiên kỳ diệu khôn lường, không thể tưởng tượng được."

Trong chái nhà ở nội viện, Na Tra nhắm mắt ngồi xếp bằng, kim thân đối diện.

Thạch Cơ đã hóa thành Quảng Pháp thiên tôn đứng bên cạnh, bốn phía kết thành kết giới, ôn tồn nói: "Tra nhi, giờ ta bắt đầu giúp con dung hợp kim thân. Con chỉ cần bình tĩnh nín thở, ngưng thần quay về bản ngã là được!"

Nói xong, hai tay Thạch Cơ từ từ vung lên, Yêu năng ồ ạt tuôn ra thành một khối hào quang chói lòa, rồi chậm chậm ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng bao phủ kim thân. Sau đó, mười ngón tay ả ta búng mạnh, miệng niệm thành tiếng, đột ngột phát chiêu. Quả cầu ánh sáng bằng Nguyên năng đang bao bọc kim thân bay lên không trung rồi không ngừng xoáy tít theo một quỹ đạo kỳ dị.

Đát Kỷ ẩn thân bên cạnh, thấy Thạch Cơ thi triển Nguyên năng cũng không khỏi kinh hãi, thầm nghĩ: "Xem ra Thạch Cơ này quả là thâm tàng bất lộ, nếu không tận mắt chứng kiến thì ai mà tin được có Nguyên năng của thị mạnh mẽ như vậy." Ả cũng ngấm ngấm

buồn bực, kim thân này không nghi ngờ gì nữa chính là quái nhân mà hôm trước ả ta gặp ở núi Càn Nguyên. Lúc đó tại sao kim thân lại biết nói nhỉ?

Quả cầu ánh sáng bằng Yêu năng càng lúc càng quay nhanh, kim thân bị bao trùm bên trong bóng từ thật hóa hư, biến thành một bóng sáng mờ màu vàng.

Thạch Cơ thở hổn hển, mặt trắng bệch, có vẻ đã hao tổn khá nhiều Yêu năng. Ầ quát lớn một tiếng, hai mắt bắn ra ánh sáng ma quái, hai tay bỗng vươn dài, mười ngón nhọn hoắt bắn ra mười luồng ánh sáng xám xịt, dệt thành một màng lưới trùm lên quả cầu ánh sáng, đẩy nó tới đỉnh đầu Na Tra.

Quả cầu ánh sáng của kim thân lao đến chỉ còn cách Na Tra nửa thước, bỗng run rẩy rồi bất ngờ bay lên cao. Thạch Cơ cố sức mấy lần nhưng không cách gì đưa quả cầu ánh sáng tới gần Na Tra hơn nửa thước. Ầ bật thét một tiếng, âm thanh lạnh lạnh không còn chút nào giọng Quảng Pháp thiên tôn, thân hình cao lớn cũng dần trở nên mơ hồ.

Hai mắt Thạch Cơ bùng bùng ánh sáng yêu tà, răng cắn nát lưới, phun ra một ngụm máu tươi, biến thành một màn mưa máu phun lên quả cầu ánh sáng đang bao bọc kim thân. Một loạt tiếng xèo xèo vang lên, bóng sáng mờ màu vàng do kim thân hóa thành bên trong quả cầu ánh sáng bỗng bùng lên như sắp phá vỡ bao bọc. Thạch Cơ mặt trắng bệch, mồ hôi nhễ nhại, miệng không ngừng niệm Yêu chú. Thấy quả cầu ánh sáng kết bằng Yêu năng bị bóng sáng màu vàng xé rách một vết, ả ta ngằm kêu khổ, không ngờ sức mạnh của kim thân hùng hậu như vậy.

Chương 12

NA TRA ĐẠI NÃO ĐÔNG HẢI

Na Tra và Ngao Quỳnh cùng lão đảo. Ngao Quỳnh thừa cơ bắn một luồng Nguyên năng màu trắng như linh xà rời hang, quán dọc lên Hỏa Tiêm thương của Na Tra như dây leo quán vào thân cây, lại tiếp tục dùng thế sét đánh không kịp bưng tai quán chặt lấy người Na Tra, khiến y không sao động đậy.

LIỀN ĐÓ MỘT LUỒNG YÊU NĂNG MẠNH MẼ ẬP TỚI, hóa thành một đạo hào quang màu tím kỳ dị, bao chặt quả cầu ánh sáng đang sắp vỡ tung.

Thạch Cơ không ngờ Đát Kỷ ra tay tương trợ đúng lúc này, ả ta thừa cơ lấy hơi, đoạn hướng về phía Đát Kỷ vừa mới hiện thân, nói: "Đa tạ muội muội!"

"Tỷ tỷ không cần khách sáo!" Đát Kỷ tay bắt Huyền Âm Cửu Xá quyết, Yêu năng phóng ra ào ạt.

Bóng sáng vàng do kim thân hóa thành cuối cùng cũng bị Yêu năng của Thạch Cơ và Đát Kỷ khóa chặt, di chuyển đến phía trên đỉnh đầu Na Tra. Hai yêu nữ đưa mắt nhìn nhau,

Đát Kỷ thu Yêu năng, Thạch Cơ lập tức biến quả cầu ánh sáng thành khối trụ phủ xuống đầu Na Tra, thêm Yêu năng của Đát Kỷ trấn áp mặt trên, bóng sáng màu vàng chụp thẳng xuống thân thể Na Tra, xâm nhập trực tiếp vào cơ thể y.

Nghe "uỳnh" một tiếng, luồng khói xanh tan đi, mọi Nguyên năng và ảo ảnh tan biến. Chỉ còn lại Na Tra nhắm mắt ngồi đó, toàn thân thấp thoáng quầng sáng bảy màu, bưng bưng khí thế.

Thạch Cơ lúc này đã hiện hình đứng một bên không ngừng thở dốc, ả ta biết Na Tra đang dung hợp kim thân, thần thức mơ hồ, chính là cơ hội tốt để ra tay. ả bèn lấy ra một viên thuốc xanh biếc, ngón tay khẽ búng, viên thuốc như một luồng sáng xanh bắn thẳng tới miệng Na Tra. Chỉ cần nuốt viên Mê Thần đơn này vào, Na Tra tất trở thành con rối ngoan ngoãn nghe ả ta sai khiến.

Chẳng ngờ biến cố phát sinh, một bàn tay ngọc đậm xéo ra, Mê Thần đơn bị Yêu năng dẫn dắt bay không trúng đích.

Thạch Cơ phẫn nộ nhìn Đát Kỷ đang ung dung mỉm cười, lạnh lùng hỏi: "Muội muội làm như vậy là có ý gì?"

Đát Kỷ không chút sợ hãi đáp: "Tỷ tỷ đừng giận, tỷ cho hẳn uống Mê Thần đơn chắc vì muốn mê hoặc tâm trí hòng sai khiến hẳn. Nhưng tác dụng của Mê Thần đơn quá thấp, hơn nữa, nếu để đối phương phát giác sẽ hóa giải dễ dàng. Tóm lại, đây không phải thượng sách."

Thạch Cơ cười lạnh mấy tiếng, đoạn hỏi: "Không lẽ muội muội có cách tốt hơn sao?"

Yêu năng trên tay Đát Kỷ lưu chuyển, một đạo bùa màu vàng mỏng dính xuất hiện: "Pháp bảo của muội không dám nói là cao minh, nhưng tin rằng bùa Kim Khôi so với Mê Thần đơn vẫn tốt hơn chứ?"

Thạch Cơ biến sắc, ngạc nhiên hỏi: "Là bùa Kim Khôi, bùa phép đứng đầu trong Cửu Đại Dị Linh Phù Pháp của Ma tông sao? Đây là bí kíp bất truyền của Ma tông, sao lại rơi vào tay muội muội vậy?"

Đát Kỷ thấy Na Tra đang dần khôi phục thần trí, bèn đáp: "Chuyện này nói ra dài dòng lắm, hãy làm phép với bùa Kim Khôi trước rồi nói sau."

Thạch Cơ đương nhiên biết rõ bùa Kim Khôi so với Mê Thần đơn không thể đánh đồng, có điều cứ thế này thì ả ta bắt buộc phải liên thủ với con yêu hồ kia. Nếu ả ta cự tuyệt, Đát Kỷ ra tay phá hoại thì sự tình càng hỏng bét, chi bằng cứ tạm đáp ứng con hồ ly lẳng lơ, sau đó tùy tình hình mà ứng biến, nghĩ thế ả ta liền nói: "Nếu đã vậy, chi bằng chúng ta dùng cả bùa Kim Khôi và Mê Thần đơn, muội muội cứ thi triển trước!"

Đát Kỷ vung tay, quần áo Na Tra lập tức bung ra, để lộ phần lưng. Đát Kỷ thổi một hơi, bùa Kim Khôi bay đến sau lưng Na Tra, sau đó ả ta miệng niệm pháp chú, hai tay liên tục múa may quỷ dị, bắn ra mười tia sáng màu tím trúng lưng Na Tra, cùng với bùa Kim Khôi chui vào thân thể y. Mê Thần đơn của Thạch Cơ cũng như một luồng sáng xanh biếc chui vào miệng Na Tra, thân thể ả ta áp vào người Na Tra tụng niệm.

Hai yêu quái thỏa mãn nhìn Na Tra rồi cùng biến mất.

Ỗ Huyền và Diệu Dương từ Thủy Tinh cung vội vã quay về. Vừa ra khỏi sông Cửu Loan, họ chợt thấy một bóng người áo đỏ quen thuộc lướt qua như gió lốc, bay thẳng về phía Đông Hải. Người đó

toàn thân áo đỏ như lửa, tay cầm Hỏa Tiêm thương, uy phong lẫm liệt. Diệu Dương kinh ngạc dụi mắt hỏi: "Tiểu Ý, ta không hoa mắt chứ? Kia là..."

Ý Huyền vội quay đầu nhìn, rồi cả hai cùng kinh hãi la lên: "Là Na Tra!"

Diệu Dương và Ý Huyền buồn bực vô cùng, không hiểu sao Na Tra lại ở đây. Hai người đưa mắt nhìn nhau, chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều liền hô: "Đuổi theo!" Sau đó lập tức thi triển thuật độn phong lao vút đi.

Hai người lướt đuổi theo, đến chỗ cửa sông Cửu Loan đổ vào Đông Hải thì thấy Na Tra đang dừng lại ở khoảng không trên biển.

Hai người đuổi đến gần, chỉ thấy gương mặt tuấn tú của Na Tra tỏa hào quang màu đỏ, vẻ mặt có nét hung ác, hai mắt bắn ra những tia sáng hung hãn kinh người. Nguyên năng trong thân thể y không ngừng lưu chuyển, quanh người tầng tầng lớp lớp hào quang vàng ẩn hiện.

Hai huynh đệ thâm kinh hãi, Diệu Dương nói: "Tiểu Ý, người có cảm thấy vẻ mặt tên tiểu tử đẹp trai kia đáng sợ lắm không?"

Hỏa Tiêm thương trong tay Na Tra chìa thẳng xuống nước, một luồng Nguyên năng màu đỏ bắn ra, mặt nước xanh biếc đang tĩnh lặng bỗng như bị cuồng phong thổi đến, dâng lên hụp xuống thành cột xoáy. Trong khoảnh khắc, sóng lớn nổi lên, nước biển xoáy vòng dữ dội.

Ý Huyền giật mình hoảng hốt: "Hắn muốn làm gì vậy?" Diệu Dương lắc đầu, nhưng trong lòng bỗng thấy sáng khoái vô cùng.

Đột nhiên, nước Đông Hải sục sôi, bọt sóng không ngừng sủi lên, vừa khéo đối kháng với xoáy nước Nguyên năng của Na Tra. "Rào", một trụ nước từ đáy biển sừng sững nhô lên như cây cột pha lê trên mặt biển.

Trên trụ nước là một người khổng lồ thân cao ba trượng, mình mặc giáp đen, tay cầm búa thần Cự Linh, mặt mày xanh lét, tóc đỏ như chu sa, miệng to răng dài, cất giọng ồm ồm quát: "Kẻ nào to gan dám giở trò ở Đông Hải này?"

Na Tra thu hồi Nguyên năng trên Hỏa Tiêm thương, quát: "Ta muốn đến Đông Hải Long cung, ngươi là ai? Vì sao cản đường ta?"

Người khổng lồ quát: "Ta là Lý Đoái - Tổng quản Dạ Xoa tuần biển. Thằng nhóc nhà ngươi là đệ tử của vị thượng thần nào trong hai tông Thần, Huyền, sao dám dùng Nguyên năng rẽ nước biển? Mấy ngày nữa là đại lễ thành hôn của Tam thái tử Ngao Bính trong Long tộc ở Đông Hải, ngươi chớ có tới đây làm càn!"

Na Tra hươu cây Hỏa Tiêm thương, lăm liệt quát: "Ta là Na Tra - con trai Tổng binh Lý Tịnh ở Trần Đường quan! Con cá chạch hôi thối Ngao Bính cướp con gái nhà người ta về làm vợ, hôm nay ta muốn tìm hấn tính sổ, loại vô danh tiểu tốt như ngươi mau tránh ra, nếu không đừng trách ta không khách sáo!"

Lý Đoái nghe Na Tra nói thì kinh ngạc, rõ ràng không coi mình ra gì, liền cười lên ha hả: "Thì ra là Na Tra, Châu Linh vì ngươi mà không tiếc thân gả cho Tam thái tử. Thằng nhỏ ngươi miệng còn hôi sữa mà khẩu khí không nhỏ. Ngươi muốn đến Long cung, chỉ cần thẳng được búa thần trong tay ta thì mặc sức tiến vào."

Na Tra nghe Lý Đoái nhắc chuyện Châu Linh thì lòng đau như cắt, chực xông thẳng lên, hai mắt đỏ ngầu quát: "Được!"

Dứt lời, Hỏa Tiêm thương vung lên, một luồng Nguyên năng mạnh mẽ cuốn theo cơn sóng cao mấy trượng lao về phía Lý Đoái. Lý Đoái vốn không xem Na Tra ra gì, giờ thấy thực lực của y thì không khỏi kinh hãi, Nguyên năng trong thân thể lập tức sinh ra cảm ứng, chiến giáp đen tuyền tự động tạo thành kết giới, búa thần Cự Linh trong tay tỏa quang sáng màu đón đỡ Hỏa Tiêm thương đang phóng đến.

"Keng!" Hỏa Tiêm thương và búa thần Cự Linh va vào nhau mãnh liệt.

Hai luồng Nguyên năng va chạm xoáy thành cơn lốc đến nỗi Diêu Dương và Ý Huyền đang ở gần đó quan sát cũng đứng không vững. Diêu Dương gắng trụ lại rồi quay qua nhìn Ý Huyền cười gượng gạo: "Tiểu Ý, gã tiểu tử đẹp trai trở nên lợi hại từ bao giờ thế?" Ý Huyền đang xoay xở để đứng cho vững, nhất thời không thể trả lời.

Trụ nước ngưng tụ dưới chân Lý Đoái lập tức vỡ tung, nước biển tung tóe bốn phía như núi đổ. Lý Đoái chấn động lộn nhào mấy vòng, văng ra xa hơn mười trượng. Thân hình Na Tra chỉ lảo đảo một chút, như chưa có gì xảy ra. Na Tra không chờ cho Lý Đoái đứng vững, lại vung tay lần nữa, Càn Khôn quyển lập tức bay ra, hóa thành một luồng sáng vàng trời gô Lý Đoái lại.

Càn Khôn quyển thu nhỏ trời chật Lý Đoái. Hấn giận dữ gầm lên, chiến giáp đen tuyền phát ra quang sáng màu đen, chống chọi ánh sáng vàng phát ra từ Càn Khôn quyển, cố không cho Càn Khôn quyển siết chặt thân thể hắn.

Thoáng chốc, Diệu Dương và Ý Huyền lại nghe Lý Đoái tức giận gầm lên, tiếp đó một tràng tiếng lộp bộp vang lên, tựa như vật gì bị bóp vỡ, sóng biển một lần nữa dâng cao mấy chục trượng.

Khi mặt nước trở lại tĩnh lặng, Tổng quản Dạ Xoa tuần biển Lý Đoái đã biến đâu mất, mặt biển xanh biếc một vùng nhuộm đỏ, vô số mảnh vụn màu đen nổi lên bềnh rôi từ từ chìm xuống đáy biển, không chút dấu vết. Hiển nhiên bộ chiến giáp đen của Lý Đoái đã bị phá vỡ.

Diệu Dương và Ý Huyền sợ hãi nhìn nhau, Ý Huyền nghi hoặc nói: "Na Tra sao lại trở nên lợi hại như vậy, không lẽ y thật sự đã dung hợp được kim thân? Ai có bản lĩnh làm được chuyện đó? Không lẽ lão già Thái Ất kia không nhịn nổi đã ra tay giúp đỡ đệ yêu?"

Diệu Dương vui mừng nói: "Ai thèm để ý, dù sao bản lĩnh của tiểu tử đẹp trai đã trở nên cao cường, có thể đến Long cung đòi lại Linh Châu rồi. Người xem, tên Lý Đoái khỉ gió gì đó bị y đánh cho tơi bời cụp đuôi bỏ chạy, ngay cả chiến giáp cũng vỡ tan, ha ha!"

Na Tra lại dùng Hỏa Tiêm thương vạch một dòng xoáy nước trên mặt biển, xoáy nước càng lúc càng dữ dội, rồi cả người cả thương cùng lao vào trong.

Diệu Dương và Ý Huyền nhìn nhau cười, chuyện náo nhiệt như vậy sao có thể bỏ qua. Cả hai liền theo Na Tra nhảy vào trong xoáy nước.

Động Bạch Cốt nằm ở nơi âm u hiểm trở nhất của núi Khô Lâu. Bên ngoài là một bãi rộng mấy chục trượng đầy những tảng đá lớn

nhỏ đen thui, ngay cạnh đó là vách đá cao vạm trượng. Hai cánh cổng bằng đá màu xám đóng chặt, bên trên khắc vô số hình xương khô lớn nhỏ. Trong động chỉ có mấy gian phòng đá, trên trần mỗi phòng là một quả cầu màu lục to bằng cái bát, phát ra ánh sáng xanh âm u quỷ dị, chiếu sáng cả gian phòng.

Thạch Cơ đang ở trong phòng đá luyện đan lớn nhất, cạnh ả tất nhiên có cả Vạn Yêu Mị Hậu Đát Kỷ. Đát Kỷ tay bắt pháp quyết, vung lên lật xuống, đôi mắt đẹp xiêu hồn lạc phách lóe lên tia nhìn quuyến rũ ma mị, tập trung vào chiếc gương đá hình tròn đang lơ lửng trên không.

Trên gương hiện cảnh Na Tra giao đấu với Lý Đoái trên bầu trời Đông Hải.

Thấy Na Tra xông vào Đông Hải, Đát Kỷ nhìn Thạch Cơ cười khanh khách: "Tỷ tỷ xem kìa, tiểu tử đó quả nhiên nghe lời tỷ đi Đông Hải Long cung rồi. Xem ra kế hoạch của tỷ đã thành công một nửa."

Thạch Cơ thấy bùa Kim Khôi của Đát Kỷ linh nghiệm, lòng ngầm hể hả nhưng vẻ mặt thản nhiên hỏi: "Muội muội, ta và muội đều là người trong Yêu tông, không cần giấu nhau làm gì. Bùa Kim Khôi là bùa phép đứng đầu trong Cửu Đại Dị Linh Phù Pháp của Ma tông, giáo ngoại bất truyền, muội muội học được từ đâu vậy?"

Đát Kỷ đảo mắt một vòng, cười nói: "Nói cho tỷ biết cũng không ngại gì, thứ này là do muội muội kết bái Hỷ Mị của ta đoạt từ chỗ Thân Công Báo."

Thạch Cơ kinh ngạc nhưng chỉ gật đầu nói: "Thì ra là vậy."

Trên gương đá hiện cảnh Na Tra tiếp cận Thủy Tinh cung. Đát Kỷ nói: "Tỷ tỷ, giờ chúng ta đã hợp tác, muội có một điều muốn hỏi tỷ. Tỷ bỏ nhiều công sức như vậy, không ngại gây ra lục đục nội bộ trong hai tông Thần Huyền, nhưng đến giờ vẫn chưa nói rõ cuộc là vì cái gì?"

Thạch Cơ thở dài một hơi, biết không thể nào qua mắt Đát Kỷ, đành đáp: "Việc đến nước này, cũng không cần giấu muội nữa. Phá Thiên các bị Thượng thần Bàn Cổ phong ấn vì bên trong có hai bảo vật từ thời Thượng cổ truyền lại."

"Là kỳ trân dị bảo gì mà tỷ tỷ nhất định phải đoạt thế?" Đát Kỷ tiếp tục tra vấn.

Thạch Cơ nghiêm nghị: "Hai bảo vật đó từng xuất hiện trong đại chiến Thần Ma thứ nhất, muội chắc biết ai đã bắn hạ chín mặt trời của Ma đế Hình Thiên chứ?"

"Chín mặt trời của Hình Thiên?" Đát Kỷ giật mình, buột miệng thốt: "Bảo vật mà tỷ tỷ nói không lẽ là hai thánh khí...."

Thạch Cơ nghiêm nghị gật đầu: "Chính là hai thánh khí đó!"

"Nước ngập Ngũ hành, thánh khí quy về một mối!" Suy nghĩ đó thoáng qua trong đầu Đát Kỷ, ả ta thầm tính toán nếu đúng như lời Thạch Cơ rằng trong Phá Thiên các chứa hai thánh khí độc nhất vô nhị thì ả không thể không đoạt lấy. Đoạn hỏi tiếp: "Đây chỉ là truyền thuyết, căn bản không ai biết rõ, ngay cả họ Phòng Phong trong Ma Môn cũng không biết hai thánh khí đó ở đâu, tỷ tỷ làm sao biết được?"

Thạch Cơ toan trả lời, chợt kinh hãi thấy cảnh trong gương đá: Na Tra đến gần Long cung thì bỗng nhiên bị một nam tử diện mạo anh tuấn phi phàm, đầu đội kim quan, cưỡi chiến xa sáu thú kéo chặn đường. Thạch Cơ nhìn rõ mặt người đó thì kêu thất thanh: "Ba Vương hầu!"

Diệu Dương và Ý Huyền theo vòng xoáy mà Na Tra tạo ra tiến về phía trước. Vòng xoáy kỳ quái vô cùng, khiến nước biển bốn bề không ngừng xoáy tròn bắn ra hai bên, một con đường hình thành ở giữa. Na Tra theo đường đó nhanh chóng tiến về phía trước. Ý phóng nhanh đến nỗi thân hình biến thành một bóng đỏ, chiếu vào nước biển xanh biếc trông bắt mắt vô cùng.

Phía trước có Na Tra mở đường, hai người Diệu Dương, Ý Huyền theo sau không tốn chút sức nào.

Chớp mắt đã thấy Long cung. Tầng kết giới bảo vệ Thủy Tinh cung phát sáng rực rỡ trong nước biển màu xanh lục, ánh sáng từ đó tỏa ra lấp lánh tựa sao trời, hết sức lộng lẫy.

Khi Thủy Tinh cung với lá vàng cây ngọc, đình đài cung điện hiện ra trước mặt, Na Tra chợt hét lên một tiếng, chớp mắt Nguyên năng trong Hỏa Tiêm thương đã bùng phát, hóa thành một luồng lửa đỏ bắn thẳng vào kết giới bảo vệ.

Luồng Nguyên năng đỏ rực của Na Tra sắp chạm vào kết giới thì lập tức một luồng Nguyên năng màu trắng từ bên bắn tới, đỡ lấy Nguyên năng trên Hỏa Tiêm thương. Nguyên năng chạm nhau chỉ "phụp" một tiếng. Vòng xoáy từ trên mặt biển xuống tận đáy biển

đột nhiên biến mất, Hồn Thiên lảng quẩn sát mình Na Tra lập tức hình thành một kết giới, bảo vệ y cẩn mật.

Cũng may Diệu Dương và Ý Huyền đều có linh thân hộ thể, không ngại ở trong nước. Hai người cảm thấy tuy Nguyên năng va chạm bề ngoài không kinh thiên động địa, nhưng nước biển bốn bên dao động vài lần vô cùng kỳ dị. Vì là linh thể nên cảm giác của họ trở nên nhạy bén, lập tức thấy kinh lực ẩn giấu trong nước có sức mạnh dời non lấp biển, xoay chuyển trời đất, đáng sợ vô cùng.

Sáu con hải thú đầu ngao mình cá, trên mình vẩy bạc như áo giáp, bốn chân to lớn, giữa các ngón chân có màng đang, kéo một chiến xa bằng đồng xanh cao ba trượng, đầu xe hình một con rồng to lớn hung tợn, đột nhiên xuất hiện trước mặt Na Tra.

Người trên xe đầu đội mũ Kim Long màu tím, mình khoác áo giáp vàng chạm hình rồng, mày kiếm mắt sáng, mặt đẹp như ngọc.

Diệu Dương và Ý Huyền nhận ra chính là em trai của Tứ Hải Long vương - Ba Vương hầu Ngao Quỳnh.

Theo sau hẳn là Tổng quản Dạ Xoa tuần biển Lý Đoái. Áo giáp trên người Lý Đoái đã vỡ, toàn thân máu chảy đầm đìa, rõ ràng bị Na Tra đánh trọng thương, không kịp chữa trị đã vội đến bẩm báo với Ba Vương hầu Ngao Quỳnh.

Lý Đoái ỷ có Ba Vương hầu chống lưng, dù thương tích đầy mình nhưng vẫn nghênh ngang nói: "Bẩm Ba Vương hầu, chính tên tiểu tử này sinh sự trên mặt biển!"

Ngao Quỳnh căn bản không để ý lời Lý Đoái, từ lúc xuất hiện thần quang đã chăm chú nhắm vào Na Tra, mắt ánh lên vẻ kỳ dị:

"Người chính là Na Tra ư?"

Na Tra không thèm để ý, hừ lạnh một tiếng rồi gằn từng chữ: "Mau tránh đường!"

Ngao Quynh thấy y cao ngạo nhưng không tức giận, mỉm cười nói: "Ta nghe Lý Đoái nói người muốn xông vào Đông Hải, còn đánh hấn bị thương. Vừa rồi thấy người muốn dùng Nguyên năng tấn công kết giới bảo vệ Thủy Tinh cung. Người nên biết Thủy Tinh cung là một trong ba thần cung lớn nhất của Tam giới Lục đạo, dựa vào tầng kết giới bảo vệ này để chống đỡ trọng lượng vô cùng của nước trong bốn biển, nhờ đó mới có được chốn bồng lai tiên cảnh này. Một khi kết giới bảo vệ bị phá vỡ, toàn bộ nước biển sẽ đổ vào Thủy Tinh cung, trời đất phát sinh dị biến, tạo ra thiên tai lũ lụt. Mặc dù chỉ dựa vào sức của người căn bản không thể phá vỡ kết giới, nhưng người không nghĩ hành động này sẽ khiến người trở thành tội nhân của Tam giới Lục đạo sao?" Nói đến câu sau, vẻ mặt và giọng nói của Ngao Quynh trở nên nghiêm khắc.

Từ sau việc ở núi Luân Chuyển, hai tông Thần Huyền đều cho rằng Diệu Dương và Ý Huyền đã làm đảo lộn trật tự của Tam giới Lục đạo nên phái cao thủ truy đuổi khắp nơi. Lúc này đối với mấy câu sáo rỗng dọa người như Tam giới Lục đạo đại loạn, họ rất nhạy cảm, nghe Ngao Quynh nói vậy thì đồng thanh chửi: "Nói như đánh rắm!"

Na Tra nghe thế không khởi nghi hoặc, chẳng hiểu sao mình lại rúng động như vậy. Nhưng có gì đó không ngừng sai khiến, y buột miệng nói: "Ta không quan tâm cái gì mà tội nhân của Tam giới, ta chỉ muốn tiến vào Long cung tìm Long Tam thôi!"

Ba Vương hầu Ngao Quỳnh chau mày nói: "Vài ngày nữa là đại hôn của y, y phải đón tiếp rất nhiều khách khứa, e không rảnh gặp người đâu."

Na Tra cười nhạt một tiếng, rồi lạnh lùng nói: "Vậy thì ta sẽ đánh vào Long cung lôi hắn ra."

Ngao Quỳnh nghe vậy, mắt ánh lên một tia sắc lạnh kỳ dị, nhưng vẫn cười ha hả: "Đông Hải Long cung trước nay do ta bảo vệ, nếu người có thể qua được cửa của Ba Vương hầu Ngao Quỳnh này, từ nay ta đồng ý cho người tùy ý ra vào trong phạm vi ta quản hạt, vậy có được không?"

Mắt Na Tra ánh lên tia sáng đỏ rực, lạnh lùng nói: "Những lời này là người nói đó!" Dứt lời liền vung Hỏa Tiêm thương lên, Nguyên năng toàn thân lập tức tăng cường.

Ngao Quỳnh thấy Na Tra không hề sợ sệt, liền thở dài nói: "Tiểu tử, ta biết kiếp trước ngươi và Châu Linh có liên hệ, nhưng giờ nàng ta đã vì ngươi mà cam nguyện lấy Tam thái tử, chi bằng hãy cắt đứt đi thôi. Huống chi ngươi là người của Huyền tông, hai tông Thần Huyền trước nay luôn hòa thuận, ngươi việc gì phải vì một nữ nhân mà phạm vào đại kỵ của hai tông chứ?"

Diệu Dương và Ý Huyền thấy Ba Vương hầu biết rõ thân thế của Na Tra thì không khỏi ngạc nhiên. Nghe xong câu sau

của hắn thì rõ là không ổn, Diệu Dương vỗ vai Ý Huyền thì thầm: "Tiêu rồi, thằng cha này nói như vậy, tiểu tử đẹp trai nhất định sẽ phát cuồng..."

Quả nhiên hai mắt Na Tra đỏ ngầu, quát lớn một tiếng, Hỏa Tiêm thương xuất chiêu Hồn nguyên chân huyền mà Thái Ất chân nhân truyền dạy, Nguyên năng toàn thân hóa thành một luồng sáng đỏ bắn ra, thế như dờn non lấp biển, hướng về phía Ngao Quynh.

Ngao Quynh vẫn ngạo nghễ tại vị, thân hình bất động, hai tay theo pháp quyết xoay hờ một vòng phía trước, không ngờ đã đón luồng Nguyên năng đỏ như lửa đỏ vào hai tay, dùng pháp quyết hất ngược về phía Na Tra. Na Tra kinh hãi thất sắc, vội hét lên một tiếng rồi gắng gượng thu hồi chiêu đã xuất, y lập tức bị Nguyên năng của chính mình làm cho chấn động đến khí huyết đảo lộn.

Ngao Quynh ra vẻ xem thường, nói: "Người còn chưa phải là đối thủ của ta, mau trở về đi! Chuyện hôm nay ta coi như chưa từng xảy ra!"

Diệu Dương đứng một bên xem không ngừng tặc lưỡi, vội thì thầm với Ý Huyền: "Tiểu Ý, con bà nó! Không ngờ tên Ba Vương hầu kia cũng ghê thật, xem ra tiểu tử đẹp trai không phải là đối thủ của hắn rồi."

Ý Huyền lắc đầu đáp: "Khó nói lắm. Nếu quả thật trong lúc chúng ta đến Long cung đã có người giúp tiểu tử đẹp trai dung hợp kim thân, chỉ e mọi chuyện không đơn giản."

Diệu Dương khẽ kêu một tiếng, hỏi: "Sao người biết?"

Ý Huyền cười hì hì, nhỏ giọng đáp: "Diệu đại trí giả người cũng có lúc ngốc thế sao? Người nghĩ coi, kim thân chính là pháp thân mà chư thần trên chín tầng trời tạo ra, thế nên năm xưa Linh Châu Tử mới oai phong như vậy. Nếu tiểu tử đẹp trai quả thực đã dung hợp

kim thân, công lực của y chỉ ít cũng không dưới lão Thái Ất sư phụ y, sao đánh không lại tên Ba Vương hầu này chứ? Có điều..."

Diệu Dương hỏi nhỏ: "Có điều thế nào?"

Ỗ Huyền nhỏ giọng: "Có điều ta thấy cử chỉ của tiểu tử đẹp trai hơi kỳ lạ, hơn nữa ai đã giúp y dung hợp kim thân? Nếu là Thái Ất chân nhân thì sao lại để Na Tra làm loạn ở Long cung chứ?"

Diệu Dương toan lên tiếng thì khựng lại, hào hứng nhìn về phía trước hô lên: "Xem kìa! Tiểu tử đẹp trai sắp nổi giận rồi!"

Quả nhiên khuôn mặt tuấn tú của Na Tra đỏ bừng, Hỗn Thiên lừng phát ra hào quang chói mắt, Hỏa Tiêm thương huơ ngang phát ra một luồng Nguyên năng mãnh liệt nửa đỏ nửa xanh như rồng thần quẫy đuôi, quét về phía Ngao Quỳnh đang đứng trên chiến xa bằng đồng xanh.

Mắt Ngao Quỳnh bừng lên rực rỡ, chân đá ngược về đẩy Lý Đoái văng ra khỏi phạm vi tấn công của đối phương, làm hấn kêu oai oái. Ngao Quỳnh cũng tự mình rời khỏi chiến xa, Nguyên năng trong thân rồng khởi phát mãnh liệt từ hai tay, hóa thành một thanh Phương Thiên kích, ào ào tuôn ra theo pháp quyết, chặn đứng Hỏa Tiêm thương.

Hai luồng Nguyên năng va vào nhau, tuy không phát ra âm thanh nào, nhưng người sáng mắt nhìn là thấy họ đang dùng Nguyên năng bản thể giao đấu, tình thế vô cùng nguy hiểm. Trong hai người chỉ cần ai lùi lại một chút sẽ rơi vào thế thảm bại.

Diệu Dương và Ỗ Huyền đứng gần cũng bị từng đợt sóng dập dờn làm cho chấn động khó chịu, không tự chủ được lùi

ra mấy trượng. Có thể thấy hai bên đối kháng kịch liệt thế nào.

Na Tra và Ngao Quynh lão đảo. Ngao Quynh thừa cơ bắn một luồng Nguyên năng màu trắng như linh xà rời hang, quán dọc lên Hỏa Tiêm thương của Na Tra như dây leo quán vào thân cây, lại tiếp tục dùng thế sét đánh không kịp bưng tai quán chặt lấy người Na Tra, khiến y không sao động đậy.

Ngao Quynh mỉm cười nói: "Na Tra, chỉ cần người phá được Long Toàn Chân Nguyên quyết của ta, ta sẽ thả cho người vào Thủy Tinh cung!"

Diệu Dương và Ý Huyền giật mình kinh hãi, nhận ra Nguyên năng trong thân rồng của Ngao Quynh đang phát ra từng vòng từng vòng quán chặt thân hình Na Tra.

Cùng lúc, trên núi Khô Lâu, động Bạch Cốt.

Đát Kỷ ngồi trên ghế đá, bộ dạng an nhàn tự đắc, nhìn thấy gương đá hiển thị cảnh Na Tra bị Ba Vương hầu dễ dàng bắt giữ thì cười khanh khách: "Xem ra Na Tra dựa vào Nguyên năng của kim thân chưa được thành thực, đánh không lại Ba Vương hầu rồi. Tở tở, chúng ta giúp hấn một tay đi!" Dứt lời bèn vung bùa Kim Khôi, lầm rầm niệm chú, pháp quyết trên tay không ngừng biến đổi, đạo bùa Kim Khôi theo đó biến hóa không ngừng.

Thạch Cơ dù đã nghe nói đến đại danh đỉnh đỉnh của bùa Kim Khôi, nhưng đây là lần đầu tiên mục kích, vội nhìn vào gương đá...

Diệu Dương và Ý Huyền nóng lòng thấy Na Tra bị Long Toàn Chân Nguyên quyết quán chặt, hai mắt đột nhiên đỏ lên

rồi lại ngơ ngẩn vô thần. Chỉ nghe Na Tra hét lớn một tiếng, hai tay nắm lại thành quyền, ra sức vùng vẫy. Một quầng sáng màu tím kỳ dị mảnh liệt xuyên qua Hỗn Thiên lăng để bùng phát ra ngoài.

Đáy biển vang lên một tràng âm thanh trầm đục, Long Toàn Chân Nguyên quyết của Ngao Quynh bị phá vỡ hoàn toàn, thậm chí Ngao Quynh cũng bị Nguyên năng đẩy lui mấy bước. Hắn không ngờ Na Tra có nội lực mạnh như vậy, đồng thời cũng nhận ra chiêu này của Na Tra có vẻ như không phải pháp năng của Huyền môn mà ẩn chứa một luồng Thần năng vô biên, công lực vượt xa mình, khiến hắn không khỏi kinh ngạc khó hiểu.

Diệu Dương và Ý Huyền cũng nhìn nhau kinh hãi, không phải vì Na Tra có Nguyên năng mạnh mẽ, mà vì bộ dạng của y khiến bọn họ đột nhiên có cảm giác đáng sợ, mà đáng sợ hơn là cảm giác ấy rất quen thuộc.

Bản thân Na Tra cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ thấy cơ thể lướt qua một thoáng mơ hồ, Nguyên năng không theo điều động của bản thân mà tự vận chuyển, phát ra một luồng mạnh mẽ tuyệt luân, chớp mắt đã phá được Long Toàn Chân Nguyên quyết của Ngao Quynh.

Tuy ngạc nhiên, nhưng từ sau khi sư bá Quảng Pháp thiên tôn giúp y dung hợp kim thân, Na Tra chỉ tâm niệm rằng mình phải xông vào Long cung, giải cứu Châu Linh bằng được. Lúc này ý niệm đó lại nổi lên, y buột miệng nói: "Bây giờ ta đã có thể tiến vào Thủy Tinh cung chưa?"

Ngao Quỳnh dù biết mình bại do bất cẩn, nhưng trước nay hần quân tử nhất ngôn, nên đành thở dài trả lời: "Bổn hầu đã nói chỉ cần phá được Long Toàn Chân Nguyên quyết thì người sẽ được vào Thủy Tinh cung. Mời!" Dứt lời, thu lại Nguyên năng trên tay phải, Phương Thiên kích lập tức biến mất, nhẹ nhàng đáp xuống chiến xa bằng đồng xanh, vung tay một cái, sáu con hải thú cùng rống lên những tiếng trầm trầm, thân hình chuyển động, kéo chiến xa chạy tới lối vào Thủy Tinh cung.

Nước biển xung quanh tựa như bị một áp lực vô hình làm di chuyển, một góc kết giới bảo vệ Thủy Tinh cung từ từ mở ra, thân hình đỏ rực của Na Tra thoáng chốc đã nhanh chóng tiến vào Long cung.

Núi Khô Lâu, động Bạch cốt.

Đát Kỷ đang chăm chú nhìn cử động của Na Tra trong gương đá, đột nhiên thấy Thạch Cơ đứng bên cạnh vẻ mặt là lạ, vội hỏi: "Tỷ tử, sao vậy?"

"Có kẻ xông vào động Bạch Cốt của ta, chạm phải kết giới phòng vệ đặt ở khắp nơi trong động." Hai mắt Thạch Cơ lộ ánh yêu tà, lạnh lùng nói: "Ta thật muốn xem kẻ nào to gan dám lén vào địa bàn của Thạch Cơ ta."

Thạch Cơ huy động Yêu năng vào lòng bàn tay, hình ảnh trên gương đá lập tức chuyển qua cảnh động Bạch Cốt. Cửa động đã mở, ánh sáng màu xám lập lòe trên lối đi. Một người đang lặng lẽ di chuyển, thân hình xinh đẹp lơ lửng cách mặt đất khoảng một thước,

trên tay đeo bảy tám chiếc vòng rục rở nhưng không hề phát ra tiếng leng keng.

"Thì ra tiểu nha đầu." Đát Kỷ cười khanh khách: "Tỷ tỷ cứ tiếp tục quan sát tình hình Na Tra, nha đầu đó giao cho muội được rồi!" Dứt lời, thân hình yêu kiều khẽ xoay một vòng, cả người bay vọt ra ngoài như tên bắn.

Người xông vào chính là Sước Sước, nàng ta tìm đến Thạch Cơ để trả thù vì hận ả ta đã làm tỷ tỷ của mình bị thương. Sau khi phá cửa động, trước mặt nàng ta là hai lối rẽ. Nàng ta đang nghĩ xem nên đi lối nào thì Ma linh Dị tâm chợt động, Nguyên năng trong thân thể lập tức xuất hiện, tạo thành kết giới hộ thân trong phạm vi một trượng.

"Ồ, thì ra là muội muội sao?" Người còn chưa thấy, giọng cười đã vang lên, Đát Kỷ nói: "Hôm nay vì có gì muội tìm đến đây? Đây đâu phải là núi Nghê Xạ của họ Phòng Phong, muội muội không thể nói đến là đến, trước tiên cũng cần chào hỏi chủ nhân một tiếng chứ!"

"Đát Kỷ tỷ tỷ cũng ở đây sao?" Bất ngờ gặp Đát Kỷ, Sước Sước vô cùng kinh ngạc, trong lòng nghĩ: "Con yêu hồ này sao chỗ nào cũng đụng mặt thế nhỉ? Chẳng lẽ ả cũng thêm muốn thánh khí trong Phá Thiên các?"

Đát Kỷ đáp: "Lần trước ta nghe muội nhắc đến Thạch Cơ tỷ tỷ, nghĩ đến chị em đã lâu không gặp liền thuận đường đến thăm. Muội muội cũng đến tìm tỷ ấy sao? Thật không may, Thạch Cơ tỷ tỷ có việc gấp đã đến đảo Tam Tiên tìm Bích Tiêu tiên tử rồi, muội muội đến thật không đúng lúc."

Sức Sốc buồn bực, biết có yêu hồ ở đây thì khó lòng thăm dò động Bạch Cốt, liền nói: "Nếu Thạch Cơ tử tử đã không có ở đây, muội cũng đi thôi. Khi nào tử ấy trở về, nhờ Đát Kỷ tử tử thay muội hỏi thăm, nói muội nhất định sẽ còn tới chào hỏi." Dứt lời liền độn thổ ra khỏi động không quay đầu lại, hậm hực bỏ đi.

"Vậy muội muội đi cẩn thận, tử không tiễn!" Đát Kỷ nhìn bóng người khuất dần, đôi mắt đẹp chợt lóe sáng.

Diệu Dương và Ý Huyền theo sau chiến xa của Ba Vương hầu vào Thủy Tinh cung.

Vừa vào đã thấy sừng sững một tòa cung điện to lớn. Toàn cung điện như xây bằng vàng, hào quang chói lòa, nguy nga hùng vĩ. Trước điện là đài Bạch Ngọc mấy chục mẫu. Hai người đã qua lại Long cung mấy lần, đương nhiên nhận ra đây là chính điện của Long cung - Hoàng Kim điện, lễ lạt chúc mừng thường được cử hành ở đây. Lúc này tiếng nhạc du dương từ trong Hoàng Kim điện vang ra, hẳn là đang có yến tiệc chiêu đãi khách từ các Thủy tộc lớn đến chúc mừng.

Trên đài Bạch Ngọc có tới mấy trăm người đứng chen vai, cao có lùn có, trang phục, hình dáng đều rất đặc biệt. Đó chính là khách quý đến từ hai tông Thần, Huyền, cùng các khách Thủy tộc bốn phương.

Tất cả vốn ở trong Hoàng Kim điện chờ yến tiệc dọn lên, nhưng Ba Vương hầu Ngao Quỳnh và Na Tra đại chiến bên ngoài Long cung, Nguyên năng phóng ra với sức mạnh dời non lấp bể, bọn họ

tất nhiên đều cảm ứng được. Đang định ra ngoài xem chuyện gì, nào ngờ vừa ra khỏi Hoàng Kim điện thì Na Tra đã xông vào nhanh như chớp.

Diệu Dương và Ý Huyền nhìn về phía trước, cùng kêu lên kinh ngạc.

Chỉ thấy Na Tra đứng giữa đài Bạch Ngọc, toàn thân vận y phục màu đỏ vô cùng bắt mắt. Cử động trước mặt y là hai đạo nhân, một người dung mạo hiền từ, tiên phong đạo cốt, tay cầm phất trần; người kia trán dô ra phía trước, khí thế bức người, chính là Thái Ất chân nhân và Quảng Pháp thiên tôn.

Hai huynh đệ đưa mắt nhìn nhau, rốt cuộc cũng biết vì sao Ba Vương hầu sau khi tiến vào Long cung thì không đi theo Na Tra nữa mà đánh xe về hướng khác. Thì ra y đã sớm phái người báo cho Thái Ất chân nhân và Quảng Pháp thiên tôn để hai người cùng đến đài Bạch Ngọc.

Đài Bạch Ngọc vô cùng rộng lớn, dù có mấy trăm người đứng vẫn trống trải. Hai huynh đệ sợ cao thủ của hai tông Thần, Huyền cảm ứng ma năng Quy Nguyên trong người nên chọn một chỗ xa Na Tra và vắng người nhất để đứng xem, mấy trượng xung quanh không có một ai.

Thái Ất chân nhân và Quảng Pháp thiên tôn vì phép lịch sự nên phải đến Long cung tham dự hôn lễ của Ngao Bính. Lúc này thấy Na Tra một thân một mình xông vào Long cung, hơn nữa Nguyên năng trên người bất thường, thì vừa kinh ngạc vừa tức giận, vội cản Na Tra, không cho y tiếp tục làm càn.

Ỗ Huyền đang muốn ngưng thần nghe xem Thái Ất chân nhân và Na Tra nói gì thì Diệu Dương vỗ vai y một cái, hất hàm về một bên.

Ỗ Huyền nhìn theo ánh mắt của Diệu Dương, đột nhiên ngực như trúng đòn, tim loạn nhịp. Cách bọn họ không xa có một người đang đứng, mày mỏng mắt tròn, dung nhan tuyệt thế, quần áo màu trắng không gió mà phát phơ, vẻ mặt lạnh lùng băng giá, theo sau có hai nữ đồng cầm kiếm. Chính là người tự xưng truyền nhân của Thục Sơn kiếm tông, U Vân tiên tử.

Mặt dù lần trước đã gặp nàng lúc rời Thủy Tinh cung, nhưng nữ tử tên gọi U Vân này lúc nào cũng khiến y nhớ mãi không quên. Khi bóng hình nàng đập vào mắt, Ỗ Huyền lòng bỗng trống rỗng, trước mắt mờ mịt, thần hồn điên đảo, như say như mê. Diệu Dương bên cạnh thì khỏi nói, cặp mắt rạng rỡ háo sắc, miệng cười hề hề, trước sau không rời mắt khỏi gương mặt lạnh lùng tuyệt đẹp của U Vân.

Hai huynh đệ đang hồn vía trên mây thì bên tai chợt nghe tiếng người giận dữ quát: "Nghịch đồ, ngươi dám cãi lời sư phụ sao?"

Chính là giọng Thái Ất chân nhân. Ỗ Huyền chấn động, đang mơ màng chợt tỉnh lại, vội nhìn về phía chính giữa sân. Chỉ thấy gương mặt tuấn tú của Na Tra đỏ bừng, cúi đầu đứng đó, đôi mắt thất vọng và phẫn nộ.

Diệu Dương vỗ vai Ỗ Huyền, nói: "Ta nghĩ lão già Thái Ất nhất định muốn bắt tiểu tử đẹp trai về Trần Đường quan đóng cửa hối lỗi, y làm lão mất mặt trước bao nhiêu người như vậy, lão chắc đã nổi giận rồi." Y dừng một chút rồi nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Ỗ, ngươi có cảm giác hôm nay tiểu tử đẹp trai rất khác thường không?"

Ỗ Huyền nghi hoặc đáp: "Có thể do phản ứng sau khi dung hợp kim thân."

Diệu Dương lắc đầu nói: "Không phải! Bộ dạng y lúc này dường như đã gặp ở đâu rồi!" Diệu Dương rất ít khi tỏ ra nghiêm trọng như vậy. Ỗ Huyền nghe thế thì ngẩn người, tựa như nhận ra điều gì đó. Y bèn nhìn kỹ vẻ mặt Na Tra, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác sợ hãi không hiểu vì đâu.

Trước Hoàng Kim điện, Quảng Pháp thiên tôn nghiêm nghị nói với Na Tra: "Na Tra, sư phụ con chỉ muốn tốt cho con thôi. Long cung này không phải là nơi con nên đến, mau trở về Trần Đường quan!"

Na Tra vẻ mặt không tin nổi, nghẹn ngào nói: "Sư bá, chẳng phải người đã giúp con dung ợp kim thân, bảo con đến Long cung cướp Châu Linh về ư? Vì sao lúc này người lại bảo con về?"

Lời vừa nói ra, mọi người trong hai tông Thần, Huyền lập tức xông xáo, bàn luận không ngớt.

Diệu Dương và Ỗ Huyền cũng giật mình, không ngờ Quảng Pháp thiên tôn đã giúp Na Tra dung hợp kim thân.

Chợt thấy bốn người trên Bạch Ngọc đài chen ra phía trước, đến cạnh Thái Ất chân nhân hỏi: "Kim thân của Linh Châu Tử ở trong động Kim Quang bị lấy mất rồi ư?"

Diệu Dương và Ỗ Huyền quay đầu về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy bốn người mình mặc chiến giáp đang nói chuyện với Thái Ất chân nhân. Người lên tiếng đầu tiên mặt vuông tai lớn, có tướng Ngũ Nhạc Triều Thiên, gương mặt đỏ như lửa, khoác chiến giáp

màu đỏ, mười ngón tay mang mười bao ngón đen tuyền, nhọn như vuốt chim ưng, thỉnh thoảng lại có hoa lửa bốc lên, loáng cái rồi tắt.

Ba người kia, một người khuôn mặt vô cùng anh tuấn, mặc chiến giáp màu trắng, lưng đeo một thanh loan đao giản dị; một người mặc áo giáp xanh, vai đeo mấy sợi dây thừng màu nâu, nhìn kỹ thì ra là một cây roi dài. Người còn lại là một nữ tử, mặc chiến giáp màu vàng đất, gương mặt rất đặc biệt, đem lại cho người ta ấn tượng trang nghiêm dị thường.

Thái Ất chân nhân kể sơ qua đầu đuôi chuyện với nam tử giáp đỏ, sau đó giận dữ nói với Na Tra: "Người nói bậy bạ gì vậy? Sao lại có chuyện Quảng Pháp sư bá giúp người dung hợp kim thân? Đúng là vớ vẩn, mấy ngày nay Quảng Pháp sư bá của người luôn ở cạnh ta, sao có thể phân thân đi giúp người dung hợp kim thân chứ?"

Na Tra lùi hai bước, lẩm bẩm: "Cái gì, không phải Quảng Pháp sư bá? Vậy... vậy ai đã giúp con dung hợp kim thân?"

Na Tra một lần nữa trở nên mơ hồ, Hỏa Tiêm thương trong tay vung lên, Nguyên năng toàn thân cuộn cuộn bộc phát, y lớn tiếng: "Sư phụ, sư bá, hai người không cần nói nữa, bất luận thế nào, hôm nay đệ tử cũng phải tiến vào Long cung cứu Châu Linh!"

Thái Ất chân nhân giận đến mức toàn thân run lên, nói: "Nghiệt đồ, không lẽ người dám động thủ với vi sư sao?"

Hai mắt Na Tra dần trở nên mờ đục, hào quang của Hỗn Thiên lãng trên người không ngừng lưu chuyển. Chỉ nghe y nói: "Nếu sư phụ nhất định cản trở đệ tử, đệ tử đành đắc tội vậy!"

Thái Ất chân nhân giận không để đâu cho hết, chẳng ngờ đệ tử ngoan ngoãn của mình dám cãi lời như vậy, ánh sáng thần thánh trong mắt lóe lên, Huyền năng trong cơ thể lưu chuyển, dường như sắp bộc phát ra ngoài. Quảng Pháp thiên tôn giữ ông lại nói: "Đạo huynh khoan nổi giận, hôm nay Na Tra có vẻ không ổn, huynh nhìn mắt nó xem!"

Thái Ất chân nhân vừa rồi giận quá mất khôn, lúc này nghe Quảng Pháp thiên tôn nói vậy mới tỉnh lại, ngẫm vận Huyền năng, lập tức nhận ra ngoài Nguyên năng của kim thân, trên người Na Tra còn ẩn chứa một loại Nguyên năng yêu tà, hơn nữa trong mắt y ánh lên những tia quỷ dị. Thái Ất chân nhân không khỏi than thầm: "Thôi rồi!"

Lúc này Hỏa Tiêm thương trong tay Na Tra chất chứa Nguyên năng, chỉ chực phóng tới.

Nam tử mặc áo giáp đỏ hừ lạnh một tiếng: "Nếu như chân nhân tin tưởng Tinh Tú thần tướng chúng tôi, xin hãy giao hãn cho chúng tôi giải quyết! Không biết ý ngài thế nào?"

Quảng Pháp thiên tôn vội hét lên: "Na Tra đã bị yêu nhân khống chế mất rồi. Hãy bắt nó lại rồi tính tiếp!" Dứt lời, Quảng Pháp thiên tôn tay bắt pháp quyết, Huyền năng mạnh mẽ bắn thẳng lên trời. Sau một tiếng nổ lớn, trước mắt mọi người sáng rực, Huyền năng của Quảng Pháp thiên tôn tỏa ra vô số điểm sáng, rơi xuống bốn phương tám hướng, phát ra hào quang sáng rực, lao về phía Na Tra.

Chương 13

NHỊ THẬP BÁT TINH TỬ THẦN TƯỚNG

Y Huyền chỉ cảm thấy một sức mạnh hung dữ quất lên thân mình, giống như đạo ở Triều Ca bị quản đốc đánh một roi vẩy. Y đau đớn rên một tiếng rồi bắn ngược ra xa ba trượng, lòng dâng lên một cơn đau xé rách tâm can, dường như bản thân đứt thành bốn năm phần, hóa thành muôn vàn mẩu vụn. Tuy dị năng trong cơ thể đã ngăn chặn phần lớn sức mạnh, nhưng cơn đau không giảm đi chút nào.

HẦU HẾT MỌI NGƯỜI Ở ĐÂY đều có chút hiểu biết, nhận ra ngay đó là Luyện Ma nguyên quyết của Quảng Pháp thiên tôn, uy lực không tầm thường. Diêu Dương và Y Huyền cảm ứng Nguyên năng biến hóa mãnh liệt, cũng đoán chiêu này của Quảng Pháp thiên tôn rất lợi hại.

Na Tra giậm dữ quất một tiếng, Nguyên năng trong người y bỗng tăng cường, y nhảy lên cao, chực xông thẳng vào trong Hoàng Kim điện. Nhưng y mới lên đến không trung, tay Quảng Pháp thiên tôn đã liên tục điểm pháp quyết, những chấm sáng vàng đầy trời hóa thành một quang sáng tập hợp muôn vàn đốm lửa nhỏ, lớp lớp bao vây. Y chỉ thấy vòng sáng vàng tựa như đầm lầy, mình thì chìm lún đến tận đỉnh đầu nhưng không tài nào nhúc nhích được.

Liên đó, Thái Ất chân nhân bay vút lên trời. Quảng Pháp thiên tôn nói: "Đạo huynh, ta thấy Na Tra đã trúng phải thuật mê hoặc tâm thần của yêu nghiệt ma đạo rồi, mau làm nó tỉnh lại, bằng

không thì chẳng biết nó sẽ còn gây ra bao chuyện rắc rối nữa ở Long cung!"

Thái Ất chân nhân gật đầu. Lúc này trên đài Bạch Ngọc trước Hoàng Kim điện, vài trăm người của hai tông Thần, Huyền và Thủy tộc bốn biển đều đang nhìn xem ông trừng trị đứa học trò hư đốn thế nào, nếu không thỏa đáng, tất sẽ trở thành trò cười. Thái Ất chân nhân lập tức phẩy cây phát trần trong tay, ngàn vạn ánh sáng xanh biếc huyền diệu phát ra, tựa một chiếc ô sáng chụp lên vòng sáng vàng đang vây hãm Na Tra, rồi co lại thành hình con thoi, không ngừng xoay tròn. Hai ánh sáng kỳ diệu màu xanh biếc và màu vàng óng đan xen, lấp lánh trong mắt mọi người.

Thái Ất chân nhân dùng Linh Quang chân quyết giữ chặt Na Tra, lúc này mới tạm yên tâm, quát: "Tâm thần trong sáng, quay về bản ngã, nào!" Tiếng quát xé trời rạch đất, chấn động hồn người, khiến ai nấy trong lòng rét run.

Bị hai luồng Huyền năng đè nặng trĩu, lại nghe Thái Ất chân nhân hét dữ Đoạn Niệm quyết, đầu óc Na Tra như bị dội nước lạnh, vẻ đờ đẫn trong mắt từ từ biến mất.

Hán tử mặc giáp xanh lam đứng cạnh Quảng Pháp thiên tôn cất giọng ồm ồm: "Tâm Nguyệt, không ngờ Thái Ất phải

dùng tới Linh Quang chân quyết, chẳng lẽ kim thân của Linh Châu Tử mạnh vậy sao? Có cơ hội ta phải thử xem thế nào!"

Tâm Nguyệt mặc chiến giáp trắng nhạt mỉm cười nói: "Cơ Thủy, năm đó Linh Châu Tử được Thiên đế sắc phong làm Thiên đình Thần soái, thực lực tuyệt đối không thua Nhị thập bát Tinh Tú chúng ta, e

là ngay cả thủ lĩnh Cang Kim Long cũng không phải đối thủ. Có điều hiện giờ tình hình chắc không giản đơn như vậy."

Cơ Thủy cười kinh ngạc: "Chẳng lẽ hai người Thái Ất và Quảng Pháp cũng không đối phó được với Na Tra sau khi đã dung hợp kim thân ư?"

Tâm Nguyệt lắc đầu nói: "Ta dùng Ý Huyền tâm quyết thăm dò Na Tra, phát hiện Nguyên năng của y ngoài Hồn Nguyên chân quyết được Thái Ất chân nhân truyền dạy và Nguyên năng Tiên thiên chứa trong kim thân, còn có một luồng Nguyên năng rất kỳ lạ, dường như..." Nói đến đây y cau mày, như vẫn đang băn khoăn điều gì.

Na Tra dần tỉnh lại, không còn nóng nảy oán hận nữa. Nhưng đột nhiên toàn thân y run rẩy, thấp thoáng gân xanh hằn lên mặt, đôi mắt như điện bắn ra hai tia sáng Ma năng kỳ dị.

Diệu Dương và Ý Huyền chỉ cảm thấy một cơn ớn lạnh dâng lên từ đáy lòng, bộ dạng hiện giờ của Na Tra thật quen thuộc. Hai người đưa mắt sợ sệt nhìn nhau, thiếu chút nữa thì hét lên kinh hãi: "Xi Bá!"

Chính lúc ấy, một tiếng gầm lớn dội thẳng vào tai họ. Đài Bạch Ngọc sáng rực rỡ mà tán loạn, vô vàn bóng mây lộng lẫy, điện xoay sao chạy bay lượn khắp trời. Thái Ất chân nhân và Quảng Pháp thiên tôn cùng quát lớn, tiếng quát kinh hãi và phẫn nộ, một luồng Nguyên năng cương mãnh tựa sóng cuộn tràn ra.

Toàn thân Na Tra phát ra Nguyên năng mãnh liệt ma quái, tóc đen trên đầu dựng đứng thật đáng sợ, ngay cả kết giới bố trí bởi Linh Quang chân quyết của Thái Ất chân nhân và Luyện Ma nguyên quyết của Quảng Pháp thiên tôn cũng lần lượt bị y phá tan. Y gào

lên một tiếng bi thương rồi quát vang: "Ngao Bính, con rùa đen rụt đầu nhà ngươi, có gan thì bò ra đây!" Tiếng quát thê lương bi tráng, chất chứa Nguyên năng vô thượng, làm cả Long cung rung động âm âm.

Chỉ nghe vang lên một tiếng cười lạnh, rồi một bóng người bay ra từ Hoàng Kim điện, ngạo nghễ đứng trước mặt Na Tra.

Người này mặc y phục trắng, mũi rồng miệng sư tử, từ mái tóc đỏ rực trên đầu lộ ra hai sừng rồng, khinh miệt nhìn Na Tra, cười lạnh: "Linh Châu Tử, lúc trước vì nể Châu Linh mà ta tha chết cho ngươi, không ngờ hôm nay ngươi dám đến Long cung náo loạn, thật không biết sống chết là gì!"

Giọng điệu kiêu ngạo ấy chính là của Long tam thái tử Ngao Bính.

Ngao Bính vốn giận bầm gan tím ruột, nếu không phải Châu Linh liều mình can ngăn trong điện, hẳn sớm đã xông ra đâm chết tình địch mấy kiếp của mình. Giờ thấy Na Tra trước mặt mấy trăm người của hai tông Thần, Huyền và Thủy tộc bốn biển gọi mình là "con rùa đen rụt đầu", làm sao hắn nhẫn nhịn được nữa, bèn lập tức phóng ra.

Na Tra tóc đen tung bay, giận dữ quát: "Ngao Bính, hôm nay ta đến đây một là tính nợ cũ với ngươi, hai là mang Châu Linh đi, tuyệt không để nàng lấy kẻ tiểu nhân hèn hạ vô sỉ như ngươi được!"

Ngao Bính ngẩng đầu cười điên dại, khinh thường nói: "Linh Châu Tử, nếu hôm nay ta để ngươi mang Châu Linh đi, Long tộc ta còn mặt mũi nào đứng ở hai tông Thần, Huyền nữa? Ngươi hãy chờ chết đi!" Nói rồi lại cười gằn nanh ác.

Thái Ất chân nhân đứng bên cạnh vội nói: "Tam thái tử, tiểu đồ trúng ám toán của yêu nghiệt, tinh thần bị khống chế, Tam thái tử hãy nể hai tông Thần, Huyền vốn như một nhà, đừng chấp nhặt tiểu đồ làm gì!"

Ngao Bính lạnh mặt nói: "Cái gì mà hai tông Thần, Huyền vốn như một nhà? Hôm nay là Linh Châu Tử hấn xông bừa vào Long cung của ta, mưu đồ quấy nhiễu tiệc cưới của ta, ta nhất định phải dạy dỗ hấn tử tế, các người đừng nhúng tay vào!"

"Huênh hoang quá thể, người tưởng Na Tra vẫn là tên nhóc xinh trai mấy ngày trước ư?" Diêu Dương và Ý Huyền đứng một bên thăm mắng chửi âm ỉ, thăm hỏi một lượt tổ tông mười tám đời của Ngao Bính.

Thái Ất chân nhân, Quảng Pháp thiên tôn, rồi cả bốn vị Tinh Tú thần tướng đều ghen hợm, mặc kệ ai phải ai trái, dẫu sao chuyện đã lỡ rồi, cục diện hiện giờ không còn trong khống chế của họ. Nếu chỉ dựa vào việc Na Tra bị người khác điều khiển để đùn đẩy trách nhiệm, Long tộc làm sao chấp nhận bỏ qua? Thái Ất chân nhân và Quảng Pháp thiên tôn suy đi tính lại, cuối cùng tạm thời nhượng bộ.

Vả lại dựa vào năng lực hiện giờ của Na Tra căn bản không cần sợ Ngao Bính; Ngao Bính đã muốn tự chuốc nhục, họ cũng chẳng thèm can thiệp. Kể vừa vô tích sự vừa hung hăng ngang ngược như hấn cũng nên được dạy bảo một phen. Hơn nữa chỉ cần Na Tra tiêu hao lượng Nguyên năng nhất định, họ có thể thừa cơ khống chế y. Nghĩ vậy, Thái Ất chân nhân, Quảng Pháp thiên tôn cùng bốn Tinh Tú thần tướng bèn lùi lại.

Mọi người chăm chú xem chuyện gì sắp xảy ra, không ai để ý ở một góc đài Bạch Ngọc, một thiếu nữ đang lén quan sát tất cả. Đôi làn thu thủy sắc sảo của cô nhìn đăm đăm vào Na Tra, vẻ mặt vừa mừng rỡ vừa đau buồn, vô cùng mâu thuẫn. Chính là Công chúa Châu Linh của tộc Bạng Linh.

Chỉ đợi Ngao Bính dứt lời, Na Tra giận dữ gầm một tiếng, toàn thân tỏa Nguyên năng mãnh liệt không gì sánh được, Hỏa Tiêm thương trong tay hết như ngọn lửa hùng hực đâm thẳng về phía Ngao Bính. Ngao Bính cười một tiếng điên dại, rồi nói: "Đến hay lắm, hôm nay phải để ngươi hiểu sự lợi hại của ta!"

Hai tay Ngao Bính xoay tít, Xích Diễm Long Lân thương lập tức xuất hiện, Nguyên năng trong thân rồng cuộn cuộn về phía Na Tra cũng đang phần nộ tiến công. Ai nấy trên Bạch Ngọc đài đều cảm thấy một áp lực biến động non đời.

Ngao Bính chết đến nơi mà không tự biết. Rắp tâm sỉ nhục Na Tra để tỏ oai phong của Long cung nên mới đầu hắn không dùng nhiều sức, chỉ muốn thông thả đùa bỡn Na Tra. Nhưng đúng lúc hai luồng Nguyên năng sắp va chạm thì hắn chợt nghe tiếng thúc thúc Ba Vương hầu truyền âm quát: "Ngao Bính, không được sơ ý, Na Tra đã có được kim thân kiếp trước của Linh Châu Tử!"

Ngao Bính bàng hoàng, nhưng chưa kịp phản ứng thì Nguyên năng dữ dội của đối phương đã phá tan kết giới của hắn rồi ào ạt tràn vào cơ thể. Hắn lập tức cảm thấy lục phủ ngũ tạng đau đớn vô cùng, kinh hoàng tái mặt không hiểu tại sao Na Tra vốn bại dưới tay mình giờ lại có Nguyên năng ghê gớm đến vậy.

Na Tra xuống tay không chút lưu tình, Càn Khôn quyển bay ra hóa thành một vòng sáng vàng chói xoay tròn tấn công Ngao Bính. Liền đó tay phải vung lên, một đường cong Nguyên năng màu đen xuất hiện giữa không trung, trông như một cây cung đen bóng, rồi Hỏa Tiêm thương trong tay phải tựa như mũi tên lấp vào cung ấy. Y quát lên căm phẫn, Hỏa Tiêm thương biến thành một tia chớp bắn về phía Ngao Bính, thế như sấm rung chớp giật. Rồi nhanh như cắt, mười ngón tay y không ngừng biến ra các chú quyết, Nguyên năng mạnh mẽ nổ tung, hình thành ngàn vạn mũi tên sắc bén đuổi theo Ngao Bính đang chực bay lên lẫn trốn, đoạn y cười tàn nhẫn: "Ngao Bính, ngươi chết đi!"

Diệu Dương và Ý Huyền nhìn thế tấn công tựa bão táp cuồng phong kia thì giật mình kinh hãi, Diệu Dương lè lưỡi nói thầm: "Con bà nó, chẳng lẽ thằng nhóc đẹp trai thực sự muốn đưa Long Tam cá chạch vào chỗ chết sao? Ôi chao, lần này Long Tam hẳn phải chịu khổ rồi!" Nghĩ một chút, y xô vai Ý Huyền, nói: "Sao ta càng nhìn càng cảm thấy bộ dạng của thằng nhóc đẹp trai giống lúc chúng ta bị Xi Bá..." Ý Huyền cũng nghĩ vậy, cả hai bất giác hoảng sợ biến sắc.

Đúng khoảnh khắc bọn họ lơ đãng, trên Bạch Ngọc đài chợt có ba, bốn người cùng quát lớn, lập tức bóng người chớp lóa, ánh sáng và kinh khí Nguyên năng đủ màu sắc ào ạt tuôn ra. Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết, rồi mọi thanh âm và ánh sáng kỳ dị đều tan biến.

Một vũng máu tươi rơi tung tóe trên đài Bạch Ngọc, nổi bật trên nền đài trắng như tuyết, hết sức thê lương.

Khi hai huynh đệ tỉnh táo trở lại thì thấy cục diện đã phân thắng bại, đồng thời linh thức chợt cảm ứng hai luồng Nguyên năng mãnh liệt áp sát tới. Hai người vội ngoái đầu nhìn, chỉ thấy hai bóng người lướt tới trên đài Bạch Ngọc.

Ông lão đi trước ngẩng đầu đứng kiêu hãnh tựa ngà sơn, đầu đội miện ngọc, người khoác áo choàng vàng long cổn, tóc trắng như tuyết, lông mày như tia chớp, đôi mắt rồng quá nửa là lòng đen chiếu ra những tia sáng rực rỡ, khí thế bá đạo khiến người ta cảm thấy như bị Thái Sơn đè xuống đỉnh đầu. Theo sát sau là một nam tử trung niên mặt đẹp tựa ngọc, đội mũ vàng, vẻ mặt cung kính cẩn trọng, chính là Ba Vương hầu Ngao Quỳnh.

Chỉ thấy ông lão vừa xuất hiện, Thủy tộc bốn biển quanh đài Bạch Ngọc đều biến sắc, đồng loạt quỳ xuống hô: "Chúng thần tham kiến Đông Hải Long vương, Long vương vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Chỉ mình Na Tra chẳng những coi như không thấy, hơn nữa còn gào thét rung động trong ngoài Long cung.

Mọi người kinh sợ nhìn lên không trung. Đôi mắt Na Tra ngây dại, vẻ mặt lạnh lùng, nụ cười tà quái, Hỏa Tiêm thương trong tay chếch về phía sau, chân trần trắng hơn tuyết, tóc đen như mực, y phục màu đỏ không gió mà bay, bộ dạng tựa Ma thần lơ lửng trên bầu trời.

Người không hiểu nội tình đều kinh hoàng khôn xiết, dù Long tam thái tử Ngao Bính chưa phải là cao thủ bậc nhất ở Long tộc, nhưng cũng không dễ gì ngang cơ với hắn, vậy mà hắn bại dưới tay Na Tra chỉ trong một chiêu! Na Tra nâng tay trái lên, Càn Khôn

quyển bỗng hóa thành chiếc vòng đường kính hơn hai thước, phát ra ánh đỏ rực, khí nóng kinh người phả ra hầm hập, nhắm thẳng vào Ngao Bính đang thở hổn hển chữa thương mà đánh tới.

Người trong Thủy tộc tuy không thiện cảm với Long tam thái tử Ngao Bính, nhưng Na Tra ngang nhiên đánh Thái tử Long tộc bị thương ở chính Long cung, một hành vi xúc phạm danh dự Thủy tộc; như vậy, họ sao không nổi giận cho được! Lúc này y còn muốn ra tay với Long tam thái tử đang trọng thương, cho nên họ càng phần nộ, tất cả nhao nhao sốt ruột, chỉ đợi có người dẫn đầu là ào tới quần công.

Diệu Dương và Ý Huyền thầm lo lắng, chỉ e có lỡ lầm gì thì đám người kia nhất định không nương tay với Na Tra.

Đúng lúc đó, chợt nghe một tiếng rền vang dội, một trận cuồng phong từ bậc thêm Bạch Ngọc đài ào ào thổi ra. Mọi người có mặt đều ngạt thở, cả Ý Huyền và Diệu Dương vốn là linh thể cũng không ngoại lệ.

Hai bóng người bay vụt tới, giao thủ với Na Tra.

Ý Huyền và Diệu Dương sửng sốt: thì ra là Thái Ất chân nhân và người đứng đầu Long tộc, Đông Hải Long vương!

Trên không trung, bóng người đan xen, ánh sáng huyền diệu tỏa chiếu, những tia sáng kỳ lạ liên tục xuất hiện. Thái Ất chân nhân và Đông Hải Long vương quả không hổ là cao thủ tột đỉnh của hai tông Thần, Huyền, mới loáng thoáng thấy mặt mũi bọn họ vài lần thì Na Tra đã bị khống chế.

Na Tra bị nhốt trong lồng sáng Nguyên năng, y ngồi xếp bằng, hai tay cài vào nhau chạm tới lòng bàn chân.

Thái Ất chân nhân và Đông Hải Long vương đứng đằng trước và sau Na Tra, bốn chưởng cùng tung ra. Chỉ nghe hàng loạt tiếng "bịch bịch" vang lên, hai luồng sáng vàng óng và xanh lục đã trút vào người Na Tra. Toàn thân y run rẩy không ngừng, y phục trên người bay phất phật, y gằm thét vang dội, đoạn phun ra một ngụm máu tươi, cơ thịt trên khuôn mặt tuấn tú vụn vẹo, trông cực kỳ dữ tợn, thất khiếu máu chảy đầm đìa.

Diệu Dương không biết Thái Ất chân nhân và Đông Hải Long vương đang hợp sức áp chế bùa Kim Khôi trong cơ thể Na Tra, thấy vậy thì hết sức nôn nóng, nắn tay xoa quyền, hận không thể xông lên trợ giúp tiểu tử kia. May mà Ý Huyền còn giữ được bình tĩnh, đứng chặn trước Diệu Dương, bởi y biết dấu thế nào thì Thái Ất chân nhân cũng không làm tổn hại đồ đệ của mình.

Đúng lúc này, sắc mặt Na Tra bỗng chuyển sang màu tím, một luồng sáng đỏ từ đỉnh đầu ầm ầm phóng lên.

Quảng Pháp thiên tôn bấy giờ mới thở phào một hơi, đoạn ôn tồn nói với U Vân tiên tử đứng cách ông không xa: "U Vân tiên tử, ta muốn mượn oai lực trong Linh Duệ kiếm của quý tông, không biết tiên tử có thể giúp không?"

Diệu Dương và Ý Huyền cùng liếc nhìn U Vân xinh đẹp vô ngần nhưng lạnh lùng băng giá ấy. Chỉ thấy nàng khẽ gật đầu, tay ngọc nhẹ giơ lên, một cầu vồng bảy màu tựa rồng thần rời biển bay ra, lượn mấy vòng giữa hư không. Anh sáng bảy màu: đỏ thắm, da cam, đỏ, xanh lá, xanh đen, vàng, tím lóe lên, chiếu sáng một vật giống

kiếm mà chẳng phải kiếm, óng ánh hào quang lạnh lẽo trong suốt, lơ lửng giữa trời, khiến người ta nhìn mà không khỏi rùng mình.

Những người ở đây đã nghe tiếng Hàng Ma tam bảo thuộc Thục Sơn kiếm tông từ lâu, mà Linh Duệ kiếm này chính là một trong ba bảo vật đó, lúc này nhìn tận mắt đều vô cùng thần phục. Diêu Dương và Ý Huyền nhìn đến mức mắt sáng rực lên, hận không thể cầm múa may một phen cho thật đã.

U Vân tiên tử bấm ngón tay bắt quyết rồi quát nhẹ một tiếng, Linh Duệ kiếm hóa thành một luồng hào quang lạnh căm, đâm phập vào kết giới mà Thái Ất chân nhân và Đông Hải Long vương bố trí. Lập tức dòng khí lưu năng bắn tóe khắp nơi, ánh sáng đa sắc dao động.

Hào quang mà Linh Duệ kiếm biến thành nhanh chóng chạy khắp kinh mạch của Na Tra. Đi đến đâu, cơ thể Na Tra trong suốt đến đó, ngay cả nội tạng và xương cốt cũng nhìn thấy rành rành.

Đông Hải Long vương, Thái Ất chân nhân và Quảng Pháp thiên tôn thấy vậy liền tung ba luồng Nguyên năng ba màu vàng, đỏ, bạc đổ dồn vào người Na Tra. Máy tiếng rột roạt khê khàng vang lên, thân thể Na Tra run dữ dội, bốn luồng hào quang đỏ rực, trắng bạc, vàng óng, trong suốt lạnh lẽo đan chéo lượn quanh, chiếu rọi kết giới bảo hộ bên trên Long cung, khiến nó trở nên sặc sỡ, vụt hiện vụt tắt.

Toàn thân Na Tra chột phát ra ánh sáng lạ lùng, rõ ràng lấp loáng, sắc màu huyền ảo tán loạn, tựa muôn vàn mũi tên từ cơ thể y bắn tung ra. Rồi y rên lên đau đớn, người run bắn bật, từng giọt máu tươi ứa trên da, tình trạng quái dị vô cùng.

U Vân tiên tử sớm đã bay lên không trung, sẵn sàng hành động. Hào quang lạnh lẽo của Linh Duệ kiếm lại xuất hiện, pháp quyết từ tay ngọc phóng ra, hào quang lạnh lẽo liền bao chặt quanh người Na Tra, đoạn nhắc y lên giữa không trung. Rồi nàng mau mắn bay xuống đất, từ đầu tới cuối chưa nói tiếng nào.

Thái Ất chân nhân chìa cánh tay ngằm chứa Huyền năng, chậm chậm đỡ lấy Na Tra, đoạn liếc nhìn Quảng Pháp thiên tôn, rồi khom người vái Đông Hải Long vương một cái, nói: "Long vương, hôm nay tiểu đồ Na Tra gây họa ở Long cung, kỳ thực là có nguyên do khác. Hy vọng ngài cho phép Thái Ất mang tiểu đồ hư hỏng về, đợi khi tra ra chân tướng việc này, Huyền tông nhất định sẽ có câu trả lời cho Long tộc!"

Đông Hải Long vương Ngao Quảng nét mặt ôn hòa, đang định trả lời thì chợt nghe trong Hoàng Kim điện vang lên một tràng cười gay gắt, chính là Long tam thái tử Ngao Bính bị trọng thương đã được khiêng vào điện. Được hai thị nữ Thủy tộc dìu đỡ, hắn chậm rãi bước ra, mặt đỏ tía tai, hùng hổ quát lớn: "Thái Ất chân nhân, ông cho rằng Thủy Tinh cung của Đông Hải Long tộc ta là vườn rau sau nhà Huyền tông các ông, nói đến là đến, nói đi là đi sao? Hừ, hôm nay thằng nhãi kia náo loạn Long cung, nếu để ông dễ dàng mang nó về, vậy thể diện oai nghiêm của Thần tông Long tộc làm sao giữ được nữa?"

Thái Ất chân nhân chau mày nói: "Na Tra là đệ tử của ta, hôm nay xảy ra tranh chấp với Thái tử điện hạ, gây ra tai họa là có nguyên do riêng. Ta bảo lãnh nó về núi Càn Nguyên hỏi rõ ngọn nguồn, rồi sẽ xin Long vương xử lý!"

Ngao Bính cười lạnh dồn ép: "Cần hỏi thì cũng phải do người của Long tộc ta xét hỏi! Bằng không, nếu có người cố ý che chở thì làm thế nào đây?" Câu này rõ ràng có ý bóng gió, giọng điệu đe dọa, khiến người của Huyền tông đều xôn xao bất mãn.

Diệu Dương và Ý Huyền thấy bộ dạng kiêu căng của Ngao Bính, hận không thể đánh thêm hai quyền vào bản mặt đã sưng to như đầu heo của hắn.

Quảng Pháp thiên tôn khó chịu bảo: "Tam thái tử nói vậy, chẳng lẽ cho rằng Huyền tông ta dung túng cho đệ tử ư?" Rồi quay đầu nói với Long vương: "Vẫn mong bệ hạ coi trọng đại cuộc, để bọn tại hạ mang Na Tra về trước, sau này nhất định sẽ giải thích với ngài!"

Mắt Đông Hải Long vương Ngao Quảng bắn ra những tia lạnh căm, từ từ quét một lượt. Tính ông vốn vui giận thất thường. Thủy tộc bốn biển đang bàn tán âm ỉ, bị ánh mắt của ông nhìn tới thì ngậm miệng cứng lưỡi. Người của Huyền tông thấy vậy cũng im lặng.

Ngao Quảng ngoài đầu hỏi Ba Vương hầu Ngao Quỳnh: "Tứ đệ, người hãy nói cho quả nhân nghe xem chuyện là thế nào!" Ngao Quỳnh biến sắc, Ngao Quảng là huynh trưởng của hắn, hắn hiểu tính cách của Ngao Quảng hơn ai hết, bèn kể rành mạch đầu đuôi câu chuyện.

Ngao Quảng nghe xong không nói lời nào, thoáng suy nghĩ rồi nhìn sang Quảng Pháp thiên tôn và Thái Ất chân nhân, đoạn nói: "Chuyện này tuy là tộc ta sai trước, nhưng Na Tra xông vào Thủy Tinh cung đã thương con ta cũng không phải chuyện nhỏ. Mặc dù theo tình hình trước mắt, Na Tra chắc chắn đã trúng tà pháp của

Ma tông, không phải cố tình làm càn, nhưng quả nhân cũng không thể dễ dãi bỏ qua. Hai vị có thể mang Na Tra về trước, đợi điều tra ra người đứng sau lưng thao túng chuyện này, chúng ta tính tiếp."

Người của Huyền tông nghe Long vương nói thế liền nhẹ nhõm. Những kẻ hung hăng ngang ngược trong Thủy tộc thấy chuyện kết thúc thoải mái như vậy, tuy không thỏa mãn nhưng biết tính khí Long vương thay đổi khôn lường, nên chẳng ai dám công nhiên trái ý, bao nhiêu người trong Thủy tộc muốn lên tiếng phản đối đều không dám nhiều lời nữa.

Ngao Bính toan phản đối thì thấy Đông Hải Long vương lạnh lùng trừng mắt một cái, sợ quá nén hết lời vào bụng, không còn gan nào lắm mồm nữa.

"Quảng Pháp thiên tôn, Thái Ất chân nhân, xin hai vị hãy về đi!" Ánh mắt Ngao Quảng như ngọn đuốc, quét qua khắp lượt rồi nói: "Các vị, hôm nay Long cung xảy ra chuyện bất ngờ, thực vượt ngoài dự liệu của quả nhân. Cho nên, quả nhân quyết định dời ngày cưới của Thái tử, mời các vị bằng hữu ở lại thêm vài ngày, không biết ý các vị thế nào?"

Tất cả cùng đáp: "Xin theo ý của Long vương."

Quảng Pháp thiên tôn và Thái Ất chân nhân lúc này mới an lòng, nói vài câu cảm tạ với Ngao Quảng rồi rời đi.

Thái Ất chân nhân cuộn cây phát trần lại, phóng Huyền năng kéo Na Tra lên rồi nói với U Vân tiên tử: "Chuyện này e là vẫn phải mượn dùng Linh Duệ kiếm của tiên tử, chẳng hay tiên tử có thể đi cùng chúng tôi tới Trần Đường quan không?"

U Vân tiên tử gật đầu, dắt hai nữ đồng mang kiếm đi theo.

Dương Huyền hai người thấy Na Tra được Thái Ất chân nhân và Quảng Pháp thiên tôn đưa về Trần Đường quan, đi theo còn có U Vân tiên tử, bèn chuẩn bị bám đuôi. Nhưng Diệu Dương tinh mắt, liếc một cái đã thấy hai bóng dáng quen thuộc đang từ trong đám người Thủy tộc lén chuồn ra ngoài, nhìn kỹ thì ra là Công chúa Tử Lăng quen thói nhõng nhẽo của Long tộc và người yêu kiếp trước của Na Tra, Hoa Vũ tiên tử Châu Linh.

Hai người suy nghĩ giây lát, cho rằng mấy người Thái Ất đã bắt được Na Tra thì nhất định sẽ dừng chân ở phủ Tổng binh Trần Đường quan, còn hành tung của Tử Lăng và Châu Linh lại khiến họ cực kỳ hứng thú. Thế là họ lảng lạng đi theo hai thiếu nữ.

Đông Hải Long vương Ngao Quảng thấy người trên Bạch Ngọc đài đã giải tán hết, bèn xoay người lạnh lùng nói với Ngao Bính: "Súc sinh! Mặt mũi của Long tộc bị ngươi làm mất sạch cả, chuyện hôm nay dừng lại ở đây, nếu ngươi còn dám cả gan ỷ vào thân phận Thái tử Long tộc làm ẩu làm càn nữa, quả nhân sẽ nhốt ngươi vào Long ngục ở Bắc Hải, ngươi hãy tự lo cho mình đi!" Nói đoạn hừ lạnh một tiếng rồi phát tay áo bỏ đi.

Ngao Bính biết phụ vương nói được làm được, lập tức khiếp sợ quỳ gối, toàn thân không ngừng run rẩy. Ba Vương hầu thấy Long vương đã rời đi mới tiến đến nâng Ngao Bính dậy, nhưng không nói câu nào, chỉ lắc đầu thở dài rồi quay người đi khỏi.

Ngao Bính đứng đờ ra ở đó, khuôn mặt vốn sừng vù càng trở nên khó coi. Rất lâu sau, y mới oán hận đẩy thị nữ bên cạnh ra, ngửa mặt lên trời gào thét giận dữ: "Linh Châu Tử, sự sỉ nhục mà ông nội

người chịu ngày hôm nay, sẽ có một ngày người phải nhận lại gấp ngàn vạn lần!"

Đang khi lửa giận bùng bùng, Ngao Bính chợt phát hiện Dạ Xoa tuần biển Lý Cấn nem nép đi qua, lòng càng thêm bực bội, quát: "Cẩu nô tài, không phải ta bảo người để ý theo dõi con tiện nhân Châu Linh sao, chạy đến đây làm gì?"

Lý Cấn sợ hãi quỳ xuống, ấp a ấp úng nói nhỏ: "Bẩm... bẩm Thái tử, tiểu nhân vẫn luôn theo dõi Công chúa Châu Linh, nhưng khi nãy lơ là một chút, Châu Linh... Châu Linh đã biến mất rồi..."

Ngao Bính giận vỡ tim, không kìm được phun ra một ngụm máu tươi. Hắn đập một phát lên khuôn mặt xấu xí của Lý Cấn, hung hăng chửi mắng: "Đồ ngu, bản Thái tử nuôi đám ăn hại các người thật công cốc, chỉ một con đàn bà cũng không trông coi được!"

Lý Cấn run run nói: "Thưa Thái tử điện hạ, trước khi Châu Linh mất tích, Công chúa... Công chúa Tử Lăng từng đi qua Bích Yên uyển, tiểu nhân quả thực không dám ngăn cản, nói không chừng..."

Ngao Bính nghe vậy thì không khỏi căm hận nói: "Tử Lăng, thường ngày người chống đối ta không sao, nhưng chuyện hôm nay, người nhất định phải giải thích rõ cho ta!" Nói rồi lại đập Lý Cấn một phát, tiếp: "Mấy lão già tộc Bạng Linh đến tham gia tiệc cưới đang ở đâu?"

Lý Cấn một tay che mặt, nhịn đau nói: "Ở... ở bên ngoài."

Ngao Bính giận mắng: "Láo xược, bảo bọn chúng lập tức bò hết vào đây cho bản Thái tử!"

Lời vừa dứt, liền nghe tiếng bước chân loạng choạng vang lên trên đài Bạch Ngọc. Ba ông lão thấp bé đầu tóc hoa râm, quần áo màu trắng mờ, run rẩy đi vào. Họ dừng lại đằng xa rồi quỳ xuống, không ai dám mở miệng.

Ngao Bính mắng chửi để trút cơn phẫn nộ trong lòng, rồi điên cuồng hung dữ quát: "Bản Thái tử hạn cho các người một ngày phải tìm Châu Linh về. Nếu không tìm được, hừ, bản Thái tử sẽ bắt nốt toàn tộc các người vào Long ngục ở Bắc Hải!"

"Vâng!" ba trưởng lão tộc Bạng Linh vâng vâng dạ dạ, càng run lấy bầy.

Ỗ Huyền và Diệu Dương theo sau Long nữ cùng Châu Linh lên ra khỏi Long cung.

Hai người giữ khoảng cách khá xa, nhưng khi bơi lên bờ đã phát hiện mất dấu họ. Vừa nãy rành rành trông thấy Long nữ và Châu Linh cùng lên bờ, thế mà nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

Hai huynh đệ tìm kiếm khắp nơi trên bờ biển, đang lúc kinh ngạc hoài nghi thì chợt thấy áp lực trước người tăng mạnh. Trước mặt vài trượng bỗng có bốn người ba nam một nữ mang chiến giáp xuất hiện, chính là bốn chiến tướng của Thần tông mà họ đã gặp ở Long cung.

Tâm Nguyệt mặc giáp trắng tay đặt trên thanh loan đao hình dáng kỳ lạ bên hông, chăm chú nhìn nơi hai huynh đệ đang đứng, lạnh lùng nói: "Hai vị còn không hiện thân, chẳng lẽ muốn bọn ta động thủ sao?"

Diệu Dương và Ý Huyền sợ hãi nhìn nhau, đứng im không dám động đậy, lòng thầm nghĩ: "Không lẽ bốn tên này có thể cảm ứng mình ư?"

Hán tử thô lỗ mặc chiến giáp đỏ như lửa không nhẫn nại nổi, quát: "Tâm Nguyệt, nếu đám Ma tộc bọn chúng đã thích vụng trộm làm rùa đen rứt đầu, vậy chúng ta không cần khách khí nữa! Chỉ cần động thủ, rồi xem con bà chúng trốn vào đâu?"

Thần tướng mặc áo giáp xanh lam Cơ Thủy cũng gật đầu bảo: "Không sai, để bọn chúng biết Nhị thập bát Tinh Tú chúng ta không phải hạng dễ chơi!"

Diệu Dương và Ý Huyền nghe vậy thì há mồm trố mắt, Nhị thập bát Tinh Tú ư? Diệu Dương chợt nhớ tới cuộc nói chuyện của Lý Tịnh và Quảng Pháp thiên tôn khi lần đầu vào Phá Thiên các, lập tức rét run kêu lên: "Không lẽ bọn họ chính là Nhị thập bát Tinh Tú thần tướng do Thiên... đế phái tới... sao?"

Không sai! Bốn người này chính là bốn trong hai mươi tám Tinh Tú thần tướng của hai tông Thần, Huyền.

Năm xưa, Thiên đế cùng các vị thần tiên và nhiều vị tông chủ của hai tông Thần, Huyền suy xét về mối nguy hại của Thất thập nhị Ma Sát thuộc Ma tộc gây ra trong đại chiến Thần Ma lần trước, cho nên đã chọn ra hai mươi tám đệ tử kiệt xuất từ hai tông Thần, Huyền, huấn luyện thành hai mươi tám thần tướng, lại đặt tên theo hai mươi tám con vật linh thiêng trong Tam giới Lục đạo, tương ứng với Nhị thập bát Tinh Tú trên trời, nên gọi là "Nhị thập bát Tinh Tú thần tướng".

Trong bốn người đứng trước mặt Diệu Dương và Ý Huyền, thần tướng mặc giáp trắng nhạt là Tâm Nguyệt Hồ, thần tướng mặc giáp đỏ rực là Vĩ Hỏa Hồ, thần tướng mặc giáp xanh lam là Cơ Thủy Báo, thần tướng nữ mặc giáp vàng là Bức Nữ. Lần này vì Tam giới Lục đạo đại loạn, Thiên đế ra lệnh cho Nhị thập bát Tinh Tú xuống trần, chia nhau ra phối hợp với đệ tử của Huyền tông khắp nơi truy bắt hai kẻ đầu sỏ mà Huyền Minh đế quân đã nói.

Chuyến này bốn đại thần tướng vốn tới tham dự lễ cưới của Tam thái tử Long tộc, không ngờ gặp chuyện Na Tra náo loạn Long cung, qua đó mới biết được kim thân của Linh Châu Tử mà Thiên đế phong ấn ở núi Càn Nguyên đã bị người ta cướp đi. Thế là họ thi triển thần thông để cảm ứng Huyền Quang pháp dẫn mà kẻ cướp kim thân khi đánh phá kết giới trong động Kim Quang đã dính phải, bất ngờ phát hiện kẻ đó đang ở trong Long cung, bèn lẳng lặng bám theo, đến tận bãi biển này mới vây lại.

Thần tướng giáp trắng Tâm Nguyệt nghiêm nghị nói: "Hai vị đã không biết điều thì đừng trách bọn ta không khách khí!"

Tâm Nguyệt Hồ đưa mắt ra hiệu với ba người còn lại, họ lập tức triển khai thành hình vuông bao vây hai huynh đệ. Mặc dù chưa có dấu vết về hai kẻ đầu sỏ gây rối loạn Tam giới, nhưng có thể bắt được kẻ đã ăn cắp kim thân mà Thiên đế phong ấn đã là công lớn rồi. Bốn người ngằm niệm thần chú, Nguyên năng cuộn cuộn tuôn ra, bỗng chốc hóa thành hình một lá bùa kỳ quái, phát động sức mạnh của bảo vật thần kỳ trong Thần tông là Huyền Quang pháp dẫn.

Diệu Dương và Ý Huyền thấy hành động quái đản đó, trong lòng chỉ nghĩ đến một chữ: "Chuồn!" Bèn đưa tay ra dấu cho nhau rồi quay đầu định chạy. Nhưng đột nhiên họ thấy trên linh thể sinh ra một cảm giác lạ lùng.

Diệu Dương chỉ thấy một cảm giác cực kỳ nặng nề lan tỏa khắp người, tựa như toàn thân bị thứ gì đó kỳ quái trói buộc. Ý hoang mang ngẩng đầu nhìn Ý Huyền, rồi kinh hãi hô lên một tiếng: toàn thân Ý Huyền đang phát ra ánh sáng màu xanh lục óng ánh. Ý Huyền cũng cảm thấy lâng lâng trên người, ngẩng đầu lên thấy Diệu Dương nhìn mình như gặp quỷ thì sợ hãi la hoảng. Hóa ra toàn thân Diệu Dương cũng phát ra ánh sáng màu đỏ nhạt.

Hai người cúi đầu nhìn xuống, cùng la thảm khi phát giác trạng thái kỳ lạ của bản thân.

Vĩ Hỏa Hồ cười ha hả: "Hai thằng nhãi con Ma tộc, các ngươi đã trúng phải Huyền Quang pháp dẫn, dù có chạy đến chân trời góc bể cũng không thoát nổi bọn ta đâu. Các ngươi thực to gan, dám đến động Kim Quang trên núi Càn Nguyên ăn cắp kim thân của Linh Châu Tử, thật không biết sống chết là gì!"

Diệu Dương thấy hai huynh đệ bị bốn người mở to mắt nhìn chằm chằm, biết lợi thế mình y vào để chạy trốn đã bị người ta phá rồi, liền thu hết can đảm trâng tráo nói: "Các ngươi là ai, dựa vào cái gì mà nói kim thân của Linh Châu Tử là do huynh đệ bọn ta trộm hả?"

Ý Huyền cười gượng gạo, lần này đâu phải là đánh nhau với đám nô lệ ở Triều Ca, thua thì có thể chơi xấu trơ trẽn. Đối mặt với bốn

chiến tướng của Thần tông, chỉ dựa vào mặt dày là có thể chạy trốn sao!

"Chúng ta chính là Nhị thập bát Tinh Tú thần tướng của Thiên đình." Tâm Nguyệt Hồ cười nhạt nói: "Còn vì sao nói các người ăn trộm kim thân của Linh Châu Tử, là vì kim thân do Thiên đế xuống chỉ phong ấn ở động Kim Quang, các người đã lấy trộm kim thân, thì đương nhiên phải kết giới ở xung quanh đó."

Tâm Nguyệt Hồ càng nhìn hai người trước mặt càng thấy kinh ngạc, vì sau khi bọn họ bị Huyền Quang pháp dẫn ép hiện hình thì chỉ là hai cái bóng ánh sáng hình người, dùng Huyền tâm cảm ứng cũng chỉ thấy bọn họ là một dạng tồn tại hư vô lúc ẩn lúc hiện; hơn nữa Huyền Quang pháp dẫn vốn có hào quang màu bạc huyền ảo, nhưng khi ở trên thân hai người lại trở thành màu xanh lục và màu đỏ, thực là quái dị.

"Nhưng bọn ta chưa từng gặp qua tử tử gì đó của các người à..." Diệu Dương ngụy biện, đồng thời nháy mắt ra hiệu với Ý Huyền. Hai người từ nhỏ đã trải qua ngót nghét sáu, bảy năm sống kiếp lưu vong, nên Ý Huyền đương nhiên ngầm hiểu động tác mờ ám đó của bạn mình.

Bốn đại thần tướng nghe Diệu Dương buông lời dơ dáy, đều trợn trừng mắt nhìn y.

Ngón tay của Tâm Nguyệt Hồ không ngừng gõ gõ lên loan đao, mỉm cười bảo: "Ta có thể nói cho người biết, khắp nơi trong kết giới bao quanh kim thân đều có Huyền Quang pháp dẫn, chỉ cần các người xâm nhập kết giới, Huyền Quang pháp dẫn sẽ dính lên người ngay. Mặc kệ người biến hóa thế nào cũng không tài nào hóa giải

được nó, cho nên hễ chúng ta phát động dị năng của Huyền Quang pháp dẫn thì các người muốn trốn cũng không nổi..."

Ỗ Huyền giật mình tỉnh ngộ, nhớ ngày đó ở động Kim Quang y túm lấy nắm sương mù rồi mở bàn tay ra, sương mù lập tức biến thành bột vụn, hóa ra chính là Huyền Quang pháp dẫn mà Tâm Nguyệt Hồ nói.

"Vậy ư?" Diêu Dương vờ như không có chuyện gì, trở tới sau lưng bốn đại thần tướng, nói: "Vậy người ở sau lưng các người tại sao lại tỏa ra ánh sáng giống như bọn ta thế?"

Bốn đại thần tướng sửng sốt cùng ngoái đầu nhìn, nhưng chẳng thấy gì.

Diêu Dương và Ỗ Huyền thừa cơ thi triển pháp thuật điều động dị năng trong cơ thể, sử dụng thuật độn phong từ trong phóng lách ra khỏi vòng vây tháo chạy. Ai ngờ mới được vài bước, linh thể của họ liền như va phải một bức tường trong suốt, bị Nguyên năng vô hình hất bắn trở lại. Hai huynh đệ hoảng sợ nhận ra bốn đại thần tướng sớm đã bày ra kết giới bao vây họ.

Tâm Nguyệt Hồ đứng sau bọn họ bình thản nói: "Hai vị không cần sốt ruột, phạm vi mười trượng quanh đây đều đã bị bốn người bọn ta bố trí kết giới, trừ phi các người có thể thắng bốn người bọn ta, nếu không thì hãy ngoan ngoãn nghe lời đi!"

Vĩ Hỏa Hồ càng đắc ý nói: "Hai thằng nhãi con Ma tộc, các người chạy không thoát đâu!"

Diêu Dương và Ỗ Huyền quay người lại, thấy bốn người đang quan sát hai huynh đệ họ với ánh mắt bồn chồn. Đặc biệt đối với Vĩ

Hỏa Hổ gọi họ là "thằng nhãi con Ma tộc", họ càng bực bội hết sức. Ý Huyền không ngừng kêu khổ, gượng cười nói: "Bốn vị, hai huynh đệ bọn tôi ăn trộm kim thân của Linh Châu Tử, chỉ vì Na Tra..."

Diệu Dương cười lạnh một tiếng, cắt lời: "Tiểu Ý, đừng nói, dù sao bọn chúng cũng không tin. Thổ Kịch lão tiên bối đã nói rồi, cái gì Thần tông Huyền tông, thực ra chẳng người nào tốt cả! Nói nhiều chỉ tổ tổn nước bọt, muốn động thủ thì động thủ đi, khỏi phải lắm lời thừa!"

Nỗi bực bội không đâu phải chịu suốt đường đi của hai huynh đệ rốt cuộc đã bộc phát.

Vĩ Hỏa Hổ cười nói: "Ha ha, thằng nhãi Ma tộc, không ngờ người rất hợp sở thích của ta!" Nói đoạn nâng hai tay lên, năm ngón tay hết co lại duỗi, mười cái bao ngón tay màu đen tuyền bắn mạnh ra những đốm lửa, Nguyên năng toàn thân xoay nhanh rồi tuôn trào, hóa thành mười chiếc bóng ảo ảnh đỏ rực, tựa như rồng thần uốn mình, vô thủy về phía hai huynh đệ.

Diệu Dương và Ý Huyền hoảng sợ, không ngờ người kia nói đánh là đánh ngay, hơn nữa thế công vô cùng hung hãn, mau lẹ. Hai người muốn tránh cũng không kịp, mỗi người cuống quýt lăn sang một bên, nhưng hai luồng Nguyên năng cương mãnh đã lao qua không khí xuyên vào cơ thể họ.

Diệu Dương lập tức cảm thấy năm luồng Nguyên năng nóng bỏng xâm nhập vào thân thể, sinh ra một sức mạnh kỳ lạ vô song như muốn tóm mình lên vậy. Bỗng trong đầu y kêu oành một tiếng, dị năng Quy Nguyên xuất hiện, hình thành một cơn lốc xoáy cuốn hết Nguyên năng tấn công vào trong, không để lại chút dấu vết. Ý

Huyền lại cảm giác hoàn toàn khác, chỉ thấy Nguyên năng xuyên vào cơ thể như lửa thiêu đốt, nhưng dị năng cực lạnh tức thì tuôn ra bao vây lớp lớp quanh luồng năng lượng nóng xâm phạm rồi mau chóng dập tắt nó.

Tất cả xảy ra trong chớp mắt, hai huynh đệ đắm chìm trong thứ cảm ứng lạ thường khôn tả. Vĩ Hỏa Hồ thấy Nguyên năng của mình bỗng chốc tiêu tan như đá chìm đáy biển, tiếng cười đắc ý liền im bật, cặp mắt tựa chuông đồng trợn to, nhìn hai tay với vẻ khó tin rồi rống lên: "Không thể nào! Sao có thể như vậy được?"

Ba người bên cạnh Vĩ Hỏa Hồ cũng kinh hãi ồ lên một tiếng. Bọn họ đều biết Vĩ Hỏa Hồ bản tính nóng nảy, Nguyên năng tu luyện của y thuộc hỏa trong Ngũ hành. Chiêu Liệt Viêm Bạch Hồ trao vừa rồi rõ ràng đã vô trúng hai kẻ trước mắt nhấc lên, chẳng ngờ nháy mắt đã bị vô hiệu, như thể mò trăng đáy nước vậy.

Bản thân Vĩ Hỏa Hồ lại càng kinh hoàng, bởi Liệt Viêm Bạch Hồ trao của y hề đã khóa chặt toàn thân địch nhân, căn bản không cần động tay vẫn có thể chi phối tính mệnh kẻ đó, đặc biệt khi có sự trợ giúp của bảo vật thần kỳ Ô Kim hoàn ở ngón tay, Nguyên năng còn tăng vài lần sức mạnh. Nhưng vừa rồi rõ ràng đã kiềm tỏa được hai thằng nhãi, sao thành linh một kẻ trong cơ thể như có lửa bùng lên dữ dội, còn một kẻ tựa băng tuyết tràn ngập, kẻ hút hết kẻ dập tắt Nguyên năng của y?

Bốn người ngơ ngác nhìn nhau, ngạc nhiên về thân phận hai huynh đệ Diệu Dương, Ý Huyền, nhất thời không dám xác định họ có phải đệ tử của Ma môn hay không. Cơ Thủy Báo hừ nhẹ một tiếng, đoạn nói: "Tâm Nguyệt, để ta thử xem sao!"

Tâm Nguyệt Hồ liếc nhìn qua, nói: "Cẩn thận!"

Cơ Thủy Báo gật đầu tiến lên vài bước. Y mặc chiến giáp màu xanh nước biển, một chiếc roi màu nâu to bằng cánh tay quấn chéo trên người. Tay y rung nhẹ, chiếc roi bỗng vươn ra nhanh như chớp, tựa mãng xà ngóc mình dài vô tận. Cả chiếc roi phát ra một thứ ánh sáng xanh thăm kỳ lạ, vẽ thành một quỹ đạo tuyệt đẹp khác thường, quấn về phía Diệu Dương và Ý Huyền.

Hai huynh đệ tuy từng dựa vào kim thân đại chiến với bọn Thuần Vu Diễm, nhưng lúc này nghĩ tới thể yếu của linh thể nên không dám sống mái với đối phương như lúc trước. Trông thấy chiếc roi khổng lồ quét về mình với thanh thế dữ dội, họ sợ đến nỗi chẳng để ý chuyện gì khác nữa, tung người bỏ chạy. Nhưng Huyền Thủy tiên của Cơ Thủy Báo tấn công mau lẹ, hướng chỉ hai người bị vây hãm trong Ma Tinh kết giới mà bốn vị Tinh Tú thần tướng bố trí, nên chạy không được hai bước thì đã bị Huyền Thủy tiên quấn chặt.

Vĩ Hỏa Hồ thấy vậy, hưng phấn quát: "Được rồi! Để xem hai thằng nhãi Ma tộc này còn có thể chạy nữa không?"

Bức Nữ mặc chiến giáp màu vàng lạnh lùng nói: "Không đúng, hai kẻ này rất kỳ lạ!"

Cơ Thủy Báo thấy Huyền Thủy tiên đã trói được hai người, trong lòng mừng rỡ. Nhưng sâu thẳm trong Huyền tâm, y chợt thấy dường như Huyền Thủy tiên không phải quấn trói hai thực thể mà là hai thứ vô hình mơ hồ, tức thì thứ Huyền Thủy tiên quấn phải biến thành không khí, mà quán tính không giảm, quét về Tâm Nguyệt Hồ và Bức Nữ bên cạnh y. Cơ Thủy Báo kinh hãi, vội thu roi đứng lại.

Khi chiếc roi lớn tựa mãng xà quét qua thân thể, Diệu Dương và Ý Huyền chỉ cảm thấy run rẩy tận đáy lòng, vốn cho rằng dị năng Quy Nguyên sẽ xuất hiện đúng lúc thì nó lại mất tăm mất tích. Huyền Thủy tiên của đối phương xuyên qua thân thể họ, nhưng không xảy ra điều gì bất thường. Hai huynh đệ mừng rỡ, hóa ra linh thể còn có tác dụng, không cần sợ Nguyên năng và pháp bảo của hai tông Thần, Huyền.

Diệu Dương càng điều võ dương oai thách thức: "Ha ha, các người có bản lĩnh thì làm khó dễ tiểu gia đây xem!"

Tâm Nguyệt Hồ mày kiếm khể cau, bắt đầu tỏ ra Ý Huyền tâm quyết trong chu vi mười trượng dưới đất, thầm nghĩ: "Xem ra hai kẻ này chắc chắn là linh thể, có điều Ý Huyền tâm quyết không thể thăm dò xem rốt cuộc Nguyên năng của chúng thuộc tông môn nào; hơn nữa chúng coi Nguyên năng nóng rực của Vĩ Hỏa Hồ như không, thật chưa từng thấy. Không lẽ chúng là..."

Ý Huyền tuy mừng nhưng không dám sơ ý, dẫu sao lúc này hai huynh đệ vẫn bị người ta nhốt trong kết giới. Bốn đại thần tướng hiện giờ chỉ mới có hai người ra tay, hai người kia xem ra còn khó ứng phó hơn. Y chợt thấy sợ hãi một cách lạ lùng, cảm giác hoảng hốt xộc thẳng lên đầu. Chỉ nghe những tiếng vù vù vang lên, bảy tám luồng kinh khí Nguyên năng gần như trong suốt từ dưới đất bắn vọt lên, chui vào cơ thể hai người, sau đó lập tức mất bóng.

Tâm Nguyệt Hồ bấm đốt ngón tay bắt quyết, trầm giọng nói: "Cơ Thủy Báo, tấn công tiếp!"

Cơ Thủy Báo thấy Tâm Nguyệt Hồ thi triển pháp thuật thần bí tối cao Ý Huyền tâm quyết của Thần tông thì hết sức vui mừng,

múa Huyền Thủy tiên cuốn về phía Diệu Dương và Ý Huyền.

Ý Huyền nhắc thấy Huyền Thủy tiên lại quán về bọn họ lần nữa, tuy biết rõ cây roi này không có chút uy hiếp nào với hai huynh đệ nhưng dị năng lại vô duyên vô cớ lạng lẽ chuyển động, khiến y cảm thấy chiếc roi đó còn kinh khủng hơn cả Yêu hồ Đát Kỷ, Thái sư Văn Trọng. Thế là không nghĩ ngợi gì, y vội vàng tiến lên một bước, đẩy Diệu Dương ra sau.

Huyền Thủy tiên kéo theo ánh sáng màu xanh lam dài hơn ba trượng đánh lên người Ý Huyền.

Ý Huyền chỉ cảm thấy một sức mạnh hung dữ quất lên thân mình, giống như đạo ở Triều Ca bị quán đầu đánh một roi vậy. Y đau đớn rên một tiếng rồi bắn ngược ra xa ba trượng, lòng dâng lên một cơn đau xé rách tâm can, người như đứt thành bốn năm phần, hóa thành muôn vàn mẩu vụn. Tuy dị năng trong cơ thể đã ngăn chặn phần lớn sức mạnh, nhưng cơn đau không giảm đi chút nào.

Diệu Dương kinh hãi thấy Huyền Thủy tiên của Cơ Thủy Báo đánh bay Ý Huyền. Chẳng còn để tâm tới gì nữa, y toàn lực nâng Ý Huyền lên, thấy khuôn mặt tuấn tú của Ý Huyền ảm đạm, toàn linh thể trở nên xám xịt. Diệu Dương cuống cuống: "Tiểu Ý, ngươi sao rồi? Ngươi trả lời ta đi, nói gì đi..."

Ý Huyền giãy giụa hồi lâu, nói không nên lời.

"Linh thể của hần bị thương rồi!" Tâm Nguyệt Hồ thở dài một hơi, đứng bên cạnh mở miệng: "Các ngươi tuy cậy có Nguyên năng kỳ dị bảo vệ, thêm nữa lại là linh thể, cho rằng không sợ bất cứ Nguyên năng và pháp bảo nào, nhưng lại không giới vận dụng. Vừa rồi ta dùng Thần năng cắt đứt hơi thở của ba hồn bảy phách ở vùng

trên, giữa và dưới trong linh thể các người, nên đương nhiên các người bị thương. Người tốt nhất là hãy mau mau khoanh tay chịu trói, theo ta đi gặp Thiên đế!"

Vĩ Hỏa Hồ thấy Diệu Dương ôm Ý Huyền đang dần dần mất đi ý thức kêu gọi cuồng loạn, mặc dù y tuyệt không nương tay với yêu tà của Ma tộc, nhưng lúc này thấy dáng vẻ đau thương tuyệt vọng của Diệu Dương, cũng nhin không được nói: "Thằng nhãi Ma... Tiểu tử, mau đầu hàng đi! Nếu còn kéo dài, dù chúng ta có thể cứu được tiểu tử kia, cuối cùng hẳn cũng sẽ trầm luân thành kẻ hồn phách phàm tục, không thể tu pháp luyện đạo!"

Diệu Dương như chẳng hề nghe thấy lời của hai người, chỉ không ngừng lay gọi Ý Huyền, sau đó bỗng ngẩng đầu lên,

trong mắt bắn ra những tia sáng hung hãn ác liệt, không chút sợ hãi quét nhìn bốn người. Ngay cả Vĩ Hỏa Hồ tính tình hung hăng cũng kìm không được nổi sợ không tên.

Diệu Dương ngẩng mặt gào căm phẫn, tiếng kêu tựa sấm nổ tung trời, tràn ngập thù hận và oán giận. Đồng thời, một tia sáng màu tím lạ lùng từ trên người y dần chiếu ra, Ý Huyền hôn mê bất tỉnh bên cạnh cũng đột nhiên nảy sinh cảm ứng, linh thể tỏa ra một quang sáng màu xanh nhạt, hòa vào tia sáng từ người Diệu Dương.

Hai luồng ánh sáng tím xanh quán quýt, càng xoay càng nhanh, thi thoảng phát ra những tiếng xèo xèo.

Tâm Nguyệt Hồ thấy vậy thì Huyền tâm rung động dữ dội, chợt nghĩ đến điều gì đó, kinh hãi hô lớn: "Mau lui ra khỏi kết giới!" Dứt lời, thân hình lắc lư hóa thành một bóng sáng thoát ra ngoài Ma Tinh kết giới mà bốn người tạo ra.

Chương 14

VẬN XUI KHÓ THOÁT

Dị năng Quy Nguyên trong cơ thể Diệu Dương khi này bị vòng xoáy của chiếc đầu vàng hút sạch một tần, lúc này không thể tiếp tục chống chọi, liền bị kéo thẳng vào trong. Y chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, lại giống như bị thứ gì đó buộc chặt, trước mắt là một vùng ánh sáng lạ lùng lấp loáng loạn xạ.

BỐN ĐẠI THẦN TƯỚNG VỪA LUI RA NGOÀI thì thấy trong phạm vi mười trượng bị kết giới bao phủ tràn ngập ánh sáng màu tím và xanh kỳ lạ, lưu chuyển khắp nơi, nhanh chóng vô cùng. Chỉ nghe một tiếng nổ long trời lở đất, một cột ánh sáng tím xanh bắn thẳng lên cao, lóe lên rồi chột tắt.

Ma Tinh kết giới lập tức tan thành mây khói.

Ma Tinh kết giới này là kết giới độc đáo mà Nhị thập bát Tinh Tú thần tướng luyện thành, nhiều thêm một người, sức mạnh của kết giới tăng thêm một lần. Hơn nữa Nguyên năng mà mỗi người trong Nhị thập bát Tinh Tú thần tướng tu luyện đều thuộc Ngũ hành, khác nhau mà bổ trợ cho nhau. Nếu trận

pháp do hai mươi tám thần tướng đồng thời thi triển thì chính là Nhị thập bát Tinh Tú đại trận, uy lực kinh người. Ngay cả Nguyên Thủy thiên tôn tu vi siêu tuyệt mà nhìn thấy cũng phải giật mình khen ngợi không thôi.

Vĩ Hỏa Hồ trở mắt nhìn Ma Tinh kết giới do bốn người bố trí bị Nguyên năng kỳ dị mà Diệu Dương và Ý Huyền phát ra đánh tan, không kịp được nói: "Đó... đó là thứ Nguyên năng quý quái gì mà lợi hại đến thế?"

Tâm Nguyệt Hồ thấy Nguyên năng màu tím và xanh kia quả thực không thể chống đỡ, chợt hoảng sợ nhớ tới lời dặn của Huyền Minh đế quân, vẻ nghiêm trọng lộ trong mắt, đoạn nói: "Đó là Ma năng Quy Nguyên! Bọn chúng chính là Ma Tinh gây hại cho thế gian mà chúng ta phải bắt giữ trong chuyến đi lần này!"

Phóng đi tận mười mấy dặm, luồng khí sáng hai màu tím xanh mới dần tan rồi dừng ở phía bắc một ngọn núi.

Ánh sáng tím xanh kỳ lạ từ từ tiêu tan, Diệu Dương liên tục kêu quái lạ, nhưng giọng nói chứa chan vui mừng: "Hê hê, ta đã biết Tiểu Ý người sẽ không sao mà. Con bà nó, tiểu tử người dọa ta sợ muốn chết!"

Ý Huyền đã tỉnh lại, sắc mặt không còn ảm đạm xám xịt nữa, tươi tỉnh cười nói: "Ta đương nhiên không chết. Tục ngữ đã dạy rồi, người tốt thì chẳng sống lâu, kẻ chuyên gây họa ngàn năm báo đời mà..."

Diệu Dương nắm mạnh lên vai Ý Huyền, xúc động đến nỗi nước mắt hân hoan giàn giụa, đoạn nói: "Đúng lắm, tiểu tử người là kẻ chuyên gây họa, không chết được!"

Thì ra vừa nãy trong lòng Diệu Dương đau buồn phần nộ, dị năng Quy Nguyên bỗng từ trong người tuôn trào mãnh liệt, làm dậy

lên cảm ứng của dị năng Quy Nguyên trong người Ý Huyền. Hai luồng năng lượng cực âm cực dương kích thích lẫn nhau, càng lúc càng mạnh, nháy mắt đã đầy khắp kết giới, cuối cùng đánh tan Ma Tinh kết giới mà bốn đại thần tướng bố trí. Hơn nữa tổn thương trên linh thể của Ý Huyền cũng được dị năng Quy Nguyên chữa lành, thần thức khôi phục.

Hai huynh đệ đang hân hoan vì sống sót sau kiếp nạn thì chợt cảm thấy toàn thân một lần nữa bị năng lượng lạ lùng bao bọc, năng lượng ấy lưu chuyển càng lúc càng nhanh, sinh ra một lực hút ghê gớm như dời non lấp biển, hút hai huynh đệ lên thẳng lưng chừng không.

Giọng nói uy nghiêm của Tâm Nguyệt Hồ vang lên: "Không ngờ các ngươi lại là Ma Tinh gây hại thế gian mà Thiên đế hạ chỉ lùng bắt, mau bó tay chịu trói đi!"

Diệu Dương và Ý Huyền ngẩng đầu nhìn, lúc này mới phát hiện bốn Tinh Tú thần tướng không biết từ khi nào đã bay lên trên đỉnh đầu họ rồi. Trước mặt bốn người là một pháp khí kỳ lạ trông như chiếc đấu bằng vàng lơ lửng, không ngừng xoay tròn giữa không trung. Bốn đại thần tướng phóng ra bốn luồng Nguyên năng màu đỏ, trắng, vàng, lam, tất cả trút vào đấu vàng, hình thành một vòng xoáy năng lượng khổng lồ, hút hai huynh đệ vào trong.

Hai người vội nắm chặt tay nhau, vận chuyển Ma năng Quy Nguyên trong cơ thể, nhờ thế mới gắng gượng giữ vững được thân hình.

Bốn đại thần tướng cùng hét lên một tiếng, hào quang mà Nguyên năng phát ra lập tức xoay nhanh, sức mạnh của vòng

xoáy trong đấu vàng cũng tăng vài lần. Diệu Dương và Ý Huyền lúc này đang vận chuyển dị năng Quy Nguyên chống chọi, nhưng luồng dị năng Quy Nguyên ấy bắt đầu từ từ tràn ra ngoài, rồi yếu dần đi.

Diệu Dương không kìm được la lên: "Hổng bét, bọn chúng rốt cuộc đã dùng pháp khí quý quái gì mà hút được năng lượng trong cơ thể chúng ta? Tiểu Ý, nơi này để ta chống đỡ, người đi trước đi!"

Ý Huyền cũng nhận ra dị năng Quy Nguyên bị chiếc đấu vàng của đối phương hấp thu, đang yếu đi mau chóng. Nhưng y sao có thể nghe lời Diệu Dương, bèn giận dỗi nói: "Tiểu Dương, con bà người, nói cái gì thế? Hai chúng ta sống thì cùng sống, chết thì cùng chết!"

Diệu Dương cảm động vô cùng, nhưng vẫn ngoác miệng mắng: "Con bà người ấy, bị bắt một dấu sao vẫn tốt hơn bị bắt cả hai. Nếu chúng ta đều bị bốn tên khốn này bắt, ai sẽ tới cứu chúng ta đây?" Rồi không đợi Ý Huyền đồng ý, y nghiêng răng vận hết Ma năng Quy Nguyên, kề sát vào lưng Ý Huyền, cả hai nhào đến bên rìa vòng xoáy sinh ra từ chiếc đấu vàng.

Công năng đặc biệt phá giải kết giới của dị năng Quy Nguyên quả nhiên hiệu nghiệm, nhưng Diệu Dương không thừa cơ trốn ra cùng Ý Huyền. Y biết với tu vi của hai người hiện giờ, nếu cùng chạy trốn, chưa được vài dặm sẽ lại bị bốn đại thần tướng bắt được, chẳng thà mình níu chân bốn thần tướng trước, để Ý Huyền có thể bỏ chạy dễ dàng hơn. Cho nên y nhắc chân đạp Ý Huyền bay khỏi không gian kết giới, rời xa vòng xoáy của đấu vàng.

Ý Huyền hiểu nỗi khổ tâm của Diệu Dương, lại nghĩ bản thân cần chờ cơ hội tốt quay về cứu hảo huynh đệ, nên không cố chấp nữa,

vừa ra khỏi vòng xoáy tức thì mượn lực thi triển thuật độn phong, dẫn nước mắt, cố sức bỏ chạy như điên về hướng Đông.

Bốn đại thần tướng thấy Nhiếp Thần đấu chẳng những không khống chế được Diệu Dương và Ý Huyền, mà còn để Ý Huyền chạy thoát, lúc này không tiện thu tay về nên đều nóng ruột, cùng quát lớn một tiếng: "Hút!" Rồi toàn lực phát động thế công.

Đị năng Quy Nguyên trong cơ thể Diệu Dương khi này bị vòng xoáy của chiếc đấu vàng hút sạch một lần, lúc này không thể tiếp tục chống chọi, liền bị kéo thẳng vào trong. Y chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, lại giống như bị thứ gì đó buộc chặt, trước mắt là một vùng ánh sáng lạ lùng lấp loáng loạn xạ.

Diệu Dương nhếch mép cười, nói: "Còn may, Tiểu Ý không bị bắt, con bà nó..." Rồi trước mắt lập tức tối sầm, mất đi tri giác.

Động Bạch Cốt, núi Khô Lâu.

Hào quang quanh gương đá dần trở nên ảm đạm, trên mặt gương hiện ra hình ảnh Thái Ất chân nhân, Quảng Pháp thiên tôn và U Vân tiên tử dắt theo Na Tra đã phát điên rời khỏi Long cung. Cuối cùng hình ảnh đó tan biến như sương mù, chỉ còn lại mặt gương đá mài nhẵn.

Đát Kỷ khua cánh tay thon dài, Yêu năng tuôn trào, ánh sáng thần kỳ lóe lên, khiến gương đá đang lơ lửng trên không trung chậm chậm hạ xuống. Ả ta nhìn Thạch Cơ đang tiếc hùi hùi bên cạnh, cười yêu kiều nói: "Tỷ tỷ sao thế? Trông chẳng vui vẻ chút nào. Tuy mấy

lão bất tử Thái Ất, Quảng Pháp gây chút trở ngại cho đại sự của chúng ta, nhưng cũng không có gì đáng lo."

Thạch Cơ thấy kế hoạch mình dày công bố trí, vất vả mưu tính nhiều năm thất bại, hận đến nghiến răng nghiến lợi, nghe lời Đát Kỷ nói thì càng khó chịu: "Muội chằm chọc gì vậy, thế này chẳng phải toi công vô ích ư? Bùa Kim Khôi cũng uống phí rồi!"

"Hôm trước muội thấy Thuần Vu Diễm của tộc Tây Mị Cung Công xuất hiện ở đây, giờ thì ngay cả Phong Nguyệt song kiều của tộc Trung Chính Phòng Phong cũng nhúng tay vào." Đát Kỷ trong lòng cười thầm, nhưng ngoài mặt vờ lo âu, nặng nề nói: "Xem ra chuyện này đã lan truyền, tin rằng không bao lâu nữa Ma môn Ngũ tộc sẽ tề tựu đông đủ."

"Đều do hai lão bất tử Thái Ất và Quảng Pháp làm hỏng việc của ta!" Thạch Cơ căm hận nói: "Không có hai lão đó thì kế hoạch của ta mười phần thành công. Nếu giờ ba tông Thần, Huyền, Ma quả thực tụ tập về Trần Đường quan, hành sự sau này đã khó càng thêm khó."

Đát Kỷ cười nói: "Tỷ tỷ thật là một đời thông minh, hồ đồ chốc lát. Ba tông Thần, Huyền, Ma từ trước đến nay luôn đối đầu, chúng ta sao không tạo cơ hội để bọn chúng chém giết lẫn nhau, rồi chúng ta nhân đó cũng có thể giành được chút lợi, vậy chẳng phải càng tuyệt sao?"

Thạch Cơ nghi hoặc nói: "Nhưng bọn Thái Ất đã cứu Na Tra đi rồi, không dễ gì khơi lên cuộc chém giết giữa hai tông Thần, Huyền nữa."

"Tỷ tỷ à, tỷ là người trong cuộc nên mê muội mà!" Đát Kỷ mỉm cười nói: "Bùa Kim Khôi đã có thể dùng trên người Na Tra, chẳng lẽ không thể dùng trên người kẻ khác sao?"

Thạch Cơ nghe vậy thì sửng sò, trầm tư rồi nói: "Vậy rốt cuộc dùng nó lên người kẻ nào là thích hợp nhất?"

"Nước ngập Ngũ hành, Thánh khí quy về một mối." Đát Kỷ đã có toan tính riêng, bèn nói: "Tỷ tỷ chẳng qua đang nghĩ cách để được như câu ấy, đã vậy tỷ và muội sao cứ bỏ gần tìm xa nhỉ?"

"Long tam thái tử Ngao Bính!" Thạch Cơ chợt giật mình tỉnh ngộ, mừng rỡ nói: "Ta thực là già lẫn rồi, không nghĩ tới điều này. Hắn hiện giờ đang trọng thương, chính là cơ hội ra tay tốt nhất... Lời của muội muội thật chí lý, chí lý!" Nói đoạn, hai yêu nữ nhìn nhau cười lớn.

Hồi lâu sau, từng phần của âm mưu đã bàn bạc xong xuôi.

Đát Kỷ nói: "Tỷ tỷ, tỷ tạm thời làm theo kế hoạch chúng ta đã bàn, muội có việc đi trước một bước, đến hẹn chúng ta gặp nhau ở Trần Đường quan là được." Đát Kỷ nói xong, y phục màu đen bay vút lên, lướt vào không trung rồi bỏ đi.

Thạch Cơ nhìn bóng Đát Kỷ khuất xa ngoài cửa động mới hạ giọng chửi: "Con hồ ly lẳng lơ ngu dốt, chẳng lẽ ta không biết người muốn gặp lửa bỏ tay người, nhân cơ hội này khiến ta gây thù chuốc oán, rồi dễ dàng vớ bở sao? Hừ, mơ mộng hão huyền!" Dứt lời, tay ả ta bấm yêu quyết, hai cánh cửa đá của động Bạch Cốt ầm ầm mở ra. Thạch Cơ cười lạnh một tiếng, vận Yêu năng bay vào không trung, phóng thẳng về phía Đông Hải.

Thạch Cơ vừa bay đi, trước động Bạch Cốt liền lóe lên ánh sáng màu trắng. Một bóng hồng xuất hiện, dải lụa màu trắng bạc bay lượn quanh người, chiếc vòng bảy màu ôm sát cánh tay tựa bạch ngọc nhưng không gây tiếng động nào. Hóa ra là Sước Sước vốn vẫn âm thầm theo dõi bên ngoài.

Sước Sước chăm chú nhìn hai hướng mà Đát Kỷ và Thạch Cơ vừa bỏ đi, thầm nghĩ: "Ả yêu hồ Đát Kỷ xem ra cũng chẳng tốt đẹp gì. Có điều việc lớn ở Phá Thiên các quan trọng hơn, lúc này phải xem chừng Thạch Cơ có âm mưu gì!" Một thoáng trầm tư rồi thấy dải lụa bạc múa lượn, nàng ta đuổi theo hướng Thạch Cơ vừa bay đi.

Hồi lâu sau, bóng dáng Thạch Cơ hiện ra ở xa xa. Ả đang vội bay về phía bầu trời phía trên Đông Hải nơi sóng xanh cuộn cuộn, hút mắt không thấy bờ; rồi ả ta làm phép, bay vào sâu trong Đông Hải. Sước Sước thầm băn khoăn: "Yêu nữ này đến Đông Hải làm gì nhỉ?"

Đang chực đuổi theo, Sước Sước chợt thấy Nguyên năng trong cơ thể chạy tán loạn, toàn thân chưa từng nóng đến thế. Nàng ta hoảng sợ, vội vàng điều khiển Nguyên năng trong người, nhưng không xoay chuyển được gì. Ma năng Dị tâm không kịp được run lên, lo sợ nói: "Chẳng lẽ tử tử gặp nạn ư?" Nàng ta và Hằng Hằng từ nhỏ đã nương tựa vào nhau, tử muội tình thâm, nên không để ý đến việc theo dõi Thạch Cơ nữa, lập tức phóng như bay về hướng cảm ứng được, tới bên ngoài Trần Đường quan.

Vách núi dựng đứng, chon von ngàn trượng. Một vách núi cheo leo không rõ tên gọi là gì.

Trước sườn núi, mây trắng lượn lờ đan vào nhau, mỗi khi gió thổi qua lại nhấp nhô tựa sóng. Trên vách núi có một khu đất bằng phẳng rộng vài chục trượng, lổm chổm những tảng đá quái lạ, cây cỏ mọc thành lùm bụi rậm rạp, gió núi lạnh căm rìn rít thổi qua hết sức chói tai.

Một lão già đang đứng ngạo nghễ trước gió, toàn thân lão khoác triều phục thêu hình rồng uốn lượn bằng sợi vàng, khiến người ta cảm thấy khí thế phi thường khuấy gió sục mây. Đứng sau lão là một quái thú đầu rồng mọc sừng, toàn thân đen như mực, chính là dị thú Mặc Kỳ Lân trong Tam giới.

Ven sườn núi, một bóng sáng hình người màu xanh lục đang ngò. Bóng người ấy không ngừng vắn vẹo, vùng vẫy hòng thoát khỏi vòng sáng màu vàng sậm vây bọc cơ thể.

Chỉ thấy tám lưng lẻ loi của lão già cao ngạo quay lại, mày bạc mắt phượng, khuôn mặt tỏa hào quang quái dị, chẳng ngờ là Văn Trọng, Tông chủ của tộc Đông Thánh Cửu Ly trong Ma môn Ngũ tộc, cũng là Thái sư đương triều. Lão được mời đến Trần Đường quan, vừa khéo bắt gặp cuộc giao đấu trên bờ biển giữa Diệu Dương, Ý Huyền và bốn đại thần tướng, lòng thầm mừng rỡ, bèn ẩn nấp gần đó chờ cơ hội hành động, quả nhiên ngư ông đắc lợi.

Văn Trọng liếc nhìn bóng sáng đang giãy giụa trong vòng trói, lạnh lùng nói: "Đừng hòng vùng vẫy, ta đã dùng Tu La Phong Hồn quyết khóa chặt ba hồn bảy vía của ngươi rồi. Dù có Thánh năng Quy Nguyên trong người, ngươi cũng không vận dụng được nữa đâu. Cơ Thủy Báo và Bức Nữ vừa đuổi theo ngươi cũng đã bị bản Thái sư dẫn dụ đi rồi, ngươi hãy ngoan ngoãn ở lại đây đi!"

Bóng sáng màu xanh chính là Ý Huyền đã trúng phải Huyền Quang pháp dẫn. Y buồn bực trong lòng, chẳng ngờ vừa được Diêu Dương liều mạng cứu khỏi hang cộp đã rơi ngay vào tay lão Thái sư Văn Trọng này. Y thở dài một hơi, buông tay không vùng vẫy nữa, nghĩ bụng: "Không biết Tiểu Dương giờ ra sao? Bốn tên khốn kia tự xưng là thần tướng của Thần tông, có lẽ sẽ không làm hại y."

"Lúc này nhất định người đang nghĩ tới người hảo huynh đệ rồi!" Văn Trọng rộ lên cười ha hả, nói: "Người yên tâm, tiểu tử ấy sớm muộn cũng rơi vào tay lão phu, đến khi đó các người cứ thông thả tâm tình!"

Đột nhiên vang lên một tiếng xé gió, một người hạ xuống trước mặt Ý Huyền và Văn Trọng. Người đó khoác chiến giáp vảy rồng vàng óng, chính là đệ tử đặc ý của Văn Trọng, Dương Tiễn. Dương Tiễn vừa đáp xuống đất liền quỳ xuống thi lễ, hô: "Đệ tử tham kiến sư tôn!"

Văn Trọng khẽ gật đầu, trầm giọng nói: "Tiễn nhi, thăm dò ra sao rồi?"

Dương Tiễn cung kính trả lời: "Bẩm sư tôn, đệ tử đã tìm được tung tích của Tâm Nguyệt Hồ và Vĩ Hỏa Hồ." Ý Huyền nghe vậy thì chấn động.

Trần Đường quan. Trong một căn phòng biệt lập của phủ Tổng binh.

Một hán tử mắt hổ mày rậm, thân mang áo giáp vàng óng đang căng thẳng đứng đó, chính là Tổng binh của Trần Đường quan, chủ

nhân phủ Tổng binh Lý Tịnh. Đứng bên cạnh y là U Vân tiên tử của Thục Sơn kiếm tông.

Lý Tịnh nhìn những người trước mặt không chớp mắt. Thái Ất chân nhân, Quảng Pháp thiên tôn cùng hai thần tướng của Thiên đình chia ra đứng đứng bốn phương Đông, Nam, Tây, Bắc, hai tay dang ra, Nguyên năng kết thành một vòng sáng bốn màu, trong vòng sáng là một thiếu niên khuôn mặt anh tuấn, mặc y phục đồ đang ngồi ngay ngắn, chính là người con thứ ba của Lý Tịnh - Na Tra.

Tà khí trên gương mặt Na Tra đã giảm đi không ít, sắc mặt cũng dần trở lại hồng hào.

Chỉ nghe Thái Ất chân nhân quát to một tiếng, bốn người đứng quanh Na Tra đều bấm pháp quyết riêng của mình, ánh sáng Nguyên năng trở nên rực rỡ mãnh liệt, tựa sóng lớn gầm gào ép tới Na Tra. Na Tra điên cuồng rống lên một tiếng, mặt ngọc biến thành tối đen, cơ thịt toàn thân không ngừng gồ lên lặn xuống, trên trán hiện ra một vết đỏ tựa máu, ngay sau đó một lá bùa màu vàng óng từ trong người bay ra.

Quảng Pháp thiên tôn nghiêm mặt, co tay búng ra một đốm Nguyên năng nóng rực, lá bùa vàng óng cháy bùng lên, hóa thành muôn vàn điểm sáng vàng, rồi tan biến trong nháy mắt. Hào quang lạnh lẽo do Linh Duệ kiếm biến thành cũng từ trong người Na Tra xuyên ra, thoáng lượn quanh U Vân tiên tử rồi biến mất.

Na Tra trở lại bình thường, nhắm mắt hạ xuống ngồi trên mặt đất.

Tất cả thu hồi pháp thuật, Lý Tịnh vội tiến lên một bước hỏi: "Chân nhân, Thiên tôn, Tra nhi thế nào rồi?" Tuy từ khi sinh ra, Na Tra đã rất khác thường khiến y không vui, nhưng hôm nay đột nhiên thấy Thái Ất chân nhân, Quảng Pháp thiên tôn cùng U Vân tiên tử dùng Linh Duệ kiếm áp giải Na Tra đang lờng lộn về nhà, sau đó Tâm Nguyệt Hồ và Vĩ Hỏa Hồ trong Nhị thập bát Tinh Tú thần tướng cũng đến Trần Đường quan, dẫu sao tình cảm cha con kháng khí, y không lo lắng sao được.

Thái Ất chân nhân gật đầu nói với Lý Tịnh: "Na Tra đã bình yên vô sự, tất cả bùa ma trong người đều đã được loại bỏ. Nhưng muốn đẩy kim thân của Linh Châu Tử ra, e là không thể làm được ngay, hãy tạm đợi vài ngày rồi tính tiếp."

Dứt lời, Thái Ất chân nhân quay sang nói với Tâm Nguyệt Hồ, Vĩ Hỏa Hồ và U Vân tiên tử "Lần này phải cảm ơn các vị đã giúp tiểu đồ thoát khỏi kiếp nạn!"

U Vân tiên tử nghe vậy chỉ gật nhẹ, không muốn nhiều lời thừa thãi.

Tâm Nguyệt Hồ mỉm cười nói: "Chân nhân không cần khách khí, hai tông Thần, Huyền vốn như một nhà, chuyện nhỏ như vậy đương nhiên phải giúp. Có điều lá bùa bị ép ra từ người của cao đồ chứa đầy Ma năng, xem ra chuyện này có liên quan tới Ma môn."

Quảng Pháp thiên tôn gật đầu đáp: "Không sai, lá bùa đó chính là bùa Kim Khôi, đứng đầu trong chín bùa quyết lợi hại nhất của Ma môn!"

"Cái gì?" Lý Tịnh nghe vậy thì kinh hoàng thất sắc, y đương nhiên biết sự lợi hại của bùa Kim Khôi, vội hỏi: "Rốt cuộc là kẻ nào có mưu đồ độc ác, lại dùng bùa Kim Khôi khống chế Tra nhi?"

"Điều đó còn cần hỏi sao!" Vĩ Hỏa Hồ trả lời: "Bùa Kim Khôi là bí mật bất ngoại truyền của Ma môn, chuyện này đương nhiên do người trong Ma môn làm."

Tâm Nguyệt Hồ liếc nhìn những người đang có mặt rồi lên tiếng: "Tâm Nguyệt cho rằng, chuyện lần này có kẻ xấu rắp tâm, muốn thừa cơ gây hiểm khích giữa hai tông Thần, Huyền. Kẻ này mưu thâm kế hiểm, muốn hai tông Thần, Huyền chém giết lẫn nhau, sau đó ngư ông đắc lợi. Nhất định là nhân vật lợi hại của Ma môn."

Thái Ất chân nhân trầm tư giây lát, đoạn nói: "Đợi ta làm Na Tra tỉnh lại, hỏi nó là biết thôi."

Dứt lời, Thái Ất chân nhân khua phát trần, một luồng Nguyên năng lập tức truyền vào thân thể Na Tra. Na Tra rên lên một tiếng rồi tỉnh lại, thấy mọi người trong viện đều nhìn mình vẻ nghiêm trọng thì chợt nhớ ra tất cả, y lập tức trán rướm mồ hôi lạnh, quỳ xuống nói: "Sư phụ, đệ tử đáng chết!"

Thái Ất chân nhân hiền từ bảo: "Đứng lên đi Tra nhi, chuyện này không phải lỗi của con. Con hãy kể lại tỉ mỉ mọi chuyện xem!"

Na Tra kể lại rành mạch những chuyện đã trải qua mấy ngày vừa rồi.

Ai nấy nghe xong đều ngơ ngác nhìn nhau, Tâm Nguyệt Hồ lên tiếng trước tiên: "Theo như Na Tra nói, tên giặc Ma môn đó đầu tiên nhập vào thân thể Á Cô rồi giả mạo đồ đệ của chân nhân, gạt Na

Tra tin mình, sau đó lấy cắp kim thân mà Thiên đế hạ chỉ phong ẩn ở núi Càn Nguyên, rồi lại dùng ma pháp hóa thân thành Quảng Pháp thiên tôn giúp Na Tra dung hợp Kim thân, cuối cùng dùng bùa Kim Khôi không chế Na Tra, đẩy y đi Long cung náo loạn, hùng kích động tranh chấp giữa hai tông Thần, Huyền!"

Nói đến đây, trong lòng Tâm Nguyệt Hồ chấn động dữ dội, lạc giọng kêu lên: "Lấy cắp kim thân chẳng lẽ là hai kẻ đó?"

Thái Ất chân nhân thấy Tâm Nguyệt Hồ vốn điềm tĩnh giờ lại kinh hãi kêu thất thanh trước mặt bao nhiêu người như thế, vội hỏi dồn: "Là ai?"

Tâm Nguyệt Hồ đáp: "Hôm nay bốn chúng tôi tham dự lễ cưới ở Long cung, vô tình nghe được chuyện kim thân bị trộm, bèn ngầm sử dụng Huyền pháp cảm ứng kẻ đã lấy trộm kim thân. Cuối cùng phát hiện hai kẻ, mà hai kẻ này không ngờ ở ngay trong Long cung. Chúng tôi bí mật theo dõi, đồng thời bố trí Ma Tinh kết giới trên đường đi, nhằm ép bọn chúng hiện hình, nhưng chúng lại là hai linh thể..."

Tâm Nguyệt Hồ còn chưa nói xong, Thái Ất chân nhân và Quảng Pháp thiên tôn cùng ồ lên một tiếng, U Vân tiên tử cũng biến sắc.

Lý Tịnh càng kinh ngạc nói: "Làm sao như vậy được? Người tu đạo thông thường cần phải linh nguyên hợp nhất mới có thể thành tựu, tuy linh thể có thể tạm thời rời khỏi thân xác, nhưng tuyệt không thể để linh thể ở dương thế trong thời gian dài. Nếu thân xác chết, bất kể là người tu đạo hay người trần tục đều phải đi qua Lục đạo luân hồi ở Minh giới, rồi đầu thai sang kiếp khác!"

Tâm Nguyệt Hồ nhíu mày kể tiếp: "Bọn tại hạ bố trí kết giới bắt giữ bọn chúng, không ngờ vào lúc hiểm nghèo, hai kẻ ấy bộc lộ Nguyên năng mạnh mẽ vô song, phá vỡ kết giới. Phải sử dụng Nhiếp Thần đấu mà Thiên đế ban cho, bọn tại hạ mới bắt được một tên!"

Nghe rằng ngay cả Nhiếp Thần đấu nổi tiếng khắp Tam giới cũng không trói buộc được hai kẻ ấy, ai nấy không kìm được kinh hãi.

"Điều càng khiến người ta kinh ngạc là..." Tâm Nguyệt Hồ nghiêm trọng nói: "Hai kẻ ấy chính là Ma Tinh gây hại thế gian mà lần này Thiên đế hạ chỉ lùg bắt!"

Bên ngoài Trần Đường quan, trên một gò đất hoang nhỏ bé cách mười dặm về phía Bắc, xung quanh rừng cây rậm rạp, cỏ dại um tùm, đá lởm chởm tứ tung. Ánh mặt trời chiếu vào rừng, làm hiện lên một đám sương mù màu tím ma quái, từ xa nhìn lại trông càng bí hiểm.

Văn Trọng đứng chấp tay sau lưng, trông về phía xa nơi Phá Thiên các cao vút ngập trong mây, thân hình vạm vỡ cao lớn như ngọn núi sừng sững, khiến người ta có cảm giác nặng nề khác thường. Sau lưng lão, Dương Tiễn búi tóc đội mũ, mang chiến giáp vảy rồng vàng óng đứng ngạo nghễ.

Dương Tiễn nghi hoặc hỏi: "Sư tôn, vừa nãy đệ tử thấy Tâm Nguyệt Hồ và Vĩ Hỏa Hồ dùng Nhiếp Thần đấu hút lấy một tiểu tử khác, rồi bay thẳng vào trong phủ Tổng binh. Lúc này hẳn đang ở cùng Thái Ất, Quảng Pháp. Theo ý đệ tử, chi bằng trực tiếp tới bên

ngoài phủ Tổng binh ở Trần Đường quan chờ đợi, chỉ cần thời cơ đến, chúng ta có thể..."

Văn Trọng lắc đầu: "Tiển nhi, con tu vi còn nông cạn, có nhiều chuyện chưa hiểu, lúc này bên trong Trần Đường quan đã có mấy đại cao thủ của hai tông Thần, Huyền tụ tập, nếu chúng ta tới gần, bọn chúng sẽ lập tức cảm ứng Nguyên năng trong Thánh thân của chúng ta."

"Vậ..." Dương Tiển thoáng ngập ngừng, nói tiếp: "Chúng ta phải làm thế nào mới có thể nắm được nhất cử nhất động của bọn chúng?"

Văn thái sư vuốt râu cười nói: "Điều này con không cần lo, ta dùng tên tiểu tử trong tay làm môi dẫn phép, sau đó dùng thuật Ma Tâm Tỏa Hồn bí truyền của họ Cửu Ly để thám thính tung tích tên còn lại, chỉ cần bọn chúng có mặt ở đó, chúng ta đương nhiên nắm tất cả trong lòng bàn tay, con chỉ cần làm hộ pháp cho ta là được. Nơi này cách ải Trần Đường không xa, đã xuất hiện bóng dáng các cao thủ của hai tông Thần, Huyền, con phải cực kỳ cẩn thận, không được để lộ hành tung!"

Văn Trọng dừng một chút rồi tiếp: "Mà cũng phải tăng cường đề phòng các tông tộc khác của Thánh môn. Nhất là ả đàn bà dê tiện Đát Kỷ, có lẽ ả ta cũng đang lân la gần Trần Đường quan, ngàn vạn lần không được để ả ta làm hỏng đại sự của chúng ta; mọi việc phải hành xử thận trọng, không thể lỗ mãng."

"Đồ nhi tuân mệnh!" Dương Tiển vái lạy nhận lệnh, thân thể xé không bay thẳng lên rồi mất dạng.

Văn Trọng phẩy tay áo rộng, bốn phía lập tức bốc lên một vùng sương mù cao ba thước đặc sệt và đen như mực. Bóng dáng Văn Trọng chậm chậm khuất trong làn sương mù, cuối cùng mất tăm. Làn sương mù đó chính là Ân Linh Ma Nguyên kết giới của tộc Đông Thánh Cửu Ly, trong phạm vi mười trượng có thể che lấp hoàn toàn thân thể và tiếng nói, hơn nữa không sợ bất cứ cao thủ nào tra xét, hay hơn Ân Linh độn pháp rất nhiều.

Từ lần trước trong Hư Linh ảo cảnh, Văn Trọng đã nhận ra uy lực của Ma năng Quy Nguyên song cực; khi trở về lập tức lật hết sách cổ trong tông môn, vắt óc suy nghĩ nhưng vẫn không tìm ra diệu kế. Ma năng Quy Nguyên gồm hai cực âm dương vốn là một thể, không ngờ giờ đã bị hai tiểu tử ấy chia đôi mỗi tên lấy một phần. Tuy chưa nghĩ ra cách hấp thu, nhưng nếu dùng thuật Ma Tâm Tỏa Hồn khổng chế Ý Huyền, lợi dụng y để cảm ứng một nửa Ma năng Quy Nguyên còn lại, có lẽ không vấn đề gì.

Văn Trọng thèm muốn Ma năng Quy Nguyên từ lâu, lại từng tận mắt trông thấy Ma năng Quy Nguyên thể hiện uy lực, không khỏi kiêng dè sức mạnh của nó. Dù tìm ra được vài phương pháp thăm dò trong sách cổ của tông môn, nhưng lão vẫn lo Ma năng vô cùng vô tận phản phệ, vì vậy lần này làm phép lão hết sức cẩn thận.

Văn Trọng lấy từ trong ngực ra một khối đá xanh to bằng bàn tay phát ánh sáng mờ nhạt, lại chi chít hình vẽ Bát quái. Đó là khối Lục Hợp Vân Quang thạch thần kỳ mà lão chiếm được thuở chinh phục những kẻ man rợ ở Bắc Hải. Lục Hợp Vân Quang thạch là báu vật bề mặt có Khảm, Ly, Chấn, Đoài, hàm chứa vạn vật, lại có thể trông xa ngàn dặm như gương Huyền Quang Bát Quái. Lúc này, linh

thể của Ý Huyền chính đang bị nhốt bên trong trận Càn Thiên của báu vật này.

Văn Trọng giơ tay trái trở về Lục Hợp Vân Quang thạch, một luồng Ma năng chậm chậm trút vào. Lục Hợp Vân Quang thạch lập tức bay vút lên, dừng lại lơ lửng giữa không trung, rồi phát ra khói mây năm màu, hào quang rực rỡ. Sau đó, Văn Trọng mười ngón tay vung vẩy, linh thể của Ý Huyền từ trong Lục Hợp Vân Quang thạch từ từ bay lên, có điều khuôn mặt y ngây ngốc không biểu lộ tình cảm gì.

Văn Trọng cười nham hiểm, miệng lẩm bẩm không ngừng, Ma linh Dịch tâm của bản thể đã tiến vào trong thần thức của Ý Huyền. Dù biết cách khống chế song Văn Trọng vẫn giật mình, và hiện giờ tiểu tử này chỉ là linh thể nhưng không ngờ đã đạt đến cảnh giới Linh Nguyên Hợp Thể mà mọi kẻ tu hành đều mơ ước. Nhìn cảnh giới này của Ý Huyền, Văn Trọng càng quyết tâm chiếm đoạt Ma năng Quy Nguyên trong cơ thể hai huynh đệ.

Chợt nghe Văn Trọng quát lớn một tiếng: "Ma tâm khóa hồn, giữ chặt tâm linh!"

Một luồng Ma năng cực mạnh trút vào linh thể của Ý Huyền khiến linh thể rung động, Ma năng Quy Nguyên yếu ớt lập tức lưu chuyển toàn thân. Ma năng của Văn Trọng chạy một vòng trong linh thể của Ý Huyền, theo một đường riêng so với Ma năng Quy Nguyên, hai luồng năng lượng trước sau không cách nào gặp nhau trong linh thể Ý Huyền. Ma năng Quy Nguyên vẫn loáng thoáng truyền lực chống cự xua đuổi Ma năng của Văn Trọng.

Ma linh dị tâm của Văn Trọng quan sát tỉ mỉ, nhưng không phát hiện Ma năng Quy Nguyên trong linh thể Ý Huyền rốt cuộc ở nơi nào, chỉ cảm thấy dường như nó đã hòa làm một với linh thể, hoàn toàn thống nhất, không có kẽ hở. Văn Trọng hiểu nhân cơ hội này hút lấy Ma năng Quy Nguyên là chuyện không thể, nhưng lợi dụng bản chất của Ma năng Quy Nguyên, dùng đạo lý âm dương hút lẫn nhau để thăm dò hành tung của tiểu tử này thì không khó.

Mắt Văn Trọng lóe lên nét hả hê, khẽ nở nụ cười, hai tay bắt quyết, tăng cường Ma năng. Linh thể của Ý Huyền đột nhiên không rung động nữa mà đứng yên trên mặt đất, năng lượng Quy Nguyên cực âm lạ lùng trong người bỗng lay động.

Ma linh dị tâm của Văn Trọng thăm máy động, đoạn cười ha hả nói: "Tìm được rồi!"

Nói xong, lão điểm Ma quyết trong tay, một luồng Ma năng trút vào Lục Hợp Vân Quang thạch. Mặt đá trơn bóng như gương của Lục Hợp Vân Quang thạch chợt lóe lên, một hình ảnh thành linh xuất hiện, bên trong có thể thấy rõ một người, chính là Diệu Dương đang mơ mơ màng màng bị vây trong Nhiếp Thần đấu.

Trần Đường quan. Trong căn phòng biệt lập của phủ Tổng binh. Nghe Tâm Nguyệt Hồ kể xong, ai nấy đều kinh hãi.

Thái Ất chân nhân vội hỏi: "Chuyện về Ma Tinh rất quan trọng, không biết hiện giờ bản đạo và Thiên tôn có thể giúp các vị thế nào đây?"

Tâm Nguyệt Hồ và Vĩ Hỏa Hồ nhìn nhau, rồi Tâm Nguyệt Hồ vui mừng nói: "Chân nhân và Thiên tôn đều là cao nhân tiền bối của hai tông Thần, Huyền, nếu hai vị có thể giúp đỡ thì không gì bằng. Vậy hãy để hai huynh đệ bọn tôi tạo thành kết giới vây chặt Ma Tinh, sau đó hai vị tiền bối làm phép tìm ra tung tích Ma tinh còn lại; cũng xin nhờ U Vân tiên tử của Thục Sơn kiếm tông và Lý Tịnh đạo hữu làm hộ pháp, không biết ý các vị thế nào?"

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Cặp lông mày cực dài trên trán Quảng Pháp thiên tôn giãn ra, ông nói xen vào: "Nguyên năng trong linh thể của Ma Tinh dồi dào, hơn nữa bản chất của Ma năng Quy Nguyên không ai trong hai tông Thần, Huyền chúng ta hiểu rõ, bản đạo nghĩ nhiều người làm thành kết giới vẫn hay hơn. Thái Ất đạo huynh có Huyền pháp kỳ diệu, vậy để đạo huynh và hai vị Tinh Tú thành lập Huyền Thiên Tam Tài pháp trận. Còn ta chủ trì thuật Nghịch Thiên Chế Hồn dò xét thần thức và tư cảm của Ma Tinh, các vị thấy sao?"

Mấy người Tâm Nguyệt Hồ đều biết Quảng Pháp thiên tôn là cao thủ tuyệt đỉnh của Bắc Minh nguyên tông, đương nhiên không lo ngại gì. Lập tức, U Vân tiên tử và Lý Tịnh đứng một bên làm hộ pháp.

Ba người Thái Ất chân nhân, Tâm Nguyệt Hồ và Vĩ Hỏa Hồ đứng đúng theo phương vị thiên, địa, nhân trong Tam tài, dùng Nguyên năng của bản thân tạo thành kết giới. Sau đó, Tâm Nguyệt Hồ đưa tay liên tục bắt quyết, Nhiếp Thần đấu trên lưng tức thì xuất hiện trên đỉnh đầu ba người, rồi không ngừng xoay tròn.

Cùng với Nguyên năng của ba người trút vào, linh thể Diệu Dương trong Nhiếp Thần đấu thoát ra, được đưa vào trong kết giới. Tâm Nguyệt Hồ thu lại linh quyết trên hai tay, bảo vật Nhiếp Thần đấu thuận lợi hạ xuống trung tâm của trận pháp Tam tài, trở thành trận nhãn kỳ diệu, đảm nhiệm trọng trách theo dõi, điều khiển sự tụ tập và phân tán của Linh năng.

Quảng Pháp thiên tôn đứng bên ngoài kết giới, kiếm gỗ trên lưng đã rút ra cầm tay, kim quang của phát trần lấp lánh liên tục. Trận pháp chính thức vận hành.

Lúc này, Diệu Dương đã tỉnh táo trở lại nhưng không tài nào động đậy, định mở miệng nói thì phát hiện thanh âm đã bị người ta chặn lại, chỉ có thể kêu lúng búng ú ớ; nhưng còn may là ở trong kết giới này, cảm giác tốt hơn nhiều so với trong Nhiếp Thần đấu. Hiện giờ y không đếm xỉa tới nguy hiểm của bản thân, lòng chỉ lo lắng cho Ý Huyền, nghĩ đến việc chẳng dễ gì chạy thoát khỏi bàn tay độc ác của bọn Tâm Nguyệt Hồ, y chỉ mong sao Ý Huyền đừng xảy ra rủi ro.

Huyền Thiên Tam Tài pháp trận do ba luồng Nguyên năng nối tiếp nhau hình thành, tỏa ra ánh sáng vàng mờ nhạt, một sức mạnh lạ lùng đem linh thể của Diệu Dương ghim cứng giữa không trung. Bên ngoài kết giới, Quảng Pháp thiên tôn tay nắm kiếm gỗ, trở về phía Diệu Dương trên không trung, một luồng Nguyên năng màu vàng từ mũi kiếm bắn ra, chầm chậm bao phủ linh thể của y.

Thăm dò được hành động của hai tông Thần, Huyền, Văn Trọng cười thâm hiểm vài tiếng, nghĩ bụng: "Quy Nguyên ma bích là báu

vật của Thánh tông ta, người của hai tông Thần, Huyền các người dù tu vi cao hơn nữa cũng không hiểu được điều kỳ diệu bên trong. Lại còn ảo tưởng dùng sức mạnh của kết giới trời buộc Thánh năng Quy Nguyên, tất sẽ khiến Thánh năng phản phệ, thật là cơ hội hiếm có!" Nghĩ đến đó, lão tung chân đạp xuống đất ba cước, giọng gọi trầm thấp u ám truyền xuống: "Thổ Hành Tôn!"

Mặt đất bên cạnh cách Văn Trọng ba thước đột nhiên nứt ra, một người lùn đầu trọc từ đó chui lên, đứng khoanh tay cung kính: "Tiểu nhân có mặt, xin Tông chủ ra lệnh." Người mới đến chính là Thổ Hành Tôn.

Hai mắt Văn Trọng thấp thoáng nghiêm nghị, trở về hình ảnh Diệu Dương hiện trên Lục Hợp Vân Quang thạch, nói: "Thổ Hành Tôn, người dùng phép độn thổ lên đến phủ Tổng binh ở Trần Đường quan, đợi khi cao thủ hai tông Thần, Huyền làm phép thì thừa cơ cướp tiểu tử đó. Theo bản Thái sư tính toán, lúc bọn chúng làm phép, tất sẽ khuấy động Ma năng Quy Nguyên trong cơ thể tiểu tử kia bùng phát, người có thể lợi dụng lúc đó là ra tay."

Dứt lời, bèn lấy ra một quả cầu màu đen từ trong tay áo ném cho Thổ Hành Tôn, bảo: "Đây là Nhiếp Hồn hắc cầu, chỉ cần truyền Ma năng vào rồi niệm chú là có thể hút linh thể vào trong, nhưng không được lâu. Người đi chuyến này phải hành động cẩn thận, trong ba canh giờ nhất định phải quay về!" Rồi đem pháp chú nói cho Thổ Hành Tôn.

Thổ Hành tôn ghi nhớ, nhận lấy quả cầu đen, hành lễ rồi quay đầu chui vào đất, thân hình chìm xuống mất dạng.

Lại nói về Sước Sước trong lòng bất an, theo cảm ứng Hằng Hằng lưu lại lúc trước mà chạy đến vùng núi bên ngoài Trần Đường quan, tìm kiếm khắp nơi. Vừa đến chân núi phía nam dãy Dã Mã, nàng ta chợt nghe thấy không xa trong khu rừng phía trước tiếng đàn cầm sắt vọng lại, nhất thời hiếu kỳ theo tiếng đàn đi tới.

Thì ra đây là khu rừng trúc xanh tốt rậm rạp, bên trong có một căn nhà nhỏ ngói đỏ tường trắng, hình lục giác rất đẹp. Tiếng đàn cầm sắt vọng ra từ bên trong căn nhà ấy.

Sước Sước phẩy cánh tay trắng mịn, Nhu Nguyệt Ti Lăng múa lượn phát phơ, người nàng ta đã nhẹ nhàng hạ xuống trước căn nhà nhỏ. Đôi mắt đẹp liếc qua bất giác phát hiện chiếc xe bay của Thuần Vu Diễm đang đậu cách đó ba trượng.

Sước Sước thầm nghĩ: "Cảm ứng cuối cùng tử tử lưu lại chính ở nơi này, có lẽ liên quan tới tên khốn Thuần Vu Diễm kia."

Nghĩ thế, nàng ta liền bay vào trong nhà, chỉ thấy Thuần Vu Diễm đang nằm nghiêng trên một chiếc giường ngọc bích, tay trái ôm ma tướng Thanh Long khoác tấm vải xanh mỏng che thân, bên cạnh là ma tướng Chu Tước đang dâng ly ngọc chứa đầy rượu ngon thơm phức bằng hai cánh tay trắng tựa ngọc. Còn hai ma tướng Bạch Hổ, Huyền Vũ mặc chiến giáp canh gác, đứng nghiêm cung kính. Giữa đại sảnh, vài thiếu nữ áo trắng đang uyển chuyển múa theo tiếng nhạc của đàn cầm sắt.

Nhìn dáng vẻ bại hoại của Thuần Vu Diễm, khuôn mặt ngọc của Sước Sước thoáng ửng hồng, bèn quay lưng lại yêu kiều quát lên: "Thuần Vu Diễm, ngươi..."

Thuần Vu Diễm thấy Sước Sước xuất hiện, lập tức vươn người dậy, đẩy nhẹ mấy nữ nhân bên cạnh rồi đưa tay ra hiệu, hai mắt nhìn chăm chăm Sước Sước không thôi. Không bao lâu, người trong sảnh đều lui hết, chỉ còn lại hai người Thuần Vu Diễm và Sước Sước.

Thuần Vu Diễm hoan hỉ nhưng vẫn cố ra vẻ nhã nhặn, hai mắt bừng sáng, lớn tiếng nói: "Hóa ra là muội tử ghé chơi, tại hạ thất lễ rồi."

Không đợi hẳn nói xong, Sước Sước mày phượng nhẹ chau, nghiêm giọng hỏi: "Hừ, Thuần Vu Diễm, người lén la lén lút ở đây làm gì? Tỷ tỷ của ta có ở chỗ người không, mau trả tỷ tỷ cho ta, bằng không..."

Thuần Vu Diễm cười gượng, nghĩ bụng: "Vừa rồi ta ở đây uống rượu tấu nhạc, có dè chừng ai đâu? Từ khi nào trở thành lén la lén lút vậy?" Nhưng ngoài miệng không dám bắt bẻ, bèn nói: "Lệnh tỷ bị thương chưa khỏi, hiện giờ đang ở nhà sau nghỉ ngơi, muội gặp muội ấy đương nhiên sẽ hiểu mọi chuyện. Hay để tại hạ dẫn đường cho muội tử nhé?"

Sước Sước tuy nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng biết giờ là lúc Thuần Vu Diễm chưa có gan lớn đến nỗi dám ra tay đối phó tộc Trung Chính Phòng Phong, liền tỏ ra hòa hoãn, nói: "Vậy cũng được, mau dẫn ta tới gặp tỷ tỷ!" Nói rồi khẽ giơ chiếc vòng trên tay, ngầm tu tập Ma năng, sẵn sàng ứng phó bất trắc.

Thuần Vu Diễm nhẹ khom người, đi trước nửa bước dẫn đường.

Ra khỏi đại sảnh vài bước, một chái hiên u nhã tịch tịch đã hiện ra trước mắt, nhìn qua đã thấy Hằng Hằng đang ngồi xếp bằng

trong phòng, vận khí điều dưỡng. Sước Sước như cưỡi được gánh nặng, cười với Thuần Vu Diễm, rồi nhẹ giọng ôn hòa: "Xem ra phải cảm ơn Thuần Vu công tử nhiều, tiểu muội và gia tử còn có chút chuyện muốn bàn bạc, xin Thuần Vu công tử tạm thời đừng quấy nhiễu!"

Sước Sước mỉm cười càng đẹp rực rỡ như trăm hoa, khiến Thuần Vu Diễm nhìn đến chết mê chết mệt, không kịp trả lời, chỉ trơ mắt ếch nhìn theo bóng hồng chậm rãi tiến vào trong phòng. Nghe một tiếng "cạch", cánh cửa chái hiên đóng lại, Thuần Vu Diễm mới tỉnh ra, đoạn nuốt nước bọt rồi quay về đại sảnh.

Sước Sước tới bên Hằng Hằng, nhẹ giọng nói: "Tỷ tỷ, để muội giúp tỷ một tay!"

Hằng Hằng sắc mặt trắng bệch, từ từ mở mắt, gật đầu với Sước Sước.

Sước Sước khua cánh tay ngọc, Ma năng toàn thân lập tức trút vào người Hằng Hằng, thuận theo lực lượng Nguyên năng của Kỳ Từ Thiên quyết trong người Hằng Hằng, bắt đầu giúp cô chữa trị thương thế.

Hồi lâu sau, thấy Hằng Hằng đã ổn, Sước Sước thu Ma năng về, khẽ hỏi: "Tỷ tỷ, tên khốn Thuần Vu Diễm không làm gì bừa bãi với tỷ chứ?"

Hằng Hằng mỉm cười, đoạn nói: "Sước Sước, muội cứ hay nôn nóng như vậy, Thuần Vu Diễm hẳn không dám làm gì tỷ cả!"

Sước Sước lại hỏi: "Vậy sao tỷ lại đến chỗ này của hắn?"

Hằng Hằng đáp: "Sau khi chúng ta chia tay ở Phá Thiên các không lâu, tử gặp Thuần Vu Diễm tới đón, nói là Ngũ tộc có một cuộc họp, bảo tử tới tham gia. Tử nửa tin nửa ngờ, ai dè vừa tới nơi này, vết thương lại tái phát. Cũng may là hấn cho tử uống một viên linh dược chữa thương Lan Uẩn Bích Ba đơn của tộc Cung Công, hiện giờ vết thương căn bản không quá nghiêm trọng!"

"Không ngờ Thuần Vu Diễm cũng có khi nảy lòng tốt!" Sước Sước lắc đầu khó hiểu: "Đúng rồi, cuộc họp của Ngũ tộc mà Thuần Vu Diễm nói là chuyện gì vậy nhỉ? Không phải lại xảy ra chuyện lớn gì chứ?"

Hằng Hằng cũng lắc đầu không biết.

Sước Sước cúi đầu ngẫm nghĩ, rồi nói: "Chẳng lẽ là chuyện liên quan tới Quy Nguyên bích?"

Hai tử muội đang cảm thấy có chuyện quái lạ thì bên ngoài chợt vọng lại một tràng cười lớn, khiến Ma linh Di tâm của hai người đồng thời cảm ứng, cùng tung người bay ra khỏi phòng.

Họ ra đến đại sảnh thì đã thấy Thuần Vu Diễm đứng trước căn nhà nhỏ.

Trong tiếng cười dài, gió mạnh đung đưa rừng trúc, ba bóng người phóng thẳng tới. Nháy mắt, Ngột Quan Luyến, Chúc Nhiêm và Hình Thiên Phóng đã xuất hiện trước mặt họ.

Chương 15

BIẾN CỐ Ở TRẦN ĐƯỜNG QUAN

Quả nhiên, trời đất từ lúc nào đã trở nên tăm tối, một đám mây đen vĩ đại xuất hiện ở đường chân trời, càng tản ra càng lớn, lại dày đặc khinh khít, ánh tà dương sắp lặn chiếu lên đó thành vô số tầng mây ngũ sắc biến ảo, thi thoảng lại thấy ngàn vạn tia hào quang vàng óng từ đám mây dày đặc bắn tán loạn tựa điện chớp.

TRẦN ĐƯỜNG QUAN. Trong căn phòng biệt lập của phủ Tổng binh.

Đứng giữa Huyền Thiên Tam Tài pháp trận do ba luồng Nguyên năng mạnh mẽ của Tâm Nguyệt Hồ, Vĩ Hỏa Hồ cùng Thái Ất chân nhân hợp thành, Quảng Pháp thiên tôn tay trái giữ phất trần hai màu đen trắng, tay phải đưa kiếm gỗ nhắm thẳng Diệu Dương, một luồng Nguyên năng màu vàng phóng ra bao bọc và tiến vào linh thể y. Quảng Pháp thiên tôn đang chuẩn bị dùng Nghịch Thiên Chế Hồn, bí thuật của Huyền tông để thăm dò thần thức Diệu Dương thì xảy ra một chuyện lạ.

Năng lượng cực dương kỳ lạ trong linh thể Diệu Dương vốn chịu sự áp chế của kết giới lúc này chực ùa ra chống trả, nhưng vì bị Thần năng của Nhiếp Thần đấu giữa trận đè nén, hô hấp của ba hồn bảy vía trong bản thể khó mà điều hòa, cho nên nhất thời không tài nào thúc đẩy năng lượng ấy bùng phát.

Nguyên năng của Quảng Pháp thiên tôn tiến vào cơ thể Diệu Dương định dò xét thần thức cảm giác của y, vô tình lại giúp hô hấp của ba hồn bảy vía được thông suốt, tạo nên những đốm lửa nhỏ cháy lan cả cánh đồng, năng lượng Quy Nguyên cực dương nhờ đó được nhen nhóm. Hơn nữa, do bên ngoài cơ thể Diệu Dương có lực áp chế dữ dội của kết giới nên đã kích thích năng lượng Quy Nguyên cực dương trong linh thể tràn ra như lũ dữ, sản sinh một cơn lốc xoáy cực lớn, làm linh thể của Diệu Dương vụn vẹo chống cự.

Đó là vì thân thể phải chịu nỗi đau giằng xé, đồng thời dị năng Quy Nguyên lưu chuyển trong người đã giải trừ được cấm chế Tâm Nguyệt Hồ bố trí. Dị năng Quy Nguyên lúc này bị kích thích đơn cực, nếu không thể giao hòa âm dương, dung hợp lẫn nhau thì bản thể sẽ chịu một sức phản phệ cực lớn, nếu hóa giải không tốt, linh thể và nguyên thần của Diệu Dương nhiều khả năng sẽ cùng bị hủy diệt, vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Quảng Pháp thiên tôn thấy năng lượng trong người Diệu Dương rục rịch như đang phản kháng, cho là Nguyên năng mình trút vào không đủ mạnh, bèn liên tục khua phát trần, hàng loạt luồng Huyền năng mạnh mẽ không ngừng đổ vào linh thể Diệu Dương. Nhưng nỗ lực của Quảng Pháp thiên tôn giống như viên đá nhỏ rơi xuống nước, vừa trút vào liền bị lốc xoáy năng lượng trong người Diệu Dương hút sạch.

Quảng Pháp thiên tôn nhận ra tình trạng khác thường, hết sức kinh hãi, vội vận toàn lực thu lại Huyền năng.

Nhưng lúc này Huyền linh Đạo tâm tu luyện nhiều năm của Quảng Pháp thiên tôn chợt nảy sinh cảnh giác. Do hành động hút lại

Nguyên năng vừa rồi, dị năng Quy Nguyên dạng lốc xoáy trong người Diệu Dương nháy mắt đã như nước lũ phá đê mà tuôn ra.

Quảng Pháp thiên tôn kinh sợ không dám sơ ý nữa, liền rung kiếm gỗ trong tay, bên ngoài cơ thể hào quang lưu chuyển. Ông nghĩ bụng: "Nguyên năng trong cơ thể Ma Tinh mạnh mẽ quá, nếu không tìm cách rút ra, tất dẫn đến tai họa ngọc tan đá nát!" Nhưng còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã bị dị năng Quy Nguyên đánh bay ngược ra, Huyền năng tu luyện bao năm cuộn cuộn nhộn nhạo trong người, hồi lâu vẫn không bình lặng.

Ba người Tâm Nguyệt Hồ, Vĩ Hỏa Hồ, Thái Ất chân nhân thấy vậy không khỏi kinh hãi. vốn để giúp Quảng Pháp thiên tôn làm phép dễ dàng, bọn họ đã cố ý để một lối đi trong kết giới, lúc này dị năng Quy Nguyên trong người Diệu Dương thành linh bùng phát, ba người chưa kịp phòng bị đã nghe một tiếng "ầm" dữ dội, dị năng Quy Nguyên thuận theo kẽ hở trong kết giới như nước sông phá đê tràn ra mãnh liệt.

Huyền linh Đạo tâm của ba người không liên thông, lại thêm lần đầu hợp tác bày pháp trận kết giới, nên khi tình huống khác thường xuất hiện, ba người phản ứng không nhịp nhàng. Hai vị Tinh Tú coi việc diệt trừ Ma Tinh là trách nhiệm của mình, thấy dị năng Quy Nguyên trong người Diệu Dương bùng phát, liền toàn lực thúc đẩy Nguyên năng hòng giam hãm linh thể Diệu Dương trong kết giới, áp chế dị năng tuôn trào. Thái Ất chân nhân lại có ý từ bi, Nguyên năng trong tay hơi hòa hoãn, để Quảng Pháp thiên tôn thoát qua trước. Chẳng ngờ dị năng Quy Nguyên như có linh tính, liền từ kẽ hở duy nhất trong kết giới bùng phát toàn diện!

Năng lượng Quy Nguyên cực dương thật mãnh liệt, điên cuồng tuôn ra với khí thế đời non lấp biển. Tâm Nguyệt Hồ và Vĩ Hỏa Hồ tuy trải nhiều năm tu luyện, phối hợp ăn ý, nhưng tiếc là không rõ tính chất của dị năng Quy Nguyên nên vừa tiếp xúc với dị năng sung mãn ấy liền bị lực chống trả đánh bay đi, Huyền Thiên Tam Tài pháp trận lập tức vỡ tan.

Thái Ất chân nhân chậm một bước, lúc hai vị Tinh Tú bị dị năng Quy Nguyên đánh bay, ông mới vội khua phất trần kháng cự luồng dị năng Quy Nguyên màu tím như mây mù kia. U Vân tiên tử cùng mấy người Lý Tịnh, Na Tra thấy tình thế không ổn cũng nhất tề xông lên, nhưng đều bị dị năng Quy Nguyên đánh đến nổi tay chân cuống cuồng.

Đột nhiên, trong vòng ba thước trên mặt đất bỗng dao động, một bóng người cao chưa đầy ba thước chui ra từ lòng đất. Kẻ đó nhân cơ hội giơ một quả cầu màu đen trong tay lên, một dòng xoáy mạnh mẽ xuất hiện, biến linh thể Diệu Dương đang dần tỉnh lại thành một luồng khói xanh, hút vào trong quả cầu. Sau đó lại chui vào lòng đất, biến mất.

Mấy người Tâm Nguyệt Hồ, Quảng Pháp, Thái Ất tuy đều nhìn thấy hành động của bóng người lùn tịt nọ, nhưng Huyền năng của bản thân đang quay cuồng đau khổ, căn bản không cách gì ra tay. U Vân tiên tử cùng Lý Tịnh đang vận Nguyên năng toàn thân chống chọi dư chấn mà dị năng Quy Nguyên gây ra, tuy còn sức nhưng do phải trấn giữ bên ngoài kết giới, phản ứng rốt cuộc vẫn chậm nửa nhịp. Nguyên năng và kiếm khí phát ra đều chỉ đánh trúng mặt đất nơi bóng đen vừa biến mất.

Tất cả trơ mắt nhìn bóng đen cao ba thước cướp linh thể của Diệu Dương đi, cuối cùng chỉ ngơ ngác nhìn nhau, không biết nói gì.

Linh nguyên của Quảng Pháp thiên tôn sung mãn, công lực thâm sâu, không bao lâu đã hồi phục; Thái Ất chân nhân và hai vị Tinh Tú cũng dần tỉnh trí. Họ chỉ nghe bên ngoài biến động ầm ầm, đình tai nhức óc, cuồng phong bốn phía ào ạt, bầu trời u ám không hiểu vì đâu!

Họ kinh hãi toan kiểm tra xem chuyện gì đã xảy ra thì một luồng ánh sáng đỏ kèm theo cuồng phong mang ba người từ trên trời hạ xuống, cuồng cuồng hô lớn: "Đại sự không hay rồi!"

Bên ngoài Trần Đường quan.

Thổ Hành Tôn vội vã tới gò đất hoang nhỏ bé nọ, đứng cạnh làn sương mù đen dày đặc, thi lễ nói: "Tiểu nhân đã hút người Thái sư cần vào trong Nhiếp Hồn hắc cầu rồi, mời Thái sư xem." Dứt lời, lấy quả cầu đen trong tay áo ra, rồi đứng bên cạnh cung kính.

Văn Trọng không biết từ đâu hiện ra, tay chấp sau lưng, đứng trước mặt Thổ Hành Tôn, cánh tay vẫy lên hút Nhiếp Hồn hắc cầu về phía mình. Đoạn lão gật đầu với Thổ Hành Tôn vẻ hài lòng, rồi khoát khoát tay. Thổ Hành Tôn hiểu ý, lui ra không dám nhiều lời.

Văn Trọng thả linh thể của Diệu Dương từ trong Nhiếp Hồn hắc cầu ra, sau đó dùng Tu La Phong Hồn quyết khống chế và nhốt y vào Khôn Địa trận của Lục Hợp Vân Quang thạch. Lúc này lão mới thu hồi kết giới quanh rừng hoang, đang định làm phép gọi Dương Tiễn về thì chợt thấy trước mắt có bóng người lóe lên, Dương Tiễn

đã hiện thân quỳ bên cạnh nói: "Thưa sư tôn, Ngột Quan Luyến cùng người của bốn tộc trong Ma môn đang tụ tập tại vùng lân cận dãy Dã Mã."

"Bọn chúng đến đúng lúc thật!" Trong mắt Văn Trọng thấp thoáng ánh sáng, nói: "Tên Ngột Quan Luyến này e không đơn giản như bề ngoài, nhiều lần gây xáo trộn Thánh môn. Nhưng cũng may lần này nhờ hấn thông báo, nếu không bản Thái sư không dễ gì thành toại được."

Văn Trọng ngẩng mặt lên trời cười một tràng dài, bỗng Ma linh Dị tâm cảm thấy kinh sợ, bên tai nghe những tiếng động lạ vang vọng liên miên, biến sắc nói: "Không hay rồi!"

Dương Tiễn hiếm khi thấy sư tôn bàng hoàng như vậy, vội hỏi: "Sư phụ, có chuyện gì vậy?"

"Chúng ta tốt nhất mau rời khỏi nơi này!" Nói xong liền tung người bay đi.

Dương Tiễn dùng Ma linh Dị tâm kiểm tra, quả nhiên cảm ứng một luồng sức mạnh dữ dội không gì ngăn trở nổi đang lao tới từ xa. Hấn không dám chần chừ, lập tức theo sau Văn Trọng, tung người lao lên không trung tháo chạy.

Chân núi phía nam dãy Dã Mã.

Ba người Thuần Vu Diễm, Hằng Hằng, Sước Sước đứng trên vùng đất trống trải trước rừng trúc, sau lưng bóng trúc đung đưa mơn trớn.

Ngột Quan Luyến tiến lên nửa bước chấp tay làm lễ, cười nói với Chúc Nhiêm và Hình Thiên Phóng: "Thuần Vu công tử và Phong Nguyệt song kiều đều ở đây, thật tốt quá. Có điều, vẫn xin các vị đợi thêm chốc lát, chỉ cần khách mời bên Đông Thánh Cửu Ly tới, lão phu lập tức nói rõ đầu đuôi."

Hình Thiên Phóng thấy Thuần Vu Diễm cùng tử muội Sước Sước đều đang ở đây với nhau, vẻ mặt có chút không thoải mái: "Thì ra Thuần Vu huynh và Phong Nguyệt song kiều ở đây, chái hiên của tiểu đệ thật vinh hạnh." Dứt lời gật đầu chào Sước Sước và Hằng Hằng.

Thuần Vu Diễm thấy Hình Thiên Phóng hiểu lầm thì mừng thầm trong lòng, nói: "Đúng vậy, chúng tôi đang đợi ba vị đây!" Rồi bảo kẻ hầu người hạ đưa ghế ngồi tới để mọi người bàn chuyện.

Hằng Hằng mặt ngọc lạnh lùng, ngồi yên trên ghế, hiếm khi lên tiếng. Sước Sước thì ngược lại, khi nói khi cười, mặt tươi như hoa đào nở rộ, tiếng như chim hoàng anh líu lo, hỏi Ngột Quan Luyến: "Không biết hôm nay Ngột Quan đại thúc một lần nữa tụ họp Ngũ tộc, rốt cuộc là vì chuyện gì?"

Thuần Vu Diễm liền nói xen vào: "Chuyện này quan hệ trọng đại, biết sớm chút nào chúng ta có thể chuẩn bị sớm hơn chút ấy. Hiện giờ Văn Trọng tông chủ và Dương Tiễn huynh đều không ở đây, Ngột Quan đại thúc cứ nói thẳng đừng ngại, đợi sau khi Văn tông chủ hoặc Dương huynh tới, chúng ta nói lại là được."

Hình Thiên Phóng đứng ngạo nghễ, vẻ mặt thản nhiên như không. Tuy y không nói gì nhưng lông mày khẽ nhíu, nhìn dáng vẻ dường như cũng ngầm đồng tình với lời của Sước Sước và Thuần Vu

Diễm, đôi mắt sâu thẳm đang nhìn chăm chăm Ngột Quan Luyến, chỉ là thỉnh thoảng lại liếc sang Sước Sước và Hằng Hằng, không biết vô tình hay cố ý.

Chúc Nhiễm vuốt bộ râu ba tấc, mở miệng hỏi: "Ngột Quan huynh, hiện giờ trong năm tộc của Thánh môn chúng ta thì đã bốn tộc đến, tộc Đông Thánh Cửu Ly còn lại cũng đã được thông báo rồi. Có lẽ đạo này Văn Trọng huynh bận bịu công việc, hơn nữa đồ đệ Dương Tiễn giờ cũng chưa tới, chi bằng chúng ta cứ bắt đầu trước đi."

Tất cả cùng khen phải, hướng mắt về Ngột Quan Luyến.

Ngột Quan Luyến cười khan vài tiếng, đoạn nói: "Lần trước ở Kỳ Hồ Tiểu Trúc, tại hạ đã thông báo cho các vị biết thân vật Quy Nguyên thánh bích của Thánh tông bị hai tên tiểu bối vô danh chiếm đoạt. Lần này ta tới cũng vì chuyện đó. vốn muốn đợi khách mời bên Đông Thánh Cửu Ly tới, nhưng Chúc tông chủ đã lên tiếng, tại hạ nào dám trái lời?"

Ngột Quan Luyến đảo đảo tròn mắt, cười nói: "Đã vậy tại hạ nói rõ cho các vị luôn. Lần trước mọi người chỉ biết Thánh bích bị hai tiểu tử vô danh lấy được, lần này ta đã điều tra ra tung tích cụ thể của hai tiểu tử ấy."

Thuần Vu Diễm nghe vậy thì sáng mắt, hỏi: "Vậy có biết tướng mạo hai kẻ ấy thế nào, hiện ở đâu không?"

Ba người Hình Thiên Phóng, Sước Sước, Hằng Hằng cũng không khỏi giật mình, xem ra rất quan tâm tới tung tích của Thánh bích. Chỉ có Chúc Nhiễm vẫn không tỏ thái độ, dường như không để tâm.

Ngột Quan Luyến nhìn khắp một lượt, đoạn nói: "Các vị không cần nôn nóng, hiện giờ hai kẻ đó..." Nói rồi lại cười với vẻ cao thâm khôn lường, rồi tiếp: "Hiện giờ hai kẻ đó có lẽ đang ở gần Trần Đường quan này."

"Gần Trần Đường quan sao?" tất cả cùng kinh ngạc hỏi.

Ngột Quan Luyến nghiêm túc trả lời: "Đương nhiên! Nếu không sao ta vô cớ yêu cầu các vị tới Trần Đường quan này chứ?"

Thuần Vu Diễm biến sắc, nói: "Ngột Quan Luyến, Trần Đường quan ở sát Đông Hải, hiện giờ lại gần ngày cưới của Tam thái tà của Đông Hải Long vương, người trong hai tông Thần, Huyền tụ tập nhộn nhịp. Mà ông nói lúc này kẻ lấy được Quy Nguyên thánh bích cũng đang ở Trần Đường quan, há chẳng phải muốn thừa cơ gây tranh chấp giữa hai tông Thần, Ma ư?"

Lời vừa buông ra, mấy người Chúc Nhiêm đều chấn động mạnh, sắc mặt thay đổi, cùng nhìn về Ngột Quan Luyến.

Ngột Quan Luyến thâm kinh hãi, nghĩ bụng: "Xem ra ta đã đánh giá thấp tên tiểu tử quần áo lụa là này. Hắn tham hoa luyến sắc, nhưng cũng không phải hạng bất tài. Ta chỉ tính toán là hai tên tiểu tử kia có lẽ đang ở gần Trần Đường quan, định mượn cơ hội này khích động ân oán giữa hai tông Thần, Ma; không ngờ nháy mắt đã bị nhìn thấu, xem ra sau này không thể coi thường tộc Tây Mị Cung Công được."

Ngột Quan Luyến ngoài mặt vờ bình thản, cười lớn hai tiếng rồi trả lời: "Quy Nguyên thánh bích liên quan tới vinh nhục thịnh suy của Thánh tông, ta sao dám xem nhẹ chuyện này chứ? Hai tên tiểu

tử có được bảo vật ấy quả thật đang ở trong Trần Đường quan, nếu các vị không tin, có thể tự đến Trần Đường quan thăm dò. Các vị nên đi một mình để tránh lộ hành tung, cũng tiện tránh người của hai tông Thần, Huyền hiểu lầm, gây ra phiền phức không đáng có."

Sước Sước liền nói: "Lúc này ở Đông Hải và Trần Đường đều có không ít cao thủ của hai tông Thần, Huyền, Ngột Quan đại thúc sao không tự mình đi trước, sau khi thăm dò có kết quả hãy nói cho mọi người. Hoặc là đại thúc dẫn mọi người đi, dù sao bọn diệt nhi đều không biết vị trí chính xác, cũng chưa ai từng thấy kẻ lấy bảo vật."

Lời vừa dứt, mấy người Chúc Nhiêm đều thầm khen Sước Sước nhanh trí, cùng đợi xem Ngột Quan Luyến trả lời thế nào.

Ngột Quan Luyến biết nếu trả lời không ổn sẽ khiến tất cả sinh nghi, làm hỏng ý đồ gây xích mích giữa hai tông Thần, Ma, bèn cười gượng nói: "Tại hạ cũng là được người bạn cũ đồng môn báo tin nên mới biết chuyện này, đương nhiên chưa từng thấy kẻ lấy bảo vật. Tất nhiên, nếu các vị không tin, tại hạ cũng hết cách. Nhưng các vị nên biết Kỳ Hồ ta trước nay coi trọng tín nghĩa và danh dự hơn cả, tại hạ tuyệt không lấy chuyện Quy Nguyên thánh bích ra đùa bỡn các vị."

Chúc Nhiêm sành sỏi lời đời, tuy bán tín bán nghi nhưng vẫn lên tiếng khuyên giải: "Các vị, chuyện lớn như vậy cần thận dè dặt là lẽ đương nhiên, nhưng vì Thánh bích, chúng ta nên tin là có thật. Chi bằng giờ chúng ta mỗi bên tự đi tra xét một phen, không biết ý mọi người thế nào?"

Hình Thiên Phóng thoáng suy nghĩ rồi đáp: "Chuyện này trọng đại, vẫn nên đi thám thính một phen thì hơn, Thiên Phóng thấy lời

của Chúc tông chủ rất hợp lý."

Thuần Vu Diễm thấy Chúc Nhiêm, Hình Thiên Phóng đều tán đồng, hiểu rằng không cần quá thăm dò dụng tâm của Ngột Quan Luyến, bèn nói: "Hai vị đã nói vậy, tiểu đệ cũng đồng ý, không biết Sước Sước cô nương và Hằng Hằng cô nương nghĩ sao?"

Hằng Hằng gật đầu với Sước Sước, trả lời: "Quyết định vậy đi! Có điều người của tộc Đông Thánh Cửu Ly còn chưa tới, tôi nghĩ vẫn nên chờ nghe ý kiến của họ!"

Đột nhiên, tất cả cảm thấy Ma linh Dị tâm cùng rung động, bèn đứng lên nhìn về phía Đông. Chỉ thấy trên Đông Hải mênh mông biển động liên hồi, sóng lớn cuộn cuộn.

Thái Ất chân nhân, Quảng Pháp thiên tôn và những người còn lại đều nhìn thấy rõ người bay tới ngoài Cơ Thủy Báo và Bức Nữ trong Nhị thập bát Tinh Tú còn có một ông già râu tóc bạc phơ, vẻ mặt trang nghiêm, không giận mà uy, chính là chúa tể của Thủy tộc bốn biển, Đông Hải Long Vương Ngao Quảng. Ba người lo lắng cảm thấy như sắp có họa lớn ập lên đầu vậy. Cơ Thủy Báo nôn nóng kêu lên: "Không hay rồi, không biết vì sao nước của bốn biển đều tụ họp, cùng đổ về Trần Đường quan!"

Mọi người kinh hãi thất sắc, cũng chẳng kịp nói thêm gì nữa, liền lần lượt làm phép phóng lên không trung nhìn về Đông Hải.

Quả nhiên, trời đất từ lúc nào đã trở nên tăm tối, một đám mây đen vĩ đại xuất hiện ở đường chân trời, càng tản ra càng lớn, lại dày đặc khinh khí, tà dương sắp lặn chiếu lên đó thành vô số tầng mây

ngũ sắc biến ảo, thi thoảng lại thấy ngàn vạn tia hào quang vàng óng từ đó bắn tán loạn tựa điện chớp.

Lúc này, người của hai tông Thần, Huyền đã bay tới bên trên bờ biển Đông Hải. Chỉ nghe gió thổi ào ào, thủy triều gào thét tựa như thiên quân vạn mã từ xa dồn dập tấn công. Một mảnh rừng cây gần bờ biển lung lay xao động, phần phật lên xuống như sóng, cành cây gãy đứt bay khắp trời.

Sấm vang chớp giật, giông tố đổ về, đâu đâu cũng thấy muông thú, rắn rít, sâu bọ nhốn nháo trốn chạy, đá và cây gãy bị gió cuộn lên xuống bay tán loạn. Phía trên Đông Hải, sóng biển khủng khiếp cuộn cuộn ngợp trời, dâng cao như núi. Chợt nghe một tiếng kinh thiên động địa, mặt đất rung chuyển liên tục.

Mọi người kinh hãi tột độ, không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Quảng Pháp thiên tôn nhíu mày, vội hỏi Đông Hải Long vương Ngao Quảng: "Bệ hạ, chuyện này là sao?"

Ngao Quảng nói: "Quả nhân vừa rồi ở trong cung xử lý công việc, Dạ Xoa tuần biển bỗng dẫn Cơ Thủy Báo và Bức Nữ tới báo rằng nước biển của Đông Hải xuất hiện hiện tượng bất thường. Quả nhân cũng lập tức cảm ứng biến cố, vội vã đi tra xét thì phát hiện không chỉ Đông Hải mà cả Tây Hải, Nam Hải, Bắc Hải đều như vậy, nước vô cùng tận của bốn biển không biết bị kẻ nào điều khiển mà cùng đổ về Trần Đường quan!"

Lý Tịnh thấy nước biển cuộn trào mãnh liệt như muốn ập tới trong nháy mắt thì chấn động dữ dội, liền hỏi: "Long vương, một khi nước của bốn biển đổ tới, chu vi ngàn dặm quanh Trần Đường quan tất sẽ hóa thành một hồ nước mênh mông, ngàn vạn sinh linh sẽ

mất mạng ngay lập tức. Không biết kẻ nào tâm địa độc ác như vậy, hơn nữa còn có thể điều động nước của bốn biển đến nhấn chìm nơi này?"

Ngao Quảng thấy nước biển trước mắt cuộn cuộn ập tới thì râu tóc bạc phơ dựng đứng như mũi tên, nói: "Quả nhân cũng không biết kẻ nào có gan điều khiển nước trong bốn biển như thế này, nhưng ta đã phái ba vị vương đệ đi tra xét. Có điều nước của bốn biển sắp đổ tới, Trần Đường quan sẽ biến thành đầm nước vạn dặm, hơn nữa Tam giới Lục đạo xảy ra biến cố lần này sẽ ảnh hưởng lớn tới linh khí trong trời đất, cho nên ta và hai vị Tinh Tú thần tướng đến thông báo cho các vị trước để cùng thương lượng cách đối phó."

Thái Ất chân nhân kinh hãi hỏi: "Chẳng lẽ bệ hạ và ba vị Long vương cùng nhau xuất thủ cũng không ngăn được thế nước sao?"

Ngao Quảng thở dài đáp: "Hiện tượng khác thường lần này không đơn thuần là biển động, mà do có người đã dùng Nguyên năng pháp lực điều động nguồn nước tinh túy vô tận của bốn biển, tụ về Đông Hải, sau đó lại điều khiển nước biển nặng gấp ba nghìn bảy trăm bảy mươi một lần nước biển bình thường ấy đổ về Trần Đường quan, cho nên thế nước bề ngoài tuy không lớn, nhưng uy lực so với khi nước bốn biển cùng đổ tới chỉ hơn chứ không có kém. Quả nhân và ba vị vương đệ thực không có năng lực ngăn trở, do đó mới tới xin các vị giúp đỡ, chúng ta cùng tính xem có cách gì cứu ngàn vạn sinh linh của Trần Đường quan không!"

Trông thấy Đông Hải Long vương trước giờ tính tình nóng nảy giờ chán nản sa sút như vậy, ai nấy đều hoảng sợ.

Tâm Nguyệt Hồ thấy nước biển dâng trào cuộn cuộn trên bờ Đông Hải, vội nói: "Tình thế khẩn cấp, tại hạ thấy kế duy nhất hiện nay là một mặt mau chóng phái người đi bẩm báo cho Thiên đế, mặt khác hợp sức mọi người ở đây bố trí kết giới trước Trần Đường quan, tạm thời ngăn chặn nước biển trong thời gian đủ để trăm họ Trần Đường quan kịp thời sơ tán! Không biết mọi người nghĩ sao?"

Long vương, Quảng Pháp thiên tôn và Thái Ất chân nhân cùng gật đầu, lập tức phái Cơ Thủy Báo đi bẩm báo chuyện này cho Thiên đế. Lý Tịnh cũng sớm đã dặn dò gia tướng bắt tay sơ tán trăm họ của Trần Đường quan. Phần lớn người dân nơi đây sống lân cận phủ Tổng binh, nước biển tuy chưa tràn tới, nhưng chỉ cần tiếng gầm thét khủng khiếp theo nước biển vang tới đã khiến họ sợ đến khóc cha gọi mẹ, chạy loạn cả lên.

Nước biển càng lúc càng dâng cao, sóng biển như những ngọn núi nối đuôi nhau phát ra tiếng gào rú long trời lở đất; trên trời mây đen dày đặc, sấm sét đan xen, mưa như thác đổ điên cuồng trút xuống, khí thế mãnh liệt vô song.

Trên bờ Đông Hải, Đông Hải Long vương Ngao Quảng, Quảng Pháp thiên tôn, Thái Ất chân nhân, U Vân tiên tử, Tâm Nguyệt Hồ, Vĩ Hỏa Hồ, Bức Nữ và Lý Tịnh cùng tập trung tinh thần, Nguyên năng trong cơ thể liên tục tuần hoàn, chuẩn bị phối hợp tạo kết giới.

Đúng lúc ấy, Lý Tịnh ngoảnh nhìn hai bên, chợt kinh hãi kêu lên: "Na Tra đâu? Sao không thấy?"

Mọi người nhìn quanh, phát hiện Na Tra vừa rồi vẫn đứng bên cạnh giờ không biết đã đi đâu. Quảng Pháp thiên tôn nghiêm giọng

nói: "Nước của bốn biển sẽ tràn tới ngay tức khắc, lúc này không còn thời gian để ý chuyện khác nữa... Ô, phía trước là ai tới vậy?"

Giữa bầu trời âm u mưa gió xối xả, ba luồng ánh sáng xanh lam xuyên qua sóng lớn. Có ba người xuất hiện.

Đông Hải Long vương định thần nhìn kỹ thì nhận ra ba người mới tới chính là ba vị vương đệ của ông: Tây Hải Long vương Ngao Thuận, Bắc Hải Long vương Ngao Khâm, Nam Hải Long vương Ngao Phóng. Ngao Quảng nhẹ nhõm hỏi: "Ba vị vương đệ, có điều tra ra kẻ nào đang gây chuyện nghịch thiên này không?"

Tây Hải Long vương Ngao Thuận tính khí nóng vội, kêu lên trước: "Vương huynh, đại sự không hay rồi! Thiên Nhất Huyền Thủy châu đặt trong Tàng Bảo các ở Đông Hải Long cung của huynh không biết bị người ta trộm từ khi nào. Kẻ điều khiển nước tinh túy của bốn biển có lẽ chính là kẻ ăn cắp ngọc báu đó, nếu không có sự trợ giúp của Thiên Nhất Huyền Thủy châu, dù nội công ghê gớm thế nào đi nữa cũng không thể điều động nước của bốn biển được!"

"Cái gì? Thiên Nhất Huyền Thủy châu bị trộm ư?"

Ngao Quảng nghe vậy thì biến sắc, mắt bắn ra ánh sáng rực rỡ. Tương truyền, Thiên Nhất Huyền Thủy châu là báu vật quý nhất của Thủy giới, một trong sáu thần vật do thượng thần Bàn Cổ sau khi tạo lại thiên địa đã quay về Thái Hư mà hóa thành. Nó thuộc tính Thủy, sức mạnh vô cùng. Báu vật này vốn luôn được cất trong Tàng Bảo các ở Đông Hải Long cung, là nơi trọng yếu có lớp lớp bảo vệ, không ngờ vẫn bị trộm mất. Chẳng trách Ngao Quảng giận đến râu tóc dựng đứng.

"Vương huynh nguôi giận, bọn đệ đã bảo Quỳnh đệ khẩn cấp điều tra việc này!" Nam Hải Long vương Ngao Phóng nói: "Nhưng nước tinh tú của bốn biển đã áp sát, cách duy nhất là mọi người hợp sức ngăn trở nước biển một lúc, hy vọng Quỳnh đệ có thể tìm ra kẻ chủ mưu ẩn trốn gần đây!"

Tâm Nguyệt Hồ chợt cuống cuồng hô lên: "Mọi người chú ý, nước biển đã đổ tới!"

Nháy mắt, nước biển cao như ngọn núi hóa thành vô số con sóng lớn ập tới, chỉ còn cách mọi người khoảng ba trượng. Lúc này họ mới phát hiện nước biển vô cùng quái lạ, nó đã biến thành màu xanh đen, hơn nữa còn xoáy tròn dữ dội, hình thành vô số cột nước kỳ lạ, quán xoáy lẫn nhau, tất cả dựng nên một bức tường nước cao vài trăm trượng, dài hơn nghìn trượng, ồ ạt ép xuống, tiếng kêu rít lạnh lạnh không ngừng phát ra đinh tai nhức óc.

Tất cả đồng thanh quát lớn, Nguyên năng toàn thân cuộn cuộn tuôn trào, hợp lực phát ra ánh sáng kỳ diệu muôn màu muôn vẻ, tạo thành một bức tường kết giới ánh sáng chiếu rọi bầu trời, chính diện nghênh đón nước biển đang ào tới dữ dội.

"Ầm....", một tiếng vang lớn long trời lở đất, nước biển chấn động bay ngược trở lại. Bốn phương tám hướng vang lên tiếng biển động khùng khiếp khiến người ta kinh hồn đảm phách.

Ai nấy toàn lực phát Nguyên năng bản mệnh, nhưng vừa mới ngăn trở nước biển tinh tú tràn trề của bốn biển thì lập tức cảm thấy một áp lực lớn chưa từng có ào ào ập tới, dường như muốn đè nát bọn họ. Chẳng ai có ý nghĩ buông tay, vẫn kiên cường chống chọi.

Cột nước do nước bốn biển hợp thành xoắn xoáy nghiền xé mãnh liệt, gào rít ghê rợn, không ngừng bổ về phía mọi người, rồi đâm thẳng vào bức tường kết giới ánh sáng, khiến hào quang của kết giới trong chốc lát đã biến đổi không biết bao nhiêu lần. Mọi người lập tức cảm thấy áp lực tăng gấp trăm. Lý Tịnh công lực kém nhất, là người đầu tiên không chống cự nổi, sắc mặt đỏ rực, chiến giáp vàng óng kêu răng rắc, đoạn phun ra một ngụm máu tươi. Những người khác cũng chẳng hơn gì, sắc mặt hoặc tái nhợt, hoặc trắng bệch, hoặc đỏ rực, hoặc đen sì, hiển nhiên đã dốc toàn lực.

Chợt nghe từ sâu trong nước biển vang lên một tiếng lanh lảnh rờn rợn, nước biển màu đen bỗng dâng cao vài chục trượng, tức khắc sóng lớn ào tới, liên tục dội vào kết giới.

Bề mặt kết giới mà cao thủ hai tông Thần, Huyền hợp sức bố trí kêu một tiếng rung trời, rồi lập tức bị những con sóng lớn uy mãnh của bốn biển phá tan.

Kết giới vừa bị phá, mấy người Lý Tịnh, Bức Nữ và Vĩ Hỏa Hồ tu vi kém cùng bị đánh văng ngược ra. Bốn vị Long vương, Quảng Pháp thiên tôn, Thái Ất chân nhân, U Vân tiên tử cùng Tâm Nguyệt Hồ cũng tổn thương không nhẹ, bay chéch tránh sóng lớn cuộn cuộn ngút trời đang ập thẳng tới.

Nước bốn biển không còn bị ngăn trở, lập tức đổ xuống điên cuồng, tràn nhanh ngàn dặm. Trần Đường quan có nguy cơ bị nhấn chìm trong tích tắc.

Chợt nghe một tiếng hú dài vang vọng trời đất, rồi một bóng người đỏ rực bay tới như điện chớp, bất ngờ chắn trước muôn vàn con sóng lớn.

Một tay y nắm Hỏa Tiêm thương, một tay giữ Càn Khôn quyển, Hỗn Thiên lừng quẩn quanh người, tóc đen tung bay ngược gió, đôi mắt ngọc sáng tựa sao không ngừng bắn ra những tia lạnh lẽo, toàn thân tỏa một luồng bá khí siêu tuyệt vượt trên Tam giới Thiên - Địa - Nhân. Nhất là y xuất hiện khi những con sóng mãnh liệt đang ập tới, càng khiến mọi người có mặt đều kinh ngạc khó hiểu.

Lý Tịnh và Thái Ất chân nhân là hai người đầu tiên kinh hãi hô lên: "Na Tra ư?"

Người đó chính là Na Tra.

Y đứng dưới muôn vàn con sóng khổng lồ, Nguyên năng trong người xuyên qua dải Hỗn Thiên lừng không ngừng tỏa phát, chiếu ra hào quang đỏ chói, rẽ sóng dữ trong vòng trăm thước quanh người sang hai bên. Càn Khôn quyển trong tay y trở nên to lớn vô cùng, bảo hộ y bên trong, bên ngoài phát ra hào quang vàng chói, đẩy nước biển xung quanh ra xa. Tay kia y múa Hỏa Tiêm thương tạo một bức màn che chắn bằng ánh sáng vô song, ngăn hết nước của bốn biển đang trút tới mãnh liệt.

Chỉ thấy trên mặt biển sóng ngầm lưu chuyển kịch liệt, sóng cả cuộn trào, lớp lớp sóng dữ dâng sau ầm ầm đổ về phía Na Tra.

Trước Trần Đường quan, tất cả cao thủ hai tông Thần, Huyền đều bay lên không trung, chăm chú nhìn mặt biển Đông Hải cách đó không xa. Thấy Na Tra nâng tay đá chân đều mang theo thứ uy năng vô cùng vô tận có thể lật trời vén đất, dời non lấp biển, người của hai tông Thần, Huyền, kể cả những người hiểu rõ sự tình như Lý Tịnh, Thái Ất chân nhân, Đông Hải Long vương cũng đều hết sức kinh ngạc. Tại sao Na Tra lại có Huyền năng mạnh mẽ như vậy? Cho

dù là Thiên tướng Linh Châu Tử sống lại cũng không có uy thế này; sức mạnh nâng tay lật trời, trở tay chặn sóng mãnh liệt khiến ai nấy ngơ ngác nhìn nhau.

Thái Ất chân nhân lo lắng cho đệ tử yêu, bèn dán mắt vào bóng lưng Na Tra. Quan sát cẩn thận, ông phát hiện Na Tra tuy vẫn đang sử dụng Hỗn Thiên lãng và Càn Khôn quyển, nhưng Nguyên năng toàn thân không phải đạo pháp chính thống của Huyền môn, mà thấp thoáng Ma năng.

Lúc này, Na Tra thoáng ngẩng đầu lên, Lý Tịnh kinh hãi nhận ra tướng mạo Na Tra đã thay đổi: mày rậm mắt to, lông mày đen như thanh kiếm, cương nghị dũng mãnh, sớm đã không còn là Na Tra nữa. Y vội hô lớn: "Kẻ kia... kẻ kia không phải Na Tra!"

Quảng Pháp thiên tôn đắc đạo đã lâu, ánh mắt sắc bén vô cùng, sớm đã nhìn ra người đang ngăn biển kia không dùng Nguyên năng chính tông của Huyền môn, chẳng những có Thần năng trên chín tầng trời kèm theo chính khí mệnh mông, mà còn có Ma năng bá đạo cực kỳ dũng mãnh, trong lòng không khỏi nảy sinh hoài nghi thân phận của người này. Dù vậy, ông vẫn bình tĩnh nói: "Bất kể y là ai, trước hết chúng ta hãy giúp y ngăn cản nước của bốn biển rồi tính tiếp!"

Cùng lúc, Ma môn Ngũ tộc ở gần Trần Đường quan tập trung theo dõi diễn biến từ đầu đến cuối. Tuy không rõ ai đang đối đầu với hai tông Thần, Huyền, nhưng quan hệ trời sinh đối địch với hai tông ấy khiến bọn họ ít nhiều vui mừng trước tai họa của kẻ khác, chẳng mấy người thực sự muốn đoán huyền cơ bên trong.

Ngoài hai ty muội Sước Sước và Hằng Hằng vẫn luôn quan sát tình trạng nước biển, còn có Văn Trọng ở cách Trần Đường quan không xa. Lão ngạo nghễ đứng trên một dãy núi cao, lạnh lùng bàng quan trước chuyện xảy ra ở Đông Hải; hai chiếc bóng sáng đứng hai bên lão chính là Diệu Dương và Ý Huyền bị Tu La Phong Ma quyết vây khốn.

Diệu Dương và Ý Huyền lúc này đang phóng mắt theo dõi, chỉ thấy giữa ngàn vạn sóng biển tàn phá, đồng bằng, núi đồi, mặt đất liên tiếp sụp đổ, khói bụi mù mịt, tiếng đổ vỡ không ngừng vang lên. Giữa trời đất, mây đen cuộn cuộn, sấm sét ì ùng, nước lũ ào ào chảy xiết. Nhất là trông thấy Na Tra liều mình ngăn nước, tâm trạng hai người càng trở nên nặng nề, cho rằng mối họa lần này là do bọn họ gây nên, trong lòng áy náy khó chịu, nên chỉ đành im lặng.

Văn Trọng ngẩng mặt lên trời cười dài, nói: "Không ngờ Ma tông ta yên ắng mấy ngàn năm, hôm nay có thể nhìn thấy khung cảnh hùng tráng thế này, hiếm có, hiếm có thật!" Rồi lão lại chìm vào trầm tư: "Kẻ này không ngại phát động nước của bốn biển nhấn chìm Trần Đường quan, mục đích cuối cùng là gì nhỉ?"

Diệu Dương và Ý Huyền trừng mắt nhìn lão, nhưng thân là tù nhân, bọn họ đương nhiên chỉ dám giận mà không dám nói.

"Các người muốn nói gì thì cứ nói, không cần e ngại bản Thái sư!" Văn Trọng liếc nhìn họ, trở về khung cảnh náo loạn bên bờ Đông Hải, cười lạnh một tiếng, đoạn tiếp: "Các người có biết kẻ đang đứng ngăn nước ở đó đã không phải là Na Tra nữa không?"

Hai người giật mình, đồng thanh hỏi: "Kẻ đó là ai?"

"Y ư? Y là nhân vật mà ngay cả bản Thái sư cũng chẳng bao giờ ngờ tới, y tuy là người của Ma tộc trên danh nghĩa, nhưng trước sau không thoát khỏi lòng bàn tay một người đàn bà." Văn Trọng cười gằn nói: "Có điều, hôm nay y khó mà thoát khỏi số kiếp!"

"Cái gì?" Diêu Dương và Y Huyền cùng kinh hãi hô lạc cả giọng.

Mọi người đang chuẩn bị tiến lên hợp lực cùng Na Tra cản nước biển, ngăn đại nạn, cứu vớt ngàn vạn người dân của Trần Đường quan thì một bóng người đột nhiên lướt xuống.

Ai nấy kinh ngạc cùng nhìn sang. Thì ra người tới là một thiếu nữ áo trắng.

Mặc cho mưa to gió gào, khuôn mặt thánh thiện tuyệt đẹp vẫn lộ vẻ nhàn nhã, thánh thiện mà huyền bí. Lúc này, nàng đang lo âu nhìn về sóng lớn cuộn cuộn trên mặt biển Đông Hải. Giữa con sóng khổng lồ, bóng dáng đội trời đạp đất của Na Tra trông cô độc biết bao.

Bốn vị Long vương cai quản bốn vùng biển và Thủy tộc trong Tam giới sau khi thấy rõ người mới tới thì cùng tiến lên cung kính quỳ xuống, cao giọng hô: "Đông Hải Ngao Quảng, Tây Hải Ngao Thuận, Bắc Hải Ngao Khâm, Nam Hải Ngao Phóng bái kiến Trưởng Công chúa!"

Lời vừa buông ra, ba vị Tinh Tú thần tướng bên cạnh cùng kinh ngạc kêu thành tiếng, Quảng Pháp thiên tôn và Thái Ất chân nhân cũng cảm thấy Huyền linh Đạo tâm thoáng rung động, ngay cả U Vân tiên tử lãnh đạm thờ ơ cũng không kìm được khẽ ồ lên một

tiếng. Trong lòng bọn họ đều muôn phần sửng sốt, bụng bảo dạ: "Chẳng lẽ đây chính là Long nữ Hằng Nga trong câu chuyện tình Long Ma được truyền tụng ngàn vạn năm qua sao?"

Lại nhìn vẻ phong nhã tài hoa có một không hai, cùng sức hấp dẫn diên đảo chúng sinh của nàng, khó trách ngay cả Hậu Nghệ - nhân vật phi phàm của Ma tông năm xưa - cũng cam lòng phản bội Ma đế Hình Thiên vì nàng, dùng việc bắn chín mặt trời giải cứu trăm họ trong thiên hạ làm sính lễ!

Hai tông Thần, Huyền có truyền thống tôn sư trọng đạo, vai vế của Hằng Nga có thể đứng ngang hàng với các thượng thần như Nguyên Thủy thiên tôn, Nữ Oa trong hai tông Thần, Huyền, cho nên họ vội tiến lên hành lễ.

"Các người đứng lên đi!" Giọng nói nhẹ nhàng như có như không nhưng cực kỳ rõ ràng: "Ta từ lâu đã không còn là người trong Thần tông, đừng nên gọi cái gì mà Trưởng Công chúa của Long tộc bừa bãi nữa!"

Tuy nàng thân phận cao quý, nhưng những người ở đây đều biết Hằng Nga năm xưa đã rời khỏi Thần tông vì Hậu Nghệ, nên cũng không nhiều lời nữa, bèn tuân lệnh đứng lên.

Ngao Quảng liếc thấy sắc mặt Hằng Nga nhợt nhạt, Long mạch ở Ấn đường ảm đạm mờ nhạt, thì nghiêm trọng hỏi: "Trưởng Công chúa, sao Thần năng trong cơ thể người mười phần đã mất hết tám chín rồi, đây... đây là vì nguyên cớ gì?" Câu hỏi của Ngao Quảng cũng chính là thắc mắc trong lòng ba vị Long vương kia.

Hằng Nga nghe vậy thì bật cười. Đột nhiên, dường như tất cả điểm sáng giữa trời đất đều ngưng tụ lên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt

thế, ngay cả mưa gào gió thét cũng không thể che lấp. Nàng vung tay trở về bóng người lẻ loi trên Đông Hải, dáng vẻ dịu dàng như người con gái thanh xuân, đoạn nói: "Tất cả những vật ngoài thân đều ở chỗ Hậu Nghệ chồng ta, chàng có thể cứu nguy cho trăm vạn dân ngàn vạn năm trước, thì hôm nay sau ngàn vạn năm chàng cũng có thể làm như vậy!"

Mười mấy người ở đó tuy vai vế khác nhau nhưng đều là những nhân vật kiệt xuất trong hai tông Thần, Huyền, nghe Hằng Nga nói xong, đều hít sâu một luồng hơi lạnh, kinh hãi hỏi: "Hậu Nghệ ư?"

Hằng Nga đứng lơ lửng giữa trời, áo trắng phát phơ, vẻ ung dung vượt ra ngoài thế tục, kiêu ngạo nói: "Không sai, thủ lĩnh Linh Châu Tử của Tứ đại Thần soái trên Thiên đình ngàn năm trước chính là Hậu Nghệ chồng ta đầu thai chuyển thế!"

Tuy sớm đã đoán ra điều này, nhưng ai nấy đều không dám tin, bởi trong truyền thuyết, Hậu Nghệ đã chết trên tay của Ma đế Hình Thiên từ ngàn vạn năm trước, hình thể và nguyên thần đều bị tiêu diệt, sao có thể là Linh Châu Tử được?

U Vân tiên tử chau mày hỏi: "Hằng Nga tiên tử, theo U Vân được biết, Linh Châu Tử chính là viên ngọc hồn phách được thượng thần Bàn cổ đặt trong cung Kim Thiên tại Dao Trì tiên cảnh trên núi Tây Côn Luân năm xưa, cho đến tận ngàn năm trước mới được Thiên đế ban cho kim thân, ủy nhiệm chức Thần soái. Mà Hậu Nghệ lại vì... lại vì thuở trước chọc giận Ma đế Hình Thiên rồi bị sát hại, hình thể và nguyên thần đều bị tiêu diệt, hai người ấy lại có liên quan gì sao?"

Thân thể duyên dáng của Hằng Nga không kìm được khẽ run lên, trong mắt lộ ra bao tình cảm phức tạp đan xen: say đắm, căm phẫn,

cảm kích, đoạn nói: "Không sai, năm xưa Nghệ lang đúng là vì ta mà bị Hình Thiên hại chết, nhưng may mà thượng thần Bàn Cổ đến kịp, đem thần thức sắp tiêu tan của Nghệ lang ngưng tụ linh hồn thành tinh thể rồi tạo ra một viên ngọc hồn phách, chính là Linh Châu Tử các người vừa nói. Ngàn vạn năm qua, ta vẫn luôn bị quy định của Thiên đình hạn chế, không thể tự ý khôi phục thần thức của Nghệ lang. Nhưng hôm nay tình huống nguy cấp, liên quan tới ngàn vạn người dân, rốt cuộc ta đã có thể gặp lại chàng!"

Người của hai tông Thần, Huyền nghe xong thì ghen hòng nhìn trân trối, nào có thể tin chuyện lại phức tạp như vậy.

Hằng Nga lắc nhẹ cánh tay trắng ngần, một quả cầu ánh sáng màu bạc dần hiện ra, đoạn nhìn Thái Ất chân nhân từ tốn nói: "Còn hồn phách của Na Tra đã được ta phong ấn hoàn toàn trong Long Nguyệt ảnh ấn này, chân nhân không cần lo lắng." Nói đoạn khẽ đẩy đầu ngón tay, quả cầu ánh sáng bay vút về phía Thái Ất chân nhân, nhìn kỹ thì thấy có những tia ánh sáng đỏ không chịu an phận đang lưu chuyển tán loạn bên trong.

Thái Ất chân nhân đón lấy quả cầu ánh sáng, cúi đầu nói: "Thái Ất cảm ơn tiên tử!"

Hằng Nga không trả lời mà nhìn về biển Đông Hải đang cuộn cuộn gào thét, suy tư giây lát, rồi nói bằng giọng nặng nề: "Các người hãy tự giải quyết ổn thỏa, lần này chuyện nước của bốn biển nhấn chìm Trần Đường quan e không giản đơn như các người tưởng đâu!"

Nói đoạn, Hằng Nga điều khiển Nguyên năng, áo trắng tung bay, phóng lên không trung lao thẳng về phía Đông Hải, đứng song song

với Hậu Nghệ. Hai người nhìn nhau nồng thắm, nàng dùng Thần năng điều khiển thân thể, cùng Hậu Nghệ chống cự với hải triều cuộn cuộn ngút trời.

Lúc này, bầu trời phía trên Đông Hải đột nhiên lóe sáng chói mắt, hàng loạt tiếng sấm vang lên phía chân trời, rồi những đám mây nhiều màu bị gió bão điên cuồng thổi tan trong nháy mắt, sấm chớp bổ xuống khiến trời đất chớp sáng chớp tối, mây đen cuộn cuộn.

Trên Đông Hải, sóng biển khuấy động ào ào, càng lúc càng mãnh liệt, làm cho kết giới do Nguyên năng phi thường từ toàn thân Hậu Nghệ tạo nên giật rung kịch liệt, từ từ lùi về phía sau rồi nháy mắt chỉ còn cách Trần Đường quan ba mươi dặm.

Hậu Nghệ bỗng găm một tiếng rung trời, hào quang rực rỡ trên thân bắn loạn xạ, cuồng liệt lao lên con sóng biển ngút trời, trong khi đó mặt đất rung động dữ dội, cột nước bắn tung tóe, tiếng động ầm ầm vang tận trăm dặm, đỉnh tai nhức óc, lúc này mới gắng gượng ngăn trở được nước lũ hung mãnh.

Quảng Pháp thiên tôn trầm giọng nói: "Không hay! Chỉ e Hậu Nghệ không chống cự được nước của bốn biển nữa rồi!"

Mọi người run sợ. Tâm Nguyệt Hồ chau mày nói: "Xem ra Trần Đường quan bị nhấn chìm là chuyện không sớm thì muộn! Cách duy nhất hiện giờ là chúng ta chia binh hai đường, một mặt toàn lực giúp Hậu Nghệ chống cự sức nước bốn biển, mặt khác hỗ trợ Lý đạo hữu mau chóng sơ tán hết trăm họ của Trần Đường quan!"

Mọi người gật đầu, quyết định để mấy vị Tinh Tú thần tướng đi giúp Lý Tịnh sơ tán dân chúng của Trần Đường quan, tiện đường

liên lạc với người của hai tông Thần, Huyền xung quanh. Còn các vị Long vương bốn biển, Thái Ất chân nhân, Quảng Pháp thiên tôn cùng U Vân tiên tử thì giúp Hậu Nghệ ngăn trở nước biển.

Mấy vị Tinh Tú thần tướng không nói gì thêm, tung người bay về Trần Đường quan. Những người còn lại nhất tề quát khế, hú lên một tiếng dài réo rắt, rồi phóng thẳng lên trời, nhanh chóng bay về phía những con sóng khổng lồ.

Quảng Pháp, Thái Ất, U Vân cùng Long vương bốn biển thành linh nhảy vào trong con sóng cả hung mãnh. Xoáy nước xoay chuyển kịch liệt, nước biển như sôi sùng sục nổ bắn ra bốn phía, sóng cả cao mười mấy trượng dài vài chục dặm cuộn trào trong chớp mắt, nhưng bị một loạt bức tường Nguyên năng của họ ngăn trở. Sóng biển bị hào quang rực rỡ của kết giới làm cho chấn động, phát ra những âm thanh rền vang, ánh sáng màu bạc luân chuyển, sóng biển xung quanh hoặc đông thành vụn băng rơi bay lả tả, hoặc hóa thành hơi nước tan đi trong gió!

Hậu Nghệ cũng không nhiều lời, vội bứt người ra phát động Càn Khôn quyển, gió mạnh lập tức nổi lên, sóng nước ầm ầm tụ về chỗ y đang đứng, người của hai tông Thần, Huyền bấy giờ mới nhẹ nhõm.

Hậu Nghệ tránh được con sóng mãnh liệt tràn tới, đoạn phóng người lên lơ lửng giữa không trung, hào quang ba màu đỏ, tím, xanh bao phủ toàn thân. Đột nhiên y hú lên một tiếng trong trẻo, âm Càn Khôn quyển trước ngực xông thẳng lên cao, rồi bỗng quay vòng lại, tựa mũi tên đâm xuống nước biển, đoạn quát: "Nga muội, đi mau!"

Vừa nói, Càn Khôn quyển trong tay bùng phát ánh sáng đỏ chói mắt, múa giữa bầu trời bao la nhanh như điện xẹt. Hào quang màu

tím tuôn ra ào ạt tựa rồng thần giận dữ gầm rú, ánh sáng muôn màu bắn tung ra, vô số đường vòng cung ánh sáng xung đột rít lên điên cuồng, trên mặt biển ánh sáng hoa mắt, rồi một tiếng nổ âm vang, nước và đá nổ bay. Càn Khôn quyển sau nháy mắt có vô số vết nứt, hóa thành vòng ánh sáng khổng lồ màu sắc rực rỡ lưu chuyển, ép nước biển đang cuộn dâng mãnh liệt xuống từng tấc từng tấc.

Hằng Nga tự biết lúc này dựa vào Nguyên năng yếu ớt của mình căn bản không giúp được gì, tuy trong lòng rất không muốn bỏ đi, nhưng vì muốn Hậu Nghệ hoàn toàn tập trung tinh thần chống trả sóng dữ, nên cuối cùng đành tung người rời khỏi.

Hậu Nghệ lại quát lên một tiếng giận dữ, Hỗn Thiên lẳng dài nghìn trượng bỗng bay vút lên, phát ra tiếng phàn phật ồn ào, xé tách mặt đất và nước biển thành một khe nứt cực lớn, cứ vậy cuốn hết sóng biển quay trở về.

Từ sâu trong lòng đất đột nhiên vọng lại một tiếng chấn động long trời lở đất, vô số đá ngầm bắn tung lên, bọt sóng cuộn trào lên tận trời, sóng biển dữ dội tựa bão táp điên cuồng xông thẳng lên không trung, đánh tan toàn bộ Nguyên năng tuôn ra từ cơ thể những người trong hai tông Thần, Huyền. Bị sức mạnh khổng lồ như sóng thần ấy lôi đi, Nguyên năng trong cơ thể mọi người chạy loạn xạ, không tự chủ được liền bị kéo lên giữa trời cao.

Tất cả giẫm chân trên gió, từ trên cao nhìn xuyên qua sóng biển cuộn cuộn, chỉ thấy Càn Khôn quyển bay lòng vòng va đập lung tung, vô số cơn sóng biển khổng lồ xung quanh nó xoay nhanh chảy

xiết. Càn Khôn quyển đến nơi nào, đá ngấm san hô âm âm văng vỡ tung tóe đến đó, nước phun lên ngút trời.

Phóng mắt nhìn thì thấy sóng biển cuộn cuộn quay cuồng, cả vùng biển vạn dặm lắc lư rung động, khắp nơi đá vỡ đất nứt, sóng nước phun bay, trông kỳ vĩ hùng tráng vô cùng.

Đúng lúc ấy, tiếng rền vang bí bức không ngừng vọng lại, kết giới ngàn trượng do Hỗn Thiên lãng biến hóa bỗng nổ vỡ tan tác, trở thành hào quang đỏ khắp trời, rồi bị sóng lớn cuộn cuộn gào rú phần nộ nhấn chìm. Cơ lữ tích trữ khí thế đã lâu, ào ào đổ về Trần Đường quan!

Sự cố xảy ra quá bất ngờ khiến mọi người không kịp phản ứng, ai nấy đều vội vàng sử dụng bí thuật ngăn cản thế nước, nhưng nháy mắt đã bị đẩy lui vài dặm.

Hậu Nghệ phun ra một ngụm máu tươi, có thể thấy vừa rồi đã tổn thương, nhưng y không hề chùn chân, Lại mau chóng vận dụng Nguyên năng, toàn thân bắn ra hào quang sáng chói, chực tiến lên ngăn chặn nước lũ, nhưng thân hình vừa động dậy thì đã chóng đỡ hết nổi, lắc lư chực rơi giữa mưa gió.

Hằng Nga lo lắng muôn phần, thét lên một tiếng xé lòng đau thương, toàn thân vạn vạn, rồi hóa thành một bóng sáng bạc trắng dài khổng lồ, xông vào giữa sóng lớn. Hào quang màu bạc tỏa sáng chói lọi, sau đó một con rồng lớn phá sóng mà ra, thân thể uốn lượn vòng vèo, Thần năng tuôn ra, một con lốc xoáy thành hình xuất hiện, hút lấy nước biển gần xung quanh, gắng gượng trì hoãn được thế nước.

Bốn vị Long vương cùng kinh hãi kêu lên, không ngờ Hằng Nga liều lĩnh thi triển thuật Phệ Long Hoạn Hư tự hủy hoại bản thể của Long tộc trong lúc Linh nguyên bản mệnh gần như khô kiệt. Ai nấy đều cảm động muôn phần trước hành động xả thân vì yêu của nàng.

Hậu Nghệ ngây ngốc đứng giữa không trung, lát sau mới gào lên xót xa buồn bã, thân thể rơi nhanh xuống, nháy mắt đã chìm vào giữa sóng biển, toàn thân cố vùng vẫy nhưng vẫn bị sóng dữ đánh chìm.

Người của hai tông Thần, Huyền tuy muốn tới cứu hai người, nhưng cơn lũ hung mãnh trước mắt không để bọn họ có một chút lơ lửng.

Chương 16

TRUYỀN THUYẾT THẦN CUNG BẮN MẶT TRỜI

Đã nhiều đời nay, Phá Thiên các là Thánh địa mà tộc Trung Chính Phòng Phong âm thầm canh giữ. Năm xưa khi Hậu Nghệ bắn rơi chín mặt trời rồi bị Ma đế Hình Thiên tiêu diệt, thì Càn Khôn cung và Chấn Thiên tiên - chí bảo trong Tam giới thuộc sở hữu của tộc Phòng Phong - cũng đồng thời tuyệt tích.

ĐÚNG LÚC ẤY, hai bóng sáng lấp lánh linh động màu đỏ và trắng bỗng từ biển phóng lên, rồi hóa thành một thiếu nữ áo trắng và một thiếu nữ áo đỏ.

Toàn thân thiếu nữ áo trắng xoay tròn, cô đập sóng cứu Hậu Nghệ lên, rồi lướt giữa sóng biển một đoạn mới từ từ đứng lại. Cô che mặt bằng vải mỏng, chân trần trắng như tuyết, thanh khiết vô cùng: chính là Châu Linh vẫn luôn nhớ thương Linh Châu Tử!

Châu Linh quay đầu vẫy tay với thiếu nữ áo đỏ, đoạn nói: "Tử Lãng muội muội, mau quay về bên phụ vương, nơi này quá nguy hiểm!"

Thiếu nữ áo đỏ gương mặt hết Hăng Nga, nhưng ngây thơ và thuần khiết hơn, trả lời: "Muội biết rồi! Linh tử tử, tử cũng phải cẩn thận..." Nàng ta còn chưa nói xong thì Đông Hải Long vương đã kéo về bên cạnh.

Châu Linh ôm Hậu Nghệ trong lòng, môi son yêu kiều quất lên một tiếng: "Bích Du châu!" Ngón tay búng ra, tức thì một luồng ánh sáng trắng vạch qua bầu trời đen kịt, tựa ánh chớp lóe lên rồi biến mất trong sóng nước quay cuồng. Thấp thoáng có ánh sáng trắng xông thẳng lên trời cao, rồi con sóng dữ cao tận mười mấy trượng ào ào đổ xuống.

Trong cơn mơ màng, Hậu Nghệ nghe bên tai một giọng nói thân quen đầy lo âu: "Linh lang hãy nhớ, lòng như giếng cổ, không chút gợn sóng, nếu không chàng sẽ bị Linh nguyên cắn nuốt hồn phách!"

Nhưng lòng Hậu Nghệ sục sôi bi thương, điên cuồng phẫn nộ vì không cứu được Hằng Nga, y sao có thể bình tĩnh? Nước mắt nóng hổi tuôn rơi bỏng rát khuôn mặt y. Kinh hãi, bi thương, giận dữ, đau khổ... hình thành một dòng xoáy mạnh hơn cả lực xoáy do chân nguyên của Hằng Nga biến ra, cuốn chìm y không thể thoát thân.

Y hận bản thân không thể bảo vệ người con gái yêu dấu. Nỗi căm hận bùng bùng hóa thành ngọn lửa màu đen thiêu đốt toàn thân khiến mắt y chực muốn phun ra lửa; y gắng gượng tự đứng lên lơ lửng giữa trời, môi mấp máy một tràng cực kỳ khó hiểu, rồi ngẩng mặt lên trời quát: "Thánh Huyết Thệ quyết!"

Nguyên năng một đời của Hậu Nghệ ào ạt tuôn ra, nhanh chóng ngăn cơn lũ đang dâng ngập trời đất. Hằng Nga vốn đã

hóa thân thành rồng lớn bỗng trở lại nguyên hình, thân thể yếu đuối bay về phía Hậu Nghệ như có bàn tay khổng lồ vô hình nhắc lên. Hậu Nghệ ôm chặt nàng vào lòng. Nhưng... phụt! Châu Linh bỗng phun ra một ngụm máu tươi, tấm vải mỏng trên mặt bị gió cuốn đi, lộ ra dung nhan ngọc ngà ảm đạm.

Thánh Huyết Thệ quyết là một trong ba phép niệm chú nguyện hủy hoại linh hồn lợi hại nhất của Ma tông, uy lực vô cùng mạnh mẽ nhưng hậu quả đương nhiên là... linh nguyên câu diệt!

Châu Linh thấy Hậu Nghệ chấp nhận hủy hoại linh hồn không chút do dự, trong lòng không khỏi buồn phiền lo âu, tự hỏi: "Chẳng lẽ ta vì chàng như vậy, vẫn không để lại chút ấn tượng nào trong lòng chàng ư, dù chỉ... dù chỉ một chút thôi..."

Cô lại ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn kiên nghị của Hậu Nghệ, thấy y đã ôm Hằng Nga hôn mê trong lòng, lúc này đang nhìn cô với ánh mắt sáng rực, vừa dịu dàng vừa hổ thẹn. Y nói: "Nha đầu ngọc, bao năm đã qua mà nàng chẳng thay đổi chút nào!"

Châu Linh nghe cách xưng hô thân mật như năm xưa ở cung Kim Thiên trên Thiên giới thì xúc động ứa lệ, long lanh đón nhìn ánh mắt của Hậu Nghệ, nói: "Tất cả đều đã là quá khứ, cảnh xưa hoang vắng, người cũ rời xa, chàng vĩnh viễn không thể trở lại là Hậu Nghệ trước kia nữa! Nhưng thiếp mặc kệ chàng là Hậu Nghệ hay Linh Châu Tử, cũng không cần mọi chuyện quá khứ mà chàng đã quên, thiếp chỉ muốn thoát khỏi những hỗn loạn này, có thể cùng chàng... còn có Hằng Nga tử tử, ba người chúng ta sống những ngày tháng thật thoải mái!"

Hậu Nghệ chăm chăm nhìn cô, tình cảm phức tạp đan xen trong mắt. Cô không còn là Hoa Vũ tiên tử trước đây, mà y cũng không còn là Linh Châu Tử ngày xưa nữa. Y hiện giờ đã thoát cơn mê man, tìm được người thương kiếp trước, nhưng làm sao lựa chọn giữa người ở trong lòng và người trước mắt đây? Y có thể rời đi sao? Y có thể nhẫn tâm bỏ rơi trăm vạn dân ở Trần Đường quan sao?

Hằng Nga cũng đã tỉnh lại, vừa hay nghe được lời của Châu Linh, hai mắt đăm lẹ nhìn Hậu Nghệ, khẩn cầu y buông bỏ cố chấp trong lòng. Dầu sao đã ngàn vạn năm trôi qua, người y phải chịu trách nhiệm không chỉ riêng nàng mà còn có vị Hoa Vũ tiên tử trước mắt kia nữa.

Ánh mắt Hậu Nghệ dần dịu lại, ba người dường như đã trao đổi muôn vàn lời trong nháy mắt. Y ngẩng đầu nhìn bầu trời mênh mông, tự vấn thấy bản thân không phải người làm trước sợ sau, giống như năm xưa, y vì một lời của Hằng Nga mà bắn rơi chín mặt trời của Hình Thiên vậy.

Hậu Nghệ cúi đầu nhìn hai người con gái quan trọng nhất trong đời mình, mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Sau khi khôi phục thần thức, ta vẫn luôn nghĩ: khi lần đầu tiên trong đời đi theo Ma đạo của Hình Thiên, ta cho rằng bản thân đã vứt bỏ mọi thứ nơi cõi trần. Nhưng kết quả vẫn phải trải qua Ma kiếp. Tất cả cho ta biết, cái gọi là vứt bỏ chỉ là một thứ ảo giác, kỳ thực chúng vẫn ở trong lòng ta và các nàng, mãi mãi không quên được."

Hằng Nga, Châu Linh ngơ ngẩn, sững sờ nhìn y. Lời của Hậu Nghệ như vọng lại từ xa xăm, trong hư vô ảo ảnh lại chân thành sâu sắc.

"Cho nên, mỗi người đều có con đường riêng. Con đường của ta tuy gian nan, nhưng ta chưa từng hối hận! Trân trọng tất cả những gì từng có và sẽ có nào có gì sai... Do đó, giờ ta tuyệt đối không bỏ rơi những người dân vô tội kia, các nàng bằng lòng theo ta không?"

Dứt lời bèn cười to một tràng khoan khoái. Hằng Nga và Châu Linh cùng gật đầu, trong mắt đều lấp lánh ánh sáng khác thường,

dường như khoảnh khắc đó mọi thứ giữa trời đất đều u ám mờ nhạt, chỉ có ba trái tim là đang đập rộn rã.

Vẻ mặt Hậu Nghệ trịnh trọng chưa từng có, nhẹ giọng hỏi lại hai thiếu nữ: "Các nàng bằng lòng làm vợ ta chứ?"

Một tiếng khẽ khàng mà như sấm nổ giữa trời, đánh vào lòng Hằng Nga và Châu Linh, khiến bọn họ vỡ òa hạnh phúc, như trôi trên sóng biển mênh mông, lênh đênh không tài nào khống chế... Gương mặt đầy lệ, họ cùng gật đầu dứt khoát.

Hậu Nghệ mỉm cười, sắc tươi rói thần kỳ chiếu sáng khuôn mặt kiên nghị, một tay cầm tay Hằng Nga, một tay cầm tay Châu Linh, toàn thân phóng ra kết giới ánh sáng êm dịu bao bọc quanh ba người, rồi chậm chậm bay lên không trung, lướt đi giữa bầu trời bao la rộng lớn.

Dưới vầng mây ngũ sắc, non sông lộng lẫy trải ra trước mặt, sóng lớn cuộn cuộn dưới chân, bão táp cuồng phong múa lượn, dường như tất cả đều đang chúc phúc cho bọn họ. Đứng giữa trời và đất, Hậu Nghệ cao giọng nói: "Xin bầu trời và mưa gió trên cao, mặt đất cùng sóng biển bên dưới làm chứng cho chúng ta, từ nay trở đi, ta Hậu Nghệ..." Hằng Nga và Châu Linh nở nụ cười xinh đẹp rạng ngời, phụ họa: "Ta Hằng Nga...", "Ta Châu Linh..."

Trong khoảnh khắc, ba người hợp làm một thể, cùng thốt câu cuối cùng: "Nguyện mãi mãi kết thành vợ chồng, đời đời kiếp kiếp, không bao giờ lìa xa!"

Tiếng chưa dứt, thân thể ba người nổ tóe ra những ánh sáng bạc, dừng một lát giữa không trung rồi chợt bay vút lên cao. Ánh sáng

trắng lấp lánh rồi tiêu tan thành mây khói: ba người đều đã linh nguyên câu diệt, hoàn toàn biến mất.

"Ầm ầm..."

Trong tiếng vang rền rung trời, nước lũ mãnh liệt không sao ngăn được nữa. Nó tràn thẳng vào chu vi trăm dặm của Trần Đường quan, dọc đường trút cho núi lở đất nứt, sóng nước to bờ, dòng nước ào ào tràn giữa cơn mưa xối xả tàn phá. Một cảnh tượng thật hỗn loạn.

Trên dãy Dã Mã gần Trần Đường quan.

Từ xa, đám người Ma tông kinh hãi trông thấy nửa vách núi của dãy Dã Mã sứt lở trong nháy mắt, liền đồng thanh hét lên. Tiếng vọng còn chưa dứt, mặt đất đột nhiên chấn động mãnh liệt, những tiếng ầm ầm liên tục vang lên, vách đất xung quanh Trần Đường quan nứt vỡ, bụi đất bay tứ tung.

"Tất cả tránh mau!" Ngột Quan Luyến phóng lên không trước tiên.

Nhận thấy nguy cơ, ai nấy cuống cuống theo sau, bay lên giữa không trung.

Dãy Dã Mã đã sứt lở sắp sập, Trần Đường quan dưới chân núi càng khó tránh khỏi tai kiếp.

Ỗ Huyền và Diệu Dương lúc này đang đứng ngây ngốc trên dãy núi sừng sững, ngỡ ngàng nhìn ba người Hậu Nghệ vững chãi giữa trời, rồi thân thể tiêu tan thành tro bụi. Trong lòng trăm mối rối

như tơ vò, cả hai nhất thời đều không thốt ra được lời nào an ủi nhau.

Văn Trọng nghiêm mặt, chăm chú nhìn diễn biến, rồi chợt như hiểu ra điều gì, lão bèn cười lớn: "Thì ra là vậy! Thì ra là vậy!"

Mắt Văn Trọng lóe lên ánh sáng ma quái như đã nhìn thấu mọi bí mật, vẻ mặt phấn khích, hai bàn tay vung lên phóng ra lực hút, Ma năng lập tức lôi Diệu Dương và Ý Huyền vào Lục Hợp Vân Quang thạch trong lòng bàn tay, đoạn thu vào tay áo.

Nhìn về chân trời xa, Văn Trọng nhắm vài câu thần bí. Không đầy chớp mắt, Dương Tiễn đã hiện thân trước mặt.

Văn Trọng nghiêm mặt nói: "Tiễn nhi, giờ con mau mau đến Phá Thiên các ở Trần Đường quan. Thánh khí dị bảo sắp xuất hiện, hãy tập hợp cùng các tộc trong Thánh môn, vi sư sẽ đến sau!"

"Vâng!" Dương Tiễn cúi đầu nhận lệnh rồi rời đi.

Nhìn Dương Tiễn đi khuất, Văn Trọng càng cười hiểm ác, đoạn vươn người đạp lên không bay về hướng Trần Đường quan.

Người của hai tông Thần, Huyền phóng tới giữa không trung, rầu rĩ nhìn sóng dữ dâng khắp đất trời. Quảng Pháp thiên tôn ngẩng đầu thở dài, nói: "Chúng ta đã dốc hết sức nhưng rốt cuộc vẫn không thể hóa giải kiếp nạn. Lúc này lũ trăn núi đổ, không sao xoay chuyển thế cuộc nữa rồi!"

Ai nấy trong lòng buồn bã, đứng giữa không trung bất lực nhìn mặt đất bị nước của bốn biển xô đập tàn phá.

Sóng lớn cuộn xiết xô tới, dãy Dã Mã đổ sập, nước ngập Trần Đường đã thành chuyện không thể tránh khỏi.

Trần Đường quan.

Mưa gió càng lúc càng dữ dội, chớp giạt loang loáng, sấm nện liên hồi, thế nước ào ào kéo đến nhấn chìm hoàn toàn trấn Trần Đường.

Trong sóng nước mênh mông, chỉ có một nơi không hề sợ hãi sóng lũ mãnh liệt nặng cả vạn cân, chính là Phá Thiên các ở hậu viện phủ Tổng binh.

Sóng lớn xô đập quanh Phá Thiên các, nhưng bị Huyền năng kỳ lạ của nơi này đẩy lùi ra xa, khiến nước biển bắn đầy trời, thanh thế kinh người. Đúng lúc mọi người bị biến hóa trước mắt làm cho chấn động sâu sắc thì một con sóng to chợt nổ xuống cùng bọt nước bay tứ tung, hai chiếc bóng xanh lóe qua với thế sét đánh không kịp bưng tai, phóng vào Phá Thiên các rồi hoàn toàn biến mất.

Phá Thiên các lập tức xuất hiện biến đổi lạ lùng. Toàn bộ tòa lâu không ngừng lấp lánh hào quang, đầu tiên là ánh sáng vàng loang loáng khi tỏ khi mờ, từ ánh sáng vàng sinh ra một luồng ánh sáng trắng, càng lúc càng trắng, trắng đến cùng cực thì chuyển thành màu đen, ánh sáng đen nhạt dần hóa thành màu xanh, màu xanh lưu chuyển, bất ngờ hóa thành màu đỏ, cuối cùng ánh sáng đỏ biến đổi, lại quay về ánh sáng vàng. Các tia sáng cứ thay đổi tuần tự liên hồi. Hào quang năm màu chiếu lên nước biển bốn phương, gió mưa đầy trời, tráng lệ khôn tả.

Người trong hai tông Thần, Huyền cùng đám người Ma môn nhất thời đều thất kinh.

Quảng Pháp thiên tôn tỉnh ra đầu tiên, bật thốt: "Đại sự không hay!"

Thái Ất chân nhân lập tức hỏi: "Quảng Pháp đạo huynh, chuyện gì không hay vậy?"

"Hóa ra hai tông Yêu, Ma cho nước ngập Trần Đường, là vì..." Quảng Pháp thiên tôn nhìn Phá Thiên các được bao bọc bởi Huyền năng Ngũ hành, hít sâu một hơi, toàn thân lóe lên Huyền năng, đoạn tiếp: "Huyền Môn đại trận của Phá Thiên các đã phát động, xem ra phong ấn của thượng thần Bàn cổ vô hiệu rồi, hai báu vật thần kỳ cổ xưa e không bao lâu nữa sẽ tái xuất giang hồ!"

"Nước ngập Ngũ hành, Thánh khí quy về một mối! Quảng Pháp đạo huynh muốn nói tới Càn Khôn cung và Chấn Thiên tiễn..." Thái Ất chân nhân kinh hãi khôn xiết.

Quảng Pháp thiên tôn trầm tư giây lát, đoạn vẫy Ngao Quảng, nói: "Long vương, hiện giờ tình thế nguy ngập, bản đạo muốn nhờ Công chúa Tử Lăng của tộc ngài cầm tín vật của bản đạo nhanh chóng tới Nam Thiên môn, bẩm báo chuyện này cho Thiên đế, xin phái thần tướng của Thiên đình tới giúp đỡ. Nếu không một khi Phá Thiên các bị phá, hậu quả không thể tưởng tượng được!"

"Đa tạ Quảng Pháp đạo huynh!" Ngao Quảng sao lại không hiểu suy tính thấu đáo của Quảng Pháp thiên tôn: dẫu sao tu vi đạo pháp của Tử Lăng còn nông cạn, nếu tham gia giao chiến khó tránh khỏi rủi ro, cho nên giao việc này cho nàng ta là lựa chọn tốt nhất. Trong

lòng cảm kích, Ngao Quảng tới bên, bắt đầu dặn dò Tử Lăng lúc này vẫn đang lạng lẽ rơi lệ vì Hằng Nga và Châu Linh.

Quảng Pháp thiên tôn khẽ quát một tiếng, nhìn đồng đạo hai tông Thần, Huyền xung quanh, thi triển Thanh Âm Phạn Thế quyết của Huyền môn, đoạn nói: "Quý vị đồng đạo, hôm nay bất kể thế nào, trách nhiệm hàng đầu của chúng ta là toàn lực bảo vệ Huyền quan của Ngũ hành, nhất định phải làm cho kẻ điều động nước ngập Trần Đường lần này trắng tay quay về!"

Mọi người cùng lên tiếng tán thành, rồi vươn người phóng về Phá Thiên các giữa hải triều cuộn cuộn.

Cùng lúc đó, Sước Sước và Hằng Hằng nhìn thấy hai bóng xanh lao vút vào trong Phá Thiên các, giật mình bưng tỉnh, hóa ra có kẻ phát động nước bốn biển nhấn chìm Trần Đường quan là vì báu vật thần kỳ trong Phá Thiên các. Hai tử muội lập tức phát động Ma năng toàn thân, hai dải Nhu Nguyệt Ti Lăng lần lượt phát ánh sáng lạ lùng, lao về Phá Thiên các đang được bao bọc trong Huyền năng.

Đám người Ma môn sửng sốt không rõ hai tử muội của tộc Trung Chính Phòng Phong muốn làm gì. Ngột Quan Luyến và Chúc Nhiêm vốn biết nhiều hiểu rộng bèn đưa mắt nhìn nhau, lập tức nghĩ đến câu nói kỳ lạ lưu truyền từ xa xưa: "Nước ngập Ngũ hành, Thánh khí quy về một mối". Cả hai kìm không được buột miệng thốt lên: "Càn Khôn cung! Chấn Thiên tiễn!"

Đám người Ma môn nghe vậy thì ngây ngốc đứng trơ tại chỗ.

Đã nhiều đời nay, Phá Thiên các là Thánh địa mà tộc Trung Chính Phòng Phong âm thầm canh giữ. Năm xưa khi Hậu Nghệ bắn rơi chín mặt trời rồi bị Ma đế Hình Thiên tiêu diệt, thì Càn Khôn

cung và Chấn Thiên tiễn - chí bảo trong Tam giới thuộc sở hữu của tộc Phòng Phong - cũng đồng thời tuyệt tích. Sau bao công tìm kiếm thì năm trăm năm trước, các tông chủ tộc Phòng Phong mới phát hiện Càn Khôn cung và Chấn Thiên tiễn đã bị hai tông Thần, Huyền phong ẩn trong Phá Thiên các ở Trần Đường quan. Tộc Phòng Phong vì thế mới phái Thần Khí Ngự Nữ bí mật bảo vệ và chờ thời cơ đoạt về hai báu vật ấy, đồng thời thăm dò Huyền môn đại trận của Phá Thiên các.

Hai tử muội biết Huyền môn đại trận bao bọc Phá Thiên các ẩn chứa biến hóa Tiên thiên, Hậu thiên của Huyền năng Ngũ hành. Lúc này trận pháp đã khởi động, một khi có người xông vào, Huyền năng Ngũ hành sẽ vận chuyển theo chiều thuận, năm cửa vào trận Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ tức thì đóng kín, chỉ còn lại duy nhất một cửa vào. Mà Càn Khôn cung và Chấn Thiên tiễn cất bên trong Phá Thiên các, hai nàng không sót sáng sao được? Bèn không kịp suy nghĩ, đuổi ngay theo hai chiếc bóng xanh, phóng về Phá Thiên các.

Đám người Ma môn hiểu ra, lần lượt lao về phía Phá Thiên các dự vào cuộc tranh giành báu vật. Chợt thấy hai tử muội phía trước đồng thời quát lên một tiếng, mỗi người lùi sang một bên. Thì ra phía trước Phá Thiên các không biết từ khi nào đã có thêm một người tới. Y đầu tóc đỏ chóc, mũi rồng miệng sư tử, mắt lóe lên ánh sáng đỏ kỳ dị, chiến giáp vẩy rồng tỏa hào quang yêu tà. Y đang múa thanh Long thương đánh ra bốn phía, Nguyên năng điên cuồng dâng trào đấu với Sức Sức và Hằng Hằng.

"Là Long tam thái tử Ngao Bính ở Đông Hải!" Trông thấy người mới tới đưa tay nhắc chân bất thường, Thuần Vu Diễm khẽ nói: "Sao

y tới nơi này? Hơn nữa bộ dạng dường như có gì đó không ổn!"

Một tiếng hú khê vang lên, Dương Tiễn từ trên trời hạ xuống, nhìn xung quanh một vòng, mắt bắn ra ánh tinh quang lấp lánh. Thấy Ngao Bính giao đấu với hai tử muội Sước Sước và Hằng Hằng, y hiểu rõ bộ dạng hiện giờ của Ngao Bính chính là do trúng phải pháp thuật bí truyền tối cao bùa Kim Khôi của tộc Đông Thánh Cửu Ly. Nhưng y ngạc nhiên không hiểu ai đã dùng bùa Kim Khôi với Ngao Bính?

"Dương huynh, sao giờ mới tới?" Hình Thiên Phóng khách khí chào hỏi.

Dương Tiễn cười nhạt đáp: "Hình Thiên huynh, chẳng lẽ không thấy lúc này thời cơ vừa chín muồi ư?" Nói đoạn y nhìn bốn phía một vòng, lần lượt gật đầu chào đám người Ma môn ở đó.

Mọi người khách sáo đáp lễ, rồi không nhiều lời tập trung tinh thần theo dõi diễn biến trước mặt.

Chỉ thấy hai tử muội Sước Sước và Hằng Hằng đang đấu với Ngao Bính mà toàn thân tỏa ánh sáng lấp lánh lạ lùng. Hào quang kỳ lạ giao thoa bay lượn khắp bầu trời. Sước Sước thâm kinh hãi, không ngờ công lực của Tam thái tử Long tộc cao sâu như vậy, hai tử muội bọn họ dốc toàn lực cũng không phá được kết giới của y. Nghĩ đến đây, Sước Sước hít một hơi dài, Thất Tinh hoàn bầy màu trên tay hóa thành bảy vòng ánh sáng kích cỡ màu sắc khác nhau, toan phát đi.

Đột nhiên từ phía sau có một người cười hì hì, nói: "Muội muội, để tiểu huynh tới giúp muội một tay!" Chính là Thuần Vu Diễm. Liền đó, vô số luồng Ma năng mạnh mẽ từ sau người Sước Sước ào tới.

Sước Sước và Hằng Hằng bay lùì ra xa ba trượng, trông thấy Chúc Nhiêm, Ngột Quan Luyến, Hình Thiên Phóng, Dương Tiễn cùng bay tới gần Phá Thiên các, ra tay với Ngao Bính. Thuần Vu Diễm không biết từ khi nào đã đến cạnh hai tử muội, bốn ma tướng hộ vệ của y và những người khác thì tập trung đối phó Tam Thái tử Long tộc.

Thuần Vu Diễm cười nói: "Hai vị muội muội, mọi người quyết định cùng lên bắt Ngao Bính, đánh vào trong các rồi mới bàn tiếp. Hai muội nghĩ sao?"

Hằng Hằng nghe vậy, lập tức biết chuyện Càn Khôn cung và Chấn Thiên tiễn không giấu được nữa, bèn thầm lo âu liếc nhìn Sước Sước. Sước Sước cười duyên một tiếng rồi hỏi lại: "Thì ra là vậy, sao Thuần Vu huynh còn chưa ra tay thế?"

Thuần Vu Diễm bị nụ cười của nàng ta làm cho hồn vía lằng lằng, cười hì hì đáp: "Lòng tiểu huynh hướng về mỹ nhân chứ không phải bảo vật, đây không phải là lo hai muội muội bị thương thì còn là gì?"

Hằng Hằng hừ lạnh một tiếng, đoạn nhìn Sước Sước rồi hai tử muội tâm linh tương thông, bắt đầu tính đường đi nước bước. Sước Sước bỗng ngẩng đầu lên, thấy bảy, tám bóng người bay tới, ngăn cản Ma tông công kích Ngao Bính, rồi tất cả bắt đầu chém giết lẫn nhau. Hóa ra là người của hai tông Thần, Huyền tham gia vào cuộc hỗn chiến. Tức thời hào quang kỳ lạ lấp loáng, tiếng gầm rống liên tục vang lên. Lại có ba bóng người nhào về phía bọn họ, trên người khoác chiến giáp ba màu vàng, xanh, trắng. Đó là Tâm Nguyệt Hồ, Cơ Thủy Báo, Bức Nữ trong Nhị thập bát Tinh Tú. Sáu người đấu với nhau thành một nhóm.

Giao đấu với Thuần Vu Diễm là thần tướng Bức Nữ mặc áo giáp vàng. Để chứng tỏ phong độ của mình, Thuần Vu Diễm vừa nhẹ nhàng né tránh công kích của Bức Nữ, vừa quan sát, cục diện, rồi tẩm tắc chắc lưỡi: "Thái Ất đấu với Chúc Nhiêm, Quảng Pháp đấu với Ngộ Quan Luyến..." Khi hần liếc thấy người đang đấu với Hình Thiên Phóng là U Vân tiên tử lạnh lùng băng giá mà xinh đẹp tựa tiên sa thì lồng lộn đổ ky, nghĩ bụng: "Thằng nhãi Hình Thiên Phóng sao lại may mắn thế, đấu với một mỹ nhân tuyệt vời như vậy. Bản công tử sao xui xẻo đùng một bà mặt lạnh quá chừng?"

Đang nghĩ vơ vẩn, Ma linh Dị tâm của Thuần Vu Diễm chợt máy động, cảm thấy vài chục luồng Nguyên năng mạnh mẽ nặng nề ép tới từ bốn phía. Hần phát giác Nguyên năng màu vàng Bức Nữ phóng ra không hề tiêu tan, mà ẩn đi rồi lưu lại trong không trung. Dưới sự điều động của Bức Nữ, mấy chục bóng sáng màu vàng từ bốn phương tám hướng cùng đánh về Thuần Vu Diễm, lúc này hần mới biết nữ nhân trước mặt không dễ đối phó.

Đột nhiên ba bốn tiếng quát yêu kiều vang lên: "Không được đả thương thiếu chủ nhà ta!"

Bốn thiếu nữ y phục diêm dúa vội bay tới, liên thủ thay Thuần Vu Diễm tiếp chiêu của Bức Nữ. Thuần Vu Diễm thấy bốn ma tướng Bạch Hổ, Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ đến thì mừng rỡ, bèn đắc ý ngông nghênh nói: "Hãy dạy dỗ thật tốt bà già này cho ta!" Bốn ma tướng đồng thanh: "Vâng!" rồi sử dụng Ma năng pháp bảo đánh trả Bức Nữ.

Bức Nữ hừ lạnh một tiếng, chiến giáp màu vàng vốn không chút hào quang đột nhiên bốc khói bụi mịt mù, trên tay chẳng biết từ khi

nào đã xuất hiện thêm một chiếc chày ngọc màu nâu xám. Nàng đang định dốc toàn lực thì một luồng Nguyên năng hình chiếc roi màu lam đã cản công kích của hai người Bạch Hồ và Huyền Vũ: Cơ Thủy Báo và Huyền Thủy tiên của y bay sang, hai người liên thủ đấu với bốn ma tướng của Thuần Vu Diễm.

Bên kia, Thái Ất chân nhân vung nhanh phát trần, giữa mưa to gió lớn, vô số tia sáng do Huyền năng màu vàng óng hóa thành tựa ánh mặt trời chói chang nghênh đón Chúc Nhiêm.

Chúc Nhiêm liên tục bấm Ma quyết sử dụng Cửu U Âm Hỏa quyết của tộc Nam Khôi Chúc Dung, làm hiện ra một cột lửa xanh biếc âm u bao phủ toàn thân. Mặc cho ánh sáng Huyền năng mà Thái Ất chân nhân dùng Linh Quang chân quyết phát ra công kích, lão đều như không thấy, ngược lại còn quát lên một tiếng rồi biến hóa ma quyết trong tay, tức thì một vòng lửa nóng hừng hực màu xanh to bằng cái đầu bay ra từ vòng lửa xanh bảo vệ lão, đoạn lao về phía Thái Ất chân nhân nhanh tựa sao băng.

Thái Ất chân nhân nhận ra đó là Âm hỏa mà tộc Nam Khôi Chúc Dung dùng Nguyên năng bản thân luyện nên, một khi xâm nhập vào người sẽ lập tức thiêu đốt tinh túy toàn thân, khiến thân thể khô héo mà chết, âm độc vô cùng. Tay trái ông lập tức bắt Linh quyết nhắm vào những vòng lửa đang bay tới, Nguyên năng phát ra từ năm ngón tay hóa thành vài chục chấm sao sáng lóa mắt phóng vào trong những vòng lửa nóng rực, rồi quát lên một tiếng: "Phá!"

Vài chục vòng Âm hỏa tức thì kêu vang liên miên, sau đó nổ tan tành bay rải rác trong mưa gió, trong nháy mắt đã bị dập tắt.

Thái Ất chân nhân tức giận nói: "Thì ra chuyện nước ngập Trần Đường, tàn hại vạn vật sinh linh, phá hỏng cân bằng của Ngũ hành trong trời đất là chuyện tốt do Ma môn Ngũ tộc các ngươi làm! Các ngươi vì ham muốn cá nhân mà dám gây chuyện nghịch thiên như vậy, có chết cũng chưa hết tội!"

Chúc Nhiêm cười lạnh: "Thái Ất, ngươi nói lời rắm thối gì vậy? Nước của bốn biển này rành rành là do Long tộc thuộc Thần tông phóng ra, dính dáng gì tới Thánh môn bọn ta? Hai tông Thần, Huyền bọn ngươi lợn chó một nhà, phát động nước biển nhấn chìm Trần Đường, rõ ràng là muốn cướp vật báu của Thánh môn ta!"

Thái Ất chân nhân giận sôi người, toan lên tiếng thì nghe Ngột Quan Luyến đang giăng co cao thấp với Quảng Pháp thiên tôn bên kia lạnh giọng nói: "Không sai! Hai tông Thần, Huyền vô sỉ, tàn hại chúng sinh, mục đích chính là cướp đoạt Càn Khôn cung và Chấn Thiên tiễn của Thánh môn ta!"

Quảng Pháp thiên tôn thấy Ngột Quan Luyến không e ngại nói ra Càn Khôn cung và Chấn Thiên tiễn, bèn hừ lạnh một tiếng, toàn lực thi triển Luyện Ma nguyên quyết. Muôn vàn chấm sáng vàng bắn tung như mưa, chiếu sáng khắp trời những sắc màu kỳ diệu, mãnh liệt bắn về phía Ngột Quan Luyến đang cười lạnh lùng nham hiểm.

Ngột Quan Luyến vung tay, Ma năng tuôn ra cuộn cuộn, một cây thước màu xanh ngọc xoay nhanh trước mặt lão rồi hóa thành một vách chắn xanh biếc. Những chấm sáng vàng Quảng Pháp thiên tôn phát ra vừa tiếp xúc với ánh sáng xanh đó liền bị đẩy bắn sang một bên, những tiếng lách cách leng keng trong trẻo vang lên liên tục, tựa như vạn hạt minh châu rơi lên khay ngọc, hào quang hai màu

vàng xanh hòa trong hào quang bảy màu do trận hỗn chiến, rực rỡ đẹp mắt vô cùng.

"Lục Ngọc Toàn Quang thước!" Quảng Pháp thiên tôn hô lên, thấy Ngột Quan Luyện chọn cách phòng thủ thì biết không thể đánh bại lão ngay được. Mắt thấy phe Thần, Huyền vì ngăn nước biển nên chậm hơn người của Ma môn nửa bước, đành một mặt ngăn cản Ma môn Ngũ tộc tiến vào Phá Thiên các, mặt khác phái người chế ngự Ngao Bính đang chặn ở cửa vào duy nhất.

Lúc này, Lý Tịnh đang đại chiến với Dương Tiễn của tộc Đông Thánh Cửu Ly, hai người đều mặc chiến giáp vàng óng chói mắt giữa mưa gió.

Hình Thiên Phóng của tộc Bắc Di Hình Thiên đấu với U Vân tiên tử của Thục Sơn kiếm tông, một người áo trắng như tiên, một người mặt ngọc tuần tú, cả hai đều phát ra Nguyên năng màu sắc lạ lùng, động tác linh hoạt nhẹ nhàng nhưng hiểm ác muôn phần, chỉ cần chút bất cẩn sẽ rơi vào thế lưỡng bại câu thương. Đàng xa, Tâm Nguyệt Hồ dùng Khiên Thần đao chặn Phong Nguyệt song kiều Sước Sước và Hằng Hằng của tộc Trung Chính Phòng Phong, Cơ Thủy Báo và Bức Nữ chia ra dùng Huyền Thủy tiên cùng Hoàng Tinh Như Ý xử đối phó Thuần Vu Diễm và bốn ma tướng thủ hạ của tộc Tây Si Cung Công. Cuộc đấu đang hồi căng thẳng gay go, khó bề phân cao thấp.

Đông Hải Long vương Ngao Quảng và Tây Hải Long vương Ngao Thuận nhân lúc chư tiên của hai tông Thần, Huyền dẫn dụ đám người Ma môn, bèn phóng thẳng tới Phá Thiên các, vừa động thủ đã nhốt Ngao Bính tâm thần rối loạn vào trong kết giới. Trong khi đó,

Nam Hải Long vương cùng Bắc Hải Long vương phân công nhau ngăn trở thế nước tràn lan khắp nơi.

Thấy hai tông Thần, Huyền dần khống chế tình hình, Quảng Pháp thiên tôn vừa tiếp tục thi triển Luyện Ma nguyên quyết, vừa nghiêm mặt trầm giọng nói: "Ngột Quan đạo hữu, Kỳ Hồ Tiểu Trúc của người không ở trong Tam giới Lục đạo và Tứ tông Thần, Huyền, Yêu, Ma, tội gì phải tới hòa vào vũng nước đục này?"

Ngột Quan Luyến cười lạnh trong lòng, lão tính trăm mưu ngàn kế hòng khơi lên tranh đấu giữa bốn tông Thần, Huyền, Yêu, Ma, giờ sao có thể dễ dàng bỏ lỡ cơ hội ngàn năm như thế? Lúc này thấy Đông Hải Long vương và Tây Hải Long vương sắp chế ngự được Ngao Bính, cửa vào duy nhất trước Phá Thiên các sẽ bị hai tông Thần, Huyền bịt kín, mà Ma môn lại đang bị người trong hai tông Thần, Huyền giữ chân, kế hoạch bản thân muốn thừa lúc hỗn loạn tiến vào Phá Thiên các đã tan thành bong bóng, lão lập tức vận đủ Ma năng, cười lớn nói: "Quảng Pháp, hai tông Thần, Huyền các người chiếm Càn Khôn cung và Chấn Thiên tiền làm của riêng đã vài ngàn năm rồi, giờ cũng nên để vật về chủ cũ thôi! Ngột Quan Luyến ta chẳng qua là giữa đường gặp chuyện bất bình ra tay, dù sao cũng tốt hơn đám người cậy mạnh cướp đoạt các người tự cho mình chính nghĩa!"

Giữa mưa rền gió dữ, giữa tiếng quát la cùng tiếng ầm ầm do Nguyên năng va dội chấn động mọi nơi, những lời này vang lên hết sức rõ ràng!

Bầu trời phía trên Trần Đường quan. Gió điên cuồng gào rít, mưa xối xả như trút nước.

Nhưng không gian chu vi ba trượng ở bầu trời phía Đông không hề mưa gió. Đó là vì Văn Trọng đã bố trí Ẩn Linh Ma Nguyên kết giới ở đây, chẳng những giúp lão và hai huynh đệ Diệu Dương, Ý Huyền ẩn đi, mà còn tránh được mưa gió đầy trời bên ngoài kết giới.

Văn Trọng đứng trong kết giới, Ma nhãn giữa trán mở to, ánh tinh quang lấp lánh, chăm chú nhìn cuộc hỗn chiến của ba tông Thần, Huyền, Ma trước Phá Thiên các, thầm nghĩ: "Không ngờ Càn Khôn cung và Chấn Thiên tiền năm xưa bắn rơi chín mặt trời của Hình Thiên lại được phong ấn trong Trần Đường quan này, xem ra câu nói 'Nước ngập Ngũ hành, Thánh khí quy về một mối' vốn bắt nguồn từ đây..."

Ma linh Dị tâm vốn như giếng cổ không chút gợn sóng của Văn Trọng nhất thời xao động không thôi. Tuy lần này lão tới đây là vì Diệu Dương và Ý Huyền, nhưng có thể đoạt Quy Nguyên ma năng hay không vẫn còn là vấn đề khó nói. Còn Càn Khôn cung và Chấn Thiên tiền lại khác, ngấm năm xưa ngay cả chín mặt trời của Hình Thiên còn bị nó bắn rơi, nay nếu giành được về tay tất sẽ không còn ai địch nổi, đối với chuyện xưng bá Ma môn, thống nhất Tam giới Lục đạo sau này thật chỉ có lợi.

Nghĩ đến đây, mắt Văn Trọng càng hiện hào quang ma quái, đoạn lại nhìn về Phá Thiên các giữa cơn mưa gió.

Bốn phía quanh Phá Thiên các, mưa gió hỗn loạn, sóng dữ dâng cao.

Quảng Pháp thiên tôn thấy Ngột Quan Luyến nhiều lời mai mỉa hòng kích động oán hận giữa hai tông Thần, Huyền cùng Ma môn Ngũ tộc thì trong lòng giận dữ vô cùng. Huyền năng toàn thân ông lưu chuyển, cả người tỏa sắc màu rực rỡ chói lọi, ngón tay bắt quyết, một quả cầu đỏ hiện ra từ lòng bàn tay phải, hào quang bắn ra bốn bề lấp lánh mãnh liệt, giống như một mặt trời tí hon. Không khí xung quanh lập tức trở nên nóng rực.

Ngột Quan Luyến biết đó là Tam Dương Hỏa chân quyết mà Quảng Pháp thiên tôn dùng Nguyên năng chuyển âm thành dương, vận chuyển lửa của cung Ly đánh ra, uy lực vô cùng. Lão không dám khinh thường, bèn vận Ma năng, dốc sức phát huy sức mạnh của Bích Ngọc Toàn Quang thước, tập trung tinh thần đối phó. Chính lúc ấy, Ma linh Dị tâm của lão chợt dấy động, một cảm giác quen thuộc từ xa ập tới.

Đang mê mải hỗn chiến, tất cả đều giật mình nghe một tiếng hú dài như rống gầm vang từ chân trời phía Đông, rồi một luồng Ma năng mạnh mẽ bao bọc quanh một bóng người màu đen xé gió bay tới, lướt qua bên cạnh Quảng Pháp thiên tôn và Ngột Quan Luyến, xông về phía Phá Thiên các.

Quảng Pháp thiên tôn kinh hãi, Huyền năng tích lũy vào Tam Dương Hỏa chân quyết lập tức đổi hướng, một quả cầu tròn lớn như bánh xe do Nguyên năng màu đỏ hóa thành chẳng phóng về phía Ngột Quan Luyến nữa mà quay sang đuổi theo bóng đen nọ.

Ngột Quan Luyến thấy bóng đen lướt qua mang theo Ma khí mãnh liệt, Ma linh Dị tâm của lão tức thì nhận ra đó là tâm pháp Ma công chính tông của tộc Đông Thánh Cửu Ly, ngoài Tông chủ của

tộc Đông Thánh Cửu Ly, Thái sư đương triều Văn Trọng, còn ai có Ma năng khủng khiếp đến vậy? Suy nghĩ nhanh như chớp, lão quyết định thu Lục Ngọc Toàn Quang thước rồi phóng thẳng về Phá Thiên các. Nào ngờ mới bay không bao xa, một luồng Huyền năng mạnh mẽ điên cuồng đã ập tới.

Trước cửa chính của Phá Thiên các, Đông Hải Long vương Ngao Quảng và Tây Hải Long vương Ngao Thuận dùng Long năng vô song tạo thành kết giới chu vi chừng một trượng vây khốn Ngao Bính, mặc cho hấn điên cuồng gào thét cũng không cách gì thoát được.

Bóng Văn Trọng phóng vụt tới, không để tâm gì tới quả cầu ánh sáng đỏ mà Quảng Pháp thiên tôn phát ra sau lưng. Hai tay hấn bắt Tu La Phá Thiên quyết, Ma năng mãnh liệt ào tới tập kích Đông Hải Long vương và Tây Hải Long vương. Hai người không ngờ bị tập kích lúc này, vội lách người tránh, khi họ trả đòn thì hai tay Văn Trọng biến ra pháp quyết mới, Nguyên năng tạo thành kết giới sau người, ngăn cản thế công của Ngao Quảng, Ngao Thuận cùng đòn công kích của Quảng Pháp thiên tôn. Một tiếng giòn giã vang lên, kết giới bằng Ma năng tuy bị ba người phá được, nhưng Văn Trọng đã biến mất tăm.

Bốn vị Long vương vốn được phân công đẩy lui nước biển, khống chế Ngao Bính, giữ vững lối vào duy nhất của Phá Thiên các. Vậy mà lúc này có người bất ngờ tiến vào Phá Thiên các ngay trước mắt họ, thể diện của Long tộc còn đâu nữa, Tây Hải Long vương Ngao Thuận phần nộ gầm một tiếng, toan đuổi theo.

Một bóng người lóe lên, Quảng Pháp thiên tôn đã cản Ngao Thuận ở lối vào Phá Thiên các: "Long vương không cần đuổi nữa!"

Ngao Thuận vội nói: "Nhưng, Quảng Pháp đạo huynh..."

Quảng Pháp thiên tôn nhìn đám Ngột Quan Luyến và Chúc Nhiêm thuộc Ma môn Ngũ tộc bên cạnh đang nhăm nhe hành động, nghiêm mặt nói: "Không cần lo lắng, Huyền môn đại trận vận chuyển dựa vào Huyền năng Ngũ hành, quy luật dựa theo trời đất, huyền cơ biến hóa trùng trùng, Ngũ hành sinh khắc, Bát quái xoay chuyển, Có và Không tuần hoàn, Hư và Thực bổ sung, chỉ vài người tuyệt đối không thể hóa giải. Hơn nữa, một khi Huyền môn đại trận khởi động, Ngũ hành trật tự vận chuyển thì chỉ còn một lối vào, hơn nữa có vào mà không có ra, chúng ta chỉ cần giữ vững lối vào này thì không còn gì đáng lo!"

Lúc này tình huống bên ngoài Phá Thiên các biến đổi, hai tông Thần, Huyền ngoài Bắc Hải Long vương và Nam Hải Long vương đi ngăn thế nước, những người còn lại đều đã tụ tập bên cạnh Quảng Pháp thiên tôn. Ngột Quan Luyến, Chúc Nhiêm, Dương Tiễn, Hình Thiên Phóng, Thuần Vu Diễm và bốn đại ma tướng, Phong Nguyệt song kiều Sước Sước và Hằng Hằng của Ma môn Ngũ tộc cũng tập hợp thành một nhóm. Hai bên tạo thành cục thế đối đầu giằng co.

Hai tử muội Hằng Hằng và Sước Sước vốn không muốn hợp lực cùng đám người Ma môn, nhưng lúc này Càn Khôn cung và Chấn Thiên tiễn sắp xuất hiện, đó là Thánh bảo mà hàng ngàn năm qua tộc Trung Chính Phòng Phong luôn muốn tìm về. Ma môn Ngũ tộc đều biết lai lịch của báu vật này, nhìn bộ dạng bọn họ hiện giờ, không ai là không muốn thừa cơ độc chiếm. Hai tử muội lực lượng yếu ớt, tiến thoái lưỡng nan.

Ngột Quan Luyến vốn muốn theo Văn Trọng tiến vào Phá Thiên các, nào ngờ bị Thái Ất chân nhân đứng cạnh cản trở, chậm hơn Quảng Pháp thiên tôn một bước, lòng căm hận vô cùng. Lão ngầm suy đoán thế cuộc, tuy hai phe tạm thời đang trong thế giằng co, nhưng hai tông Thần, Huyền đã có thể trấn giữ cửa vào Phá Thiên các, cơ hội vào tranh đoạt Càn Khôn cung và Chấn Thiên tiền của lão cũng cực kỳ nhỏ nhoi, tức thì nảy ý rút lui.

Đám người Ma môn đều nhận ra Văn Trọng đã xâm nhập Phá Thiên các, bèn nhìn Dương Tiễn chất vấn. Dương Tiễn nhìn lại chẳng hề sợ hãi, ánh mắt sắc bén ma mãnh. Bọn người Ma môn tức tối trong lòng, nhưng đối mặt với sự uy hiếp của hai tông Thần, Huyền, chẳng kẻ nào dám lơ là, đầu rảnh rồi tra hỏi Dương Tiễn.

Văn Trọng vừa tiến vào Phá Thiên các đã cảm thấy ánh sáng lạ lùng lóa mắt, Ma linh Dị tâm thấp thỏm nhận ra Huyền năng vô hình nhào lên người, một luồng khí hùng hực vây kín toàn thân. Văn Trọng không e sợ, tuy lão không thể nào thấu triệt tình hình Huyền Môn đại trận, nhưng đã cẩn thận phóng sẵn Ma năng bảo vệ toàn thân.

Nhưng Huyền năng nóng rực kia không xung đột với Ma năng trong người lão: ngay lúc Ma năng vận lên, nó hóa thành một loại Huyền năng nặng tựa thái sơn, rồi mau chóng ngưng tụ. Văn Trọng toan chuyển động Ma năng để phản kích thì Huyền năng kia trở nên sắc bén như đao, rồi chuyển thành nhẹ nhàng êm ái, cuối cùng hóa thành khí xanh linh thiêng thuần chính.

Văn Trọng cứ vậy cảm ứng Huyền năng Ngũ hành trong Phá Thiên các, nhưng hai người Diệu Dương và Ý Huyền bị lão phong ấn trong Lục Hợp Vân Quang thạch mang theo vào Huyền môn đại trận thì có cảm giác hoàn toàn khác.

Diệu Dương vốn bị Văn Trọng phong ấn trong trận Khôn Địa của Lục Hợp Vân Quang thạch, y cảm thấy bản thân cứ lơ lửng giữa không trung, bốn phía là một vùng không gian đen kịt vô cùng vô tận, thân thể không thể động đậy, dường như trong không gian này đầy rẫy khí lạnh tựa băng bao bọc toàn thân. Đột nhiên y cảm ứng một luồng khí ấm áp không biết từ đâu tới, từ cõi hư không trong đầu hiện ra một tia sáng vàng mờ nhạt, dần trở nên rực rỡ rồi đổi thành màu trắng, rồi từ từ biến thành màu đen, rồi lại hóa ra màu xanh, xanh lại trở thành đỏ...

Ý Huyền bị phong ấn trong trận Càn Thiên, tuy nói đó là một vùng tối tăm nóng rực, nhưng thần thức cũng cảm ứng giống hệt Diệu Dương, có điều màu sắc hào quang biến hóa theo thứ tự xanh, đỏ, vàng, trắng, đen, xanh. Tất cả dường như chỉ trong chớp mắt, lại tựa như dài đằng đẵng. Trong thế giới lạ lùng khôn tả này, Diệu Dương và Ý Huyền toàn thân đắm chìm trong những suy nghĩ tình cảm ôn hòa, dịu dàng, vui mừng, hưng phấn và sáng khoái.

Hai người không biết đó là phản ứng nảy sinh khi Văn Trọng mang Lục Hợp Vân Quang thạch tiến vào Phá Thiên các và tiếp xúc với Huyền năng Ngũ hành đã được phát động. Lúc này Huyền năng Ngũ hành trong đại trận đang nảy sinh, vận chuyển theo chiều thuận, đối với hai huynh đệ bị phong ấn trong Lục Hợp Vân Quang thạch chỉ tác động yếu ớt.

Văn Trọng là Tông chủ của tộc Đông Thánh Cửu Ly thuộc Ma môn Ngũ tộc, đương nhiên biết Huyền năng Ngũ hành nảy sinh theo trật tự, cũng hiểu rõ Huyền môn đại trận trong Phá Thiên các vận hành dựa vào Huyền năng Ngũ hành. Kể nào tu luyện Nguyên năng cũng phải dựa vào tính chất khác nhau của Ngũ hành để tu luyện, cho nên chỉ cần bước vào trong trận, Huyền môn đại trận lập tức tự động thăm dò thuộc tính Nguyên năng của người vào rồi dùng quy luật tương sinh vốn có dẫn người ta vào trung tâm.

Ma năng bản mệnh của Văn Trọng thuộc Mộc trong Ngũ hành, vì thế Huyền môn đại trận dùng Huyền năng thuộc Hỏa do Huyền năng thuộc Mộc sinh ra để làm vật dẫn, chuyển thành Huyền năng thuộc Thổ, rồi lần lượt sinh ra Huyền năng thuộc Kim, Thủy, cuối cùng sinh ra Huyền năng thuộc Mộc, sau đó chậm chậm hút lão vào trung tâm Huyền môn đại trận.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, sau một vòng tương sinh của Huyền năng ngũ sắc, trước mắt Văn Trọng bỗng sáng lên. Lão phát hiện mình đã bước chân vào trung tâm Huyền môn đại trận - một không gian kỳ dị, bốn phía sương mù vàng đỏ đan xen, dường như không có giới hạn, lại rất nhiều hào quang ngũ sắc kỳ diệu lấp lánh, khiến Văn Trọng thoáng thấy một luồng áp lực mạnh mẽ lạ lùng giáng xuống.

Nhưng lão không còn thời gian để ý những điều đó, bởi đã có hai người ở bên trong trước rồi.

Hai bóng người bay lượn xoắn lấy nhau giữa hư không, Yêu năng mạnh mẽ phát động vào nhau. Một người áo đen tóc dài, diêm dúa xinh đẹp một cách ma quái; một người áo xanh váy xanh, đầu tóc

rồi bù. Con mắt Văn Trọng tinh tường, đương nhiên nhận ra hai người đang đánh nhau chính là Đát Kỷ và Thạch Cơ.

Chỉ thấy hai tay Đát Kỷ bắt quyết rồi từ trên cao nhào xuống, phát ra luồng Yêu năng màu tím đen đánh về đối phương; Thạch Cơ tay nắm Loan Nguyệt thạch đao, năm ngón tay phải búng nhanh, phát muôn tia sáng bạc dội về Đát Kỷ.

Văn Trọng bụng bảo dạ: "Thì ra chuyện nước ngập Trần Đường là âm mưu của hai yêu nữ này. Giờ có lẽ chia chác không đều nên trở mặt thành thù, hơn nữa Thạch Cơ không phải đối thủ của yêu hồ, đã dính chút thương tích."

Văn Trọng bỗng nghĩ ra điều gì, con mắt nằm ngang trên trán chột mở to, bắn ra hào quang ma quái. Lão ngẩng đầu nhìn nhanh, quả nhiên phát hiện chính giữa khoảng không nơi ánh sáng huyền ảo tỏa mạnh lơ lửng một cây cung, thân cung màu đen âm u kết từ hai con giao long bằng gỗ giống hệt nhau, đầu giao long cắn chặt dây cung, bốn mắt trợn trừng nhìn nhau, cùng phát ra ánh sáng đỏ tươi. Đuôi của giao long quấn lại, nơi đó kết thành một viên ngọc đỏ tựa máu. Toàn cây cung phát ra ánh sáng xanh đen quái dị, thoát trông cảm giác nặng nề khác thường. Bên cạnh cây cung còn có một cuốn sách bay lơ lửng, nhìn chất liệu thì có lẽ là làm từ ngọc thạch, đang phóng ra hào quang ngũ sắc và xoay tròn không ngừng.

"Càn Khôn cung!" Văn Trọng mừng rỡ, thân hình lắc một cái, tay phải dùng Tu La Phá Thiên quyết, tay trái bắt Tu La Diệt Thần quyết, tức thì hai luồng Ma năng mãnh liệt dâng lên, nhào nhanh về phía cây cung lớn và cuốn sách ngọc giữa không trung.

Đang đánh nhau tối tăm trời đất, Đát Kỷ và Thạch Cơ kinh hãi thấy Văn Trọng tiến vào Huyền Môn đại trận rồi phóng về Càn Khôn cung, cả hai kêu lên một tiếng lanh lảnh rồi cùng bay lùi lại ba trượng.

Hai ả vốn mưu toan dùng bùa Kim Khôi khống chế Tam thái tử Ngao Bính của Đông Hải Long vương, trộm chí bảo Thiên Nhất Huyền Thủy châu của Thủy giới, phát động nước của bốn biển tới nhấn chìm Trần Đường, phá vỡ phong ấn khống chế Càn Khôn cung và Chấn Thiên tiền của thượng thần Bàn Cổ, nhờ đó làm cho hai báu vật xuất thế. Lúc này sao có thể trơ mắt nhìn kẻ khác nâng tay trên?

Mười ngón tay Đát Kỷ hết co lại duỗi, xuất chiêu Tử Mị Triền Ty quyết, mười luồng Yêu năng màu tím trông như những cánh tay kỳ dị ngấm đánh tới bên hông Văn Trọng. Thạch Cơ mặt tỏa hào quang màu xanh rạng ngời, tay múa Loan Nguyệt thạch đao, tức thì năm luồng kinh đao bổ vỡ không gian bay ra, chiếu rọi muôn ánh sáng bạc rồi phát ra tiếng xé gió chói tai, bắn tới sau lưng Văn Trọng.

Văn Trọng còn chưa phóng đến cây cung thì hai luồng Yêu năng đã tập kích tới sau lưng. Lão sớm đã có phòng bị, Tu La Diệt Thần quyết trong tay trái phát về phía sau, Ma năng mạnh mẽ đồng thời ngăn cản được cả Tử Mị Triền Ty quyết của Đát Kỷ và Loan Nguyệt thạch đao của Thạch Cơ, còn mượn Yêu năng của hai ả để đẩy mình bay nhanh hơn về phía Càn Khôn cung.

Tay phải đang bắt Tu La Phá Thiên quyết của Văn Trọng đã sắp với tới Càn Khôn cung, Văn Trọng không nhịn nổi cười một tiếng dài đặc ý. Nhưng chính lúc đó Ma năng Dị tâm chấn động, lão phát hiện

nơi Ma năng của mình hướng tới bị một luồng Huyền năng vô hình ngăn cản. Càn Khôn cung bay lơ lửng giữa không trung không ngờ đã có lớp lớp khối khí Huyền năng vô hình bao quanh, căn bản không cách gì lấy được.

Văn Trọng lập tức quát lớn một tiếng, vận Ma năng toàn thân bao bọc hết khối Huyền năng vô hình của Càn Khôn cung. Tích tắc, tất cả Ma năng đều tập hợp xung quanh khối khí Huyền năng vô hình, dưới sức mạnh vô song, lão cảm thấy khối khí sắp bị đè tan. Nhưng đột nhiên bên tai nghe một tiếng động lớn rung trời, Ma năng Tu La Phá Thiên quyết phát ra bị đánh tan, ánh sáng ngũ sắc lưu chuyển liên tục, chia không gian vốn có thành hai không gian kích cỡ khác nhau: không gian lớn bên ngoài vẫn là màu đỏ vàng mờ nhạt, không gian nhỏ bên trong lại có năm luồng ánh sáng mãnh liệt kỳ lạ, không ngừng lấp lánh.

Càn Khôn cung và cuốn sách ngọc đột nhiên biến mất.

Thạch Cơ thấy vậy thì kinh hoàng rú lên: "Ngũ Hành Huyền Môn đại trận đã nghịch chuyển!"

Trước khi Ma năng bị đánh tan, Ma linh Dij tâm của Văn Trọng đã cảm ứng biến cố, lão lập tức lui nhanh vài trượng, nên mặc dù vẫn bị lực nổ của Huyền năng Ngũ hành ảnh hưởng nhưng chưa bị thương, có điều Lục Hợp Vân Quang thạch trong tay áo đã bị cuốn vào luồng Huyền năng Ngũ hành.

Lúc này, bên ngoài Phá Thiên các vang lên một tiếng ầm lớn, Huyền năng Ngũ hành ngũ sắc đang bao bọc Phá Thiên các phát ra hào quang lạ lùng khi mờ khi tỏ, quay nhanh rồi dần hạ xuống. Ánh

sáng trắng hòa hợp vào ánh sáng đỏ, ánh sáng đen nhập vào ánh sáng vàng, ánh sáng vàng bị ánh sáng xanh bao vây, ánh sáng xanh hóa thành trắng nhạt, cuối cùng hào quang ngũ sắc cùng lóe lên rồi đồng thời biến mất, chỉ còn lại một lớp khí Ngũ hành mỏng manh bao bọc Phá Thiên các.

Nhìn cảnh này, Quảng Pháp thiên tôn kinh hãi thét lên: "Huyền môn đại trận đã nghịch chuyển!"

Sóng biển âm âm xoay nhanh dường như đã mất đi tường chắn, lập tức đổ ập xuống, nhấn chìm hoàn toàn Phá Thiên các. Tòa các chỉ còn non một nửa trời giữa ba đào muôn trượng, sóng dữ cuộn trào, sấm chớp hỗn loạn, như có thể bị hủy diệt bất cứ lúc nào.

Bọn người Ma môn ngây ngốc đứng trơ ra, mấy người kiến thức uyên thâm như Ngột Quan Luyến, Chúc Nhiêm cũng không rõ bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hằng Hằng và Sước Sước đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều hiểu rõ do có người khuấy động Huyền môn đại trận khiến Huyền năng Ngũ hành vốn vận chuyển tương sinh theo chiều thuận, nay đổi thành vận chuyển tương khắc theo chiều nghịch nên mới xảy ra cảnh này. Toàn đại trận bị đóng kín trong lúc Ngũ hành nghịch chuyển, không cách nào ra vào nữa. Vả lại hai tông Thần, Huyền đã trấn giữ trước Phá Thiên các, một lúc nữa hẳn còn có viện quân tới.

Hai tử muội cân nhắc lợi hại, cuối cùng đành bỏ ý đoạt báu vật, quyết định về núi Nghê Xạ bẩm rõ với sư tôn trước. Bọn họ bèn đồng thời giương Nhu Nguyệt Ti Lăng, không chào câu nào với đám người Ma môn mà vội bay về phía Nam.

Ngột Quan Luyến thấy Phong Nguyệt song kiêu không nói tiếng nào bỏ đi, lòng không khỏi kinh ngạc nghĩ tới Càn Khôn cung và Chấn Thiên tiền chính là chí bảo của tộc Trung Chính Phòng Phong, sao hai tử muội họ có thể từ bỏ dễ dàng như vậy? Lão lập tức đuổi theo hỏi: "Sước Sước cô nương, Hằng Hằng cô nương, các vị sao có thể đi chứ? Càn Khôn cung và Chấn Thiên tiền chính là chí bảo của tộc Phòng Phong các vị mà!"

Sước Sước và Hằng Hằng chẳng thèm quay đầu, cũng không trả lời, chỉ một mạch bay đi. Lúc này vì Đông Hải Long vương đã khống chế được Ngao Bính nên trên trời gió mưa dần tạnh. Hai tử muội bay đi, trên người lóe ánh sáng kỳ dị, cùng với hai dải lụa múa lượn thanh thoát vẽ ra một quỹ đạo tuyệt đẹp giữa không trung, kỳ dị mà mỹ lệ vô cùng.

Đám người Ma môn ngơ ngẩn nhìn nhau, không biết nên ở lại hay rút lui. Bấy giờ, từ bầu trời phía Đông vọng lại một loạt tiếng bay lượn vun vút, rồi vài chục bóng người lướt tới.

Ngột Quan Luyến than thầm, biết viện binh của hai tông Thần, Huyền rốt cuộc đã tới, bèn nói: "Lão phu hôm nay có việc, thứ lỗi không thể hầu các vị nữa!" Rồi thân hình lay động bay đi. Cùng lúc, mấy người Chúc Nhiêm, Hình Thiên Phóng, Thuần Vu Diễm nhìn về chân trời phía Đông, hiểu rằng tạm thời không thể tranh cướp Càn Khôn cung, mỗi người cũng lần lượt chào nhau rồi tất cả bay vụt đi trong một hơi.

Dương Tiễn thầm lo cho sư tôn Văn Trọng đã xông vào Phá Thiên các, nhưng thấy viện binh của hai tông Thần, Huyền sẽ đến

trong giây lát, cũng chỉ có nước bay lên trời, thân hình cao lớn khôi ngô lập tức biến mất không còn hình bóng.

Mấy Tinh Tú thần tướng Tâm Nguyệt Hồ, Vĩ Hỏa Hồ thấy Ma môn Ngũ tộc bỏ đi tứ tán thì toan đuổi theo.

Quảng Pháp thiên tôn vội ngăn lại, bảo: "Chớ nên đuổi giặc cùng đường, lúc này Ngũ hành đại trận đã nghịch chuyển, lối ra vào đều đã đóng kín, e là phải mở lại đại trận mới có thể khôi phục như ban đầu. Huống hồ viện binh đã tới, vẫn còn rất nhiều việc phải làm!"

Từ phía chân trời, có đám Thiên tướng bay tới rồi hạ xuống trước Phá Thiên các, tất cả hai mươi lăm người, mỗi người mặc một bộ giáp hình dạng lạ lùng. Vĩ Hỏa Hồ mừng rỡ: "Các người đều tới rồi!" Những người mới tới chính là hai mươi lăm người còn lại trong Nhị thập bát Tinh Tú thần tướng.

Bọn họ lần lượt chào nhau, Cang Kim Long thân mang chiến giáp màu vàng, bên trên như có rồng vàng lượn quanh, nói với Quảng Pháp thiên tôn: "Quảng Pháp đạo huynh, Thiên đế đã biết Phá Thiên các - nơi phong ấn Càn Khôn cung và Chấn Thiên tiền - xảy ra chuyện, do đó đặc biệt ra lệnh cho Nhị thập bát Tinh Tú thần tướng bọn ta tới giúp, chớ nghe chỉ thị của Quảng Pháp đạo huynh."

"Huyền môn đại trận đã nghịch chuyển, Huyền năng Ngũ hành tuần hoàn theo chiều tương khắc, người ngoài không cách gì tiến vào, người trong cũng không thể thoát ra!" Quảng Pháp thiên tôn trả lời rồi nhìn nước biển dữ dội cuộn cuộn trước mắt, lại liếc nhìn Đông Hải Long vương, nói: "Cục diện hiện giờ đã ổn định, chuyện quan trọng nhất là đẩy lùi nước bốn biển tràn ngập kia. Chuyện này

phải nhờ Long vương rồi, xem ra Thiên Nhất Huyền Thủy châu chắc đang ở trên tay Tam thái tử Ngao Bính."

Mọi người có mặt cùng nhìn về phía Ngao Bính đang bị vây khốn trong kết giới.

Hết quyển 2

XIN ĐÓN ĐỌC TIẾP "PHONG THẦN SONG LONG 3"

- * Thân xác phàm tục.
- * Thân thể của linh hồn.
- * Thể phách của linh hồn.
- * Linh hồn còn sót lại.
- * Bí quyết tu luyện.
- * Bảo bối của người tu luyện.
- * Binh khí của người tu luyện.
- * Bùa để trấn, yểm.
- * Minh giới.
- * Dương giới.